

ДЖОН ЛЕСКРОАРТ ВИНА

Част 2 от „Ейб Глицки“

Превод от английски: Милена Кардалева, Деян Енев, 1999

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

1

Марк Духър не можеше да свали очи от младата жена, която току-що бе влязла в залата за хранене на „Фиор д’Италия“ и сега седеше с лице към тях на една маса на три метра от тяхната.

Подобно на Духър, и сътрапезникът му беше адвокат. Името му бе Уес Фаръл, но за разлика от Духър той практикуваше професията си в по-ниските обществени слоеве. Двамата мъже бяха приятели от детинство. Фаръл надзърна над калмарите си и в опасните му очи проблеснаха искрици смях, докато се мъчеше да погълне незабележимо с поглед богинята срещу тях.

— Много е млада — отсече той.

— Тъкмо като за стария кокал, Уес.

— Хубавите ябълки свинете ги изяждат. Ама чакай — не спираше Уес, — ти не беше ли женен?

— Женен съм.

— Повтаряй си го денонощно — кимна Фаръл. — Много ще ти е полезно. Аз например съм в развод.

— Аз не мога да се разведа. Шийла никога няма да се разведе с мен.

— Тогава ти се разведи с нея, ако искаш...

— Абсурд. — После Марк се поправи. — Не че го искам, разбира се, но е невъзможно.

— Защо?

Духър хапна от пастата.

— Защото, чедо, дори в това откачено време, при положение че деветдесет процента от доходите ти идват от работата ти като съветник на Архиепископията на Сан Франциско и при положение че си изтъкнат католик като мен, един развод може да съсипе бизнеса ти. Направо да те изхвърли извън борда. Не говоря само за Църквата, а изобщо...

Фаръл отчупи зальк от италианското хлебче и го потопи в малкия съд със зехтин, поставен на масата между тях.

— Вземаш го много навътре. Хората постоянно се развеждат. Например твоят най-добър приятел вече реши да свърши тая работа. Казах ли ти?

— Лидия се развежда с теб, Уес. Не ти с нея. Има голяма разлика. Боже — подскочи той, — виж я само.

Фаръл вдигна поглед.

— Бива си я.

— Какво говориш? — Духър изпиваше момичето с очи. — Тази жена е на светлинни години от твоето „бива си я“.

— Да бе, и докато се наканиш да ѝ го съобщиш, тя завинаги ще е изчезнала от полезрението ти. Я ми подай маслото.

— Маслото е смъртоносно, нали знаеш?

— Всяко нещо е смъртоносно — кимна Фаръл. — Тези калмари milleottocentoottantasei например.

— Или дори само произнасянето им.

Красив млад мъж в строг костюм — всички мъже в ресторанта носеха строги костюми — приближи масата на жената. Издърпа стола срещу нея, засмя се и ѝ каза нещо. Тя го погледна с хладно изражение. Фаръл забеляза това, а и още нещо.

— Недей да зяпаш натам сега — каза той, — ама този бастун, който седна при нея, не работи ли при теб?

Уес Фаръл отпраши към Кълъмбъс и към сградата в Норт Бийч, от която въртеше бизнеса си. Духър се повъртя около вратата на ресторанта, а после се върна на бара и си поръча една газирана вода „Пелегрино“.

Докато отпиваше от бутилката, разглеждаше отражението си в огледалото на бара. Още не беше за изхвърляне. Светлокестенявата му коса, изпъстрена с руси кичури, не бе мръднала. Само около слепоочията му едва-едва започваше да сивее. Кожата на лицето му беше като на трийсетгодишен младок.

В разцвета на своите четирийсет и шест години той знаеше, че изглежда с десет години по-млад. Това бе напълно достатъчно. Ако младееше повече, щеше да пострада бизнесът му. Тежеше точно деветдесет килограма и беше висок метър и осемдесет. Днес бе

облякъл двуреден италиански костюм с едва забележим зелен оттенък, който подхождаше на пъстрите му очи.

От мястото си на бара можеше да разглежда профила ѝ. Беше се поотпуснала, но Уес бе прав — имаше някакво напрежение в позата ѝ. Мъжът с нея беше Джо Ейвъри — Уес бе познал и тук — сътрудник от шест години в „Маккейб и Рот“, фирмата, която Духър управляваше. (Маккейб и Рот бяха принудени да се оттеглят по време на застоя през последните две години. Сега, въпреки името, фактически собственик беше Духър и печалбите не закъсняха.)

Той отпиваше от водата и зяпаше отражението си в огледалото на бара. Какво всъщност правеше тук?

Просто не можеше да си тръгне. Беше нещо, което смяташе, че отдавна е надвил — това неустойимо физическо привличане.

Виж, като беше по-млад... няколко пъти още в колежа... че даже и през първите години от брака... обичайното кръшване, някоя ти каца на мушката, по време на командировка или на някой от онези ведомствени купони.

Но на това сложи край първата семейна криза, когато Шийла разбра за една от изневерите. Тя нямаше да изтърпи такова нещо. Нито да допусне то да се превърне в част от живота им. Духър трябваше да избира — или сладкия живот, или хлапетата.

Макар че впоследствие стотици пъти бе съжалявал, че не остави тогава Шийла да си грабне чукалата и да се махне, заедно с децата.

Но трябваше да признае с ръка на сърцето, че дори и тогава, преди петнайсет години, не бе имал кураж за развод, особено поради факта че вече работеше с различни благотворителни организации, да не говорим за самата Архиепископия. Това беше добре платена и чиста работа. И Шийла щеше да пресече всичко в зародиш, ако нещата тръгнаха да се сриват.

Знаеше много добре, че тя щеше да постъпи точно така. Както и днес.

Затова по-добре да изхвърли хормоните от главата си и да се съсредоточи върху реалния живот — работата, жената, децата, къщата. Да се наслаждава на отпуската, на новата кола.

Всички други като че ли се бяха вкопчили в това разграфено сигурно съществуване. То изобщо не беше за изхвърляне.

Само че Марк Духър мразеше живуркането. Никога не беше спирал да го мрази. *Никога* не бе обичал да играе по правилата на другите. Той просто беше по-добрият във всичко, по-умният, по-чаровният.

И заслужаваше повече. Заслужаваше нещо по-добро.

Нещата *не можеха* да останат такива. Бачкаш, вървиш по коловоза, остаряваш и гушваш босилека. Не можеше животът да е само това. Не и за него.

Не успяваше да изхвърли жената от съзнанието си.

Но трябваше да го направи, просто трябваше. Трябваше да повика на помощ легендарната си самодисциплина и да я изтрие от мислите си. Така или иначе, нищо не можеше да се случи между тях. Духър нямаше никакво доверие на голата страст, тези мъжкарски припадъци, последвани от дълги периоди на разкаяние. Той нямаше да падне в капана.

Най-добре да престане да мисли за нея. Или поне да не изпада в неудобно положение, да я остави да се разхожда единствено в бляновете му. Така и така не знаеше нищо за нея, нека просто да я превърне в сън.

В противен случай, ако нещата се задълбочеха, щеше да стане истинска каша. Тогава какво? Щеше да напусне Шийла...?

Най-добре да се откаже навреме. Чисто и просто пак бе изпаднал в една от своите дупки, вярвайки, че пропуска някаква възможност, която би изпълнила живота му с нов смисъл.

Знаеше прекрасно, че в живота виденията винаги разочароват. Нищо не ставаше така, както очакваш.

Трябваше просто да го преглътне, да я изхвърли от главата си и да не се рее повече в небесата. Изобщо не искаше да започва, защото знаеше ли някой докъде можеше да се стигне? Точно така — забравя всичко за нея. И няма да предприема нищо.

Беше пълна глупост, че се поддаде на момента.

Джо Ейвъри вдигна очи от хартиите, затрупали бюрото му, едно резюме, което вече приличаше на всичко друго, но не и на резюме.

— Господине?

На вратата стоеше Духър, най-готиният шеф на планетата, с едната ръка се беше подпрял на рамката, а другата бе на кръста му, сакото му беше разкопчано, а усмивката — подкупваща.

— Вдигам купон преди Великите пости. Да заредим малко батериите. Освен ако нямаш други планове...

— Ами аз...

— Ще ти хареса. Двамата с Шийла всяка година спретваме такъв купон. Нищо специално, без костюми и маски, без улични изпълнения, никакви такива. И хубава храна в изобилие, ако разбира се харесваш кажунската кухня. Значи, в осем часа, стига да имаш възможност...

Ейвъри беше млад и пълен с ентузиазъм. През тези шест години във фирмата му се бе случвало да говори с Духър не повече от стотина пъти и нито веднъж не бе общувал с него извън фирмата. Долната му челюст увисна от изненада за поканата, но той вече кимаше с глава, убеден, че ще присъства, без изобщо да разбира какво става.

От устата на Духър продължаваше да капе мед.

— Ако имаш някакви други планове, не се притеснявай, но доколкото знам, си вършиш чудесно работата и май си на път да станеш съдружник тази година, ако не греша.

— Всъщност, следващата — кимна Ейвъри.

Духър махна с ръка.

— Е, ще видим. Така или иначе, заповядай. Ако имаш гадже, вземи и нея. Или си нямаш? С една дума, поканен си. Тъкмо ще разберем за гаджето.

После Духър си тръгна.

След една дълга седмица дойде и денят на купона, но за беда се канеше да вали.

Духър забеляза скупчващите се над океана облаци, докато шофираше към дома си в Сейнт Франсис Ууд.

Той смяташе, че живее в най-хубавия квартал на света. Беше си хем град, хем предградие, но без неудобствата на едното или на другото. Съседите му бяха възпитани. Красив балдахин от клони засенчваше улиците през деня и създаваше чувство на сигурност през нощта. Редици от евкалипти насищаха въздуха с ухание, особено през дъждовния сезон, а през лятото идваше ред на магнолиите.

Улицата беше тиха, с големи къщи, разположени на значително разстояние една от друга. Повечето коли нощуваха в гаражите. Изключение правеха неголям брой семейства с малки деца, чиито микробуси клечаха отпред на алеите.

Следобедното слънце изпрати един последен златен лъч през облаци, който угасна, когато Духър зави по алеята пред своя дом.

Подобно на останалите сгради в карето, и неговата стара калифорнийска хасиенда беше твърде живописна отпред, с покрития с плочи двор зад ниската зидария на оградата, с вековните магнолии по моравата и с плъзналите по стрехите и трегерите лозници и бугенвиллии.

Горе в кулата, където се помещаваше кабинетът на Шийла, светеше, макар още да не бе тъмно. Като си я представи там, Духър усети пробождање на онова, което той наричаше чувство на грях. Беше разтърсващо. Въздъхна дълбоко и мисълта се изпари — в крайна сметка не бе сторил нищо нередно.

Сетне даде газ по алеята.

След като паркира колата в гаража и затвори автоматичната врата зад себе си, той се върна на алеята и влезе в къщата през страничния вход, както правеше обикновено.

— Здравей! — бодро оповести завръщането си.

Знаеше, че жена му е горе в кулата и вероятно говори по телефона с някое от децата им, какъвто ѝ беше обичаят, когато го нямаше. Беше видял светлината и знаеше, че тя не е в състояние да го чуе, освен ако не извикаше силно.

В отговор чу само ехото на собствения си глас.

— Здравей. — Този път по-тихо, с гневна нотка.

Отиде до хладилника, зареден догоре за купона, и си извади една бира. Докато я отваряше, си спомни дните, когато Шийла го посрещаше още на входната врата с питието му в ръка. После сядаха в дневната, тя също си наливаше нещо и двамата потъваха в половинчасов задушевен разговор.

Отдавна не си беше припомнял това златно време, продължило и след раждането на децата. Кога точно приключи всичко? Не можеше да си спомни, знаеше само, че е било твърде отдавна. Отпи пак от бутилката, загледан през френските прозорци към задния двор.

Вятърът люлееше дългите сенки. От небето се откъснаха първите големи дъждовни капки.

— Мисля, че те чух кога влезе.

Той се обърна.

— Така ли? Не ми отговори.

Навремето жена му бе твърде привлекателна, немного висока, с тънка талия и висок бюст. Преди подчертаваше преимуществата си. Още можеше да изглежда добре, стига да пожелаеше, но въпреки — само заради него — това вече не се случваше. Просто не я интересуваше как ще изглежда в очите му. Марк знаеше какво се крие под дрехите ѝ — тънкият кръст и стегнатите гърди бяха един мил спомен. Тя бе на четирийсет и седем и все още в прилична форма, но вече нямаше нищо общо с онова двайсет и пет годишно момиче. А и никой не можеше да очаква подобно нещо от нея.

Днес беше облечена в зелено трико и зелени еспадрили. Някога буйната ѝ черна коса сега бе прошарена — тя обожаваше естествения чар — и подстригана доста късо, а една зелена лента я придържаше назад. Когато я бе срещнал в началото, лицето ѝ бе самото съвършенство — раздалечени лешникови очи, гладко чело, ослепителна усмивка. И сега беше така, с тази разлика, че той вече

познаваше до болка всяко нейно изражение и никое от тях не бе в състояние да го впечатли.

Тя се приближи и допря бузата си до неговата, целувайки приятелски въздуха.

— Говорех по телефона, Марк. С доставчиците на провизии. Щели да закъснеят половин час.

— Пак ли? Трябва да ги разкараме най-сетне.

Тя го потупа по ръката.

— Недей така. Хората са свестни, а и храната им е чудесна. Просто си се спекъл заради купона.

Шийла завъртя крана на чешмата и си напълни чаша с вода. Той отпи бавно от бирата и направи опит да се овладее. На свой ред тя отпи от водата.

— Права си — каза Духър. — Това са просто нерви. Ще пийнеш ли едно с мен?

Тя поклати глава.

— Ти си налей. Аз ще ти правя компания.

— Ще пиеш ли довечера на купона?

Шийла го погледна предизвикателно.

— Това си е моя работа, Марк. И да не пия, всичко ще е наред, нали знаеш?

— Не съм казал, че няма да е наред.

— Точно това каза.

Той надигна бутилката с бира, допи я и след това внимателно я постави на мивката.

— Съжалявам — кимна. — Права си. Нещо съм се напрегнал. Ще отида да си взема душ.

Шийла седеше с кръстосани крака пред тоалетката в будоара си зад спалнята само по комбинезон и нанасяше последните пластове грим върху лицето си. През прозореца нощта изглеждаше мрачна и потискаща. Светлините в стаята трепкаха при всеки порив на дъжда и вятъра върху стъклата. През това време в спалнята Духър се бореше с копчетата си за ръкавели. Беше изпускарал едното върху шкафа вече най-малко три пъти. Ето пак.

Шийла остави четчицата с руж и се огледа.

— Добре ли си, Марк? Всичко наред ли е?

Той най-сетне успя да промуши копчето през илика, завъртя го, за да не излезе и вдигна поглед.

— Добре съм, нищо ми няма. Сигурно е заради времето.

Шийла пак се извърна към огледалото.

— Всичко ще е наред — каза тя. — Не се притеснявай. Къщата ще побере всички. Даже може да стане още по-голяма веселба.

Духър направи гримаса.

— Веселба — продума той, сякаш чуваше думата за пръв път.

Тя отново се обърна към него, този път доста по-бавно.

— Ще ми кажеш ли какво ти тежи? — Беше загрижена. — Защото не поканихме Уес ли?

Заради предстоящия развод на Уес Фаръл с жена му Лидия, Шийла бе издала разпореждане със силата на указ те двамата да не застават на ничия страна. Това бе причината да не поканят никого от тях. Щеше да бъде първият им купон без участието на най-добрите им общи приятели.

Марк Духър не можеше да признае на жена си, че му е писнало да се прави на такъв, какъвто не е. Нещо трябваше да се промени и щеше да се промени.

— Не мисля, че е това. Мога да се забавлявам и без Уес Фаръл...

— Е, сигурно не толкова — подразни го тя.

— Благодаря ти за прозрението — отвърна той.

После, когато жена му започна да се извинява, изведнъж чуха звънеца на входната врата.

Духър погледна часовника си.

— Купонджиите пристигат.

Той се извъртя на токове и изхвърча от стаята. Шийла го сподире с поглед. Изразът на лицето ѝ бе замислен и тъжен. Тя въздъхна дълбоко.

Гостите едва се бяха промъкнали през бурята. Застанали един до друг в обширното фойе, Духър и Шийла посрещаха първите пристигнали. Бяха наели пет човека да сервират храната и напитките. Имаше разбира се и музиканти, които си правеха експерименти с

мелодията на „When the Saints Go Marching In“ и както изглеждаше, щяха да продължат да го правят през цялата вечер.

Дланите на Духър бяха потни. Той всъщност не беше наясно дали жената от ресторанта е приятелка на Ейвъри. Можеше да му е всякаква — сестра, братовчедка, финансова съветничка, личната му архитектка. Но знаеше, че Ейвъри ще дойде с компания.

Не беше решил как ще постъпи, след като я посрещне. Всичко се свеждаше до нещо съвсем обикновено — просто искаше да я зърне. Ако не дойдеше с Ейвъри тази вечер, тогава...

Но тя дойде.

Духър пристъпи напред, придружен от Шийла, и се здрависа с Ейвъри, докато жената свалеше шлифера си и го подаваше на едно от момчетата, изтърсвайки капките от сплетената си по френски плитка. Беше облечена в кафява рокля от рипсено кадифе. От едната страна, там, където започваше деколтето, Духър забеляза малка бемчица. Тялото ѝ веднага откликна на музиката. Ейвъри я представяше, първо на Шийла, после...

— ... а това е господин Духър, Марк, исках да кажа, домакинът ни. Марк, Кристина Карера.

Той пое ръката ѝ и съвсем несъзнателно я поднесе към устните си. Ухание на бадеми. Очите им се срещнаха и това продължи толкова дълго, че накрая тя сведе поглед.

Никой нищо не забеляза. В този миг нахлуха нови гости. Духър усети, че още държи ръката ѝ, пусна я и се обърна към Ейвъри.

— Благодаря и на двамата заради куража да преодолеете този нюорлиънски мусон. — Провлачи глас. — Шийла и аз наистина поръчахме малко дъжд, за да изглежда всичко по-истинско, но не предполагах, че ще се стигне дотук, нали така?

Беше налучкал верния тон. Те се засмяха на шегата, отпуснаха се, приети от домакина. Шийла го докосна с ръка. Явно приветстваше завръщането на чувството му за хумор. Той кимна към Ейвъри.

— Влизайте и си налейте нещо, за да се стоплите. С една дума, забавлявайте се.

Сега, след нейното пристигане, отново можеше да прелива от любезност. Първоначалните му опасения отстъпиха място на всепоглъщащо като наркотик спокойствие. Щеше да намери начин да я види и опознае. Ако не тази вечер, то...

Тя се намираше в дома му. Вече знаеше името ѝ — Кристина Карера. Нямахте лесно да я пусне.

Бяха правили ремонт на кухнята преди пет години и сега тя представляваше обширно пространство с обособен като остров кът за готвене. Дълбока шахта, вградена в мрамора, осигуряваше леда и несекващ запас от бутилки с шампанско. Срещу мивката, в другия край на стаята, имаше маса с дванайсет крака, претрупана от току-що изчистени стриди, пушена съомга, три вида хайвер, речни раци, фрикасе от краб и скариди, големи като пипалата на омар.

Оркестърът — корнети, тромпети, тромбони, банджо и басы — свиреше нюорлиънски джаз и мелодията се носеше из голямата къща. Целият долен етаж бе завзет от танцуващите, но тук, в кухнята, летящата врата ограничаваше донякъде силата на звука и беше възможно да се разговаря.

Кристина се бе изправила до шахтата и наливаше шампанско в две чаши, поставени върху мраморния плот. Духър бе видял как тя зарязва Ейвъри в компанията на някакви младоци от фирмата, и без да губи време бе тръгнал след нея с чаша в ръка.

Той изникна ненадейно зад гърба ѝ.

— Ще бъдете ли така добра да сипете и на мен? — Духър нареди чашата си до другите две върху плота.

Тя се обърна и се засмя.

— Да, разбира се. — За миг погледът ѝ се задържа върху него. — Купонът е чудесен. Благодаря ви. — Момичето наведе чашата му, наля малко шампанско, изчака пяната да се слегне и я допълни.

— Жена, която знае как да налива шампанско — отбеляза Духър. — Тъкмо си мислех, че това изкуство е забравено.

Тя се съсредоточи върху заниманието си.

— Не и в моето семейство.

— Някъде отгук ли са родителите ви?

— Не. Долу от юг са. Всъщност, от Оджай.

— Наистина ли? Харесвам Оджай. Често си мисля да се заселя там, като се пенсионирам.

— Е, дотогава има много време...

— Не толкова, колкото си мислите... — Тя му подаде чашата и с нея той докосна нейната. — Като се сетя за онзи розов миг!

— Вие наистина познавате Оджай — засмя се тя.

Градчето Оджай бе разположено в една долина зад Вентура и често залязващото слънце, разкъсвайки увисналата над океана мъгла, сякаш оцветяваше червените скали на долината в наситенорозово. Местните жители много ценяха тази игра на цветовете.

— Казах ви, че обичам това място — потвърди Духър.

— Аз също.

— Но, така или иначе, сте тук.

— Все още... — Очите ѝ блеснаха, наслаждаващи се на мига, и тя отпи от шампанското. — Нали знаете, училище. — Кристина леко се поколеба. — Всъщност юридическия факултет.

Духър се дръпна назад с ръка на сърцето.

— Да не искате да кажете...

— Боя се, че да — направи гримаса тя. — Убеждавах ме, че си струва, макар че сега през юни завършвам, а още не мога да кажа, че съм очарована. — Усмихна се над чашата си. — Боже. Май приказвам повечко. Вината е в шампанското. Не трябваше да признавам толкова неща пред самия шеф.

Духър се приближи до нея и гласът му премина в шепот.

— Ще ви издам една тайна — в тази професия има и мигове, които не преливат от блаженство.

— Направо ме разбихте!

— И въпреки това... — продължи той.

— И въпреки това...

Неловък миг.

— Шампанското на Джо ще се стопли... нали това беше чашата на Джо?

— Жената с чувство за отговорност — заяви тя и смекчи смисъла на думите с нещо като полуусмивка, но нямаше съмнение — някаква напрегнатост по отношение на Ейвъри. Все пак момичето взе чашата му.

— Ще се хващате ли някъде на стаж това лято? Подали ли сте документи при нас?

Повечето студенти юристи използваша летата, за да трупат стаж във водещи фирми. Причините за това бяха най-различни — заради

опита, заради парите или просто заради вътрешното им желание да принесат жертва пред олтара на избраната професия.

— Джо ще ме убие — поклати глава Кристина.

— Ще ви убие ли? Защо?

Тя сви рамене.

— Ами... той е в комисията, която пресява кандидатите. Ще вземе да каже, че това мирише на връзка, на непотизъм.

— От латинското *peros*, което значи племенник. Вие да не би да сте племенница на Джо? Да не би да имате кръвна връзка до трето коляно? — Духър повдигна вежди, уж шеговито, но я гледаше без да мигне. — Да знаете, обичам тези адвокатски лафчета.

Тя му се радваше.

— Не, няма нищо такова. Той просто мисли, че няма да се получи.

— Аз мога да прошепна две-три думи на господин Ейвъри...

— Не! Моля ви, това само ще...

Той отново плътно се приближи до нея.

— Кристина... мога ли да те наричам Кристина?

Момичето кимна.

— Кажеш ли да станеш добър адвокат?

— Да. Имам предвид, мисля, че съм. Аз съм юридически рецензент.

Само най-добрите студенти правеха юридически рецензии.

Духър буквално връхлетя отгоре ѝ.

— Значи ти си юридически рецензент и... — Той остави чашата си и започна да говори съвсем бавно. — Кристина, слушай. Така не правиш услуга нито на себе си, нито на фирмата, при положение че не си подаваш документите, макар да знаеш, че ще има полза. Жена, която прави юридически анализи, да не... — Беше на косъм да спомене и нещо за красотата ѝ, но спря навреме — вече никой не беше сигурен откъде започва сексуалният тормоз. — Е, добре, ще вършиш значителна работа и ще привличаш толкова клиенти, колкото не могат да привлекат половината от колегите ти накуп, макар че това е една от мръсните тайни, която в никакъв случай не бих споделил с пропитата от идеализъм млада студентка.

— Не съм толкова млада, господин Духър...

— Марк. Ти си Кристина, аз съм Марк, нали така?

Тя кимна.

— Но аз наистина не съм толкова млада. На двайсет и седем съм. След колежа изгубих две години, преди да се запиша в юридическия факултет.

— ... Значи просто имаш натрупан практически опит! Виж, Кристина, след всичко това, което чух, ако не кандидатстваш в „Маккейб и Рот“, аз ще цъфна в деканата и ще те вербувам лично, ясно ли е? — Усмивката му приличаше повече на озъбване.

Тя бе преполовила чашата си.

— Трябва да внимавам какво говоря, когато пия. Сега Джо наистина ще се вкисне.

— Обзалагам се, че няма. — Марк докосна ръката ѝ. — Ти също не се стягай. Нали сме на купон. Съжалявам, ако по някакъв начин съм прекалил...

— Джо ще се вкисне. Той ми обясняваше, че няма смисъл да си подавам документите, при положение че ще се женим, защото към колеги, сключили брак помежду си, имало специално отношение...

— Ти сгодена ли си? Не виждам халката.

— Е, всъщност още не, но...

Духър продължаваше да настъпва.

— Кристина, Джо е добър адвокат, но това няма нищо общо с него. То е свързано единствено с онова, което е най-доброто за твоята кариера. Решението си е твое. Идваш и си подаваш документите, за да могат да минат по каналния ред.

— Добре.

— Обещаваш ли?

Тя кимна.

Той чукна чашата си в нейната и двамата отпиха.

Събуди се в зори, преди будилникът да иззвъни. Чуваше шуртенето на водата в капчуците. Дигиталният часовник на нощното шкафче показваше пет и трийсет.

С Шийла си бяха легнали чак към два, но Духър имаше способността да се буди тогава, когато пожелаеше, без значение колко дълго е спал. Беше въпрос на вътрешен контрол и самодисциплина.

А и му предстоеше да свърши нещо.

Шийла продължаваше да спи, плътно завита в своята половина на леглото. Марк внимателно стана и отиде до прозореца. В стаята беше студено, но мразовитият въздух го стегна. Той стоеше прав, трепереше и се чувстваше добре.

Бурята продължаваше да фучи, без никакви изгледи да утихне. Моравата в задния двор изглеждаше сива и печална, приютила пръснатите тук и там подгизнали храсти. Старият бряст стърчеше гол като скелет, розовите храсти протягаха нагоре възлестите си пръсти — цялото оградено с жив плет място излъчваше нещо гробовно.

Беше първият ден на Великите пости.

Ейб Глицки отвори очи в тъмнината и веднага се ококори, изплувайки от кошмарните сънища благодарение на онази биологична пружина, която крепеше организма му през последните пет месеца — откакто поставиха диагнозата на Фло.

Но за разлика от съзнанието, тялото му остана неподвижно. Раздва и очите му се отвориха, но това беше всичко.

Лежеше, потопен в мъртвешката тишина в стаята. Жена му дишаше равномерно. Главата му кънтеше, разтърсвана от ударите на сърцето.

Глицки работеше като инспектор в отдел „Убийства“ на полицейското управление. Справяше се с времето, като разделяше дните на петминутни отрязъци според теорията, че ако успее да оцелее през следващите пет минути, всичко ще е наред.

В самото начало на дългото бдение, когато аналитичните му способности още бяха запазени, той се опитваше с огромно усилие на волята да възприема дните цялостно. Не искаше да мисли какво предстои, какво ще стане. Но очертанията на дните в един момент изчезнаха и те се разпаднаха на безсмислени парченца от време, смисълът на живота му се разглоби, накъса се.

Сега вече разчиташе на петминутните интервали. Беше дееспособен в рамките на тези пет минути, после концентрацията му изчезваше. Всеки час съдържаше дванайсет петминутни интервала или двеста и четирийсет за двайсет часа. Той съзнателно вършеше пресмятането. Денонощията му се състояха средно от двайсет часа. Будуване на петминутки, двеста и четирийсет будни петминутки всеки ден. Нещо като символ.

Чудеше се как може да не му се спи въпреки умората, изобщо да не му се спи. Никога не му се спеше, въпреки че умората му вече надхвърляше възможностите на въображението, отдавна бе излязла извън пределите на собствената му физическа издръжливост; но мозъкът му не спираше да щрака.

Понякога след полунощ или в зори организъмът му изключваше и той пропадеше в бездната, без да има обаче чувството, че това е сън.

Снощи — слава на Бога — зъбчатите колела в главата му като че ли позабавиха ход, докато лежеше в леглото до жена си, потънал в молитви.

Но ето че сега — пук — бдението отново започваше.

Цифрите на часовника се бяха променили — кратко трепване в периферното му зрение, единственият лъч светлина в стаята — и сега показваха пет и петнайсет. Още цареше дълбок мрак, но вече миришеше на утро. Далеч по-добре, отколкото три и трийсет, когато вече беше буден и целият дълъг ден се бе проточил пред него, а още бе нощ.

Той се надигна и стъпи на пода.

В шест и петнайсет Духър беше заел място в петата редица столове в църквата „Сейнт Игнациус“, намираща се в района на Университета в Сан Франциско, заради предчувствието си, че

Кристина Карера наистина ще се появи, както на шега бе подхвърлила, докато се разделяха снощи.

Духър установи, че вероятността тя да се надигне и да дойде специално в църквата заради едно намазване на челото с пепел е нищожна, но нищожните вероятности никога не го бяха притеснявали.

Ами каква беше вероятността — навремето, когато бе на петнайсет — бейзболният отбор на Сан Карлос, Калифорния, в който играеше и той, да извърви целия победен път до финала? Когато Духър влезе в края на седмото раздаване, двама пропуснаха, един падна, а най-добрият му приятел Уес Фаръл стоеше на втора база. И точно Духър да направи онзи удар, с който спечелиха всичко?

Нищожните вероятности.

Или когато бе управител на „Макдоналдс“ в Менло Парк през 1966 и 67, по време на първите две години от следването си в Станфорд, и реши да купи акции, които му предложиха като на „ръководен кадър“, въпреки че това намали възнаграждението му с десет процента и то падна под три долара на час, а приятелите му жив го ожалиха, задето, по техните думи, бе хвърлил хиляда долара ей така, на боклука, но Марк и тогава бе имал предчувствие и наистина, когато завърши юридическия осем години по-късно, акциите му вече струваха над шейсет и пет хиляди долара и с тяхна помощ той и Шийла можаха да платят първоначалната вноска за къщата, която той още притежаваше и която им излезе общо деветдесет и седем хиляди долара през 1975, а сега струваше над милион.

Нищожните вероятности.

Беше коленичил, коляното му бе болезнено притиснато между меките подложки; спомняше си за някои от другите рискове, които бе поемал. Времето...

Но в този миг, прекъсвайки спомените му, Кристина се появи в периферното му зрение. Той сведе ниско глава като искрен богомолец. Беше облечена с дънки, ботуши, палто от изкуствена материя и все още не го бе видяла. Продължи напред, също сведе глава и само през няколко стола от него коленичи на друг ред.

Семейство Глицки живееха в горната половина на къща близък на Лейк стрийт. Ейб бе влязъл в кухнята и плискаше лицето си със

студена вода. Поривите на дъжда продължаваха да заливат покрива, но на изток върху небето се бе появила малка алена драскотина, която се виждаше отдясно, през прозореца над мивката.

Трябваше да започва със задачите, но сякаш бе затиснат от скала. Естественият ред на нещата беше нарушен.

Как изобщо можеше да се справи сам?

Просто нямаше да си задава този въпрос, не и през тези пет минути. Това щеше да го парализира. Нямаше да мисли сега.

Той зависеше от Фло — тя бе едно от най-компетентните човешки същества на света. Двамата отдавна си бяха разделили домашните задължения. Глицки бе поел чистенето и подреждането; ако имаше нещо да се поправи, нещо да се премести, а освен това миеше съдовете и подреждаше рафтовете, стаите и сервизните помещения. Когато се родиха момчетата, той сменяше пелените им и топлеше пюренцата, но същинската грижа за тях — преобличането, храненето и доброто им настроение — лежеше върху Фло.

Сега обаче всичко се бе стоварило на неговите плещи.

Как щеше да се оправи?

Хайде, млъквай!

Не че му тежеше работата или мисълта за нея. Фло не беше само жената, която облекчаваше всекидневието му. Тя бе неговият партньор. В рамките на някакъв глобален порядък Глицки усещаше, че той и тя са двете половини на едно и също нещо.

Съвместният им живот — неговата работа, нейните умения, момчетата — всичко се крепеше на общите им усилия. Как ли щеше да продължава това, когато едната от двете ръце сега бе извън строя? Въпросът не беше да изпъди мислите от главата си. Защото не ставаше дума за обикновени мисли.

Ейб премести тежестта на тялото си върху ръцете, с които се бе подпрял на мивката в опит да се пребори със замайването. Сякаш земята под краката му бе изчезнала и той се бе озовал надвесен над кънтяща бездна.

Когато вдигна глава, алената драскотина върху небето не се бе разширила кой знае колко.

След суматохата около намазването с пепел Духър си помисли, че ще е по-добре да изчака Кристина, отколкото да се блъска в навалищата, за да се приближи до нея. Затова застана откън на стъпалата, загледал в дъжда.

— Господин Духър?

Той се обърна с отработен израз на изненада, примесен с любопитство и се направи, че не може да се сети точно откъде я познава. Знаеше я отнякъде, но...

— Кристина — напомни му тя.

— Да, Кристина. Извини ме, още не съм се събудил съвсем.

— Знаем. Тази сутрин ставането беше малко...

— Важното е, че сме тук. Това е, което ще видят очите на Господ.

— Очите на Господ — повтори тя.

— Покаяние — продължи Марк. — Великите пости. Има хора, които зачитат Деня на благодарността или Коледа. Но аз имам нужда от напомняне за тленността. — Той сви рамене. — Един от най-опасните капани пред адвокатите е мисълта, че това, което вършим всекидневно, е важно и значимо.

— То е важно, не е ли така? Имам предвид, да участваш в решаването на хорските проблеми...

Той докосна петното от пепел на челото си.

— Май всичко се свежда до това. — На лицето му цъфна извинителна, самоосъдителна усмивка. — Тази мъдрост ти беше изтърсена от Марк Духър. Съжалявам.

Кристина не сваляше поглед от него.

— Знаеш ли, ти си интересен човек.

На плота пред Глицки лежах десет филии хляб. Това означаваше пет сандвича. По два за големите момчета, Айзък и Джейкъб, и един за бебето — не, какво ти бебе, скастри се той, за десетгодишния О Джей.

— Какво гледаш? — чу той глас зад себе си. Най-малкият му син също бе ранобудник, заради кошмарите. Изобщо всеки в жилището беше странна птица. Облечен в костюма на Човека Паяк, който му служеше за пижама, О Джей стоеше подпрян на кухненската врата. Кой знае откога стърчеше там.

— Правя сандвичите за обяд.

— Пак ли?

— Пак.

— Нали вчера прави сандвичи?

— Знам. Това често ще се повтаря. Аз ще правя сандвичите, ясно ли е? И нека да говорим по-тихо. Другите още не са станали. Какво ти се яде?

— Нищо. Аз не обядвам.

— О Джей, всеки ден обядваш. Кажу какво искаш.

— Нищо.

Дърветата, които се виждаха на дневна светлина от прозореца зад тяхното жилище, бавно започнаха да се открояват на фона на небето. Утрото набираше скорост.

Ейб нямаше намерение да воюва със сина си заради храната. Просто щеше да му направи закуската и да му я сложи в кутията. Ако искаше — да яде, ако искаше — да не яде. Глицки беше на около четирийсет и пет години. Беше навлякъл само долнището на пижамата си, онази със зеленото райе. Той прекоси кухнята, коленичи на едно коляно пред сина си и го дръпна да седне върху другия му крак.

— Как спа?

— Добре. — О Джей си беше такъв, трябваше да вадиш думите му с ченгел от устата.

— Имаше ли кошмари?

— Хич.

— Добре. Това е добре.

Но ръчичките на момчето обгърнаха врата му и телцето му се залепи за гърдите на Глицки. Останаха вкопчени така за миг. Това не беше прегръдка. Обикновената прегръдка щеше да го отблъсне.

— Знам, че не искаш нищо за ядене. Ама ако случайно ти се дояде, какво би си поискал?

Момчето го стрелна с очи. Раменете му се свиха.

— Джиджипапо, навярно.

На Ейб му отне цяла минута, за да включи.

— Добре, ти се обличай. Аз ще го направя.

О Джей още не искаше да напусне бащиното си коляно.

— Ама тъй, както мама го прави, бива ли?

Глицки пое дъх.

— Добре. Как го прави тя?

— Не ми викай в ухото. Не е чак толкова трудно.

— Не викам. Наопаки, шептя. И не съм казал, че е трудно. Сигурен съм, че е фасулска работа. Просто искам да знам как точно го обичаш, за да го направя по същия начин.

— Казах, че нищо не искам. — В очите на момчето се появиха сълзи, заплашвайки да потекат. — Просто забрави.

Глицки не го пусна да си тръгне.

— Без такива, О Джей. Искам да го направя както трябва. — Струваше му известни усилия гласът му да не звучи като на ченге. Това беше синът му. И той го обичаше. — Кажи ми сега как точно мама прави джиджипапото — помоли той ласкаво. — Хайде, направи това заради мен, приятел.

— Много е лесно.

— Убеден съм. Просто ми кажи.

Последва пауза за размисъл. Сетне О Джей стана от коляното му. Глицки също се изправи.

— Хляб, после маслото — ти никога не слагаш масло, но мама винаги слага. *Първо* трябва да сложиш маслото и чак тогава фъстъченото масло, върху другото. А върху втората филийка намазваш конфитюра.

— Аха. Масло, после фъстъчено масло и накрая конфитюр. Разбрах.

— Конфитюра на втората филийка.

— Ясно. Ама нали така или иначе залепваш филийките, тъй че фъстъченото масло и конфитюрът се смесват.

— Но ти не ги правиш така. Вчера веднага усетих.

— Вчера не сложих първо маслото.

— Не беше само това.

— Какво друго?

— Ами беше намазал конфитюра върху фъстъченото масло.

— Май така беше, прав си.

Глицки не можеше да повярва, че води този разговор. Неговият свят се разпадаше, както и светът на сина му, а те двамата разискваха напълно незабележимата разлика при поставянето на конфитюра върху едната или другата филийка от сандвича.

Но той нямаше сили да каже на О Джей, че това е глупост. А може би не беше глупост. Във всеки случай не бе по-глупаво,

отколкото самият разговор. Навярно това беше желанието на сина му за някакъв ред, след като детската му вселена се сгромолясваше — конфитюрът върху филийката, не върху фъстъченото масло.

Едно нещо, което малкият можеше да контролира.

Той прегърна сина си, погали го по раменете, а след това го потупа да отива в стаята да се облича.

— Ясно, първо върху филийката — извика след него.

Но добре знаеше, че нищо не му е ясно. Джиджипапото беше нещо странно и ирационално, първата дума от онзи нов език, за който ушите му бяха глухи.

Останалите осем филийки хляб лежаха пръснати пред него на плота. Ейб Глицки изобщо не можеше да се сети какво трябва да прави с тях.

Дъждът продължаваше да вали с упорството на метроном. Вятърът бе престанал и от черните облаци се лееха отвесни потоци вода. От четирийсет години заведението на Миц Картър „Мъдхаус“ предлагаше най-уханното кафе по цялата Калифорния стрийт. Духър и Кристина седяха вътре на масичка до един от прозорците. Миц Картър сервираше кафето в ръбати очукани кани, отломки от някоя разпродажба преди двацет години.

— Преди доста години наистина направих опит да скъсам с католицизма — говореше Духър. — Престанах изобщо да стъпвам в църква, макар че точно тогава вече се бях захванал с някои от делата на Архиепископията. По дяволите, много от отците, с които работех, също не стъпваха в църква. Но разбрах, че това не съм аз. Имах нужда от църковната служба.

— Не мисля, че причината е била тази — прекъсна го Кристина. — Няма нужда да ми го обясняваш. Ти просто вярваш в Бога.

— Това е проблемът. Наистина вярвам.

— Това не е никакъв проблем.

— Как да ти кажа... — Той отпи от кафето и побутна храната в чинията си.

— Защо това да е проблем? — продължи да настоява тя.

Решавайки да ѝ отговори, Марк незабележимо въздъхна.

— Виж сега. Както знаеш, ние адвокатите имаме навика да защитаваме със зъби и нокти позициите си. Трудно е да защитаваш позиция, която не се подчинява на ясна логическа схема. Но всъщност всичко опира до вярата. Или вярваш, или не вярваш. Макар че, реално погледнато, няма никаква причина да вярваш.

— Или да не вярваш?

— Но не можеш да доказваш отрицателно съждение.

— Че кой те кара да го правиш? — насочи пръста си към него тя.
— Това е въпрос на личен избор.

— Знам, така е. Права си. Само че това ме разграничава от колегията. Старомодно е, объркано е...

— Напротив. Не е. Не и при теб.

— Казваш ти — посочи я той с пръст.

— Аха — усмихна се тя, — казвам аз.

— Значи разбрахме се. А ти какво мислиш за тези неща?

— Какво мисля за кои неща?

— За религията. За вярата. Защо дойде да се бележиш с пепел в
— Марк погледна часовника си — седем часа на това твърде сурово утро от първия ден на Великите пости?

Тя погледна закуската си, отрязва парче вафла и го потопи в сиропа. Но вилицата ѝ остана във въздуха.

— Отлагаш отговора — отбеляза Духър.

— Може би имаш право — кимна Кристина с наведена глава.

— Извинявай. Не исках да те притеснявам.

Тя си пое дъх и вдигна глава. Очите ѝ блестяха.

— Заради покаянието, най-вече. Да си изясня нещата.

Духър я гледаше очаквателно.

— Нашият разговор май не е от най-актуалните, не мислиш ли?
— подхвърли той. — Вяра и покаяние. Сякаш се намираме в Средновековието. Напомня ми малко нашите уединения с Уес.

Лицето ѝ излъчваше благодарност за дадената отсрочка.

— Уес?

— Уес Фаръл, най-добрият ми приятел.

— Най-добрият приятел. Още едно старомодно схващане.

Духър се взираше в лицето ѝ. Нещо я притесняваше, нещо я измъчваше. Той продължи да бърбори, за да ѝ даде възможност да се успокои, стига и нейното желание да беше такова.

— Аз и Уес, в ролята на изгнаници. Нашите бягства. Ние си ги наричаме зареждане на душата, беседа за необозримото, възстановяване на връзката.

— Ти си щастливец, че имаш такъв приятел — каза Кристина. И след кратка пауза добави: — Да вярваш още в духовния контакт.

Марк се почувства окрилен. Тя нямаше намерение да заобиколи темата, да скрие главата си в пясъка от случилото се, каквото и да беше то. Поне днес, поне сега нямаше да постъпи така. Искаше да се изповяда и го канеше да зададе въпросите си.

— Историята е толкова банална — започна тя. Харесваше й начина, по който се повдигаха ъгълчетата на устата му.

— Случва се — сви рамене той.

Тя се наведе през масата.

— Помниш ли като ти казах снощи, че след колежа две години съм работила някъде? Това не е вярно.

Кристина потърси на лицето му знак за неприязън или отегчение, без да е съвсем сигурна какво точно може да очаква. Беше готова да свие охлювените си рогца при първия сигнал. Марк само кимна, изпълнен с търпение и толерантност. Тя си пое дъх и продължи:

— Той беше професор в Санта Клара, мой ръководител. Страшно готин тип, разбира се — женен. Вероятно вече се досещаш за всичко, което ще ти кажа, нали?

— Споделяла ли си тези неща?

— Не — поклати глава момичето. — Те са твърде...

— Слушам те с огромен интерес — поощри я той. — Ако така ще ти олекне...

Навън през прозореца се виждаше как дъждът залива паркинга и струите му падат косо върху стъклото.

— Той щеше да напусне жена си — започна тя. — Това беше най-големият ми проблем, когато започна всичко — как така ще разруша семейното му огнище. Но той ми каза, че двамата с Марги отдавна не се обичали и че така или иначе щял да я напусне, тъй че аз не съм била виновна за нищо... Предполагам, че страшно съм искала да му повярвам.

— Не си първия човек, на който се случва такова нещо.

Кристина бе променила позата си, единият ѝ крак бе изпънат на пейката, беше се подпряла с лакът на масата и бе наклонила тялото си към него. Келнерката се появи да изчисти масата и те млъкнаха, наблюдавайки я как вдига съдовете и бърше масичката.

— Желаете ли още кафе?

След като си наляха, Духър я подкани да продължи.

— Сигурно болката е била голяма. А и цялата история далеч не е толкова банална.

Тя продължаваше да си хапе устните.

— Ти чу кратката версия — за едно момиче, което се влюбило в професора си, който се канел да напусне жена си, когато момичето се дипломира...

— Кристина...

Тя вдигна ръка.

— Слушай. Сега става много по-кофти. Момичето си има най-добра приятелка от детинство, да я наречем Джини, която одобрява връзката им, понякога служи за параван пред неговата съпруга и така нататък. Нашата героиня забременява — между другото, професорът ѝ бил казал, че е стерилен, ниска оплодителна способност на сперматозоидите, нещо такова. И сега я обвинява, че е спала с друг — нямало как той да е бащата. Накрая, тъкмо като се дипломира, я разкарва.

Кристина посегна към чашата си, отпи бързо и преглътна. После погледите им се срещнаха.

— Момичето абортира — каза тя. — И тук историята свършва. Казах ли ти? Съвсем банална случка. Впрочем, за епилог професорът зарязва жена си и се жени за приятелката Джини, колкото да стане кашата пълна.

Духър вдигна каната си с две ръце и духна в горещата течност, взирайки се в дъжда навън.

— Затова ли е покаянието?

— Още не знам как да затворя тази страница — кимна тя. — Оттогава изминаха близо пет години. — Кратка въздишка. — Глупаво е, защото сега съм много по-мъдра. Искам да кажа, завърших следването, уж поумнях. Но това някак ме промени, не само предателството на Брайън... — За миг Кристина се изчерви от

споменаването на името, но се окопоти и продължи: — Не само предателството на Брайън и Джини, но най-вече абортът.

Настана тишина.

— И така, какви ти бяха заниманията през двете години, преди да запишеш университета?

— Прибрах се вкъщи — долу в Оджай. Налегна ме меланхолия и се оставих в ръцете на майка и татко. Един ден с татко започнахме разговор за това, че да се предадеш в лапите на скръбта е голяма грешка. Това дръпна някаква струна в мен и реших да се захвана с нещо, пак да заживея живота си. Така се записах в юридическия, като че ли е кой знае какво. — Тя му изпрати една вяла усмивка. — Както и да е — докосна челото си, — това обяснява донякъде пепелта, покаянието...

— Както и годежа с Джо Ейвъри...

Тя избухна.

— Не съм казала подобно нещо. Защо говориш така?

Духър сви рамене.

— Откъде да знам. Просто изскочи от устата ми.

— В думите ти няма никакъв смисъл... Аз много харесвам Джо. Искам да кажа, че съм влюбена в него. Не ме гледай така.

Духър започна да говори много премерено.

— Не те гледам никак. Просто си казах мнението. Джо и на мен ми е симпатичен. Та нали аз го взех на работа, по дяволите. Защо ли съм толкова откровен с теб? Мислех, че си разкриваме душите. Ни най-малко не съм искал да те засегна. Извинявай.

Тя омекна.

— И ти извинявай. Нямах предвид...

— Всичко е наред. — Марк погледна часовника си. — А и аз трябва да бягам на работа. Искаш ли да те хвърля до факултета?

Кристина се облегна назад и сякаш се срасна с пейката.

— Сега не можеш да ме понасяш, нали?

Духър се наведе напред през масата.

— Изобщо не е така. Ще си подадеш документите при нас, нали? Днес, утре, вдругиден?

— Казах, че ще го направя.

— Наистина ли? — На лицето му се появи усмивка. — След нашата първа схватка?

Постепенно лицето ѝ отново се отпусна.

— Да — кимна тя.

Глицки затвори входната врата. Току-що бе изпратил трите момчета на училище.

Постоя около минута в тясното антре със стиснати очи, борейки се с постоянните си пристъпи на умора. Още чуваше гласовете на синовете си.

Но нямаше никакво време за разтакаване. Трябваше да свърши маса работа, защото така си бе планирал деня. Просто трябваше да не спира нито за миг — в това беше номерът.

Фло и днес беше жива, момчетата бяха здрави и се оправяха добре в училище. Ето върху тези неща трябваше да се съсредоточи. Разследваше пет случая на убийство, а освен това трябваше да продължи подготовката си за изпита за лейтенанти, макар още да не бе решил дали да се явява. Но така щеше да бъде по-натоварен.

Погледна часовника си. Време беше да отиде в кухнята и да си направи един чай. И да влезе в коловоза.

— Ейб! — Разбудена, Фло го викаше от спалнята.

— Да — отвърна, с всичката сърдечност, на която бе способен. Пресече дневната и се спря пред прага на спалнята. Жена му се бе надигнала и му се усмихваше.

— Изпрати ли ги? — Говореше за хлапетата.

Глицки рапортува:

— Съвсем навреме и в добро разположение на духа.

Тя се дръпна навътре в леглото, за да може той да седне.

— Кога стана? — попита го.

— Спах като заклан. Събудих се преди будилникът да звънне, но не много по-рано. Май беше шест и половина.

Тя докосна лицето му и прокара пръст по бузата му.

— Имаш торбички под очите.

— Очите ми просто така си изглеждат, Фло. Те са ми работен инвентар. Не искам да изглеждам прекалено дружелюбен.

— А, да — каза тя. — Това по едно време бе сериозен проблем.

— Ще останеш изненадана — усмихна се той, — като разбереш, че свидетелите ме намират за твърде сърдечен. Затова реших, че трябва

да си създам по-груб имидж.

— Добре си го измислил. Да не могат да надничат в ранимата ти душа.

— Хората наистина са големи използвачи. Няма да повярваш, но е така.

Майката на Глицки, Ема, бе чернокожа. Баща му, Нат, бе евреин. Глицки беше с тъмна кожа и орлов нос. На всичкото отгоре хората първо забелязваха грапавия бял белег, който разсичаше устните му. Даже и когато под очите му нямаше, както днес, торбички, малцина успяваха да издържат на смразяващата му усмивка.

Той постави ръка на бедрото ѝ.

— А ти как я караш? Искаш ли да хапнеш? Или може би кафе? Или нестандартен секс?

— Всичките тези неща — кимна тя. — Ей сега ще стана.

— Сигурна ли си?

— Освен ако ти не държиш първо да е нестандартният секс. Но аз лично съм по-добра след кафето.

— Добре, ще се въоръжа с търпение.

— Слагай водата да ври — поръча тя. — Аз ще се измия през това време.

Той отиде в кухнята. Отгоре на масата се търкаляха остатъците от закуската на момчетата — празни купички, кутии от бисквити, мляко и пръсната навсякъде захар.

А също и полицейските му доклади — петима мъртъвци и всички факти от живота им, които Глицки бе успял да събере. Най-неприятният случай от тази смъртоносна жътва бе свързан с една млада жена, Таня Уилоус, изнасилена и умъртвена в жилището си.

Бисквитите в бюфета. Захарта на плота. Млякото в хладилника. Хладилникът плаче за почистване — щом върху сиренето има толкова мухъл, какво ли е на рафта с месото?

Събери захарта от масата. Гъбата смърди. Навярно я ползва поне от три месеца. Отдавна трябваше да я хвърли, но нямаха нова. Откъде ли можеше да се набави гъба? Не си спомняше да е купувал изобщо гъба през целия си живот.

А после кафето, бързо, водата вече ври, а той още не го е смлял. Трябва да смели наведнъж много, за да не се шушка с това всяка

сутрин, но пък Фло обичаше кафето й да е прясно смляно и той искаше тя да има...

Хубавото е поне, че тази сутрин той и Фло се събудиха в чудесно настроение. Ако успееше да запази това настроение и през следващите пет минути, а защо не и през следващия половин час, а също и тя, и утре да бъде така, а и през следващите дни...

Седемгодишната тойота на Кристина дълго време отказваше да запали. Когато накрая двигателят заработи, чистачките на колата сдадоха багажа. Затова тя се спусна пеш от възвишението, на което се намираше Университета, надолу край болницата „Сейнт Мери“, като възнамеряваше да прекоси парка „Голдън Гейт“ въпреки дъжда, който се изливаше през тази първа сряда на Великите пости. Прекият път щеше да ѝ даде възможност да стигне навреме на работа.

Но тя не бе съобразила едно — че Сан Франциско е град с неизчерпаем местен колорит. Началото на големия ден се бе превърнало в солиден повод за група полуголи друиди да проведат нещо като церемония в чест на култа си към дърветата, придружена с песнопения, хлопане и ръкопляскане, които свидетелстваха, че хората от сектата страшно се забавляват.

Кристина сви надясно в опит да заобиколи процесията, но една ниска и дебела жена, сравнително млада на вид, препречи пътя ѝ. Раменете ѝ бяха покрити с шал, в косата ѝ бяха вплетени цветя, надолу беше с дълга кожена пола, но гърдите ѝ бяха напълно голи. Когато стана пределно ясно, че Кристина няма да се присъедини към тях и всъщност отиваше на *работа*, жената изведнъж се превърна от високопоставена жрица, изпълняваща мисията си, в обикновена улична актриса.

Когато най-сетне се добра до Хайт стрийт, където се намираше Центърът за оказване на помощ след изнасилване, тя бе плувнала в пот и бе закъсняла с цели двайсет минути за срещата си.

Шеф ѝ беше неомъжената, впечатляваща и устата Саманта Дънкан, истинска трийсет и пет годишна амазонка. Тя бе фанатично убедена, че отношенията между половете представляват бойно поле и това нейно убеждение обслужваше чудесно професионалната ѝ роля — да дава съвети на изнасилени жени.

Вродената ѝ състрадателност към жертвите за нещастие се съчетаваше с ярко изразено нетърпение към бавния процес на зарастване на душевните рани на пострадалите, към тежката правна

процедура за издирване, разпознаване и наказване на нападателите им и към факта, че административната дейност на Центъра се крепи единствено на усилията на няколко доброволци с непълнен работен ден.

Когато Кристина се яви на първото си интервю за постъпване на работа, Сам я бе впечатлила главно с чувството си за хумор и със страстта, която се излъчваше от всяка нейна клетка. После я бе запознала с ясните си изисквания. „Знам, че тук се работи безплатно и на доброволни начала — бе казала Саманта, — но държа моите доброволци да се отнасят към работата си така съвестно, сякаш са на служба. Искам да идвате на работа тогава, когато сте обещали. Не съм човек, който лесно прощава.“

До днес Кристина бе проявявала точност и отговорност към задълженията си. Сам излъчваше вътрешен огън, имаше присъствие, това силно допадаше на Кристина и тя искаше да ѝ засвидетелства благодарността си. Освен това се стремеше да докаже, че не е дилетантка — още един дълбоко личен нейн повод да бъде изрядна.

Много от бариерите в общуването между тях вече не съществуваха — Сам и Кристина бяха ходили два или три пъти да пият кафе навън и бяха обсъждали актуални теми или политика. Кристина вярваше, че двете се намират на прага на истинското приятелство.

Но Сам не притежаваше и капчица търпимост към доброволците си, защото вечно ги подозираше в липса на добросъвестност към работата и затова избягваше да влиза в по-тесни отношения с хората от екипа.

Тази сутрин, докато изтърсваше водата от дрехите си, Кристина разбра, че тяхната крехка дружба сериозно е пострадала.

Сам не я посрещна с усмивка.

— А, ето че нашата най-сетне пристига. Кристина, това е сержант Глицки. Той е от полицията и разследва... така де — въздъхна Саманта, — ти вече познаваш този случай. Нека той сам ти обясни всичко. Сержант, беше ми приятно да се видим. — И Сам удостои Кристина с бегъл поглед, преди да се скрие в кабинета си.

Кристина реши да не се занимава повече със Сам, поне не сега, и насочи цялото си внимание към мъжа пред нея.

Първото ѝ впечатление беше, че този човек, Глицки, си има големи неприятности. Още от пръв поглед се разбираше, че е под невероятно напрежение, че е раздиран от огромна душевна драма,

която едва успяваше да прикрие с цената на нечовешки усилия. Тя забеляза, че преди да протегне ръка и да се здрависа с нея, пръстите на ръцете му ту се свиваха, ту се отпускаха. За нейна изненада, здрависването беше почти нежно, а допирът — много по-мек, отколкото очакваше.

На лицето му се мярна нещо като полуусмивка, но тя изобщо не успя да смекчи погледа му.

— Разследвам убийството на Таня Уилоус и Сам ми каза, че вие сте разговаряли приживе с нея.

Кристина кимна.

Неуверена, объркана и смутена, Таня бе най-скорошния им трагичен случай — деветнайсетгодишна, току-що пристигнала в Сан Франциско от Фарго, Северна Дакота, тя бе идвала в техния Център три пъти. Мислеше си, че е била изнасилена, имайки предвид чисто техническата страна на въпроса. Момчето било по-голямо от нея. Не били гаджета. Смуцението ѝ идваше от факта, че тя познаваше своя нападател — той не се бе нахвърлил върху нея, изскачайки иззад някой храст. Така че тя не беше съвсем сигурна дали нейното е било същинско изнасилване.

Той започнал да посещава жилището ѝ, постепенно ставал все по-настойчив и накрая я насилвил — за последното нямаше никакви колебания — но от друга страна, в никой случай не се държал като човек, който може да я нарани или нещо подобно.

Той дори не я беше ударил, макар че тя изпитвала страх, че ако му откаже... може би самата тя имала вина за случилото се, държейки се по особен начин — разбирала ли Кристина какво иска да каже? Изобщо възможно ли е такова нещо? Да изпращаш грешни сигнали.

Но тя определено се чувствала принудена насилствено да осъществи полов акт, била *насилена* — казвала му не, не, не, а той не спирал — без обаче това да означавало, че Таня възприема момчето като престъпник или нещо такова и всъщност искала само едно нещо от него, да я остави на мира. Не искала да му създава неприятности, може би изобщо не била за тях...

И изведнъж, преди четири дена, убийството на Таня гръмна по всички медии. Била изнасилена в жилището си, завързана за леглото със запушена уста и удушена.

От центъра съобщиха в полицията за случилото се.

Кристина усети, че трябва да прочисти гърлото си. Глицки я питаше нещо, което тя не чу.

— Съжалявам...?

Той не показва никакво недоволство от това, че се налага да повтори въпроса си.

— Чудех се какво точно ви е разказала за онзи мъж...

Кристина седеше на ръба на изтърбушеното канапе.

Тя се наведе напред, подпря лакти на коленете си и сплете ръце. Косата ѝ, още мокра от дъжда, падаше върху лицето ѝ.

— Почти нищо — каза тя. — Познавала го е. Живеел наблизко, може би даже в нейния жилищен блок. Знаеше, че ако се премести, ще може да му избяга, но не можеше да си го позволи.

Глицки кимна.

— А и не е искала да повдигне обвинение.

— Мисля, че в крайна сметка щяхме да стигнем дотам, но не... веднага.

— Нямате представа за името му, за инициалите му, за някакъв прякор...?

— Не, нищо. Не мисля. Бих искала... Просто съжалявам — поклати глава тя.

— Дали разполагате с някакви записки от разговорите, върху които мога да хвърля едно око? Може би оттам ще изскочи нещо...

— Помня, че си водех записки. Трябва да ги потърся. Не е кой знае какво, но наистина...

Лицето на сержанта потъмня — той се взираше неவிждащо през запотеното стъкло към хаотичното автомобилно движение по „Хайт“.

— Да ви предложи нещо? — попита тя. — Кафе или нещо друго?

Глицки не отговори.

Тя го докосна по ръката.

— Сержант?

— Да. Съжалявам. Мислех си нещо — обърна се пак към нея той.

— Добре ли се чувствате?

Внезапно лицето му престана да предизвиква ужас. Върху него се изписа тъга.

— Малко съм разсеян — призна той. — Жена ми е болна. — Направи пауза. — Да, един чай ще ми дойде добре, благодаря.

Още не бе станало пладне.

Просто съм уморена, каза си Кристина. След цялата дандания. Купонът продължи поне до два, а после се наложи да води отново нощни спорове с Джо. На сутринта стана рано заради църквата, сетне последва емоционалната закуска с Марк Духър, колата ѝ не запали, срещна онази неохипарка в парка и накрая цупенето на Сам съвсем я срази.

След това Таня Уилоус и Ейб Глицки с тази негова скръб и болната му жена.

Внезапно дъждът отново плисна зад гърба ѝ по смрачения прозорец, около бюрото ѝ притъмня и нещо в нея се прекърши. Тя потърка очи с опакото на ръката си като малко дете, за да прогони сълзите, но те потекоха.

Всичко беше от умората.

Такъв внезапен срив не ѝ се бе случвал поне от две години. Този път нямаше да допусне мисълта, че всичко това е свързано с бебето, което загуби, и с нейното минало. В никакъв случай. Миналото беше зад гърба ѝ и тя нямаше да му се даде. Просто тази сутрин ѝ се случиха много неща, това бе причината.

Трябваше да се стегне. Точно така щеше да направи.

Кристина изтри отново лицето си и с подсмърчане стана от бюрото, взе шлифера си и вдигна високо яката. Дъждът щеше да скрие сълзите.

Никой нямаше да забележи нищо.

Духър нямаше нужда от никакви обяснения, но щом архиепископът искаше да си излее душата, Марк не би му попречил — в крайна сметка, той беше клиентът, който плащаше за всеки час по триста и петдесет долара. Двамата се намираха в канцеларията на Архиепископията, над детското игрище на „Мишън Долорес“. Винаги провеждаха тук неофициалните си срещи, сред детската глъч, която заливаше отвсякъде тази светая светих на Флеърти.

Въпреки че епархията имаше щатен адвокат, делата бяха толкова много, че сам човек не можеше да се справи. Затова често се налагаше да се прибегва до услугите на частни фирми. С течение на времето фирмата на Духър се бе специализирала в светските дела на Църквата — в купищата хлъзгави казуси за длъжници, управление на имотите или такива от личен характер.

Колкото до Духър, той се бе сблизил с Флеърти не само заради способността си да разсича дипломатично и експедитивно заплетените случаи, но и заради ненатрапчивата, ала постоянна линия на безпощадност в работата — нещо, което архиепископът дълбоко ценеше и сам демонстрираше в поведението си.

И двамата не обичаха да оставят днешната работа за утре. Понякога за архиепископа бе по-изгодно делата да се движат не директно от канцеларията му. Така че Духър, макар и неофициално, изпълняваше ролята на пръв съветник, на *consigliere*.

Подобно на Духър, и Флеърти бе стегнат мъж, който изглеждаше поне десетина години по-млад от истинската си възраст. Не бе за вярване, но петдесет и седем годишният архиепископ печелеше редовно поне половината от игрите на скуош с Духър. Сега свещеникът бе облечен по домашному — с черни чехли с пискюли, с черни панталони и бяла риза. Духър почти се бе излегнал в тапицирания с червена кожа фотьойл. Беше съблякъл сакото си, а вратовръзката му бе разхлабена.

— Не знам защо такива постъпки винаги ме заварват неподготвен — говореше Флеърти. — Всеки път очаквам да срещна в

хората, с които общувам, доброто, а те непрекъснато ме разочароват. Вероятно си мислиш, че би трябвало вече да съм се понаучил.

Духър кимна.

— Другият вариант е да не очакваш нищо от тях.

— Не бих могъл да живея по този начин. Няма да издържа. Вярвам, че дълбоката ни същност е направена по Божие подобие и човешката природа не може да е лоша. Заблуждавам ли се, Марк? Не може да се заблуждавам.

Духър си помисли, че ще е най-добре да не припомня на Негово Превъзходителство как бе предсказал с хирургическа точност в по-ранните етапи на съдопроизводството какво точно ще се случи в надвисналия над главите им съдебен процес. Но тогава мнението му не бе зачетено.

— Не се заблуждаваш генерално, Джим. Просто всеки случай трябва да се разглежда отделно, сам за себе си.

Флеърти погледа още някое време през отворения прозорец надолу към училищния двор, а после се извърна към адвоката си.

— А сега да се върнем обратно от философията към задачите си. — Той издърпа един стол. — И така, какво ни предстои днес?

Духър се огледа за документацията си, макар че всичко му бе в главата, вдигна куфарчето си от пода, отвори го и издърпа една жълта папка с надпис „Фелиция Деп“.

Госпожа Деп бе пристигнала в Щатите от Сайгон през 1976 година като млада самотна майка със солидно наследство, получено от починалия ѝ във Виетнам съпруг. След установяването си в един от районите на Сан Франциско тя бързо се бе превърнала в една от най-ревностните енориашки към енория „Сейнт Майкъл“, но заедно с това и в постоянна любовница на пастора отец Питър Слокъм.

През следващите двайсет години, по един или друг повод, госпожа Деп бе дала на отец Слокъм сума от порядъка на петдесет хиляди долара. Всичко щеше да е наред, ако преподобният отец не бе издигнат в монсиньор и не бе заминал за назначението си далеч от нея, чак в Менло Парк.

С една дума, беше я зарязал и жената сега си искаше парите обратно. За целта се бе обърнала към един млад напорист адвокат от нейната общност на име Виктор Транг.

Този Транг наистина не се подвизаваше в полето на медицината, но за него спокойно можеше да се използва определението „преследвач на линейки“. Едва свързвайки двата края през тригодишния период след завършване на едно от вечерните училища, където се преподаваше и право, той пое случая с единствената мисъл за полагащия му се хонорар в размер на една трета от петдесетте хиляди долара, които госпожа Деп си искаше обратно.

Транг даде под съд Архиепископията за измама — отец Слокъм бе пристъпил обета си за безбрачие и бе взел парите на госпожа Деп под лъжлив предлог, обещавайки ѝ, че рано или късно ще хвърли расото и ще се ожени за нея.

Ето в каква каша се бе забъркал Духър, въпреки че делото не го привличаше особено. На всичкото отгоре беше служил във Виетнам след завършване на колежа и спомените оттам далеч не бяха сред любимите му.

Така или иначе, смяташе, че ще е по-добре да започне да свиква. Винаги готов да се преклони пред различното, Сан Франциско се бе препълнил с тези азиатски навлеци. Все по-често на мушката заставаше типично американското — нещо, което Духър не би могъл никога да приеме.

Във всеки случай, поне в началото, делото Деп не представляваше особен приоритет за него. Един от съдружниците му имаше грижата да движи процедурните въпроси във връзка със съдебния процес и след това да му докладва. (Въпреки отвращението, което виетнамците будеха у него, Духър нямаше намерение да осигурява на съдружника си личен достъп до архиепископа. От собствен опит знаеше докъде може да доведе това.) В края на краищата, двамата с Флеърти бяха решили да предложат на госпожа Деп сделка за сумата от десет хиляди долара, а ако тя не се съгласеше на такъв вариант, Архиепископията щеше да отиде на съд с надежда за благоприятно разрешение на въпроса.

По този повод в средата на миналата седмица Духър се бе обадил на Виктор Транг и го бе запознал с тяхното предложение за споразумение. Тогава откри, че нещата са претърпели развитие и затова организира тази среща с Флеърти.

Лицето на архиепископа не стана бяло като чаршаф, но се вкамени. Той вдигна очи от папката.

— Три милиона долара?

Адвокатът кимна.

— Транг просто използва шанса си, Джим. Известно е, че Църквата има дълбоки джобове и момчето се е поразтърсило.

Флеърти се опитваше да чете и да слуша едновременно.

— Май не е трябвало да се напряга много.

— Аха.

— Значи Слокъм е преспивал и с дъщерята?

— Вероника, сега е на деветнайсет години. Това е версията на Транг. Без да слага в сметката другите подобни случаи с имигранти, чиито имена не спомена. Може и да е блъф.

Внезапно Флеърти затвори папката.

— Знам го Слокъм. Може и да не е никакъв блъф. И аз чувах такива работи.

Това не беше добра новина. Духър се наведе напред.

— Ако си бил наясно за тези неща, защо го направи монсиньор?

Изкривена усмивка.

— Не знаех със сигурност. Просто бяха слухове. Намерението ни беше да го отдалечим от изкушенията, да го пратим там, където не би имал същата свобода на действие, да го натоварим с повече отговорност.

Духър поклати глава.

— И по този начин да промениш същността му?

— Знам, Марк, знам. Проблемът е в моята същност. Аз вярвам на хората. Доверявам им се.

— Е, добре — плесна се по коленете Духър, — сега разбирам защо нае тежката артилерия в мое лице. Защото аз не се доверявам на никого. — Той посочи към папката в скута на Флеърти. — Стигна ли до края?

— Не. Спрях до трите милиона.

Духър я взе.

— Добре, ще те запозная със сбития вариант. По-нататък става още по-лошо. — Той започна да обяснява какво му бе казал Транг миналата седмица по телефона. Новакът бе предприел серия от разследвания и сред други имигранти в Сан Франциско, за да установи колко чести са били тези случаи на злоупотреби с положението от

страна на свещенослужителите. Надяваше се да докаже, че Архиепископията редовно опрощава подобни прояви на хората си.

— Той нарича това политика на толериране, Джим. На път е да промени жалбата и директно да намеси твоето име.

Архиепископът пак бе застанал до прозореца и гледаше децата.

— Може ли да поръчаме убийството на Слокъм? — После бързо се обърна с разперени ръце. — Шегувам се, разбира се.

— Разбира се.

— Но шегата настрана, Марк. Какво ще правим?

Тази година не бе сред най-добрите за Флеърти.

Преди шест месеца, след обстойно двегодишно проучване, Комисията по планирането към Архиепископията най-сетне потвърди предварително известните резултати — и той се принуди да обяви затварянето на десет от най-закъсалите финансово енории в града. Знаеше, че ако не се вземат мерки сега, Архиепископията няма да прекрачи в двайсет и първи век. След земетресението градската управа бе издала постановление, с което обложи Архиепископията с данък в размер на сто и двайсет милиона долара за възстановяване на засегнатите църкви. (Духър бе направил невъзможното тогава, за да свали сумата до седемдесет милиона, но Архиепископията не можеше да плати и толкова.)

Горчивият факт, който късаше доброто сърце на Флеърти, бе, че Архиепископията не можеше да си позволи да държи отворени църквите в малките енории, които се посещаваха слабо — Свещената семейна църква в Норт Бийч например събираше средно по седемдесет и пет човека на четирите си неделни служби. И нямаше никакво значително частно дарение, което да спре ужасяващия спад на неделните постъпления.

Но след затварянето на енориите се разрази буря от протести. На Флеърти му се обади чак от Рим.

Проблемът, на който архиепископът не бе обърнал нужното внимание (но Духър бе забелязал), приличаше на змей с две глави — етническа и финансова — и беше един от най-неразрешимите за Сан Франциско. Повечето от закритите енории се намираха в най-бедните квартали — Хънтърс Пойнт, долната част на Мишън Дистрикт,

Уестърн Адишън, периферията на Сънсет, Балбоа Парк. Флеърти яростно бе атакуван заради отдръпването от бедните и така неговата чисто финансова мярка получи коренно различна интерпретация.

Освен това архиепископът се бе надявал, че католиците от закритите енории просто ще се приобщят към най-близките действащи църкви.

— Това е общоцърковен принцип, Джим, и в един съвършен свят със сигурност би станало така — бе казал Духър. — Но моето предчувствие е, че познатите ми от „Сейнт Имигдиъс“ и „Сейнт Франсис Ууд“ няма ей така да подадат ръка на виетнамците от „Сейнт Майкъл“, което ще бъдат принудени да направят. Това просто няма да се случи.

Както винаги Флеърти бе отговорил, че хората са по-добри от представата на Духър за тях. Комисията беше направила своите препоръки, това не бе еднолично негово решение. Хората трябваше да свикнат с новото — като гаранция за развитие, за напредъка на всички католици.

— Да, Джим, добре, предполагам, че си прав. Може да стане и така — отстъпи накрая Духър, докато наум си мислеше „А пък аз съм кралят на Етиопия“.

А сега на съдебния процес Транг се канеше да обвини лично Флеърти, че толерира измамата и безнравственото поведение на свещенослужителите си. Преди да възникнат всички тези проблеми, се носеше мълва, че архиепископът фигурира в краткия списък на кандидатите за кардинали. Самият той бе признавал на Духър, че в мечтите си се вижда като първия американски папа. Всичко това, дори оцеляването му като архиепископ, в момента бе поставено на карта.

Седнал на бюрото си, той нервно разлистваше напосоки папката.

— Но Транг още не е коригирал жалбата, нали?

Духър се спря насред стаята.

— Тъкмо затова разговаряме сега, Джим. Трябва да го спра. Момчето очевидно търси известност, име в обществото, надява се на нови клиенти. Трябва да му належа малко ум в главата.

— Какво ще му кажеш?

— Че бихме му били много задължени, ако ни сътрудничи. Той знае — *ти* знаеш — че тук няма никаква политика. Трябва да го спрем навреме, Джим, или изобщо забрави за червената шапка.

Флеърти подскочи на стола си.

— Какво имаш предвид с това „задължени“?

Духър плесна с ръце.

— Споразумение за шестстотин хиляди, ако се стигне дотам.

— Боже...

— И пълен гроб. Никакви пресконференции. Никаква жива съвест на общността. Транг гушва двеста хиляди долара. Госпожа Деп получава хубава утеха за своите петдесет хиляди и разбитото си сърце. Всички са щастливи.

Архиепископът поклати глава.

— Аз не съм. Защо ще започваме с шестстотин хиляди?

Духър се опита да запази спокойствие.

— Джим, не забравяй кой е насреща ти. Ще започнем с предложение да му счупим краката. Надявам се, че наддаването ще спре далеч преди шестстотин хиляди.

Флеърти кимна.

— Колкото по-далеч, толкова по-добре.

Духър се наклони напред.

— Разбирам — каза той. — Ще имам грижата.

— Нямам си среща с нея?

— Уес, сблъскахме се в църквата. Това е всичко.

— В църквата. Добре звучи. — Уес Фаръл понижи глас. — В нощта след купона, на който тя присъстваше, само защото бе поканил гаджето ѝ. Маркът, тук се натъкваме на странно съвпадение.

Уес Фаръл бе изпънал крака на бюрото в малкия си кабинет. Зад гърба му, през дървените щори, дъждът заливаше прозореца. Духър продължаваше да пробутва измислиците си за Кристина, но накрая Фаръл го прекъсна.

— Звучи чудесно, Марк. Приемам го. Вярвам на всяка твоя дума, защото съм ти приятел от детинство. Както и да е. Да ти дам ли един съвет, като адвокат на адвокат?

— Слушам те.

— Не го разказвай на друг. Звучи много подозрително — макар да чувствам със сърцето си, защото ти никога не си ме лъгал, че това е невъзможно. Как изглеждаше тя?

Духър кръстоса ръце зад тила, обмисляйки отговора си.

— Коя, по твое мнение, е най-прекрасната жена на света? Лице, тяло... — Той направи красноречив жест. — Цялостно излъчване. Всичко.

Фаръл се замисли за миг.

— Деми Мур.

Духър кимна.

— Добре, в сравнение с Кристина Карера, Деми Мур е вещица. Даже ако Кристина е с мокра коса и с пепел по челото.

— Деми така не съм я виждал — вдигна вежди Фаръл. — Обикновено, когато излизаме, след като разкара Брус, тя се докарва, слага си разни мазила. Като се замисля, чудя се дали Лидия не се развежда с мен заради нея... Ако е разбрала за мен и Деми?

— Възможно е — каза Духър.

— Проклети папараци.

Духър разтегна устни в усмивка.

— Въображаемият ти живот е прекалено богат, за да бъдеш добър адвокат.

Фаръл протегна ръка в неговата посока.

— И това ми го казва човек, който причаква годеницата на свой служител в църквата. Какво възнамеряваш да правиш с нея, ако смея да попитам?

Духър сви рамене, сякаш никога не се бе замислял за това.

— Не знам. Смятам да я взема на работа. — И в отговор на гримасата на Фаръл, допълни: — Само като чиновничка. Тя, между другото, е юридически спец. Много умна хлапачка, да знаеш.

Фаръл отново простря ръка.

— Длъжен съм да те предупредя, че си играеш с огъня.

— Всичко е съвсем невинно, Уес. Кълна се. Нищо няма да се случи.

— Направи си една услуга и си намери някой друг сътрудник.

— Ще назначаваме десетина души. Кристина просто ще е една от тях.

Фаръл потри брадичката си.

— Ех, момко — каза той. — Ех, момко, ех, момко, ех, момко.

— Безпокоя се за Марк. Просто не е на себе си.

Лидия Фаръл — съпругата на Уес — направи физиономия от типа „недей, моля ти се“ към Шийла Духър над ръба на чашката си от китайски порцелан.

Двете жени седяха в остъклената беседка с френски провинциални мотиви, а плющият в ранната утрин дъжд се бе превърнал в романтично нормандско ръмене. В отговор Шийла възрази:

— Хайде, Лид, не са толкова лоши. Мъжете, имам предвид.

Лидия остави чашката си.

— Не съм казала, че са лоши. Да съм казала, че Уес има недостатъци? Той просто няма качества. Откъдето и да го погледнеш. За Марк не знам.

— Марк е добър човек, Лид. Това е достатъчно.

В началото, в зората на приятелството им, Марк ловко, но много категорично бе започнал да сваля Лидия, жената на най-добрия му приятел. Когато тя му направи забележка, той даде заден ход и обясни по своя чаровен начин, че просто нещо се е объркала и че той много съжалява за недоразумението. Но Лидия знаеше, че недоразумение нямаше.

Никога не бе споменавала за това пред Уес или Шийла. В известен смисъл бе поласкана, дори въодушевена от факта, че великият Марк Духър явно я намираше за достатъчно привлекателна, че да си струва риска. Представяш ли си!

Но си бе съставила определено мнение за присъщите му добродетели.

Така или иначе, Шийла ѝ бе приятелка. Заедно преодоляваха етапите в женския живот — децата, училището и кариерата на мъжете им. Заслужаваше си да се вслуша в думите ѝ.

— Съжалявам. Права си. Добротата е важна. Просто съм напрегната днес. Утре се виждам със Сара — Сара бе нейния бракоразводен адвокат — и искам да съм във форма. Винаги съм настроена толкова добронамерено и оставям Уес да прави каквото си поиска. Затова Сара ми каза: „Започни да го мразиш. Спомни си

всички гадории, които е направил, колко пъти не се е прибирал, когато е казал, че ще се прибере, изстиналите вечери, купищата ризи, които си изгладила, да не говорим за... по-личните неща. После няма да съжаляваш“. Сара е истинско бижу.

— Никога не бих искала да мина през това.

— Аз също, скъпа, но разводът е като войната. Ако е започнала, по-добре я спечели. Вие с Марк нямате намерение да се развеждате, нали?

— Не, не мисля...

— Но...

— Не казах „но“.

Лидия се усмихна на приятелката си.

— Каза. И така, защо?

— Защо какво?

— Защо смяташ, че бракът ви страда?

Шийла остави чашката си, взе лъжичката и разбърка чая си. Отговори след дълго мълчание.

— Защото Марк страда.

— Защо?

На Шийла й трябваше време, за да намери точните думи. Самата тя не бе съвсем сигурна в това, което казваше.

— Мисля, че е депресиран. След като децата ги няма. Направо е свършен. — Тя млъкна за миг. — Боя се да не посегне на себе си.

— Споменава ли е такова нещо?

— Не. Ти познаваш Марк, но се изпусна на два-три пъти.

Лидия вдигна чашата си и отпи, без да изпуска Шийла от очи.

— Защо му е да се самоубива? Та той има всичко.

— Навярно това, което притежава, за него не означава нищо. Или поне не му е достатъчно. — Очите на Шийла бяха сухи и тя говореше спокойно.

Но Лидия я познаваше още от колежа и добре знаеше, че липсата на театрална показност не означаваше, че приятелката й не преживява нещата дълбоко вътре в себе си.

— Как се държи? — попита тя.

— Затворил се е в себе си. Не спи. Докторът му предписа някакви хапчета, но не иска да ги взема. Тази сутрин, като се събудих в

седем, вече беше станал, въпреки че снощи си легнахме много късно, някъде към два.

— Станал и излязъл, така ли?

— Да.

— На работа?

— Не. Обадих се. До десет не се бе появил в службата.

— Не искам да си мисля...

Шийла вдигна ръка.

— Не става дума за кръшкане. Той няма време за такова нещо. Никой не ходи на срещи в шест сутринта. Всъщност бил е на църква — нали е първият ден от Великите пости — за намазването с пепел. Попитах го и ми каза.

— Ревностен католик значи. Все още.

— Така е. Проблемът е, че страда от безсъние. Почти от година. Сякаш се бои да не изпусне нещо — някакво приключение, знам ли. А като нищо не се случи, започва да изпитва разочарование.

— Как са нещата между вас? Имам предвид, в личен план.

Шийла погледна печално.

— Ако питаш за секса, там цари пълно безветрие... — Сетне, сякаш бе казала повече, отколкото възнамеряваше, добави: — Чудесно е, когато го правим. А това се случва веднъж на четири месеца.

Лидия погледна към ръмящия дъжд навън, обгърнал в лъскава пелена изрядната й морава и въздъхна:

— Същото беше и при нас с Уес. Всичко, за което ми разказа. Борих се, доколкото имах сили, но накрая не издържах. При него нямаше депресия, поне аз не мисля така. Той просто спря да ме обича. Не говоря, че при вас двамата с Марк липсва обич, но между мен и Уес се случи точно това.

Шийла се замисли за миг.

— Не вярвам, че е това — каза тя. — Мисля, че е нещо по-дълбоко и ако бих могла да открия какво е, нещата ще се оправят.

Лидия докосна ръката й през масата.

— Познаваш го по-добре от мен, Шийла. Сигурна съм, че ти си правата. Надявам се да е така.

Шийла наистина се обвиняваше.

Това произтичаше от житейския ѝ опит и нейната нагласа. Обвиняваше себе си за всичко, което не вървеше — за отношенията с децата, за неудовлетвореността на Марк. За всичко виновната трябваше да бъде тя.

Знаеше, че не можеше да е Марк. И той грешеше, но не по начина, по който грешаха другите хора. Фактически грешки, даже и в обикновен разговор? Просто забрави. Мъжът ѝ всичко знаеше и нищо не забравяше. Шийла си правеше списък на нещата, които трябва да свърши пред деня или през седмицата. А Марк просто ги вършеше — при това, без грешка. Нямаше нужда да си напомня. Никога не губеше самообладание. (Е, веднъж много отдавна имаше такъв случай. И неизменно, когато тя с държанието си минеше предела.) С една дума, Марк Духър изпълняваше безукорно задълженията си.

Така че, щом нещо не вървеше, а нещата наистина не вървяха, вината си беше в Шийла.

Тя си мислеше, че причината е в приближаващата менопауза, а и защото Джейсън — тяхното изтърсаче — замина за далечното си училище. Чак в Болдър, където цяла зима можеше да се пързала със сноуборд. А и заради Марк младши и неговата хамалогия на онази платформа в Аляска, където се опитваше да събере достатъчно пари за летните си занимания със скулптура, откак баща му спря да му помага, щом бил такъв глупак, че да отделя време за глупавото си изкуство; а вероятно и заради Сюзън, която пък бе в Ню Йорк.

Все пак Сюзън им звънеше всяка седмица, опитваше се да ги държи в течение на живота си, макар че Шийла, а особено Марк, изобщо не проумяваше защо не се интересува от мъже.

Хормоналният баланс на Шийла също се бе разклатил, запращайки я в лапите на депресията. Тя не можеше да отрече това, нито пък да обвинява за него Марк. Беше се превърнала в кисело същество, с което трудно се живееше — една истина, която Шийла Греъм Духър трудно можеше да преглътне, защото доскоро, преди да навърши четирийсет и пет години, се славеше като една от легендарните купонджийки в града.

Това беше лошото на меланхолията, че след като сви гнездо в сърцето ѝ и тя не успя да я прогони в началото, с всеки изминал миг намираще все по-малко причини да се бори с нея. Вече от близо година Шийла все триеше за нещо сол на главата на Марк, изпускаше нервите

си, нападаше като невестулка дори съвършенството му, дразнеше се от чаровната му усмивка, от елегантния му вид и даже от търпимостта му към самата нея. Не можеше да го обвинява, че се затваря в собствената си черупка, за работохолизма му, нито за това, че не я желаше в леглото както преди. Защото, когато я потърсеше, тя го поливаше със студена вода.

В един момент престанаха изобщо да излизат навън вечер, дори спряха да канят Уес и Лидия на чревоугодническите вечери, които преди редовно организираха. На тяхно място се настани всепроникващата пустота на голямата, празна къща.

Нищо чудно, че най-накрая тази атмосфера се отрази зле и на Марк.

Именно това я накара да се опомни. Тя не бе искала да нарани Марк. Просто се бе поддавала на собствените си състояния, надявайки се в един момент да ги надмогне. Проблемът си беше неин и — както подобава на една истинска мъченица — се бе надявала да изстрада всичко мълчаливо.

Не бе съобщила само едно — продължилото твърде дълго въздействие на нейната депресия върху психиката на Марк. Той се бе отдръпнал и тя не знаеше дали ще може да си го върне.

След като реши да се измъкне от омагьосания кръг, Шийла отиде на лекар и той ѝ предписа антидепресанта „Нардил“, който свърши работа.

Единствената неприятност бе, че докато го вземаше, не можеше да пие, което означаваше край на коктейлите с Марк след края на тежкия му работен ден, край на общата им страст към придружените с бутилка вино вечери. Край на милите глупости, които дрънкаха, когато бяха подпийнали, край на томителните прегръдки.

Навярно би трябвало да му признае за лекарството, но се страхуваше от реакцията му, от това, че мнението му за нея щеше да падне още по-ниско. Членовете на семейство Духър нямаха нужда от антидепресанти, те сами се справяха със слабостите си.

Вместо това му изтърси, че е стигнала до извода, че депресията ѝ се дължи на прекаленото пиене, тъй че е решила изобщо да спре да пие, ей така изведнъж. Това беше решение, достойно за един член на семейство Духър — волеви акт за подобряване на състоянието. Марк щеше да прояви уважение към такова решение, дори и да не го

намираше за твърде привлекателно. Тя установи, че е много по-добре да захвърли пиенето и да възвърне цивилизованите си отношения с Марк, отколкото да му натрапва своята безпомощност и „зависимостта“ си, може би завинаги, от антидепресантите.

Но всичко това се оказа само в сферата на добрите намерения. Марк се бе стопил в далечината и тя не беше сигурна дали отново ще се върне. И за всичко сама си беше виновна.

Джо Ейвъри не беше злобар или грубиян. Кристина не искаше да бъде несправедлива към него. Той си имаше и много положителни черти.

Но просто ѝ късаше нервите.

С вбесяващо постоянство Джо вършеше разни неща, за да покаже, че въпреки професията си, той е преди всичко готин тип, а не някой зализан натегач. Риболовът например — как хваща рибките и после ги пуска, като използва само тъпи въдички — по този начин те изобщо не страдат, а вероятно даже изпитват наслада от това упражнение, там, на края на еднокилограмовата му въдица. Направо може да се каже, че така поддържа формата им.

Или работата на доброволни начала в „Сиера Клъб“. Виждаш ли? Дори и да си докарва някоя и друга кинта, той не се срамува от това, защото е чувствителен към всичко около него — просто един отворен към света човек.

Нали Кристина също е доброволка, би могла да го разбере. Ужасно важно е да си всестранно развита личност. Не трябва да губиш от погледа си голямото, всеобхватното. Ето в това се крие смисълът на качествения живот.

Още един от бомбастичните му изрази — качествен живот.

Или друго. Имаше навика да казва „виж фактите“ и после „това е интригуващо“. И двете фрази караха Кристина да скърца със зъби.

В началото тя бе запленена от сладурското му излъчване. Бяха минали почти три години от онази история с професора ѝ. И Джо някак просто се вписа в пейзажа.

Той беше помощник на преподавателя в онзи курс по договорно право. След „заешкия“ период някои от студентите започнаха да се мотаят заедно след занятия, да ходят на пица, да водят вълнуващи юридически беседи. А сетне една нощ стана така, че останалите си тръгнаха по-рано.

Тъй че тя и Джо затвориха заведението и нощта ги прие в прегръдката си, договорите останаха зад гърба им и те се отдадоха на

общия си интерес към излетите, ските, природата. Кристина харесваше Джо, гъстата му черна коса, изсеченото лице. И тази трапчинка на брадичката, досущ като на баща ѝ.

Джо се нареди да отпрати за пустинята Тахо за пет дена около Деня на благодарността с няколко приятелчета. Дали Кристина няма да се присъедини към тях?

Без кандърми, без навивки. Това ѝ допаднаше.

След известно време тя установи, че харесва поведението му и личността му по един хладен, равнодушен начин, който понякога прерастваше в изблик на чувства. Това беше в реда на нещата. Навярно щеше да настъпи някаква промяна — тя бе готова да чака. Така или иначе, не вярваше особено на бурната страст. Отчаяно се надяваше, че „харесвам“ с течение на времето ще се превърне в „обичам“. Нали затова след толкова време си беше избрала някой, който да е добър, в чиято компания да изпитва ако не трепет, то поне удоволствие и оживление.

Беше четири следобед. Джо седеше зад бюрото си, въртеше между пръстите си някаква химикалка и гледаше право в Кристина, като се стараеше да овладее гнева си.

— Не знам защо побесня толкова — заговори тя.

— Не съм побеснял. Просто си мислех, че вече говорихме за това. Искам да кажа, че ти нищо не спомена снощи и изведнъж цъфваш тук, облечена като манекенка...

Тя разпери ръце.

— Джо, това е най-обикновен делови костюм.

— Да де, ама другите кандидати за лятна специализация просто изпращат писмо с кратка автобиография. Ние тук ги преглеждаме и решаваме дали...

— Знам това. Марк Духър ми каза да дойда, затова си помислих, че ще е подходящо да изглеждам добре.

— Което при теб не е... — Той спря, преди да изтърси признанието, че без значение дали ѝ харесва или не, пак на преден план излиза ефектът от нейната красота. — Как да ти кажа, може би съм малко разочарован. — Химикалката се изплъзна от ръцете му и той изненадано я проследи с поглед.

— Не знам защо би трябвало да си разочарован. Направо не разбирам. Марк каза...

— Марк. Имаш предвид господин Духър?

Устните ѝ се вкамениха от чувство на безсилие.

— Той каза да го наричам Марк. Той е готин, Джо.

— Да, готин е — започна да се навива все повече и повече Ейвъри. — Излъгах те — каза спокойно той. — Наистина съм бесен. — Погледна над рамото на Кристина, за да се увери, че вратата е затворена. — Господин Духър хич не е готин. Нека да изясним това. Виж фактите. Той е много потаен човек. Именно той отрязва главите на Маккейб и Рот, въпреки трийсетгодишния им стаж и...

Кристина клатеше глава.

— Добре. Законите на бизнеса са сурови. Той е шефът, нали така? Това е свързано с борбата за надмощие. Но той ми каза да му се обадя. Какво би трябвало да направя според теб?

— Аз те помолих да *не* му се обаждаш. Какво ще кажеш за това? Питаш ли ме как се чувствам, докато се връткаш наоколо и проучваш възможностите за работа зад гърба ми?

— Нищо подобно не съм правила — повиши глас тя. — Казах ти, че попаднах на него в църквата. Боже Господи, остави ме на мира, Джо. Не бъди такъв... такъв...

— Какъв? — продължи да я напада той.

— Такъв опекун, по дяволите, ето какъв.

Ейвъри се облегна назад и гласът му премина в шепот.

— Аз — опекун? Ако аз съм опекун, май не съм от най-добрите, така ли е?

— Не ти и трябва. Това си е моя работа. Става дума за моя живот и моята кариера и ако шефът ме е поканил при себе си за интервю, как очакваш да постъпя? Да кажа: „Не, съжалявам, аз съм съвременна жена, но гаджето ми ще се впрегне“.

— Не се впрягам.

— Не си и ядосан, предполагам. — Каза го, макар да знаеше, че Ейвъри е бесен. — По дяволите, Джо, нямаш никакво право да си го изкарваш на мен. — Тя грабна куфарчето си.

— Къде отиваш?

— Да говоря с господин Духър. — За миг се поколеба. — С Марк.

Той скочи, протегна ръка, едва не прекатури стола си.

— Ей, ей. Чакай малко, Кристина. Чакай малко!

Тя се спря с ръка на бравата.

— Добре, чакам. Какво има?

Той заобиколи бюрото и се спря на метър от нея.

— Виж... — Пое дъх, направи опит да се овладее. — Виж какво, съжалявам. Не ходи при господин Духър, не и в това състояние.

— Какво ми има на състоянието? Това, че ме изкара извън кожата ми? Боиш се да не би случайно да те накисна? Обещавам, че изобщо няма да те споменавам.

— Кристина...

— Не разбирам защо не искаш да работя тук, Джо. Мислех си, че ще се зарадваш. Да бъдем заедно, да се виждаме, да ходим на обяд... Мислех си, че ще ни е гот.

Той пристъпи към нея и нежно хвана ръцете ѝ.

— Знам — каза. — Знам. Права си.

— Тогава какъв е проблемът?

— Просто бях изненадан, това е всичко. Нали бяхме решили друго нещо и това ми дойде като гръм от ясно небе...

— Какъв гръм, Джо. Нямам нужда от твоето разрешение. Бях долу и дойдох, за да ти съобщя. Нямам нищо за криене.

— Добре — въздъхна той. — Добре, съжалявам. Не искам да го правя повече на въпрос.

— Аз също.

— Тогава всичко е наред. — Той отстъпи назад. — Носиш ли си автобиография? Препоръчително писмо?

Тя кимна, отиде до бюрото му, сложи отгоре куфарчето си и го отвори. Подаде му плика и го попита каква е процедурата по-нататък.

В очите му се появи някаква сянка, която не ѝ хареса. След това Джо пусна една усмивчица, за да прикрие изражението си. Даде ѝ знак с глава да го последва. На пода до етажерката в другия край на стаята беше сложен обикновен амбалажен кашон.

Като отговорник по избора на летни специализанти, Ейвъри приемаше всички биографии, а на всеки две седмици комисия от четири човека ги преглеждаше. Междувременно той пресяваше съдържанието на кашона, който днес беше пълен на около педя височина от дъното.

Ейвъри пусна плика на Кристина най-отгоре.

— Всичко е наред — каза. — Машината се завъртя. Сега комисията има думата. — Вдигна ръка и докосна ръкава ѝ. — Така се осигурява пълна обективност, Крис. Просто ще трябва да изчакаме за резултата.

И какво сега — цялата тази разправия, за да ѝ пуснат плика в кашона. Бяха я прекарали.

Кристина беше толкова ядосана, че не можа да си даде сметка за това, чак докато не целуна Джо пред асансьора и не се смъкна долу във фоайето, което я изведе на Маркет стрийт. Едва тук се спря и сърцето ѝ внезапно заблъска в гърдите.

Въпреки краткото съобщение, Виктор Транг преливаше от щастие, че пристига на следобедна среща с господин Духър, представителя на Архиепископията.

Както обикновено, Транг не се скъсваше от съдебни дела и почти светкавичният отговор на господин Духър по телефона стопли сърцето му. А и в края на деня му дойде добре дошло да се чупи от офиса си, който се състоеше от една-единствена стая в мрачната задна част на почти вековна сграда близо до изхода към Джинива авеню на магистралата Джуниперо Сера — възможно най-мрачната част на Сан Франциско.

Дали ще му бъде удобно колкото е възможно по-скоро да слезе в центъра до техния офис — без съмнение твърде лъскав — на двайсет и първия етаж в сградата на „Калифорния“ 1, за да обсъдят случая? Ами, с удоволствие. Само дано намери пролука в ангажиментите си.

Едва миналия четвъртък бе запознал Духър с материалите, но бързият отговор го караше да предвкусва и бързо споразумение. А той бе влязъл в играта именно затова.

Марк Духър не пожела да пие нищо, но секретарката поднесе на госта отлично препечено френско кафе в почти прозрачна порцеланова чашка с тънка златна ивичка по ръбчето. Транг се бе настанил върху дивана в стил ампир пред махагоновата масичка за кафе и разглеждаше просторния кабинет с високите от пода до тавана прозорци.

От тази височина изгледът към града беше смразяващ, а изводът — кристално ясен: Духър не би се намирал тук, ако често бе губил дела. Времето през целия ден беше ужасно. Черни облаци, блъскани от вятъра, и сега ту скриваха, ту откриваха гледката — моста над залива с Острова на съкровищата, шлеповете и влекачите във водата. Хълмовете в далечината от другата страна на залива бяха стоманеносиви.

Транг отпи глътка кафе, кимна и се усмихна на домакина си. Беше на трийсет и три години. Станал бе гражданин на Съединените щати преди петнайсет години и бе привикнал към лицата на хората от бялата раса. Но това лице пред него беше непроницаемо — открито, честно, очевидно настроено приятелски, възпитано и добре поддържано. От такива лица Транг се плашеше най-много и човекът, на когото принадлежеше то, седеше на педя от него, с кръстосани ръце, подпрял лакти на колената, леко приведен напред и още първите му думи попаднаха право в целта.

— Първо, архиепископът ме натовари да ви съобщя, че не съществува никаква умишлена политика на толериране на подобно поведение в Архиепископията. Ако отец Слокъм е имал интимна връзка с госпожа Деп...

— Точно така, а също и с дъщеря ѝ.

— Ако, казах, отец Слокъм е постъпил така, това е мерзко и ние осъждаме неговите деяния. Но — продължи Духър — в по-общ план нещата изглеждат иначе... защото въпросът е много деликатен.

Транг кимна.

— Това е самата истина — каза той, — както е истина и че значителен брой хора са претърпели сериозни щети.

Духър трепна при тази формулировка. Без „щети“ нямаше обезщетение. Транг му обръщаше внимание, че не е дошъл тук, за да разтяга локуми.

— Някои хора наистина може да са пострадали, господин Транг. Предлагам ви все пак да се съсредоточим върху случая на госпожа Деп. Тя е същинският ви клиент, нали?

Транг остави чашката на масата и се усмихна. За пръв път изпита чувството, че от този храст може да изскочи заек. А ако това станеше, той щеше да бъде на линия.

— Само до мига, в който коригирам жалбата. — Той пушна още една усмивчица. — Вярвам, че сте се запознали с материалите.

— Да, разбира се. Тъкмо затова настоях за тази среща. Няма нужда да ви намеквам, че ние предпочитаме да не правите това.

Транг едва успя да сдържи възбудата си. Архиепископията щеше да му предложи споразумение. На раменете му израснаха криле.

— Естествено, ако успеем да достигнем до някакво споразумение сега...

Духър се усмихна, кимна и се изправи.

— Добре — каза той. — Мисля, че ще успеем. — После отиде до бюрото си, взе една кожена папка и я отвори. — Разполагам с чек за сумата от петнайсет хиляди долара като отговор на иска на госпожа Деп.

Стомахът на Транг се сви на възел. Преди десет секунди в главата му се въртяха милиони, а сега...

— Петнайсет хиляди?

— Това е щедро предложение — продължи Духър. — Знам, че госпожа Деп има чувството, че е пострадала, но хайде да не твърдим, че тя няма никаква заслуга за този злочастен сценарий. Това е най-доброто, което можем да предложим. Познавам твърде добре архиепископа. Ако бях на ваше място, щях да приема. Давам ви съвсем приятелски съвет.

Транг се насили да не скочи и да запази гласа си спокоен.

— Ние настоявахме...

— Знам, знам, но виж, Виктор... Нали мога да ти викам Виктор? Виж, нека да говорим направо. И двамата сме наясно ти какво би предприел отгук насетне. Ще душиш за свидетели или жертви, или както щеш ги наречи, които да обвинят свещенослужителите за неща, които или изобщо не са се случили, или са много трудно доказуеми. Нещата ще се забатачат и в крайна сметка ще загубиш. След като си пропилял пет години от младостта си. — Духър се бе изправил до прозореца. — Ела за малко тук. Ела.

Транг послушно се изправи и прекоси стаята. От височината можеха да те побият тръпки. Изглеждаше сякаш те двамата висят в пространството. Духър направи крачка към прозореца и обувките му почти докоснаха стъклото. Той дръпна Транг до себе си и сега двамата се намираха на заплашително близко разстояние.

Духър се насочи към сърцевината на разговора.

— Знаеш ли, не минава нито ден, без да застана тук и да погледам надолу към града, изпълнен с безсмислената суета на нашего брата. Тези сгради, това боричкане за място под слънцето... — Той се залепи за прозореца. — Всички тези човешки същества долу по улиците, малки, щъкащи наоколо като мравки, заети с мравешките си дела. Разбираш ли за какво говоря?

— Предупреждавате ме за опасността от започването на един мравешки съдебен процес.

Лицето на Духър се озари.

— Точно така, Виктор. Позна. Защото трябва да ти кажа — навярно няма да е новост за теб — че съдилищата са претоварени с работа и по тази причина там са особено чувствителни към процеси, съшити с бели конци. Даже прекалено чувствителни, бих казал. Подушват ги още по миризмата и ще се натъкнеш на такива спънки, че ще ти се изправят косите. Кофти работа, много кофти. Особено за солисти като теб. В съда знаят как да ви теглят шута.

Транг се стегна и се отдръпна от прозореца.

— Този процес не е съшит с бели конци.

— Госпожа Деп наистина има известно основание, съгласни сме. Затова даваме и тези петнайсет хиляди. Виктор... — Духър постави ръка на рамото му, сякаш се канеше да го метне в пропастта. — Мислех да играя твърдо с теб и да не ти правим никакво предложение. Но когато споделих с Джим Флеърти — архиепископа — че ще загубиш и ще трябва да платиш и нашите хонорари, а най-вероятно ще ти бъдат отнети и правата — тогава той настоя да ти предам това предупреждение и да ти предложи една наистина щедра сделка. Ако питаш мен, мразя да си разкривам картите, но Негово Превъзходителство не иска да страдаш излишно, което непременно ще се случи, ако се стигне до съдебен процес.

— Това е явна заплаха, господин Духър.

— В никакъв случай. Просто приятелски съвет. Ела да поседнем. — Духър го поведе към дивана. — През годините сме имали стотици случаи на тъжители, които са гледали на Църквата като на бездънен джоб. Някакво хлапе се пързала със скейтборда си по стъпалата на някоя от нашите сгради и си счупва крака. И бащата ни търси отговорност. Е, добре, понякога се съгласяваме да уредим спора по

мирен начин. Но има алчни хора с адвокати, които не спират дотук — те претендират за престъпна небрежност, предизвикала определени щети, и така нататък. Такива дела винаги са губещи.

Духър вдигна чека от масичката за кафе и го хвърли в скута на Транг.

— Знаеш защо тези дела са губещи и знаеш защо твоята коригирана жалба също ще претърпи крушение. Защото ако претендираш за три милиона долара, навлизаш в света на глупостта, а глупостта се среща под път и над път в този град. Аз поне съм я виждал стотици пъти. Докато сега държиш в ръцете си петнайсет хиляди долара — живи пари! — от които ще вземеш на мига своята една трета, нали така, за неприятностите, и десет остават за госпожа Деп. Тъй че следващите пет години ще можеш да се посветиш на нещо, което наистина си струва.

На Транг му прилошаваше. Духър *не можеше* да говори истината, *трябваше* да спечели това дело. Та това бе най-брилянтната му идея. Ако сега не можеше да спечели пари, значи мястото му изобщо не беше в този занаят. Устата му бе изсъхнала така, сякаш беше ял пясък. Погледна надолу, видя чашката с кафе и я сграбчи. Кафето бе изстинало. Той преглътна, почти загубил дар слово, трескаво мислейки за някакъв отговор.

— Не мога да взема чека, без да се консултирам с клиента си.

Телефонният звън му даде миг отдих.

Духър вдигна слушалката, кимна и каза:

— Да, пуснете я.

Докато вратата се отваряше, той вдигна извинително рамене към Транг и в този миг на прага се появи една от онези неземни жени — висока най-малкото колкото Транг, с безупречна кожа и равни зъби.

Тя направи крачка и спря.

— Съжалявам много, Джани каза... Не исках да ви преча.

Духър тръгна към нея.

— Всичко е наред, Кристина. С господин Транг приключваме.

Той ги запозна. Транг стисна нейната хладна и суха длан със собствената си гореща и потна ръка.

На Транг не му убягна, че двамата се погледнаха особено. Изглеждаше прекалено притеснена от прекъсването на чуждия

разговор, от това, че в стаята има още един човек. Беше пределно ясно, че е разчитала да го завари сам и сега бе някак разочарована.

В същото време и перките на Духър се свиха. По всичко личеше, че тя е просто една от младите му служителки, но въпреки това той изглеждаше съвсем загубил ума и дума.

Не, помисли си Транг, това важи и за двамата.

— Мога да изляза — предложи той.

— Няма нужда — съвзе се Кристина. — Аз съм само за минутка. — После се обърна към Духър. — Исках просто да ти кажа, че си оставих автобиографията при Джо, както обещах.

— Добре.

Тя мръдна с рамене.

— Джо каза, че отгук нататък нищо не зависело от него. — Момичето промени гласа си и изрече със сурово изражение на лицето: — „Чака те съвсем обективна оценка, Кристина.“

Между тях като че ли отново протече електричество.

— Обективността може да ти е само от полза, Кристина. Радвам се, че ме уведоми. Искаш ли да продължим разговора по-късно?

Транг си помисли, че долавя в този въпрос нотки на паника. Въпросът нямаше нищо общо с небрежния начин, по който бе зададен — Духър искаше да я види отново на всяка цена, *отчаяно* се нуждаеше от нея. Можеше да се преструва колкото си иска по време на преговорите, но сега, в този момент, със сигурност се бе натъкнал на едно от уязвимите места на Духър.

Но тя не го прие така, каза „о, добре“ и преди да се завърти на пети и да излезе от стаята, отново се извини на Транг за безпокойството.

След като Кристина излезе, Духър загуби още един ценен миг, загледан втренчено в затворената врата. После, сякаш изненадан от присъствието на Транг, той пак нахлузи на лицето си дежурната усмивка.

— И така, господин Транг, всъщност вече Виктор, защо не използваш телефона ми да звънеш на госпожа Деп сега? Чувствай се като у дома си.

Но краткото посещение на жената по някакъв начин бе нарушило увереността на Духър. Като че ли вече му беше все едно дали споразумението ще се постигне още сега. Това вдъхна на Транг

известни надежди. Духър не бе чак толкова непоколебим. Можеше да бъде победен, като, разбира се, Транг никога нямаше да разбере със сигурност дали противникът вече не е достатъчно изтощен, за да продължи наддаването още.

— Мисля, че трябва да се видя лично с госпожа Деп.

Духър сви рамене. Никаква сянка на разочарование. Отново бе облякъл бронята си.

— Ти решаваш. Чекът ще бъде тук до два следобед утре. След това предложението отпада. Разбираш ли?

Транг се изправи.

— Да, разбирам. И много благодаря за предупреждението. Ще му обърна голямо внимание.

Върху бюрото на сержант Глицки падна неясна сянка и той вдигна очи от доклада, който се преструваше, че чете. Пред него стоеше някаква жена, осветена в гръб от флуоресцентните лампи на тавана. Той с досада отмести стола назад и погледна часовника на стената. Нямаше по-неприятно нещо от това пет минути преди края на работното време да ти се изгърси някой от толкова редките иначе свидетели. Голям късмет вадеше днес.

— С какво мога да ви помогна? — попита той.

— Мисля, че си спомних нещо.

Глицки нямаше никаква представа коя ли може да е тя. Той се изправи.

— Прощавайте, вие сте...?

Жената протегна ръка.

— Кристина Карера. Във връзка с Таня Уилоус. Видяхме се днес в Центъра за оказване на помощ след изнасилване.

Глицки присви очи. Напълно бе възможно да е така, помисли си. Той не забелязваше жените напоследък. Тази, с която се бе срещнал сутринта, беше с дънки и мокро палто, а мократа коса падаше върху лицето ѝ. Но все още не бе убеден, че би могъл да я разпознае сред група жени, като жената, която бе разпитвал сутринта.

Той прекара ръка през челото си и направи опит да се усмихне.

— Набито око за дреболиите. То превръща обикновеното ченге в добро ченге. — Той се отпусна пак на стола и кимна на жената да

седне на дървения стол до бюрото. — И така, какво ново си спомнихте?

— Изобщо не съм сигурна, че е от значение. Слязох в центъра, за да подам заявление за работа. Помислих си, че ще е добре да ви се обадя.

— Чудесно — отвърна Глицки, а сетне повтори: — Какво си спомнихте?

— Той има татуировка.

Глицки си мислеше, че в далечното бъдеще сегашните дни ще се наричат епохата на всеобщото телесно осакатяване. Всеки имаше татуировка. Или халка, или нещо метално, забито в някоя от ерогенните си зони.

Но освен ако убиецът изнасилвач на Таня Уилоус нямаше татуировка на първото и третото си име и поне инициал на второто, самият факт нямаше как да облекчи кой знае колко Глицки в разпознаването му. Но жената продължи да говори.

— Не знам защо не си спомних за това сутринта, когато разговаряхме. — Тя докосна главата си. — Просто ми бе изскочило. Толкова други неща станаха. Но после си спомних пак за Таня, докато чаках рейса, и видях реклама на един с татуировка...

— Така?

Кристина млъкна за малко и преглътна.

— Била на пениса му.

Глицки се хвана за бюрото и се изпъна на стола. Това май беше нещо.

— На *пениса* му?

Жената кимна.

— Той я попитал дали не иска да види татуировката му и тя се съгласила, като си мислела, че се намира... разбирате ме. Не и там.

Глицки се усмихна.

— Идва негодникът и вика: „Ела да ми разгледаш рисунките“. Стар трик, осъвременен за романтичните деветдесет години. Таня дали е успяла да забележи какво пише там?

Кристина поклати отрицателно глава.

— Сигурна съм, че не. Тя би трябвало... — Въпреки усилието, хубавата ѝ главица продължи да се тресе, жената сведе поглед и цялата почервения, а Глицки започна да се досеща за какво става дума. Най-

сетне тя вдигна очи и той видя, че всъщност Кристина се бе опитвала да овладее смеха си.

Знаеше точно за какво си мисли.

— Да не е било „Дора“?

— Не е смешно — каза тя. — Нямах намерение да се смея. Не, не мисля, че е било това.

Вицът за Дора: когато мъжът получи ерекция, татуировката гласи: „Добре дошли в Ямайка. Приятна отмора“.

Внезапно Глицки, чийто професионален живот представляваше литания от насилствени смърти, човекът, който не беше спал повече от четири часа на денонощие през последните месеци, човекът с празните джобове и с трите деца и с жената, неговата трийсет и девет годишна жена, която гаснеше в прегръдката на рака — внезапно нещо в този човек се пречупи и той също избухна в гръмогласен смях.

Шефът на отдел „Убийства“ лейтенант Франк Батист надникна от кабинета си да види какво става. Глицки никога не се бе смял тук в отдела. А най-вероятно и навън не го правеше.

— Всичко наред ли е, Ейб?

Глицки се съвзе, кимна на Батист и погледна към Кристина.

— Това никога не ми се е случвало. Извинявайте. — В очите му блестяха сълзи. Беше се смял почти половин минута.

— Няма нищо. — Кристина се бе смяла секунда-две. — Навярно точно от това сте имали нужда.

Глицки изтри очи, пое си дъх и въздъхна. Батист се върна в кабинета си.

— Както и да е, извинявайте — повтори той. А след това изтърси съвсем неочаквано: — Изобщо не знам какво правя тук.

— Какво имате предвид?

— Не ви познах четири часа след нашия разговор. Татуировката на някакъв изнасилвач ме хвърли в тъч. Май трябва да се махна и да се върна чак когато вляза във форма.

Тя не знаеше какво да отвърне на подобно откровение, но чувстваше, че не бива да мълчи.

— Казахте, че жена ви е болна. Може би всичките ви мисли са насочени към нея.

Отново възвърнал сериозността си, Глицки се пресегна към папката на Уилоус.

— Май е тази — заяви той.

— Защо не ѝ звъннете? Може вече да се чувства по-добре?

Той помълча, чудейки се дали да ѝ каже. Отричането явно не помагаше, тъй че признанието поне веднъж можеше и да не причини такава болка.

— Не е възможно — каза. — Болна е от рак.

Кристина се облегна назад.

— Много съжалявам.

Глицки махна с ръка, отвори папката и се взря в нея за миг.

— Има ли още нещо, което да сте си припомнили?

През прозорците Духър виждаше светлините на града, които се бореха с облаците. Той все още се намираше тук, в притъмнелия кабинет, опрял лакти на дръжките на креслото, а върховете на пръстите му бяха допрени един в друг пред устните му. По коридорите се чуваше обичайният шум — всички служители на „Маккейб и Рот“ работеха до късно.

Духър управляваше фирмата с твърда ръка. Екипът се състоеше от млади хора, които хранеха надежди след седем години да се превърнат в съдружници и по този начин на теория да решат финансовите си проблеми. От тях се изискваше напрегната четирийсетчасова работа на седмица, петдесет и две седмици в годината. На практика през обичайното работно време от девет до пет те нямаха никаква възможност да придвижват чисто административните си задължения, да водят служебната кореспонденция, да разговарят с половинките си или с разни други важни персони, да ядат, да ползват почивка (или отпуска), да ходят до тоалетната и ред други такива дреболии.

За да докарат осем часа чиста работа, служителите трябваше да работят поне десет, а най-често даже дванайсет часа на ден. Освен това, ако искаха да ползват двуседмичната си отпуска, трябваше да посветят на службата най-малко десет съботи и недели в годината. Тъй че въпреки късния час, във фирмата гъмжеше от хора. Марк Духър, който бе минал през провала ѝ и затягането на коланите и лично я бе превърнал отново в преуспяващо предприятие, изпитваше дълбоко задоволство от добре смазания механизъм, който бе успял да създаде. Наистина това може и да не правеше хората непременно щастливи, но така или иначе, успяваха да свършат добра работа.

За което, отбеляза си той, получаваха и съответното прилично възнаграждение. А и никъде не бе казано, че юридическите фирми имат за цел да правят служителите си щастливи.

Духър се надигна, заобиколи бюрото, отиде до прозореца и пак се зазяпа навън. Гледайки летящите в пространството облаци, които

скриваха гледката, той имаше чувството, че лети.

Тя бе оставила автобиографията си!

И му бе дала да разбере, че той е на ход.

Джо Ейвъри седеше на бюрото си и се бореше с текущите задачи като прасе с тиква. Духър любезно почука на вратата преди да влезе и Ейвъри зяпна от изненада — за две седмици вече две посещения на шефа. Това беше нещо нечувано.

— Още ли си тук? — попита Духър. — Мислех, че след предишната тежка нощ ще си тръгнеш по-рано.

Ейвъри опита да налучка верния тон.

— Купонът беше направо върха, господине. Мислех да ви се обадя днес по-рано, за да ви благодаря, но се захванах с делото „Бейкър“...

Духър махна с ръка, за да прекъсне словоизлиянията му.

— Сигурен съм, че то се намира в добри ръце, Джо. Дойдох да взема кандидатурите на стажантите за лятото.

Ейвъри изтръпна.

— Нали не...? Да няма никакви проблеми?

— Бъди спокоен. — Духър влезе в кабинета на Ейвъри и затвори вратата зад гърба си. — Ще прехвърлим тези задължения на друг служител, Джо. Мисля, че ти е време да се захванеш с по-сериозни дела.

— Господине?

Духър прекъсна задаващата се лавина от въпроси с ново вдигане на ръката си.

— Казах повече, отколкото ми се искаше, Джо. Навярно не трябваше нищо да споменавам, но пък си рекох, че е добре да си в течение. Вече няма да се мориш с летните стажанти. Чакат те по-съществени задачи. Край, спирам дотук.

В следващия миг той вече бе грабнал подмишница кашона.

По-късно, докато шофираше към къщи, Духър остави съобщение на Кристина от клетъчния си телефон. „Кристина, обажда се Марк Духър. Искам да ти благодаря, че ме уведоми, че си си подала документите. Гордея се с теб. Постъпваш наистина правилно. Ако искаш да се чуем, звъни ми по всяко време, номерът в колата ми е...“

След това издиктува и домашния си телефон.

Кристина не чу съобщението на Духър. Щом се прибра от срещата с Глицки, тя се обади на родителите си в Оджай, а сетне реши, че с това този дълъг ден, започнал още в шест и половина с намазването с пепел, най-сетне трябва да приключи. Просто се намираше на предела на силите си.

В този късен час можеше да звъни само Джо, а сега наистина нямаше настроение за разговори с него. Затова, като намали докрай сигнала на телефонния апарат, тя се сгуши в леглото и започна да се унася.

Звънецът на входната врата звънна и се чу гласът на Джо.

— Кристина? — Последва тихо почукване и отново: — Кристина, там ли си?

Спокойно можеше да се направи на заспала, но това не бе в характера ѝ. Изтощена и бясна, тя грабна хавлията и я уви около себе си.

— Секунда.

После откачи веригата и отвори вратата.

— Да не спиш вече?

— Не. Седя тук на прага. Нещо против ли имаш?

— Просто си помислих, че ние може... Какво се е случило?

— Нищо. Нищичко. — Кристина се обърна, прекоси дневната, светна лампата и се хвърли на дивана. — Ще влизаш ли най-сетне, или няма?

Той затвори вратата след себе си.

— Какво си се разфучала така?

Тя се уви в хавлията и се втренчи в него.

— Хайде да видим дали можеш да отгатнеш.

Джо разпери ръце, за да покаже, че е невинен като ангел.

— Крис. Между нас се получи едно недоразумение. Твоите документи вече тръгнаха по каналния ред.

— Много добре. Чудесно.

— Това е самата истина. В момента се намират на бюрото на самия Марк Духър. В същия този миг, докато си бърборим. Наистина.

— Наистина — повтори тя.

Той продължи, без да схваща настроението ѝ.

— Тази вечер ги взе всичките. Прехвърлят стажантите на друг човек.

— Защо?

— Защото ме повишават. — Той дръзна да направи една крачка към нея. — Хайде, Крис, не ми се сърди. Точно сега недей. Нека да го отпразнуваме.

— Не искам да празнувам. Даже не знам какво ще празнуваме. Даже не знам дали между нас още има нещо. Наистина не знам.

— Крис... — Джо приседна на другия край на дивана.

— Нали ме чу, Джо? Ти се издигах и аз се радвам за теб, но какво общо има това с нас двамата? Да не би да сме сгодени? Да не би да ни предстои сватба? Какво ме топли това? Не трябвало да кандидатствам в твоята фирма, защото може би един ден сме щели...

— Точно така...

— Не. — Тя вдигна лявата си ръка. — Да виждаш тук някаква халка? Защото аз не виждам. Все още се чудим, Джо. Нека погледнем фактите.

Джо помълча.

— Как да ти отвърна на това, Крис? Знаеш, че...

— Не! Ти си мислиш, че след всичкото време, което си вложил в тази връзка, няма да е лошо, ако нещата вземат да се задълбочат. — Тя изтри бликналите гневни сълзи от очите си. — Истината е, че ти не харесваш действията ми, това, което представлявам като личност. Със сигурност не искаш да работя при теб, това е от ясно по-ясно.

— Искам!

— И сигурно затова не искаше да си подам документите...?

— Не е вярно. Знаеш, че си има определени правила...

— Стига си лъгал! Не става дума за това и ти много добре го знаеш! Реално погледнато, не сме сгодени, разбираш ли? Така че няма никаква причина...

— Но ще го направим...

Тя се изсмя.

— Виж как стават тези неща, Джо. Слушай много внимателно. Единият пита и другият отговаря „да“. Няма нищо трудно. Да опитаме — ти искаш ли да се ожениш за мен.

— Крис, знаеш добре...

— Я се разкарай, Джо! Става дума за един въпрос, на който се отговаря простичко с „да“ или „не“.

— Не е толкова просто! Нали казваш, че не искаш никакви деца и аз не мисля...

Внезапно тя скочи от дивана и се нахвърли върху него.

— Махай се! Разбираш ли, пръждосвай се!

Шамандурата в залива Санта Барбара звънеше пронизително и май разстоянието до нея не бе голямо — макар че гъстата мъгла ѝ пречеше да я види. Тя се опитваше да спаси нейното давящо се бебе. Но и него не можеше да види. Дори не можеше да си спомни дали е момченце или момиченце, макар че, разбира се, знаеше. Просто в момента ѝ бе изскочило от съзнанието.

Звънецът на шамандурата не преставаше да звъни. Връхлиташе я отвред, докато се придвижваше във водата, която ставаше все поплътна с всяко нейно движение.

Бебето бе ей там, съвсем наблизко, почти на ръка разстояние, чезнещо в морските глъбини. „Чакай! Чакай! Недей...“ Тя седна в леглото, потънала в пот. Часовникът показваше два и петнайсет посред нощ.

Но звънът не преставаше. Беше входната врата. Кристина отмахна завивките и отново навлече хавлията.

— Кой е?

— Аз съм, Джо.

Замаяна от съня и твърде уморена да изпита нов прилив на гняв, тя въздъхна, разтърка челото си и откряна вратата, без да маха веригата. Гузен като псе, Джо стоеше на прага с мокра коса и мокро сако и отпуснати покрай тялото ръце. Навярно след като си бе тръгнал, бе кръстосвал улиците чак досега.

— Голямо лайно съм — каза той.

— Добре започваш.

— Съжалявам много.

Кристина продължи да го гледа през открянатата врата. Накрая я затвори, откачи веригата и отвори широко. Той пристъпи и я прегърна, миришеше на вълна. Тя също се притисна в него,

постепенно го обгърна с ръце. Този миг продължи много дълго. Най-после Джо отстъпи назад и театрално коленичи.

— Джо...

— Не. Това не е никаква шега. Искам да знам дали ще се омъжиш за мен?

— По принцип или какво? — Не искаше думите ѝ да прозвучат така бездушно, но никога не си бе мечтала за този голям миг по такъв начин. (Ако изобщо можеше да се каже, че в мечтите ѝ присъстваше Джо Ейвъри.)

Но той нямаше намерение да задълбава в подробностите.

— Не, не по принцип. Прости ми, ако не зададох правилно въпроса си. Говоря за реални неща. Ще се омъжиш ли за мен, Кристина? — Ръката му се вкопчи в края на хавлията ѝ, а очите му отчаяно търсеха нейните. — Каж ми, моля те, ще се омъжиш ли за мен? Не мисля, че мога да живея без теб.

Изобщо не ѝ прозвуча патетично, както можеше да се очаква. Най-после той бе осъзнал, че може да я изгуби завинаги. Беше изписано на лицето му. В този момент знаеше, че е влюбен в нея. Може би и тя щеше да се промени. Като ток я прониза мисълта, че това бе най-доброто, което можеше да направи, и май цялата история не звучеше толкова зле.

Накрая Кристина кимна.

— Да — прошепна. — Добре.

Протегна ръце и притисна главата му до тялото си. Ръцете му я обгърнаха и телата им се вкопчиха едно в друго.

Сутринта в деня на свети Патрик Марк Духър стоеше пред прага на жилището на Уес и клатеше невярващо глава.

— Как можеш да живееш по този начин?

Фаръл огледа стаята, която упорито наричаше салон. Тя изглеждаше все по един и същи начин, откакто преди половин година се пренесе да живее тук — с камарите книги и стари вестници по пода, с телевизора, стоварен върху огъващия се под тежестта му стол и разкапания матрак с незавършената дъбова рамка.

Е, имаше и някои новости, които придирчив човек като Духър можеше и да не одобри. Боксерът му Барт се бе забавлявал известно време с една от използваните хавлиени кърпи и килимът бе осеян с останките ѝ. На свой ред снощи Уес си бе поръчал китайска кухня и още не бе раздигнал картонените чинийки. А на един от рафтовете на етажерката, облицована с наподобяващ тухлена стена фурнир, се валяше опаковка от пица, останала отпреди две-три вечери. За капак хартиената чиния от претоплените спагети, с които бе закусил тази сутрин, красеше пода до матрака, редом с каната за кафе.

И, естествено, самият Барт — потъналият в лиги трийсет и три килограмов пес, който беше оставил навред по руините от обиколката си своята специфична миризма, лежеше изтегнат като султан на половината матрак и джвакаше изкуствен кокал.

— Аз като ти идвам на гости, бъзикам ли се с твоята къща?

— Аз не се бъзикам. Просто съм ужасен.

Фаръл пак хвърли един поглед наоколо.

— Аз пък намирам жилището си за много уютно. Тук има човешка атмосфера. Агентите по недвижими имоти плащат луди пари на специални хора да постигнат този ефект.

Духър тъкмо стъпваше по ухабената жълта черга, като се опитваше да заобикаля съмнителните петна.

— Ще си сипя кафе — каза той.

— Е, господин Духър, разкажете ми сега отново как открихте всичко това за развода — нещо, от което се пазите като от огън.

Двамата седяха в кухнята, отпиваха от кафето и зяпаха през прозореца към натовареното сутрешно движение по Джуниперо Сера. Ламинираната повърхност на старата маса с железни крака бе цялата покрита със следи от фасове. Барт също се бе присъединил към тяхната компания, като се бе изтегнал на пода под краката на Уес.

— От Гейб Стокман.

— Който е какъв?

— Официалният адвокат на Архиепископията.

— И просто стана дума за това?

— Горедолу. Миналата седмица играхме голф и той започна да говори за разтрогването на брака. Църковния.

— Може би мога да получа разтрогване — каза Уес. — В този случай дали не отпада и издръжката? Ами ти какво си се загрижил толкова за разтрогването? Последния път, като си говорехме, двамата с Шийла направо си карахте меден месец.

— Така е.

— Лидия твърди обаче друго.

Духър тъкмо се канеше да отпие от каничката, но като чу това, само я завъртя бавно.

— Лидия ли?

— Още се чуваме от време на време. Обикновено тя драпа да научи нещо повече за тайното място, където съм заровил последните си две жълтици, за да ги свие и тях, но понякога се сбърква и продумва по някоя човешка приказка. Та тя ми каза, че според Шийла се намирате в голяма беда. Ти почти си бил стигнал до самоубийство, което, ако е истина, доста ще ме натъжи.

Фаръл стана сериозен, остави каничката си на масата и я обви с длани. Та това беше най-добрият му приятел и казаното от Лидия го бе разстроило. Затова бе помолил Духър да мине покрай него тази сутрин, за да се смъкнат заедно към центъра, да изкарат един скуош и ако може, да поговорят. Искаше да разбере дали информацията на Лидия е вярна и ако се окажеше, че е така, да види с какво може да помогне.

— Марк, какво е положението?

— Не мога да кажа, че всичко е розово, но съм добре.

— И затова ли се интересуваш толкова от разтрогването на брака?

— Не искам разтрогване. Не искам развод. И не съм тръгнал да се самоубивам. — Той вдигна показалеца си. — Разтрогването просто изскочи в хода на разговора и си рекох, че щом ти и Лидия... Мислех, че ще се зарадваш. Мислех, че може да ти бъде по някакъв начин от полза.

— Как?

— Накратко, не ти върши работа.

— Върхът. Ето, това е истински кеф.

Духър се ухили.

— Както и да е. Мислех си, че тук може да има нещо ценно за теб и щом Стокман спомена, аз направо го попитах. Новините обаче бяха лоши. Няма разтрогване на църковния брак без граждански развод. Кое то те връща в изходната точка.

— Всичко е наред. Тук с Барт чудно си живеем, гладуваме си заедно. — Но адвокатът във Фаръл заговори, макар казусът да не се отнасяше пряко за него. — Мислех си, че единственият начин, по който можеш да получиш разтрогване е, ако не си консумирал брака си. Но фактът, че имам деца, някак ми подлива вода в случая.

— Другият начин да получиш разтрогване е, ако единият от двамата съпрузи не е в състояние физиологически да изпълнява обязаностите си.

Фаръл се облегна назад с разперени ръце.

— Дойдохме си на думата! Ти току-що чудесно описа вече бившата ми жена. Било поради физиологически причини, било поради патологически, именно тя е човекът, който не може да изпълнява обязаностите си.

— Чакай, Уес, ами тези двайсет и седем години брак?

— Двайсет и девет, ако искаш да сме точни, но...

— Достатъчно, с една дума, за да отпадне тази причина.

— Някакви пикливи двайсет и девет години? За хората от моя род това изобщо не е достатъчно. Знаеш ли, че родителите ми живяха заедно цели петдесет и шест години? Ето кое наричам аз истински ангажимент.

— Това е прекрасно — каза Духър, — но двайсет и девет години също вършат работа.

— Мамка му.

Изираха три игри на скуош. Духър спечели две, като пусна втората на Уес с единайсет на девет, преди да го разгроми в третата с единайсет на три. Като по-млади двамата бяха напълно равностойни във физическо отношение. В гимназията бяха непобедими в игрите по двойки. Но през последните години и особено през тези шест месеца откакто живееше сам, Уес беше натежал с пет кила, което се бе отразило на бързината му.

После отидоха пеша до Съдебната палата, където Уес имаше среща с помощник областния прокурор Арт Драйсдейл във връзка с един свой клиент Левън Коупс, обвинен в изнасилване и убийство.

В началото Фаръл смяташе, че делото може да стигне до съда и след като обвиняемият бе бял, на средна възраст и притежаваше цяла жилищна сграда, би могъл да плати хонорара на адвоката си. Първоначалната уговорка бе за четирийсет и пет хиляди долара, чекът бе попълнен и Уес се надяваше, че ако си изиграе играта добре, съдебният процес може да му донесе финансово спокойствие поне за две години, дори като се вземат предвид алчните набези на Лидия.

След ареста на клиента си той прочете разследването — обвинителния акт на прокурора — и стигна до извода, че тук трябва да има някаква грешка. Според неговото мнение събраните показания изобщо не бяха достатъчни, за да се стига до процес, камо ли до някаква присъда. Тъй че Уес щеше да говори с Драйсдейл за отпадане на всички обвинения. Това би било твърде необичайно за подобно дело, но в края на краищата, мислеше си той, все пак възможно.

Успехът на начинанието му би бил най-добрата възможна новина за клиента му, въпреки че щеше да отреже пътя на Уес към тлъстия хонорар. Но нямаше избор. Беше адвокат и ако можеше да измъкне клиента си, трябваше да го стори.

Духър изслуша с внимание цялата тирада, после остави Фаръл в Съдебната палата и се запъти пеша към офиса си, който се намираше на десетина пресечки разстояние. Времето продължаваше да се държи като ирландски терорист. Само няколко пресечки на изток над залива се носеше злокобният вой на морето, облаците пълзяха толкова ниско,

че скоро щяха да се превърнат в мъгла, а влагата разяждаше костите му.

Духър бе облечен само с лек костюм, без върхно палто, но не усещаше никакъв студ. За пръв път след последната им среща той отново щеше да види Кристина. Само след някакви си петнайсет минути.

При вида на годишната халка изпадна в дива ярост.

Някакъв шибан боклук за хиляда и петстотин долара, четвърткаратова дрънкулка — идеше му да я изтръгне от пръста ѝ, да я смачка с крак, а на нея да ѝ залепи един шамар, задето бе приела глупавата вещ.

Но нямаше да направи подобно нещо. Щеше да се усмихне и да каже: „Прекрасно, Кристина. Радвам се за вас двамата. Моите поздравления“.

Седяха в едно кафене надолу по Маркет стрийт в близост до „Маккейб и Рот“. Тя му бе оставила съобщение, че иска да го види, но поради нейни съображения не желала това да става във фирмата. Подозираше, че срещата ще протече трудно. Личеше си, че се срамува от обясненията, главата ѝ бе клюмнала на една страна, избягваше да среща погледа му.

— Просто си помислих, че след нашия разговор... след всичко, което вие... ти направи за мен...

— Нищо специално не съм направил.

— Просто без твоята намеса нямаше да си подам документите, обаче сега с това между мен и Джо... — Тя завъртя халката и хвърли към Духър поглед, изпълнен с надежда. — Както и да е, при положение че вече сме сгодени, мисля, че смисълът на всичко това се губи. Реших, че ще е честно да ти го кажа лично.

Духър си играеше с чашката за кафе.

— Трябва да ти кажа, Кристина, без да изпадам в буквализъм, че правилото, определящо личните взаимоотношения, не е издялано върху камък. То цели по-скоро да зададе общите рамки на поведение. В миналото имахме няколко съпружески двойки при нас.

Беше ги уволнил всичките.

С безгрижна усмивка, въпреки че в стомаха му вреше и кипеше, той дръзна да се пресегне и леко да докосне ръката ѝ.

— Ама какво правя аз? Отново издадох служебна тайна.

Дълбоките ѝ зелени очи пламнаха.

— Аз съм гроб.

— Тъкмо затова си позволих да го споделя с теб.

— Оценявам жеста.

Очите им се срещнаха за миг. Сетне Кристина потръпна и усмивката ѝ изгасна.

— Истината е — настоя той, — че стига това да не е проблем за теб и Джо, не мисля, че може да ти попречи да се присъединиш към екипа ни. Ако разбира се, още държиш да се занимаваш с тази работа. — Не само, че не го мислеше. Той беше шефът и със сигурност го знаеше. Лично щеше да се погрижи. Но внимаваше да не го каже много категорично и да я подплаши.

— Не знам — каза тя.

— Какво не знаеш?

— Ами просто... — Кристина не спираше да върти халката. — Не желая да започвам нещо, като нарушавам правилата. Искам да съм като всички останали.

Духър искрено се засмя.

— Повярвай ми, щом работата потръгне, веднага ще се почувстваш една от нас. Разполагаш ли с други предложения в момента?

— Не.

— Искам само да ти кажа, че не затръшвам вратата — според теорията, че е много по-добре да си оставяш отворени вратички, поне до мига, в който те сами се затворят.

— По принцип знам това... — За миг настана тишина, а после в очите ѝ блесна игриво пламъче. — По дяволите, Марк. — Лицето ѝ отново светна. — Стана по-трудно, отколкото очаквах.

Той се облегна на стола си.

— Опитвам се да променя това.

Тя поклати глава.

— Възнамерявах да зарежа всичко, но ето че се появяваш ти, господин Здрав разум...

— Не се опитвам да те спра, щом това искаш. Настоявам само да стъпиш здраво върху фактите.

Тя подскочи на стола си.

— Само не споменавай тази дума!

— Коя дума?

— Фактите. Господи, пощади ме от фактите.

Сетне му каза за Джо и Духър я посъветва приятелски да свиква с тези работи, щом възнамерява да се омъжва за него.

— Между другото, кога ще е светлият ден?

Тя поклати глава. В никакъв случай не изглеждаше изпълнена с очакване.

— Още не сме уточнили. Навярно ще изчакаме около година...

Чак сега Духър си позволи да изпусне докрай дъха си, който бе задържал в гърдите си от мига, в който зърна халката.

Цяла година? Та това беше много време.

За една година целият свят можеше да се промени.

Съдебната палата представляваше сиво-син куб от бетон и стъкло на ъгъла на Седма и Брайънт. На третия етаж главният помощник областен прокурор Арт Драйсдейл разговаряше с една помощник областна прокурорка на име Аманда Дженкинс и със сержант Ейб Глицки във връзка с делото за убийство „Народът срещу Левън Коупс“.

Татуировката на Коупс, както се оказа, гласеше не „Дора“, а нещо далеч по-прозаично — „Левън“.

За съжаление на правосъдието, Левън бе арестуван след като Глицки вече бе разпитал неколцина от наемателите на сградата, собственост на Левън, където живееше самият той (и където бе живяла и неговата жертва Таня Уилоус). Така Глицки научи, че татуировката на Левън не представляваше тайна — Коупс разправяше за нея наляво и надясно.

Така че Глицки имаше доста добра представа за убиеца на Таня от самото начало на разследването. Да се намерят други улики никак не бе трудно. По леглото на Таня откриха влакна, които съвпадаха с тъкани от дрехите в гардероба на Коупс; част от същото въже, с което бе завързана Таня, откриха в приземното помещение на сградата, а

единственият ключ за него държеше Коупс; в леглото ѝ откриха негови косми.

Въоръжен с тези улики, Глицки отиде в прокуратурата. Те щяха да свършат работа пред Драйсдейл и той да назначи обвинител. Но за беда Драйсдейл бе излязъл в отпуска.

В административните дела го заместваше пенсионираният Лес Маккейн, който, опиянен от властта си, възложи случая на Аманда Дженкинс. А тази Аманда Дженкинс бе чута да казва, че сексуалните престъпници са *по-лоши от убийците*. В Съдебната палата се говореше на ухо, че особено в съдебни дела като това на Коупс, тя изобщо не може да бъде обективна при анализиране на уликите.

След като прегледа делото, между нея и Ейб Глицки се състоя разговор. Той ѝ спомена за татуировката, което потвърди стопроцентово в очите ѝ вината на Коупс. Въоръжена с този *факт*, Аманда Дженкинс взе разрешение от Лес Маккейн, внесе случая на заседание на разширен състав от съдебни заседатели за предявяване на обвинение и Коупс бе арестуван.

По тази причина още сутринта телефонът в дома на отпускаря Арт Драйсдейл иззвъня. Обаждаше се Уес Фаръл, който се поинтересува дали Драйсдейл случайно не е прекалил с транквилантите по време на почивката си. Защото въз основа на следствените протоколи, с които Фаръл се бе запознал изключително прецизно, нямало достатъчно основания да се повдигне обвинение в убийство срещу Левън Коупс.

Каква е тази каша, възмущаваше се Фаръл.

Същият въпрос постави сега и Арт Драйсдейл на Дженкинс. Късата тъмнозелена пола на прокурорката едва успяваше да прикрие масивните ѝ бедра. Въпреки размерите си, те притежаваха някаква неуловима прелест, която караше мъжете да губят ума и дума, щом тя ги кръстосаше пред тях. В момента пред шефа си бе седнала прилично, с прибрани крака и ръце в скута, докато се опитваше да обясни подробностите около татуировката, свидетелите на обвинението и всичко останало.

— Добре де, и какво от това? — попита Драйсдейл.

Той бе стоварил краката си върху бюрото и напълно спокоен и без никакво усилие, жонглираше по стар навик с три бейзболни топки. Но Глицки го познаваше твърде добре.

— Още не мога да повярвам, че разширеният състав е повдигнал обвинение въз основа на тази глупост, но дважд повече съм разочарован от теб, Аманда — прекъсна той жонглирането, за да размаха пръст, — защото си позволила да те прекарат.

Глицки се наведе напред. Очите му шареха между Дженкинс и Драйсдейл.

— Никого не съм прекарвал, господине.

Драйсдейл хвана топките в едната си ръка и се опря с гърди на бюрото. Знаеше личните проблеми на полицаия и му съчувстваше — и въпреки че службата си беше служба, Глицки бе от ченгетата, на които прокуратурата определено можеше да разчита. Затова каза внимателно:

— Просто така ми дойде на езика, Ейб.

— Чакай малко, Арт! Не съм се прекарала — обади се Дженкинс с глас, заплашителен като връхлитаща пясъчна буря. — Ейб още не е споменал за тиксото.

За да върже ръцете на Таня Уилоус за месинговата табла на леглото, нападателят бе използвал сребристо тиксо. От вътрешната, лепяща се страна на лентата Глицки бе открил отпечатьци от пръстите на Левън Коупс.

Драйсдейл се облегна назад.

— Знам за тиксото. Пак питам — какво от това?

— Това доказва, че извършителят е Коупс.

— И къде по-точно виждаш доказателството?

Дженкинс сви устни. Беше бясна от този разпит, но гласът ѝ звучеше равно.

— Коупс е развивал тиксото — показва тя как точно го е направил, — и затова именно неговите отпечатьци се намират от вътрешната страна на лентата. Не само е бил в стаята на жената, но е бил там по времето, когато е било развито тиксото, а това означава — в мига, когато са я завързвали.

Драйсдейл кимна.

— Бях се точно от този отговор.

Глицки отегчено се обади:

— Добър е отговорът, Арт. Защото е верен.

Но Драйсдейл вече не го слушаше.

— Не. Съжалявам, драги, но какво ще кажете например за това — идва нашият хазяин Коупс да закрепим някакви тръби, започва да

развива тази мистериозна лента и оставя върху нея отпечатъците си. А когато си тръгва, просто забравя да вземе лентата със себе си. На следващия ден пристига онзи изверг да извърши пъкленото си дело и хоп, попада на подходяща вещ — лентата. Защо всичко да не се е случило например така?

Господи, започна да става досадно, помисли си Глицки. Разбира се, че събитията винаги биха могли да се случат и по друг начин. Просто на Драйсдейл му харесваше да се прави на интересен. Никой от тях не изпитваше и капка съмнение, че именно Коупс е оставил уличаващия отпечатък от вътрешната страна на тиксото, но — и в това беше въпросът — уликата сама по себе си не им вършеше достатъчно работа.

Драйсдейл се облегна назад, потънал в размисъл.

— Татуировката прецака всичко — процеди той.

— Татуировката потвърждава вината му — обади се глухо Глицки.

— Ето тук, колеги, бъркате. В началото не знаехте за нея. — Драйсдейл вдигна ръка. — Аз вярвам с цялото си сърце, че Левън Коупс е нашият човек. Но не виждам как, по дяволите, ще го докажете.

Внезапно Глицки въздъхна тежко и се изправи.

— Мислех си, че тиксото ни е напълно достатъчно. Оставям на вас, титани на мисълта, да обясните как точно се разсъхна всичко. На ваше разположение съм за процеса, стига да се стигне до процес.

И той затвори безшумно вратата след себе си. Колегите му седяха зашеметени в настъпилата тишина. Накрая Драйсдейл изпусна струйка въздух от издутите си бузи.

— Ейб е в черна дупка.

— Тиксото е напълно достатъчно — отвърна Дженкинс.

Драйсдейл пак започна да подхвърля топките.

— Сънуваш — каза той.

Глицки жадуваше да напусне Палатата и да излезе на улицата. Пътъом провери в отдел „Убийства“ — нямаше съобщения за него — и се спусна по ветровитото черно стълбище зад сградата. Винаги имаше подръка поне половин дузина свидетели по другите случаи, които можеше да разпита. В неговата професия това беше нещо естествено.

И тъй, той караше на запад през мъглата към къщи — сред неясните, размазани очертания на градския пейзаж — осланяйки се единствено на маркировката по Буш стрийт...

Не знаеше кое го притесняваше повече — дали това, че излезе от кожата си в кабинета или това, че Драйсдейл се бе оказал прав. Никой не започва разследване с абсолютната увереност кой е извършил престъплението. Ако това се случеше, както беше сега при Ейб, имаше опасност да се изгуби от поглед цялостната верига на доказателствата, смисъла от събирането им брънка по брънка и евентуалното построяване върху тяхна основа от страна на обвинителя на работеща хипотеза, която да убеди в максимална степен съдебните заседатели.

По необходимост това бе бавен и отегчителен процес. Постоянно се налагаше да подлагаш на съмнение собствените си мотиви, схващания, работни навици и най-малкото нещо, което вършиш — с една дума, всяка стъпка по пътя. Най-добрият вариант бе, ако всяко ново откритие те водеше към единствения възможен правилен отговор.

Той удари с ръка по кормилото, силно.

Глицки не би могъл да даде смислен отговор на въпроса защо спря пред Центъра за оказване на помощ след изнасилване. Наистина нямаше конкретна причина. Може би ставаше дума просто за човешки порив — ей така, да си поприказва с някого. На себе си Глицки пробута обяснението, че е длъжен всячески да развива способността си за общуване — нещо, което мъжете в синьо непрекъснато трябваше да усъвършенстват.

— Госпожица Карера каза, че би желала да я държа в течение на случая.

— Точно сега не е тук — отвърна Сам Дънкан. — Но ако не представлява тайна, не бих имала нищо против да чуя какво става. Докъде са стигнали нещата, имам предвид. Защо не седнете?

Той взе сгъваемия стол пред бюрото ѝ, завъртя го с облегалката напред и го яхна.

— Нещо май работите се объркаха.

Раменете ѝ увиснаха.

— Защо ли не ме учудва това. Какъв е проблемът този път?

— И друг път ли ви се е случвало?

Отсреща му отвърнаха с нещо подобно на усмивка.

— Занимавам се с изнасилване и право повече от десет години. Този отговор удовлетворява ли ви? — Тя въздъхна. — Значи още един сбъркан ще си тръгне свободен, така ли?

Глицки изчака малко, преди да отговори.

— Може би няма. Още може да се направи нещо. Обвинителят иска да пусне господин Коупс, разширеният състав на съдебните заседатели го подведе под отговорност. Аз засега ще наблюдавам отстрани. — Той направи пауза. — Мисля, че проблемът е в това, че свърших работата си отзад напред.

Тя наклони глава.

— Това звучи забавно. Не се случва всеки ден да чуеш ченге да си признава, че може да е сбъркало в нещо. Какво имате предвид с това, че сте вървели отзад напред?

И той ѝ обясни всичко — за Кристина и за татуировката, улика, която наистина не беше приемлива. Накрая млъкна.

— А този Коупс? Няма съмнение, че той го е извършил, нали?

— За мен не, но както вероятно знаете, това не означава нищо. Татуировката не може да бъде включена, това са само слухове.

— Прав сте. И разбира се, на всичкото отгоре той разполага с адвокат милионер, който се кани да натрупа още едно милионче, нали?

— Негов адвокат е Уес Фаръл. Достатъчно е добър, но...

Тя го прекъсна.

— Хич не мога да разбера тези адвокати. Съвсем сериозно. Не разбирам как човешко същество може да се заеме със случай като този. Искам да кажа, че този Фаръл не може да не знае, че неговият клиент го е направил, че неговият клиент е изнасилил и убил клетата жена. Нали така? Той знае за татуировката и за всичко...

— Със сигурност.

— И въпреки това продължава...

— ... да осигурява най-добрата защита, която законът разрешава. Върху това се гради величието на нашата страна. — Глицки присви рамене. — Навярно има нужда от парите. Навярно просто е въпрос на професия. Делата за убийства носят добри пари.

— Но ако знае? Имам предвид, ако наистина със сигурност знаеш, как изобщо можеш...?

— Поразително е, нали?

— Направо не мога да го проумея, сержант, истина ви казвам.

Докато си подсвиркваше, Уес Фаръл свали бялата си риза и вратовръзката в малката като килер обща баня, която се намираще на етажа под адвокатския му офис. Фаръл често си даваше сметка, че много лесно изпада във възторг от разни глупости, като например надписа върху тениската му, която беше носил цял ден под ризата. Златните букви върху зеления плат гласяха „Накъркай ме, вкъщи съм си“.

Окей. Значи той се развеждаше, децата му не го виждаха много-много, кариерата му вървеше към провал, но въпреки това животът му не изглеждаше толкова лош. На първо място беше здрав, нали? С няколко килограма повече, но все още можеше да разчита на тялото си. Освен това разполагаше с един куп познати. И поне с един великолепен истински приятел, Марк Духър. Колко хора можеха да се похвалят с подобно нещо?

Плюс манталитета. Целият беше изтъкан от оптимизъм и именно този оптимизъм го бе превел през превратностите до „тук и сега“ — тази негова положителна нагласа, че животът ден за ден сам по себе си е окей, дори забавен.

А сега, да благодари на Бог, имаше и Левън Коупс. Направо обичаше Левън Коупс. Левън беше с коса на клечки, цапнат в устата, с хлътнал гръден кош, измет без никаква воля, безмозъчен социопат, без съмнение, но...

— А сега всички заедно — извика той в огледалото. — **ТОВА НЕ ЗНАЧИ, ЧЕ НЕ Е СИМПАТЯГА!**

С изключение на това, че наистина не беше никакъв симпатяга.

Но Уес Фаръл щеше да му го прости. Нямаше намерение да забрави ужасното престъпление, което без съмнение онзи беше извършил. Но господин Коупс имаше едно огромно преимущество — беше човек с тлъста банкова сметка.

Арт Драйсдейл не се бе отказал от случая — поне още не. Тази сутрин бе споменал на Фаръл, че прокуратурата се готви енергично за обвинението, както прави с всички обвинения, освен ако Фаръл не би се съгласил на споразумение.

Не, бе отвърнал Фаръл, този път ще се явя на процес, иначе благодаря за вниманието. Защото точно при такъв процес се виждаше победител, Фаръл познаваше съдебните заседатели, Фаръл познаваше Сан Франциско и знаеше, че е необходимо много повече от това, с което разполагаше обвинението по случая Левън Коупс, за да го обвинят в убийство.

Тъй че можеше да отиде на процеса, можеше и да го спечели, а отхвърлянето на обвинението в убийство означаваше, че ще съдере кожата на клиента си най-малко със сто и петдесет хиляди долара, преди всичко да приключи. И клиентът му с радост щеше да плати, защото това беше цената на свободата.

Боже, колко обичаше Левън!

Затова тази вечер Уес щеше да празнува, а защо не и да се окаже с някоя дама в хоризонтално положение, нещо, което не беше правил откак се раздели с жена си. Нямаше да се откаже от таква нещо. Чувстваше се преизпълнен с чар и с жизненост. Не знаеше откъде му бе паднало това щастие, но нямаше намерение да го урочасва с мисли за смъртта. Почва се, момчета! Оседлавайте конете или се махайте от пътя!

Щеше да започне фиестата от площад „Жирардели“, ей така, за сверка на мерника, за да си припомни къде беше живял и защо Сан Франциско е най-великия град в Западното полукълбо. Спускайки се надолу към центъра, щеше да свърне през заведението на Лефти О’Доул, за да опита говеждото печено с царевични питки. После нямаше да е зле да направи една спирка близо до Съдебната палата при Лу Гърка, свърталището на правните криминалисти, където — благодарение на Левън Коупс — той се радваше на всеобщо уважение.

Какъв прекрасен град! Възможностите бяха безброй. Изпълнен с прилив на сила, която се дължеше и на факта, че извън вноската от четирийсет и пет хиляди на Левън, беше спастрил в брой две хиляди долара извън сметката си, преди още Лидия да разбере за тях и да се опита да ги присвои, той щеше да обикаля с такси заведенията — таверната „Аби“, „Литъл Шамрок“...

Към десет и петнайсет Уес вече бе гаврътнал няколко халби черна бира, преборил се бе с някакво забележително блюдо,

съдържащо тонове холестерол и беше приключил три продължителни беседи с някакви много интересни хора. Разговорите наистина бяха много завладяващи, въпреки че сега подробностите му се губеха. А шофьорът на таксито Ахмал се беше превърнал в най-добрия му приятел — и как иначе, след като до момента бе изкарал сто и четирийсет долара. Сега Ахмал бе паркирал таксито зад най-близкия до „Литъл Шамрок“ ъгъл и щеше да го чака там, ако се наложеше, чак до зори.

Да си пробиеш път през тълпата в заведението се оказа истинско изпитание, но Фаръл прояви упоритост. Познаваше добре мястото, защото на път за вкъщи минаваше покрай него. Малко, добре поддържано, без разни папрати, това заведение беше най-стария бар в града — открито още през 1893 година! Отпред винаги имаше народ, но Фаръл знаеше, че отзад се намира и друго, закътано помещение, застлано с килими, върху които бяха разположени канапета и люлеещи се столове — приличаше съвсем на дневна, макар и не точно като неговата.

Тъй че той спокойно се промъкваше към това помещение в дъното. Имаше сервитьорки, нещо необичайно за работен ден, и той се сдоби с една бира „Бас“, още преди да измине двацет крачки. Джубоксът не оставяше хората да си кажат и дума, особено тази вечер. Направо лудница. Едва сега през шума на тълпата успя да долови мелодията на „В какво вярва глупакът“. Съвсем подходящо, помисли си той.

И изведнъж я видя.

Съзря я през танцуващата тълпа, беше седнала на облегалката на едно канапе, подпряна на ръцете си, цялата изтъкана от главозамайващи извивки, единият ѝ крак бе подгънат под нея. За възрастта ѝ нищо не можеше да каже, освен че бе голямо момиче — а и това нямаше значение.

Тя просто го срази.

Фаръл се обърна, отпи глътка от бирата, провери дали не е много пиян, реши, че всичко е в норма, а после отново впи поглед в нея. Дявол да го вземе, тя все още изглеждаше великолепно — тъмна коса, пълна с червеникави отблясъци, великолепна кожа. Лицето ѝ излъчваше живот, ето в това беше тайната. Щом се засмееше, усмивката ѝ озаряваше всичко наоколо.

Той направи още една крачка. Тя си приказваше с мъж и жена, настанили се до нея на кушетката. Внезапно жената скочи — и тя изглеждаше фантастично — и се насочи към близката тоалетна. Уес пристъпи още по-близо.

Тя се плъзна от облегалката на канапето и зае опразненото от жената място до един добре изглеждащ мъж. Прегърна го. Ами, може би не... после погледна право към Уес.

— Харесва ми ризата ти. — И добави: — Това е по-големия ми брат, Лари. Като малък беше много забавен. — Потупа облегалката на канапето, Уес се придвижи дотам и седна на предишното ѝ място.

— Уес — протегна ръка той и тя я стисна. После се обърна към мъжа: — Как я караш, Лари?

— Лари е къркан. Сега Сали ще го заведе вкъщи. Сали е жена му. Току-що отиде до тоалетната. А аз съм Сам. Аз оставам.

Получи се така, че и тя не остана дълго в заведението. По всичко личеше, че само бе чакала някой като Уес, който да я изведе навън и да я спаси от безцелното нощно къркане. След като изпиха по една бира, изскочиха прегърнати на улицата, а там, на Девета улица зад ъгъла ги чакаше Ахмал. Това силно впечатли Сам.

Когато Ахмал ги закара до нейното жилище, той му плати сметката и петдесет долара отгоре и се забави малко, за да инструктира своя нов приятел да почака още час и при положение че Уес не се появи, да си тръгва и хиляди благодарности за чудесните спомени.

Когато вратата се затвори след тях, те се озоваха в едно наистина уютно място — просторна стая с нисък таван, старомодни тухлени стени, вградени етажерки, подредени с много вкус, и печка за дърва.

— Имаш куче — отбеляза Уес.

От коша до печката се надигна и се протегна един кокер шпаньол.

— Нали не си алергичен? — попита тя.

— Ако е за въпрос, аз самият имам куче.

— Да ти кажа, подозирах такова нещо...

— Казва се Барт. Огромен боксер.

Тя се наведе, за да погали любимеца си.

— А това е Куейл — каза Сам, — с „у“, точно като Дан. Навярно си чувал за ума на кокер шпаньолите, тъй че си рекох, защо пък не? Нещо за пиене?

— Май не. Ще дойдеш ли насам? — Той протегна ръце, тя погали още веднъж Куейл, поколеба се за миг, усмихна се и пристъпи към него.

Сам влезе гола през вратата на спалнята, носеше две чаши с ирландско уиски.

— Смешното в тази история е — заговори тя, — че обикновено не правя така.

До леглото имаше един от онези пълни със синя течност лампиони, модерни през шейсетте или седемдесетте. Прозорците бяха хоризонтални и се намираха високо горе в тухлената стена, на нивото на земята отвън.

Уес лежеше под плътния юрган с ръце под главата. Протегна се за една от чашите.

— Аз също.

Тя му подаде чашата и седна на леглото откъм неговата страна. Той си помисли, че голотата ѝ изглежда напълно естествена, толкова, колкото изобщо това беше възможно, а и колкото, довърши мисълта си той, би трябвало да бъде. Тялото ѝ беше сочно и златисто. Гърдите ѝ бяха прекрасни, а зърната им — нежни и розови. Фаръл отпусна ръката си на бедрото ѝ.

— Можеш да ми кажеш истината — каза тя. — Няма да нараниш чувствата ми. Ще мога да я понеса.

— Това е истината. Бях женен почти трийсет години. Без никакви приключения.

— Искаш да кажеш, че ти е за пръв път, откак си женен?

— Така е. Да не би да ти изглеждам като най-големия свалч на света?

— Не, просто съм изненадана.

— Защо? Това беше съвсем естествено за мен. Какво говоря, направо си беше страхотно.

Тя отново му се усмихна.

— Това също е изненада. За мен, искам да кажа. Но спорът така или иначе стана твърде разгорещен, за да го разрешим от първия път.

— Може би.

Тя постави чашата си на страничната масичка, плъзна се до него и се притисна до гърдите му. След минута започна да се смее.

— Кое е смешното?

— Ами, имената...

Той се замисли.

— Не се казваш Сам, така ли?

Тя избухна в смях.

— Не, името ми е Сам. Говоря за фамилиите. Ти наистина си поне Уес, нали?

— Напълно съм разкрит. — Той я погали успокоително по гърба.
— Уес Фаръл, адвокат, на вашите услуги.

— Ох, само не казвай, че си адвокат, нали не си? — изохка тя.

— По-истински от сърдечен пристъп. Ние сме навсякъде.

— Уес Фаръл... — тихо произнесе Сам. — Чувствам се като...

— Изведнъж тя се стегна и внезапно се изправи.

— Какво? — попита той.

— *Уес Фаръл!*

— *Au personne*, което, доколкото знам, означава нещо на френски
— май самият той.

Но чувството за хумор я беше напуснало.

— Вие сте Уес Фаръл? О, боже, не мога да повярвам...

— Какво не можеш да повярваш? Какво ти стана?

— Какво *ми* стана? А на *вас* какво ви става?

— Какво да ми става? Хайде, Сам, недей...

— Не ми викайте *недей*. — Тя скочи и откачи една наметка от закачалката на стената зад нея. Едва след като я уви около тялото си и се загърна добре, жената се обърна с лице към него.

— Вие сте онзи Уес Фаръл, който защитава отрепката Левън Коупс, нали?

— Откъде знаеш...?

— Не се притеснявайте, знам го. — Тя се беше распалила и удряше с юмруци по бедрата си, по леглото, където свареше. — Знам го, ох, колко добре го знам. Господи, какъв късмет. Трябваше да се досетя...

— Сам...

— Не ме наричайте повече *Сам*! — Сега тя кръжеше из стаята. — Съжалявам, но нещата се промениха. Искам да си тръгнете. Ще бъдете ли така добър просто да напуснете?

— Да си тръгна ей така? — Но Уес вече бе седнал в леглото и се навеждаше за панталоните си.

— *Да. Просто да си тръгнете. Моля ви.*

— Добре, добре. Но не знам защо...

— Защото не мога да повярвам, че може да вършите това с Левън Коупс, ето защо — опитвате се да му помогнете да излезе на свобода. Не мога да повярвам, че този човек сте вие. По дяволите!

— Та това е професията ми — каза той. — Нали съм адвокат. Нашата работа е такава.

Този отговор изведнъж я отрезви и енергията я напусна. Тя въздъхна отчаяно и се завъртя за последен път около себе си.

— Тръгвай си, чу ли?

Той вече държеше обувките си в ръце, а ризата му висеше незагащена.

— Не се притеснявай, тръгвам си.

Цялата случка бе продължила повече от час и Ахмал, разбира се, си беше отишъл.

Цяла вечер Марк и Шийла Духър не си бяха разменили повече от стотина думи. Тя бе приготвила традиционната новоанглийска варена вечеря, която той по принцип обичаше, но Марк само бе почоплил изяденето. По време на вечерята се бе държал възпитано и разсеяно, а след това я бе помолил да го извини, защото изпитвал нужда да удари няколко топки във на тревата — беше си създал навик да играе голф, вероятно като извинение за дългите му престои извън къщата и като възможност да излиза колкото се може по-често. Дори я бе попитал дали не желае да се присъедини към него, но всъщност не го искаше — тя винаги долавяше това — тъй че Шийла отвърна не.

Сега приближаваше полунощ, но той още бе буден и четеше нещо в библиотеката на долния етаж, една кръгла стая в кулата, точно под нейния кабинет. Когато се прибра от голфа, дойде да й каже лека нощ, целуна я тъй, сякаш му бе сестра и й обясни, че има да свърши някаква

работа. Нали не би имала нищо против да отиде в библиотеката, за да се порови из книгите.

Тя не можеше повече да понася това.

Шийла застана на вратата на будоара си. Той бе запалил огън в камината и съчките тихо припукваха. Не четеше. Седеше на тапицирания със зелена кожа стол и гледаше в пламъците.

— Марк?

— Да. — Той я погледна. — Добре ли си? Какво има?

— Още си буден.

— Мозъкът ми нещо не може да спре тази вечер. Та си помислих, че така ще мога да го прилъжа.

Тя пристъпи нерешително в стаята.

— За какво си мислиш?

— За разни работи.

Още една крачка, после още две и тя седна отстрани на отоманката в краката му.

— Знаеш, че можеш да споделиш всичко с мен. Каквото и да е.

Той помълча известно време.

— Тази сутрин играх скуош с Уес. Преди това минах да го взема от онази дупка, която той величае като свой дом. И знаеш ли какво ми каза? Че си споделила с Лидия, че мислиш, че искам да се самоубивам. И че нашият брак претърпял пълно корабкрушение. — Той я погледна в очите. — Нали можеш да си представиш колко се изненадах, когато Уес ми изтърси всичко това.

Той седеше и я слушаше, наведен напред и хванал ръцете ѝ. Не можеше да не забележи колко са остарели. Ръцете наистина остаряват по-бързо от всичко друго — не можеш да ги прикриеш с грим. Ръцете я издаваха най-много.

Би желал тя да не плаче, но сълзите ѝ не спираха да текат. Нямаше ридания и хълцане, само тихи сълзи...

— Знам — каза той. — Грешката е и моя. Мисля, че позволих на твоята депресия да зарази и мен. Не трябваше да го допускам. Трябваше да поприказваме.

— Ти правеше опити, но аз те отблъсквах.

— И въпреки това...

— Не си виновен ти, Марк, аз съм...

— Чакай малко. Стига сме търсили вина. Това няма значение. Говорим за сега. Нека да се опитаме да променим нещо от днес. — Той се приведе още малко и я целуна. — Май пак ще се върнем към някои лоши навици. Една чашка преди лягане?

Тя се поколеба, но сетне взе решение.

— Да, бих изпила една. Два пръста само. Едно питие няма да ми навреди.

— Права си.

Тя го прегърна.

— Обичам те, Марк. Нека да оправим нещата, а?

Той отново я целуна.

— Всичко ще се оправи. Обещавам.

Уес Фаръл изскочи от претоварения асансьор и попадна в познатата до болка лудешка въртележка по коридорите на Съдебната палата — ченгета, областни прокурори, репортери, свидетели, кандидат съдебни заседатели или просто зяпачи.

Едва минаваше осем сутринта и оставаше поне половин час преди от съдебните зали да призват за ред и тишина. На Фаръл му бе добре известно, че значителна част от юридическата работа се вършеше най-добре точно в рамките на този половин час — приемаха се жалби, уговаряха се свидетели, наемаха се и се освобождаваха адвокати.

Точно сега най-лесно приключваха и преговорите по пазарлъка с молбите. Например, ако си защитник, какъвто бе Уес, и по всичко личи, че ще загубиш делото, нормално е да не искаш да участваш в процес. Но пък твоят клиент, най-общо казано, не харесва предложението на прокурора за престоя си зад решетките — само десет години не му звучат много примамливо, освен ако не се сравнят с присъда от двайсет и пет години, която би получил, ако го осъдят на процес. Но под неумолимия ход на секундите имаше шанс главата му да уври и в крайна сметка да приеме с радост предложението. Всичко можеше да се случи през този половин час. Може би световният мир имаше нужда точно от един такъв половин час.

Тъй че нищо не ти оставаше, освен да играеш играта, да браниш твърдо интересите на клиента си, да блъфираш, че всички разноски, свързани с делото и загубата на време при един евентуален процес ще наденеш право на шията на прокуратурата. Но понякога — както сега — докато чакаш за началото на процеса в коридора, можеше да се случи и така, че да прибереш картите и да приемеш чуждото предложение.

Но Фаръл нямаше такива намерения тази сутрин. Не беше дошъл тук, за да блъфира, а със скандалното намерение да говори с обвинението да отхвърли веднага обвиненията срещу Левън Коупс в убийство; или, ако този вариант пропаднеше, да съобщи, че Левън

Коупс ще се яви на процеса. Разбира се, на предварителното заседание Левън Коупс не се беше признал за виновен, но това, малко или много, беше *pro forma*.

Сега беше различно.

Облечена с черна копринена блуза и с една от късите си поли, днес тъмнозелена, които бяха нейна запазена марка, Аманда Дженкинс се бе подпряла на стената и се наслаждаваше на тазсутрешното специално развлечение. Нагиздени с фесове и галабии, десетина мюсюлмани протестираха срещу ареста на свой събрат заради банков обир с *hussa* — ритуален танц, произхождащ от древните въртящи се дервиши. Подскачаха нагоре-надолу и произнасяха в речитатив „справед-ли-вост, спра-вед-ли-вост“. Няколко униформени ченгета демонстрираха присъствие на сила, но най-вероятно нямаше да се стигне до ексцесии. Такива неща ставаха в Съдебната палата всяка седмица. За Фаръл по-учудващото в случая бе, че вече никой не намираще подобни случки за странни.

Той се приближи до Дженкинс.

— Ако хванат и някакви инструменти, спокойно могат и на турне да тръгнат. С музика ще е по-добре, нали?

Тя прие думите му за чиста монета.

— Акордеон и туба. И басова секция. Оом-па-па-па, оом-па-па-па. Идеята не е лоша.

Двамата се заплесваха с тази тема, докато не намериха празна пейка, достатъчно отдалечена от гюрултията, за да могат да се чуват, и чак тогава Фаръл си дойде на думата.

— Не говориш сериозно — каза тя, когато той ѝ изложи гледището си. — Очакваш от нас да отхвърлим обвинението ей така?

— Като знам какъв горещ картоф е. Не че очаквам чак такава постъпка, но просто няма на какво да стъпиш в случая. А май и шефът ти се досеца за това.

— Съжалявам, че си останал с такова впечатление от него, сигурна съм, че и той ще се съгласи. Говорих с Арт сутринта, точно преди да дойда тук, и той напълно споделя тезата на обвинението.

Това беше чиста лъжа, но Аманда я изтърси, без да ѝ мигне окото.

— Предумишлено убийство?

Тя кимна.

— Да, извършено при утежняващи вината обстоятелства. — В случая „утежняващото обстоятелство“ беше изнасилването. Щатът щеше да иска доживотна присъда без право на условно освобождаване.

— Защо тогава изобщо разговаряме?

Аманда опъна с несъзнателно движение полата си, а това движение остави открита цяла педя плът над коленете ѝ. Това не убягна от вниманието на Фаръл. Както и покашлянето ѝ, с което тя прочисти гърлото си. Жената се тресеше от нерви.

— Звънял си на Арт.

— Така е. А после той ми звънна, за да ми каже, че трябва да поприказваме. Тъй че, ако най-доброто ви предложение е доживотен затвор, то аз съм длъжен да се опитам да осигуря на клиента си по-добра сделка. — Фаръл направи пауза. — Особено След като не можете да го осъдите, поне според разследването, което съм видял. Ще го оправдаят, Аманда, и ти го знаеш. Драйсдейл също. Прецакахте се, готини.

— Ще изтеглим утежняващите вината обстоятелства. Остава само обвинението в предумишлено убийство, което значи от двайсет и пет до доживотен.

Фаръл хвърли поглед по коридора, после към тавана.

— Как ме виждаш? Не става.

Аманда се опитваше да извлече *някакво* удовлетворение от този разговор. Драйсдейл ѝ бе казал, че ще трябва да свали обвиненията, извънредно решение, особено във връзка със случай на изнасилване, придружен с убийството на жертвата. Досега това не се беше случвало. С изключение на днес, когато бе на път да се случи, и Аманда вече се намираше по средата на пътя.

Единственото, на което прокуратурата се надяваше, беше да избегне срама по медиите. Дженкинс, която приемаше всичко твърде лично, се надяваше да спаси и нещо отгоре.

— Уес, твоят клиент е убил жената.

— Моят клиент е невинен, докато не докажеш вината му.

— Моля те, престани. Кажи ти какво мислиш? Ама честно.

— Току-що ти казах.

Дженкинс пое въздух и го задържа в гърдите си.

— Непредумишлено убийство — каза накрая. — От петнайсет до доживотен. След дванайсет години клиентът ти ще е на свобода.

Фаръл скръсти ръце и я погледна снизходително.

— Моля ти се, Аманда.

— Какво?

— Кога за последен път си ходила на изслушване в комисията за условно освобождаване? Хванали от улицата пет човека, които са чели полицейските доклади, мразят клиента ти и са убедени, че е правил същите работи и друг път. Поне единият от петте принадлежи към някоя група за защита правата на жертвите. И тъй, клиентът ти влиза, казва, че се разкайва за постъпката си — по дяволите, той наистина се разкайва — а те му отговарят, благодаря ви, че ни отделихте от времето си, ще се видим отново след пет години.

Аманда държеше на своето.

— За непредумишлено убийство ще излезе от затвора след дванайсет години.

— Ако се стигне до процес, ще бъде свободен след дванайсет седмици.

— Ами, боя се, че при това положение най-добре ще е да оставим съдебните заседатели да решават. Няма да свалим обвиненията просто ей така, Уес, а не забравяй, че ако процесът се състои, ще има утежняващи вината обстоятелства. Това изправя клиента ти пред огромен риск.

Фаръл кимна, надигна се и взе куфарчето си.

— Ще обсъдя положението с него. Ще поддържаме връзка. — Той протегна ръка.

Беше направил едва пет крачки, когато прокурорката го извика:

— Уес?

Той спря и се обърна. Беше на косъм от това да се върне, да сложи ръка на рамото ѝ, да ѝ каже, че всичко ще бъде наред. Това е просто работа, служба, пазарлък, защо трябва да го взема толкова навътре.

В главата му се появи образът на Сам от празника на свети Патрик — когато също се бе засегнала. Какво им ставаше на тези жени?

Погледът на Аманда Дженкинс издаваше загриженост, дори паника. Тя се намираще в жалко състояние, но опита да се усмихне.

— Няма нищо — каза тя. — Забрави.

— Трябваше да *опитам*, Арт.

— Не, Аманда, не е трябвало.

— Фаръл ще говори с Левън днес сутринта. Левън знае, че той го е извършил. Ако не се навие, го чака доживотна присъда без право на условно освобождаване. Все още имаме известни шансове.

— Нямаме доказателство. А Фаръл много добре го знае.

— Той трябва да предаде нашето предложение на Левън. Ако Левън го приеме, печелим ние. Струва си да се опита.

Драйсдейл вдигна слушалката на телефона на бюрото си.

— Е, добре, ти опита. Кой е номерът на Фаръл?

Тя се помъчи да спори още пет минути, но нищо не се промени, тъй че звънна на Фаръл и му каза, че Народът е решил да оттегли обвиненията си срещу Левън Коупс, „за да се осигури време за допълнителни разследвания“.

Виктор Транг принуди Духър да кара половин час към Балбоа стрийт, за да се срещнат в една дупка, чийто собственик беше някой си Мин, украсена предимно с пожълтели ивици хартия, които се спускаха от тавана.

Духър мразеше миризмата на това място. Не видя веднага Транг — наложи се да мине край плота и да изтърпи подозрителните погледи на собственика и на четиримата клиенти, сгърбили се над купичките си.

Транг седеше в едно от сепаретата в задната част на заведението. Беше потънал в купища листа, а калкулаторът му се виждаше от километри, тъй че всеки да забележи колко зает човек е. Пред него на масата имаше чаша чай, както и някакви мръсни съдове. Носеше същия костюм и същата кожена вратовръзка, с които се бе появил на миналата среща.

Духър седна срещу него. Транг удряше по бутоните проклетата малка машинка пред себе си и вдигна предупредително пръст. След минута ще обърне внимание на Духър. Накрая — след поредица изписани цифри — той вдигна поглед. На лицето му се появи дежурна усмивка, лишена от всякаква сърдечност.

Транг започна разговора с невероятен хъс.

— Ще попълня изменената жалба следващия понеделник. Имаме седмица време, за да стигнем до някакво споразумение, ако още проявявате интерес. Ако не, ще ускоря процедурата.

Духър се опита да блъфира.

— Казах ви, че нашето предложение изтича на следващия ден след срещата ни. И след като вие не се обадохте...

— Дойдохте все пак тук.

— Архиепископът беше на мнение, че си струва да се направи още един опит.

Транг рееше поглед по тавана зад Духър. Накрая остави молива си на масата и се съсредоточи върху разговора.

— Ето какво е положението, господин Духър. Първо, бих се радвал, ако престанете да ме баламосвате веднъж завинаги с тези приказки за загрижеността на архиепископа относно моя хал. Намирам се на прага на съдебен процес, който ще причини големи неприятности на епархията му, а съществува реална опасност да засипе и самия него с такава кал, че да се наложи да се оттегли. Той знае това, аз го знам, вие го знаете.

— Така да бъде. — Духър бе нахлупил маската на врял и кипял покерджия. — Не те познавах досега. Не съм искал да те оскърбявам. Има хора, които приемат блъфа като сигнал и се окопават добре.

Транг оцени последното. Зарови се в пръснатите листове, като си даваше вид, че търси нещо от особена важност. Намери някакъв лист и го завря под носа си.

— Тук разполагам, чакайте да видя, точно с дванайсет имена.

— Дванайсет имена? Искате да кажете, че Слокъм се е бил забъркал с цели дванайсет човека?

Доволната усмивка не слизаше от лицето на Транг. Духър започваше да се нервира.

— Разполагам с дванайсет човека, до този момент, които изразяват желание да потвърдят връзките си със свещенослужител на Архиепископията. Хора от три различни енории. Проблемът е пуснал пипала навсякъде, както се посочва в коригираната ми жалба. Ясно е, че в случая съществува политика на търпимост към подобни прояви и следите ѝ водят към най-високо място...

Духър взе листа и се взря в него.

— Всички тези имена като че ли са на азиатци.

— Правилно. Повечето са виетнамци.

— Интересно съвпадение.

Транг сви рамене.

— Тези бегълци са дошли в страната объркани. Доверили са се на духовните си наставници, за да получат помощ при приспособяването си, и много от тези съветници — тези свещенослужители — ги мамят, възползвайки се от тяхната слабост и уязвимост. — Той поклати глава при картината на трагичната реалност.

Духър обаче разполагаше с друго обяснение.

— Ние ще разпитаме всяка от тези жени. Нали ви е известно това? — С тези думи каза на Транг това, което подозираше — че обвиненията са един голям балон. Транг просто бе насъбрал дванайсет лъжкини, които в замяна на обвиненията си щяха да получат хонорар — съвсем малка част от пая, който лично той се готвеше да глътне.

Но Транг имаше още козове.

— Не всичките са жени. — Нова многозначителна усмивка. — Намираме се в Сан Франциско, не забравяйте. — Ето че сега виетнамецът разполагаше и с имената на свещеници, съблазнявали млади мъже, докато през цялото това време Флеърти си бе затварял очите. — Разбира се, че трябва да има разпити. Моите клиенти искат цялата истина да блесне, за да предпазят от същата съдба други хора, озовали се в тяхното незавидно положение. — Той плесна с ръце. — Една чудесна история за вестниците, макар че ние, разбира се, при всички случаи ще се опитаме да избегнем това.

На Духър му бе известно, че точно това е целта. Транг целеше точно това. Правеше всичко възможно да предизвика скандал. Но онова, което превръщаше скандала в катастрофа, бе фактът, че не *всичко* от казаното бе измислица. Без съмнение госпожа Деп, а най-вероятно и дъщеря ѝ, бяха пострадали от отец Слокъм. Навярно имаше още една-две жертви.

Но цели *дванайсет*? Изскочили от храстите само за последните няколко седмици?

Духър не мислеше така, но какво мислеше той вече не бе от особено значение. Трябваше да усмири този побъркан тип. Именно това очакваше Флеърти от него. За това му плащаше.

— Да се върнем на госпожа Деп за момент, става ли? Още повече че нейното оплакване е в ход. Тя претендираше за...

Но Транг го прекъсна, клатейки глава.

— Не, не, господин Духър. Това потъна в миналото. Аз се натъкнах на широко разпространен проблем, който се нуждае от открит публичен дебат. Вашият архиепископ може да е имал най-добри намерения, но са пострадали много хора. На всичкото отгоре си мисля, че както е тръгнало, ще изскочат доста нови жертви. Не намирате ли, че това е твърде вероятно? Обикновено подобни истории се развиват по такъв начин.

И отново същата усмивка.

Духър знаеше, че събеседникът му е прав. Планът на Транг бе просто гениален — да раздуе същинския случай, прикачвайки към него фалшиви жертви. После, след като медиите подхванеха новината, всеки, който някога е бил целунат от свещеник, щеше да поиска да се присъедини към купона.

— Ето защо предпочитаме да обърнем страницата.

Транг кимна по начин, който вероятно смяташе за възвишен и великодушен. Канеше се да постъпи като добрия победител.

Но Духър никак не бе подготвен за ролята на губещ. Не и от това малко, лепкаво парвеню. Нямахше да допусне такова нещо. Сега точно не. Както и за в бъдеще.

— Епархията иска да възстанови щетите, които са били допуснати по невнимание или поради недоглеждане, господин Транг. Това е темата на нашия разговор. Тези хора — той посочи към листа на масата — сега може и да се чувстват измамани, но не мисля, че има достатъчно основания да смятаме, че са претърпели значителни *щети*. Госпожа Деп, да. Дъщеря ѝ също. Готови сме да дадем на госпожа Деп нейните петдесет хиляди, както и други петдесет хиляди, които да бъдат разпределени между — той млькна, с израз на отвращение — другите ваши клиенти.

Транг смучеше предните си зъби.

— Ако включите моя хонорар в тази сума, никой няма да остане удовлетворен напълно. Трийсет хиляди между дванайсет човека е обида за това, което са изтърпели. Трябва да го знаете. А колкото до госпожа Деп, при това положение тя също ще бъде ощетена с двайсет хиляди в брой, да не говорим за лихвата...

Духър вдигна ръка.

— Ще платим вашия хонорар отделно. — Това автоматично вдигаше мизата на сума от порядъка на близо сто трийсет и пет хиляди долара. Стомахът му вече вреше от ярост и безсилие. Близо три пъти повече от сумата, за която хленчеше Транг само преди седмица и...

Но гадината отсреща продължаваше да клати отрицателно глава.

— Не мисля, че казаното съответства на сериозността на обвиненията, господин Духър, и с чувството, което изпитват моите клиенти, че трябва да има някакво наказание, тъй че оттук насетне архиепископът да мисли два пъти, преди да позволява на такива измамници да петнят името му. Сто хиляди е нищо. Той няма и да го усети.

Преглъщайки горчивата си слюнка, Духър кръстоса ръце.

— Какво искаш, Транг?

Един съвсем прост въпрос. Вдигнал длани, Транг също отговори простиичко:

— В новата жалба се споменава сумата три милиона.

Лицето на Духър не трепна. Битката прерастваше в личен конфликт. Транг си играеше с него като с риба. Но той нямаше намерение да му се даде. Реши да поизчака.

— Може би ще съумея да убедя моите клиенти, че половината от тази сума би представлявала разумна компенсация за техните страдания.

Значи милион и половина! Духър бе наясно, че това бе далеч от предложението, което бе упълномощен да направи. И все пак, ако не се постигнеше някакво взаимно съгласие, щеше да се отиде на съд и цялата история страшно да се размирише. Даже и ако повечето от клиентите на Транг бяха измислени, гафът щеше да съсипе Флеърти. А самият Духър щеше да се орезили във всяко едно отношение. Не можеше да допусне това да се случи.

— Много е — опъна се той. Взе листа отново и прокара очи по списъка. — Ще ви кажа какво ще направим, господин Транг. Последно предложение, с клауза за конфиденциалност и без никаква информация за пресата... — Изпускате нервите си и млъкна, за да се успокои. Това беше последният му коз и трябваше да го изиграе блестящо. — Шестстотин хиляди долара.

Изражението на Транг не се промени. Сякаш Духър не бе казал и дума. Тъкмо беше вдигнал чашата към устните си и дори не забави

движението. Отпи от чашата и я остави обратно на масата.

— Чаят е чудесен — каза. И едва после, сякаш току-що му бе хрумнало: — Шестстотин хиляди долара.

Духър го остави за минута да свикне с цифрата. После добави:

— Това са много пари. — Като премълча продължението „И двеста хиляди за теб, малък кривоок хуй такъв“. А си мислеше точно това.

— Много пари са — съгласи се Транг, — но от друга страна три милиона са къде-къде повече. Или хайде, милион и половина. Ако ми разрешите, ще се посъветвам за това предложение с клиентите си.

— Разбира се — каза Духър, макар идеално да знаеше, че Транг няма никой около себе си, с когото да се съветва. Взе решение отново да вдигне мизата.

— Но предложението е в сила до края на работния ден. Значи, до пет часа.

Транг проумя последните думи, започна да събира листовите и да ги тъпче в куфарчето си.

— При това положение трябва да побързам. Денят се очертава горещ.

Слънцето се бе показало май за пръв път тази година и пролетното чувство на надежда подтикна Кристина да влезе в офиса на Сам.

Шефката й седеше на твърдия стол със затворени очи, като пазеше равновесие само на задните му крака, ръцете й бяха скръстени отпред, а глезените й — кръстосани на бюрото. Усещайки нечие присъствие на вратата, тя отвори очи.

— Мразя мъжете — каза Сам. — Е, не мразя братята си или татко, но всички останали — да.

Кристина се подпря на вратата и се засмя.

— А какво ще кажеш за доброволците съветници тук?

— Не мисля, че трябва да са мъже. — Сам разтърси глава. — Съжалявам за онзи ден. Сержант Глицки мина оттук и ми каза, че си отишла в кабинета му в извънработно време, за да си свършиш работата. — Тя млъкна. — Аз съм голяма смотанячка и отвратителна шефка, нали?

— Кое от двете?

— Заслужавам си го — кимна тя.

Но така или иначе Сам се опитваше да се извини и Кристина не мислеше, че сега е време да бъде саркастична.

— Спокойно, нито едното, нито другото — засмя се тя. — Нито си смотанячка, нито си отвратителна шефка. Просто хвърляш огромни усилия, това е всичко. Което е чудесно.

— Направо върхът.

Кристина сви рамене.

— Обратното е по-лошо, нали? Отивам навън да изпия едно кафе. Не мислиш ли, че офисът може за петнайсет минути да се лиши от присъствието ни? Или да ти донеса нещо на връщане?

Сам се замисли за момент, после свали краката си от бюрото и се изправи.

— Ще оставя бележка на вратата.

Двете се наредиха на опашката за кафе пред павилиончето до Центъра. От общото в темата за мъжете Сам бе преминала към конкретното.

— Уес Фаръл? — чудеше се Кристина. — Откъде ми е познато това име?

— Той е адвокат на Левън Коупс.

— Не, не става дума за това. Не го знаех, преди ей сега да ми го съобщиш. Чувала съм името някъде другаде.

Сам пропусна подробностите около свалката с Уес Фаръл и от историята остана романтичната среща и как на раздяла тя е оставила в него частица от себе си.

— Може би си се сблъскала с името по докладите на Глицки или нещо подобно?

— Може. — Кристина си поръча кафе с мляко и продължи да се чуди. Двете си избраха красива, напечена от слънцето масичка с две столчета до прозореца. Компания им правеха две котки и едната от тях замърка срещу ръката на Кристина.

— Както и да е — продължи тя. — Не смятах, че изтеклата седмица е най-удобното време да ти кажа... тъкмо когато започна да

вярваш, че съм отговорен човек, който проявява истинска грижа към хората, а аз наистина съм такава.

— Знаем. Нали те виждам.

— Да, ама... малко ми е кофти, но искам да те предупредя, че скоро ще престана да идвам в Центъра.

Последва безкрайно дълго мълчание.

— Заради тази история с Таня Уилоус ли?

— Не. Просто до месец завършвам, после трябва да се дипломирам, след това да уча за изпита за адвокатско звание, а и започвам работа в една фирма в града на пълен работен ден, което, както чувам, означава около сто часа на седмица. След това трябва да взема изпита за адвокатско звание. Тъй че, сама виждаш, няма да ми остава никакво време.

Сам отпи глътка от кафето си. Очите ѝ неспокойно обикаляха улицата пред тях.

— По дяволите — каза накрая, — все така ще се случи.

— Знаем. Съжалявам.

— Всичко е наред. Просто се уморих от тази закономерност — тъкмо се сближиш с един човек...

— И той си тръгва. Знаем. — Кристина бе обгърнала с длани каничката с кафе, опитвайки се да се погрее на топлината ѝ. — Значи с една дума, не успя да скараш Уес Фаръл с адвокатството?

Сам направи гримаса.

— Просто онемях. Бях побесняла. А в крайна сметка нямаше да има никакво значение, каквото и да направех. Нали Коупс веднага щеше да си наеме друг адвокат. Тези шибани адвокати... ау, извинявай.

Кристина се усмихна.

— Няма проблеми. Още не съм адвокат, наистина, но изобщо няма да ставам като тях.

— Майтап е, защото той иначе си беше много готин. Направо връх.

— Кой?

— Ние за кого си говорим досега? Уес Фаръл, разбира се.

Кристина плъзна поглед над кафето си.

— Харесваш го, нали?

— Какво да ти кажа. Можеше да го харесам. Сигурно щях да го харесам. Не знам.

— Звънни му. Кажи му здрасти. Телефонът му трябва да е в указателя. Кажи му, че е направил голяма грешка с този Левън Коупс, но пък и ти си била прекалено рязка. И че искаш да го черпиш нещо.

Сам поклати глава.

— Не мисля. Не знам дали искам да го почерпя. — Тя въздъхна.
— Не е толкова просто.

— Но няма ли да бъде чудесно?

Заседателната зала на „Маккейб и Рот“ беше проектирана така, че да смразява присъстващите. Тъмната маса от черешово дърво беше дълга близо осем метра и бляскавата ѝ повърхност не предразполагаше нито към почивка, нито към работа. Беше маса, край която да седиш. Да слушаш. И да се впечатляваш. Тайното послание на подобно съвършенство бе, че даже отпечатък от пръста би бил проява на вандалщина по отношение на това произведение на изкуството. Тъй че обикновено куфарчетата се поставяха на пода, а хората си водеха записките в скута.

Чашки от кафе? Листове? Питиета? Нищо подобно.

В единия край на залата огромните от тавана до пода прозорци разкриваха фантастичен изглед, а стените бяха покрити с грапави леко зелени тапети от плат. Оригинални картини с маслена живопис във внушителни рамки хвърляха строги отблясъци. Ако се дръпнеха завесите и помещението се затъмнеше, отвред светваха скрити в аплици лампи.

След сблъсъка с Транг по-рано, сега Духър жадуваше за победа. Кофти ден беше, особено след като архиепископът даде израз на неодобрението си, че даже и максималното им предложение от шестстотин хиляди долара не бе прието веднага. Духър още потреперваше от внимателно подбраните думи на упрека му.

— Сякаш не си ти, Марк — да оставиш на един новобранец да диктува условията на преговорите.

Марк нямаше какво да отвърне. А и краят на работния ден бе настъпил и отминал, а Транг пак не се беше обадил, тъй че и последното предложение пропадеше. Духър подозираше, че може да стане и по-лошо.

Но сега, в този момент, щеше да се забавлява. Седна на председателското място на заседателната маса и погледна часовника си — пет и четирийсет. Осемте му съдружника щяха да започнат да пристигат всеки момент.

Той се усмихна, припомняйки си историята за Давид и Вирсавия и за бедния първи съпруг на Вирсавия, когото Давид изпратил на война, като го сложил в предната линия на войските, настъпващи срещу филистимците и по този начин го превърнал в герой.

Уви, с едничката цел — никога да не се върне.

— Джо, навярно до теб са достигнали някои слухове относно това, че фирмата ни се кани трайно да завладее нови пазари. Е, добре, ние сме се събрали тук, за да сложим край на тези слухове. Те са абсолютно... верни.

Разнесе се възпитан мъжки кикот.

Джо Ейвъри нервно се усмихваше от своя край на масата. Някои от мъжете погледнаха към него, кимнаха и се засмяха.

Духър продължи:

— Стигнахме до решение, че първият дъщерен офис трябва да е в Лос Анджелис. Както знаеш, въртим там голям бизнес — много от твоите задачи напоследък бяха свързани именно с него. Всички тук сме много впечатлени от времето, което посвети, и усилията, които хвърли за текущата си работа тук в продължение на няколко години, и искаме да те възнаградим, като те помолим да се нагърбиш с още по-тежък товар.

Нов повей от сдържан смях.

— Но вече сериозно, преди да започнем да разискваме какво точно очакваме в Лос Анджелис, всички ние тук искаме в рамките на една минута да ти поднесем своите поздравления. И, длъжен съм да прибавя — боя се, че радостната новина не ти е съвсем чужда — на това място от речта си Духър с широк заговорнически жест включи и останалите присъстващи, — че сме щастливи от придвижването на въпроса за превръщането ти в съдружник малко по-рано, отколкото навярно беше очаквал. Искаме от теб, Джо, здраво да хванеш кормилото в Лос Анджелис, да отвориш офиса, да се разтичаш и да се чуе името ни там. — Марк отново направи многозначителен жест с

широко разперени ръце. — Господа. Виждам бъдещето на „Маккейб и Рот“ и то се нарича Джо Ейвъри. Поздравления, Джо.

Последваха бурни приветствия. Джо Ейвъри се изправи, окъпан и сияещ от лъчите на всеобщото одобрение. Духър вече знаеше, че дори ако се наложеше да загуби Кристина, глупакът никога вече нямаше да рискува кариерата си.

На следващата вечер, в четвъртък, Духър пак остана до късно в библиотеката на долния етаж на кулата. Внезапно спря да чете. Очите му зашариха бързо по рафтовете с книги и цялото му същество застана нащрек, изпълнено с невероятно силно предчувствие. Всеки момент нещо щеше да се случи, усещаше го.

Телефонът звънна. Знаеше кой се обажда — доверяваше се безусловно на вътрешния си глас. А освен това беше време — бяха изминали четири дена от повишението на Ейвъри. Духър вдигна слушалката още след първото извъняване, като едва се сдържаше да не произнесе веднага името ѝ.

Вместо това отвърна по обичайния си начин.

— Марк Духър на телефона. — Библиотеката му служеше и за домашен офис, с отделен телефон, и беше нормално да се държи като бизнесмен.

Настъпи дълга пауза.

— Марк, здравей — чу се глас, последван от въздишка. — Обажда се Кристина Карера. Извинявай, че те безпокоя вкъщи.

— Кристина! — Гласът му беше развълнуван и ентузиазизиран. — Не ме безпокоиш ни най-малко. Нали иначе, ако съществуваше такава опасност, нямаше да ти дам номера. — Духър грабна портативния телефон, пресече стаята и затвори вратата. Беше малко след девет вечерта и Шийла зяпаше телевизия в кухнята, докато миеше съдовете от вечерята. Затворената врата беше сигнал, че Марк работи и не бива да го притеснява. — На какво дължа това внимание? Какво мога да направя за теб?

— Не знам. Навярно нищо. Знаеш ли, чувствам се кофти, задето ти звъннах... но пък в противен случай щях да чувствам угризения за всичко оттук насетне.

Духър отново прекоси стаята, отиде до барчето и си сипа няколко пръста чист бърбън в една голяма конячена чаша. Кимаше с глава на думите ѝ, напълно потопен в разговора.

— ... но не знаех с кой друг бих могла да си поговоря. Мисля, че имам нужда от съвет.

— Работата ми е да давам съвети и тарифите ми са разумни. Е, не съвсем, защото тогава никой нямаше да ме уважава.

Почти виждаше овала на лицето ѝ, усмивката ѝ. Шегата, пуснатата умело от Марк, я успокои. Той наистина ѝ беше приятел и тя бе на седмото небе, защото той ѝ отделяше такова внимание. Това пролича и по гласа ѝ.

— Добре — каза тя. — Ще си платя.

— Ами хубаво. Един обяд от теб. — А после продължи по-сериозно: — Какъв е проблемът, Кристина? Отново нещо, свързано с работата ли?

Този път мълчанието продължи по-дълго. Той чакаше търпеливо.

— Не става дума точно за работата. По-скоро нещо лично.

— Не се намираш в лапите на закона, нали?

— Не, в никакъв случай.

— Но е нещо лично, така ли?

— Става дума за Джо — каза простичко тя. — Не знам как да постъпя.

Той отпиваше от питието, все още изправен до барчето.

— Разбира се, че можем да си поговорим, Кристина, но ако проблемът е свързан с Джо, не е ли по-добре да го обсъдиш направо с него?

— Тъкмо това се опитвам да избягна. Не искам все да се пазаря с него. Не и когато е на върха на щастието си.

— Предполагам, че става дума за преместването?

Отсреща му отвърнаха с горчив смях.

— Почти съм склонна теб да виня за това.

— Защото Джо е повишен?

— Знам. Звучи много тъпо.

— Не, нямах това предвид. Това преместване просто присъстваше в плановете ни от много време насам. Със сигурност далеч преди да те срещна. — Това не беше съвсем точно. Наистина, решението да се отвори офис в Лос Анджелис бе обсъждано още преди месеци, но всъщност Духър му даде тласък, а изборът на Ейвъри бе направен едва през последните шест седмици. В административните дела по отношение на партньорите си Духър се държеше като

истински феодал — управляваше фирмата еднолично. Тя беше печеливша и ако партньорите не одобряваха решенията му, всеки имаше право да постъпва както намери за добре... но без да му се пречка в краката. Той и бизнесът му нямаше да пострадат.

— Знам. Знам това. — Тя въздъхна. — Господи, такава кучка съм.

— Не съм забелязал такова нещо. Разсърди ли се на Джо?

— Не още. Мисля, че тъкмо затова ми се прииска да ти се обадя.

— За да ти дам разрешение да се разсърдиш на гаджето си? Не мисля, че е това. — Не можа да преодолее себе си и да нарече Ейвъри неин „годеник“. А плюс това искаше да ѝ изпрати и едно послание — в крайна сметка гаджетата са нещо непостоянно и маловажно.

— Не искам непрекъснато да мърморя. Ето това е. Та аз не съм нещастен човек. Не се смей. Наистина не съм.

— Не се смея.

— Но сега нещо не разбирам... ако разговарям с Джо, всичко, което кажа, след време ще прозвучи така, сякаш не съм подкрепила израстването му в кариерата. Вероятно и с теб изобщо не трябваше да си приказвам.

— Стига си повтаряла това, Кристина. Радвам се, че се обади. Просто не съм сигурен какво точно мога да направя. Решението вече е взето. — Алкохолът беше стоплил кръвта му и той се отпусна на високото столче до барчето.

— Надявам се, че насреща ми не стои големият шеф, Марк. Дори не знам как се осмелих. Но ти винаги си бил толкова... чувствам те като приятел, не е ли така? Имам нужда от приятел, с когото мога да говоря за това, който може да разбере и двете страни.

— Добре, чакай само да сваля шапката си на голям шеф. — Той понижи глас. — Поласкан съм, че си се сетила за мен. Наистина не знам дали ще мога да ти бъда от помощ, но те слушам внимателно.

Като всеки примерен съпруг, докато довършваше второто си питие в кухненския бокс, Духър сподели с жена си за обаждането.

— Горкото хлапе е натясно. Какво ли трябва да направи?

Шийла пиеше кафе без кофеин.

— Става дума за онова изумително момиче от купона, така ли?
Кристина?

— Да.

— И тя ти се обади тук, вкъщи?

Той вдигна пръст и на лицето му се изписа язвителна усмивка.

— Всъщност, истината е, че тя настояваше да те зарежа заради нея. Каза, че не може да живее без мен нито ден повече и не мога да си изкривя сега душата и да кажа, че я обвинявам заради избора ѝ. Наложил се обаче да ѝ обясня, че отдавна принадлежи на друга. — Той се пресегна през масата и погали ръката на жена си. — И съм щастлив.

— Наистина ли?

Той мълчаливо стисна ръката ѝ и я погледна в очите.

— Абсолютно, Шийла. Що за въпрос? Знаеш го.

— Знам, но имаше време...

— Наистина сме имали трудни периоди. Е, добре! Винаги сме се оправяли. И пак ще е така. — Той сви рамене. — Разбира се, това разби сърцето ѝ, но тя е толкова млада. Ще го преживее. Вероятно.

Шийла клатеше глава.

— И през ум не ми е минавало, че момиче с нейния вид може да има някакви проблеми...

— Всички имат проблеми. Тя. Ти също си имала. И двамата сме имали, особено когато бяхме млади и се опитвахме да изчислим и пресметнем всеки ход.

— Аз обаче никога не съм изглеждала като нея.

— Като нея — не, но също толкова готина.

Жена му светна и покри ръката му с длани.

— Разполагаш точно с половин час, за да приключиш с ласкателствата. Сериозно говоря. — Тя пусна ръката му, вдигна чашата си и отпи. — Не изпитваш ли радост, че аз и ти не навлизаме в живота сега? Просто не знам как се справят тези хлапаци? Имам предвид, че по наше време, ако преместеха теб, аз веднага щях да те последвам без никакви въпроси. Всъщност, така и направих. Бъркли, след това те дочаках от Виетнам, после Ел Ей и накрая отново тук.

— Всичко помня. А и никога не си ме обвинявала.

Шийла не можеше да му се нарадва. Той отново влизаше в предишната форма — леките комплименти, нежността.

— Е, имало е обвинения, но никога не съм се чудела дали да дойда с теб. А днешните момичета — какво говоря, те са си направо жени, щом сега завършва, значи е на около двайсет и пет, та на тяхната възраст ние вече бяхме родили децата си, можеш ли да го проумееш?

— Ние бяхме едно необичайно мъдро и зряло поколение. И още сме такива.

— А виж това момиче с какво се занимава. И всичко това заради безценната ѝ кариера. Какво е кариерата? Как може да има хора, които да искат да блъскат през целия си живот?

— Тя иска да има тази възможност, Шийла. Различно е. Може би изпитва необходимост. В днешно време е трудно да се правят оценки. Светът вече е съвсем друг.

— Аз пък мисля, че е срамота. Бих я посъветвала да си върви с момчето, а останалото само ще се оправи.

По лицето на Духър плъзна тайнствена усмивка.

— Не бих могъл да ѝ кажа това. Ще ме помисли за последната консервативна свиня. Е, може би не последната.

— Но ти си прав.

— Сигурно е така, но се боя, че сама трябва да открие тази проста житейска истина в днешния жесток свят.

— Но в крайна сметка как ще постъпи? Ти какво я посъветва?

— Бях пределно ясен. Казах ѝ, че ако бях на нейно място, щях да остана тук и да си плюя на ръцете. Да зубря здраво за адвокатската тапия и да я взема. Казах ѝ, че Джо има нужда от подкрепа в начинанието си. Ако наистина са влюбени, всичко ще си дойде на мястото. Много хора се разделят, било заради работата, било заради нещо друго. Щом това се налага, защо трябва да го изживява като някакъв апокалипсис?

Тя отново взе ръката му в своята.

— Знаеш ли, Марк, понякога забравям какъв романтик си.

Той сви рамене.

— Просто се опитвам да бъда добър ръководител. И двамата представляват капитал за фирмата — ако не са щастливи, качеството на работата им ще спадне.

— О, това ли било? Значи този патриархален съвет е просто изкусна управленческа хватка?

— Естествено. — Той допи чашата си. — До голяма степен.

Тя усмихнато завъртя глава.

— Да — каза, — знаех си. — Посочи чашата му и го попита дали не иска още едно питие.

Той се поколеба.

— Не искам да те изкушавам, но какво ще кажеш да ми направиш компания?

Тя още не бе намерила кураж да му признае за антидепресанта „Нардил“, който вземаше. Изобщо не мислеше, че някога ще се претраши да му каже. Но, от друга страна, Марк така хубаво себе отпуснал, бе изпаднал в такова чудесно настроение, толкова бе откровен с нея. Честно казано, през последните седмици тя си пийваше по малко вино без никакви лоши последствия. Сега Марк искаше от нея да сподели последното му за деня питие. Ако откажеше, хубавото щеше да отлети. В никой случай не би поела този риск.

Бе полунощ.

Сам Дънкан внезапно скочи и стресна Куейл, който спеше до нея в леглото. Кучето изджафка два пъти, сетне простена, тя го погали, за да го успокои и го премести върху одеялото в скута си.

Докато го галеше разсеяно, спусна краката си на пода. Мразеше безсънието, но бе взела твърдо решение да не близва и капка за приспиване. За последен път бе пила на празника на свети Патрик и ето докъде я бе докарало това.

Да стърчи будна посред нощ.

Двойката, която живееше над нея — Джанет и Уейн — вече се бяха умирили, но по отминалата тупурдия можеше да заключи, че бяха имали твърде бурна нощ. Като в онези филми, в които комшиите изведнъж зарязват всякакви задръжки и буквално се хвърлят в бездната на странното. Навярно Джанет и Уейн не знаеха, че Сам се е прибрала. Може би смятаха, че старата сграда не пропуска толкова звуците. Без да се съобразяват с нищо, те бяха демонстрирали целия звуков спектър — викове, писъци, пъшкане, скърцане на пружина, въздишки, стонове и каквото друго си помислиш. Във филмите това беше забавно.

Но не и за Сам тази вечер. По-скоро обратното — изживя го като трагедия.

Но нямаше да се предаде на паниката. Беше зряла жена и щом съдбата бе решила да я остави без спътник през цялото това време, някак щеше да го преживее и да се опита да подреди малко или много с успех живота си. Мъжете идваха и си отиваха, с малцина от тях авантюрата си струваше, дори веднъж имаше и годеник, за около няколко седмици, но през последните четири-пет години просто бе решила да не обръща внимание на този проблем и да не се притеснява, а да се съсредоточи върху кариерата си, пък каквото имаше да се случва с любовта, просто щеше да се случи. За беда нищо особено не се случваше.

Докато не се появи Уес Фаръл.

Прекараха заедно не повече от два часа, но през това време — колко глупаво звучеше, без да има никакво обяснение или причина — тя се почувства толкова преизпълнена с живот, толкова страхотна, че май не можеше да си спомни друг такъв случай. Начинът, по който се отнасяха помежду си, бе от съвсем ново естество — никакво напрежение, пълна хармония, сексуално привличане, внимание, хумор. Със сигурност бе хлътнала.

А после той се бе оказал...

И какво от това? Човек, който върши работа, която тя не одобрява? Не се ли свеждаше проблемът единствено до това? Защо го изкарваше по-черен от дявола? Не беше нито сериен убиец, нито професионален борец, нито продавач на коли. А и острата ѝ реакция към заниманието му — въпреки че тя едва ли би признала този факт пред себе си — май в немалка степен се дължеше и на погълнатия алкохол.

Затова направи възможно най-мъдрото нещо — отново прекара през главата си случилото се. Премисли всичко абсолютно трезво, а и самата тя този път бе трезва като краставичка. Беше на трийсет и пет. Досега не бе изпитвала чувство на самота, но по дяволите, този път се чувстваше адски самотна. Не точно самотна. Просто ѝ се искаше пак да го *види*.

Кристина я бе посъветвала да потърси номера му в указателя и след двудневна борба със себе си тя го стори. Имаше отбелязан само служебен телефон, някъде в Кълъмбъс, но не и домашен. И номерът в момента се намираще в бележника ѝ върху нощното шкафче.

— Майната му — каза тя и светна лампата.

Какво правя, по дяволите, мислеше си. Вече минава полунощ. Той отдавна си е вкъщи. Най-много да оставя съобщение на телефонния секретар в кабинета му и да му се извиня, че се държах по този начин — не, няма да му се извинявам, не бива да започвам така. Ще кажа само, че искам да говоря с него. И ще оставя номера си.

Ама чакай. Той знаеше къде живее тя и ако сметнеше, че става дума за нещо важно, направо можеше да се изтърси и да звъгне на звънеца...

Не, това нямаше да стане, нали го беше изхвърлила. Той навярно я смята, и то с основание, за костелив орех. Даже и да му се идваше, щеше да премисли два пъти, дори десет пъти — и да се откаже. И не можеше да го обвинява за решението му. На всичкото отгоре, ако наистина бе, според признанието му, първата чужда жена, на която попада, откакто е женен, сигурно бе преживял тежко неуспеха. И в този случай тя нямаше никакво право да го обвинява.

Вината си беше чисто нейна.

Трябва да разбера дали се е развел, помисли си тя. Това на първо място. Нямам намерение да се обвързвам с женен мъж. Та аз изобщо не го познавам. Това е тъпо.

Но вече бе набрала номера и телефонът отсреща звънеше.

— Ало.

— Много съжалявам. Сигурно съм набрала грешен номер.

На косъм бе да затвори. Не бе готова наистина да разговаря с когото и да е, особено пък с него. Канеше се само да остави съобщение.

— Сам, Сам, ти ли си?

Това я изуми. Възможно ли бе да е познал гласа ѝ?

Тя стисна слушалката. Просто трябваше да затвори. Бе сбъркала номера. Бе сбъркала времето. Бе сбъркала всичко.

— Сам? — повтори той. — Ти ли си това?

Тя въздъхна с чувство на безсилие.

— Искам да се извиня. Не! Не да се извиня, да обясня. Мислех, че ще попадна на телефонния секретар.

— Ако толкова искаш, ще го включа и ти обещавам, че до утре сутринта няма да го прослушам.

— Това може и да помогне. Още ли работиш, искам да кажа, не ти ли свърши работното време за днес?

— Само че, ако ще задаваш въпроси, телефонният секретар няма да е в състояние да ти отговаря. И знаеш ли колко неудобно ще се почувства.

— Прав си.

— Навярно знаеш, че успях да измъкна моя клиент — Левън Коупс. Ако за това ми звъниш...

— Измъкна го?

— Свалиха обвиненията. Прокуратурата реши, че няма достатъчно доказателства. Сега е на свобода.

Тя пое дъх.

— Всъщност, не се обаждам точно за това. Донякъде, но само донякъде. — Сам млъкна за миг. — Виж, ако ти обещаю да се държа нормално, ще имаш ли нещо против да се видим за едно кафе или нещо такова?

— Става. Искам да кажа, добре. Сигурен съм. Само че защо не ми кажеш кога?

— Какво ще кажеш за сега?

ВТОРА ЧАСТ

Следователят от отдел „Изчезнали хора“ сержант Пол Тию, който от време на време ставаше и преводач, се взеше в зеления плимут без отличителни знаци на Глицки и през цялото време не млъкна, сякаш отиваха на сватба, а не на оглед на убийство. Глицки шофираше, без да откъсва очи от пътя — мръкваше се, а и мъглата ги обгръщаше отвред, гъста като вълна.

Всъщност той смяташе, че дори е забавно да слушаш нечий изпълнен с въодушевление глас. В живота му така и така нямаше особени поводи за приповдигнато настроение, особено вкъщи, където напоследък бе започнала да идва медицинска сестра.

Нямаше да пращат Фло в болница — обсъдиха това и решиха тя да си бъде при семейството през оставащите й дни. Не че бе стигнала до ръба, но този миг щеше да настъпи. Нат, бащата на Глицки, също помагаше и прекарваше ноц след ноц на кушетката в предната стая, като се опитваше да стяга момчетата и да поддържа някакъв ред, като че ли такъв можеше да съществува в подобна ситуация.

Добре че Глицки беше затънал до гуша в работа. За него тя бе облекчение. А и с този Тию, бърбривец или не, започваха случай, който имаше всичките изгледи да се превърне в един от най-интересните в практиката им.

Отдавна служителите на закона в града наричаха повечето убийства БЧУ — без човешко участие. Същества, в които липсата на интелект бе толкова крещяща, че просто не можеха да се нарекат хора, убиваха друг човек или дори неколцина без никаква очевидна причина или пък толкова неоснователна, че изобщо да не я забележиш.

Миналата седмица Глицки бе арестувал една двайсет и три годишна така с двуцифрен коефициент на интелигентност, която бе гръмнала гаджето си при спор кое телевизионно шоу да гледат. След фаталния изстрел бе изгледала докрай „Шоуто на Роузан“, преди да си рече, ей, я чакай да видя дали ще мога да събудя Били. Което, с куршума в сърцето му, се бе оказало непосилна задача.

Но обикновено хора с малко или повече нормален живот убиваха поради някаква истинска причина — греховността на човешката природа продължаваше да взема жертви. Именно тези случаи разбуждаха ченгетата от отдел „Убийства“. И сега Глицки и Тию пътуваха с колата към нещо подобно — един адвокат на име Виктор Транг бе намушкан с нож в гръдния кош.

— Както и да го пресмятам, нямам шанс да попадна в отдел „Убийства“ по каналния ред — тухкаше се Тию, имайки предвид онзи списък по старшинство, който беше в основата на професионалното издигане на полицаите. — Нали всички ония копелета, ама не е ли така, които след петнайсет-двайсет години успеят да издрапат до отдел „Убийства“, изведнъж се оказват сдали багажа. А и веднага разбират, че тук ще им се налага да бачкат не само съботите и неделите, но и нощем, ако искат да има резултат. А толкова време на никой не му се отделя. Да де, ама нали, по дяволите, да бачкаш в „Убийствата“ е чудо и половина. С топ не можеш да ги мръднеш, щом са дочакали реда си. Тъй че с надеждата за големия си удар те заемат щата, без да вършат работа и за пет пари.

Глицки го стрелна с поглед.

— Аз моята работа си я върша, Пол. Всеки отговаря за себе си.

Но Тию не изглеждаше твърде впечатлен от липсата на съгласие в думите на Глицки.

— Не казвам това, Ейб. Не говоря за теб. Знаеш кого имам предвид.

Глицки кимна неопределено. Знаеше в чия градина хвърля камъни Пол, а и бе успял съвсем точно да улови най-тъпия проблем в участъка. Но не беше в кръвта на Глицки да злослови за когото и да е. Беше му навик да заобикаля подобни ситуации.

— Цялата работа е, че ме сърбят ръцете. Искам да се занимавам точно с това. Тук пада истинската работа и отдавна имам желание за нея.

Ентузиазмът на Тию накара Глицки да се усмихне. Ловната тръпка отдавна бе престанала да е определяща при работата му.

— Представяш ли си само! — Тию не млъкваше. — Получавам сигнала в отдел „Изчезнали хора“ и чакаме три дни, и аз просто си го

въртя като синджирче на пръста. Като знам през цялото време, че става дума за убийство.

— Ти си ясновидец, Пол.

Тию схвана намека и осъзна, че е стигнал твърде далеч. Но кой можеше да го обвини, че се пали толкова? След обаждането на онази жена с вьетнамския акцент, че синът ѝ е изчезнал, в гърдите му се бе появило предчувствие. Но в Сан Франциско човек трябваше да липсва поне три дни, за да се превърне в обект на полицейско издирване. И Тию прие сигнала и както си беше по устав, изчака цели три дни, но без да изпуска историята от поглед.

— А колко обаждания получи общо?

Тию нямаше нужда да надзърта в записките си. Възпитаник на Полицейската академия, строго подстриган и гладко избръснат, той олицетворяваше новата порода полицаи в Сан Франциско. Бе облечен в светъл костюм и биеща на очи яркочервена копринена връзка, която по някакъв начин му отиваше.

— Майка му, гаджето, един от клиентите му.

— А откога е бил изчезнал?

— В деня преди обажданията.

— Да се обадят трима човека още през първия ден? Брей че прочуто копеле.

— Очевидно.

Глицки го удостои с поглед.

— Порових се малко около него, преди да го впиша официално като ИЧ (Изчезнал човек). Майка му подхвърли нещо за някакъв процес, върху който работел.

— Е?

— Хората са го знаели, но не са хранили топли чувства към него — с изключение, разбира се, на майка му и на гаджетото му.

— Защо така?

— Какво защо така?

— Защо не са го обичали?

— Ами, как да ти кажа, май момчето се е правело на нещо като политик сред вьетнамската общност. Нали се сещаш — прегръдки, усмивки и брътвежи. — Тию погледна към Глицки, като се надяваше на някаква реакция от негова страна, но такава не последва. Той си

гледаше в пътя. — Не съм човек, който ще говори кофти за мъртвец. Предавам ти какво съм чул.

Глицки внимаваше да не изпусне Мишън стрийт. Намираха се пред един светофар на Джинива, който не работеше. Движението се бе превърнало в пълен ад. Мъглата още повече допринасяше за задръстването. А и вече бе почти тъмно.

И Тию не млъкваше.

— Та без този Транг не минавал нито един купон, нито една сватба, нито едно погребение. Бил навсякъде и все раздавал визитни картички... истински навлек.

Лицето на Глицки се опъна.

— Май съм го срещал.

— Сериозно? Виждал си Транг?

Бърз кос поглед.

— Майтапя се, Пол.

Тию се смъкна по седалката. Без да усети промяната в настроението му, Глицки процеди:

— Писна ми! — После измъкна полицейската лампа, залепи я отвън на покрива на колата и включи сирената. След пет секунди излязоха на магистралата. — Та какво каза майка му?

Тию бе забравил докъде е стигнал.

— За кое?

— За някакъв процес, върху който работел, дето те накарало да си мислиш, че Транг може да си има неприятности, както и стана, ако наречеш неприятност това да те убият, което според мен си е точно така.

— Явно Транг е съдел Архиепископията на Сан Франциско за сума от няколко милиона долара или нещо такова...

— Каква е била причината?

— Не знам. Поне засега. Майката каза, че опитвал да надскочи себе си и си го знаел. Във всеки случай делото било истинско предизвикателство. Каза още, че бил доста уплашен.

— От какво?

— Не знам. Може би, защото се е набъркал между големите шамари. Майката май беше объркала църквата и мафията и си мислеше, че са от един дол дренки.

Глицки кимна.

— Чувал съм и по-лоши теории. Значи бил уплашен. А дали е получавал заплахи, за които да е чувал и друг, например майка му? Или нещо подобно?

— Не.

— Добре, и това е нещо.

Както често се случваше, Глицки пристигна пръв на местопрестъплението. Тялото било открито случайно около четири и петнайсет следобед от човек от агенцията за почистване, която извършвала тази услуга веднъж седмично. Обезпокоен от възможните усложнения, защото бил имигрант, човекът взел, че се върнал в централния офис и съобщил на управата. След известно обсъждане компанията известила полицията, а оттам бяха установили настъпването на смъртта.

Тъй като не бяха сто процента сигурни в самоличността на жертвата, Глицки се бе обадил в отдел „Изчезнали хора“ с въпроса дали в картотеката им не присъства виден ИЧ на име Виктор Транг. На Тию името му бе познато и той бе помолил да отиде с него.

Пред ниската, безлична и потискаща сграда, намираща се в една пресечка на Джинива, имаше паркирани няколко служебни коли. Две униформени ченгета зъзнеха, изправени на смърдящите на урина и застлани със стари вестници и счупени стъкла стъпала пред входа. След като легитимира себе си и Тию, Глицки им нареди да изчакат пристигането на съдебния следовател и криминалистите.

После двамата с Тию отвориха вратата и влязоха в сградата.

Дългият коридор бе осветен от две голи крушки. Една срещу друга бяха разположени три врати. В далечния край на коридора се виждаха още две униформени ченгета и един цивилен, вероятно също или цивилно ченге, или обикновен гражданин, които си шепнеха нещо, свели глави. Глицки се сепна от кънтящия глух звук на стъпките им по дървения под.

Другите врати по коридора бяха дървени и захабени, с лющещ се боя, но горната половина на третата врата бе направена от матирано стъкло с гравирано върху него име „Виктор Транг“, а под него имаше ръкописен надпис „Адвокат“.

— Вратата е специална поръчка — обади се цивилният. Казваше се Хари някой си и живееше на горния етаж. По думите му той отговарял за сградата.

И то лошо, помисли си Глицки.

Хари притежаваше оригиналните ключове от апартаментите — униформените го бяха издирили още с пристигането си. Това само по себе си представляваше малко чудо и Глицки се преизпълни с признателност.

— Май е платил хиляда долара за вратата — изтърси Хари в желанието си да бъде полезен и да се сети за нещо важно.

Глицки го заряза и се обърна към Тию, върху когото съседството с мъртвеца оказваше точно обратното на Хари въздействие. Той най-сетне бе млъкнал.

— За пръв път ли ти е?

— Да.

— Най-добре ще е да изчакаш.

Глицки се стегна — с някои неща не можеш да свикнеш никога — отвори вратата и щракна лампата. Добре че в стаята е студеничко, мина му през главата. Но въпреки студа, преди още да е видял каквото и да е, той усети специфичната миризма. На нещо, което се разлага.

Горчивият опит на Глицки свидетелстваше, че сцените на местопрестъпленията в истинския живот бяха отчайващо прозаични и рядко имаха нещо общо с ярките картини от полицейските филми и постановки, пронизани от черни предзнаменования и пропити със зловещ дух. Но офисът на Виктор Транг май влизаше във втората категория.

Очевидно адвокатът бе изхарчил всичките си налични пари за направата на вратата. Отвътре стаята приличаше на останалата част от сградата. Дългото два метра и половина бюро бе направено от дебел шперплат — всъщност, установи Глицки, това бе някаква врата, вероятно оригиналната. Под прав ъгъл на бюрото имаше масичка с компютър, принтер, телефон и телефонен секретар.

Мръсножълтите стени бяха нацвъкани от мухи и макар да пазеха спомен за някаква белота, по тях нямаше абсолютно нищо — нито календар, нито картина, нито дори една пощенска картичка. Зад бюрото тъмнееше прозорецът, който без щори и завеси приличаше на

черна дупка. Край една от стените имаше жълта кушетка, дървен стол с възглавничка на седалката и сгъваем стол, поставен срещу бюрото.

Бавно, разглеждайки обстановката в движение, Глицки заобиколи сгъваемия стол, като се запита дали е бил поставен тук заради някоя среща? Дали винаги си беше стоял на това място, където бе сега?

Той спря. Столът зад бюрото бе съборен — едва сега може да го види до задната стена.

Тялото се намираще по протежение на бюрото, сякаш човекът си почиваше, сякаш... не, установи Глицки, точно като че ли някой внимателно го бе преместил там и много грижливо го бе положил на пода.

Транг беше облечен в бял ленен костюм, нашарен сега с червени ленти. В средата на гръдния му кош имаше голямо петно от кръв, но то бе почти кръгло и не се бе разтекло по ризата му. Странна работа — кръвенето не бе продължило дълго, след като Транг се бе озовал на пода.

Глицки остана така за миг, опита се да асимилира всичко. Щеше да изчака със заключенията до пристигането на съдебния следовател и докато не прочетеше докладите, но с всяка изминала минута първите му впечатления се затвърждаваха. Вече знаеше какво означаваха червените ленти. Това го смрази.

Убиецът бе използвал нож, после бе стиснал Транг в смъртоносна прегръдка и придържайки го може би за около минута, бе продължил да вкарва с въртене ножа в областта на сърцето. Сетне бе положил кротката си и напълно мъртва жертва върху пода и извадил най-сетне ножа, бе избърсал внимателно острието в костюма на Транг с две-три на пръв поглед движения.

Глицки имаше двайсет и две годишен стаж като ченге, от тях половината в отдел „Убийства“. Но по това, което виждаше сега, той си помисли, че ще му се наложи да се сблъска с един от най-хладнокръвните, потайни и с ярко изразен личен мотив убийци в своята кариера.

— Марк, добре ли си?

Кристина стоеше на прага и се подпираше с ръка на рамката на вратата. Косата ѝ беше пусната. Носеше тъмносин блейзър, а под него — бяла копринена блузка, на която свенливо бе разкопчала две копченца. Работа щеше да почне чак от края на юни, но през последните няколко седмици редовно идваше — следваше съвета на Духър да демонстрира подкрепа, без при това да губи независимостта си — за да помага на Джо в организирането на преместването му на юг.

Покрай другото тя свикна в края на работния ден да се отбива в кабинета на Духър. Преди две седмици бе въведено лятното време и сега помещението, оказало се над слоя мъгла, бе окъпано в кехлибарената светлина на залеза.

— Нещо не е наред ли?

— Не. Няма нищо.

— Не мисля така. — Тя пристъпи навътре в стаята, застана зад тапицирания в брокат фотьойл и се опря с ръце на облегалката му.

Той си пое дълбоко въздух, задържа го за момент и тежко въздъхна.

— Тази история с Транг, предполагам. Не мога да я изхвърля от главата си.

Вдигна ръка и изтри окото си. Изглеждаше уморен и нещастен. Усмихна се извинително с половин уста на Кристина и тръсна глава.

— Какъв е смисълът, а? Човек току-що започнал да реализира себе си, в разцвета на силите си, в превъзходно здраве... Не знам. Направо да седиш и да се чудиш. Просто едно такова нещо те вади от равновесие.

— Може би е намесен някакъв висш смисъл?

— Да бе, да. Висшият смисъл.

— Може би няма такъв.

— Казваш, че всичко е случайност?

— Ако не е, къде отива свободната воля?

Той млъкна за миг, кимайки сякаш в знак на съгласие.

— Добър адвокатски въпрос. Отново ще се върнем на него.

Устните ѝ леко се извиха, тя заобиколи фотьойла и седна на самия ръб на седалката, като придърпа полата си и срещна за секунда погледа му, преди да сведе очи.

— Добре се криеш, знаеш ли? Зад позата на адвокат. Внезапните отговори.

— Аз съм адвокат, Кристина. Ако отговарям бързо, това просто е моята стратегия за защита. Първо спорим, после леко отклоняваме посоката на разговора, а в редките случаи, когато ни се струва, че няма да спечелим, просто... внасяме объркване. Но аз не се крия от теб. Надявам се, че ми вярваш.

— Вярвам ти. Знам, че е така.

Той отново поклати глава.

— Наистина се чувствам кофти заради Транг, но какъв е смисълът да бия камбаната? Нищо няма да го върне. Просто в такива мигове осъзнаваш... колко крехко и чупливо нещо е животът. Вече не възприемам тези неща лесно. Особено на моята възраст.

— Пак тази твоя възраст. Ти изобщо на колко години си? Шейсет? Шейсет и пет? Мисля, че е абсурд да си на седемдесет. — Тя го закачаше, мъчеше се да го разведри.

— Навършвам осемдесет и три другия месец — каза той. — Но чакай да сметна. — Размести някакви неща по бюрото си. — Всъщност, тъй като човек е точно толкова млад, колкото се чувства, аз нямам право да бъда и един ден над осемдесет и една. — Разтърси глава. — Понякога светът ми идва до гуша, Кристина. Не трябва да те обременявам с това. — Завъртя се на стола зад бюрото и я слиса с най-окаяната си полуусмивка, полуозъбване. — Какъв е този твой късмет, да ме слушаш как мрънкам...

— Наистина се чувствам късметлийка.

— Радвам се. Аз също.

— Наистина ли?

Той кимна.

— Как ще си обясниш иначе факта, че управителят отделя петнайсет минути в края на работния ден за посещение, рискувайки не само да попадне в устите на клюкарите, но и да си навлече гнева на хората, които смятат, че непременно трябва да се срещнат с него?

— Не знам. Нещо ми нашепва, че просто се грижиш за мен, след като си ми казал да се отбивам тук, да си сигурен, че няма да оплескам нещата.

— Не вярвам.

— Е, добре, една съвсем малка частица...

— Никаква частица, даже и най-малката. Не се грижа за хората в професионално отношение — или ставаш, или се махаш.

— Не. Ти не би...

— Не те съветвам да ме изпитваш... Но нямам никакви притеснения за теб. Абсолютно никакви.

Тя отново седна на стола.

— Тогава изобщо не знам защо...?

— Разбира се, че знаеш, Кристина. — Той я погледна право в очите. Моментът сега изискваше по-друг, по-интимен тон и той го постигна. — Както се казва, животът си минава, а хората все по-малко разговарят помежду си — искам да кажа, че може и да говориш за нещо, но всичко е повърхностно. А между мен и теб се получи нещо, някаква искра през онази първа сутрин, в първия ден на Великите пости, помниш ли?

— Разбира се.

— Искам да кажа, че това не се случва често, а напротив — много рядко. И само по себе си е много ценно. Аз лично го ценя извънредно много. Длъжен бях да ти го кажа. Ами ако се случеше тъй, че умра внезапно като Транг, без да съм ти го казал? Тук не става дума за бизнес. Това между нас двамата не е бизнес, нали?

— Да.

— И друго нещо, докато сме на тази вълна. Аз имам щастлив брак. Жена ми е чудесен партньор, великолепен човек и далеч не лоша готвачка. Няма да допусна никакви клюки по наш адрес в този офис, а надявам се — и ти също.

Тя се смееше.

— И аз не бих допуснала. Няма да допусна.

— Добре. А сега разкажи как се развиват делата на приятеля ти?

Ейб Глицки, издокаран в чифт панталони в защитен цвят и с авиаторското си яке на гърба, вървеше по един от безшумните

коридори към кабинета на Духър. Придружаваше го нощната смяна от рецепцията — изключително привлекателна чернокожа жена на около двайсет и пет години. Тя тъкмо обясняваше, че секретарката на Духър вече си е тръгнала — и дали Глицки е сигурен, че има насрочена среща по това време, в шест и половина? Обикновено в такива случаи, ако е била уведомена, секретарката би останала и след работно време.

— Уговорката ми е лично с господин Духър — каза уклончиво Глицки. — Навярно е пропуснал да й спомене.

Глицки бе впечатлен от особения цвят на светлината тук. Вратите на някои от помещенията със западен изглед бяха отворени и слънцето нахлуваше през облаците, обливайки коридора в тъмнорвено. Почти във всеки кабинет можеше да се види по някой прегърбен зад бюрото младок, сляп и глух за залеза и за всичко наоколо, освен за текущата си работа.

Забавно бе да се работи тук.

Духър бе на прага на кабинета си, потънал в разговор с друга красавица. Глицки си помисли, че май тук, на тази височина, красивите жени растат по дърветата.

— Сержант Глицки?

Тя му се усмихваше, подаваше му ръката си и той установи, че я познава — от онази клиника по изнасилванията, а и от посещението ѝ по-късно при него. Какво ли правеше тя тук?

— Кристина Карера — притече му се на помощ жената.

— Точно така. Случаят с Левън Коупс — отвърна той. — Още се занимавам с него.

Това като че ли ѝ направи добро впечатление.

— Радвам се — каза тя.

Мъжът с нея — Глицки предположи, че именно това е Духър — направи крачка напред. Сякаш да я предпази?

— Вие двамата се познавате?

Кристина набързо му обясни за какво става дума, докато през това време Глицки разглеждаше облечения в бледосив италиански костюм за хиляда долара мъж. Единствената фалшива нотка във външния му вид идваше от косата — в нея нямаше нито един бял косъм, което означаваше, че тузарят е суетен и държи в дъното на чекмеджето с чорапите шише с „Грешън формула“. Глицки си помисли, че ако той самият изглеждаше като господин Духър, също би

бил суетен човек. Но дори и тогава щеше бая да си помисли, преди да реши да боядиса косата си.

Чернокожата газела от рецепцията бе изчезнала. Кристина попита дали Глицки не е единственият инспектор от отдел „Убийства“ в този град.

— Понякога се чувствам точно така.

— Не знам как вършите тази работа — поклати глава Кристина.
— Само допреди няколко месеца не познавах никого, който впоследствие да е станал жертва на убийство, а вече знам двама — Таня Уилоус и Виктор Транг. Доста е объркващо.

— Вие сте познавали Транг?

— Срещала съм го веднъж тук, в кабинета на господин Духър. Още...

— По-лесно е, когато не ги познаваш. — Глицки се опита да смекчи грубия полицейски хумор, като придружи казаното с усмивка, но белегът му развали всичко. — Разбирам какво имате предвид.

— Това е ужасно — намеси се Духър. — Тъкмо си говорехме с Кристина за Виктор Транг, каква загуба...

— Били сте във Виетнам?

Кристина си бе тръгнала — Глицки нямаше въпроси към нея. Дватамата с Духър се бяха разположили в големия ъглов кабинет и вече бяха приключили малко или много с рутинните въпроси. Глицки седеше на дивана и касетофонът му върху масичката за кафе тихо се въртеше. Чернокожата газела му бе донесла чаша чай, превъзходен на вкус, с резенче лимон вътре. Той се наслаждаваше на минутките спокойствие, докато отпиваше от чая. Рядко му се случваха.

Духър споделяше сам това, което мислеше за интересно. В по-голямата си част то нямаше особена връзка с Виктор Транг, но от опит Глицки знаеше, че при разследването на едно убийство не е излишно понякога да пуснеш кормилото и да видиш къде ще те отведе разговорът. Нерядко някой безобиден на пръв поглед коментар или подробност се превръщаше в основната ос, около която се завърташе всичко. Той отпи от чая, облегна се назад в меката кожена тапицерия и зачака следващите думи на Духър.

Странното червено небе бе придобило седефен цвят и Духър разхлаби вратовръзката си. Той пиеше някакво питие с цвят на кехлибар без лед, обикаляше наоколо, облягаше се на ръба на бюрото, отиваше до фотьойла или до плъзгащите се прозорци. Нещо е нервен, помисли си Глицки. Кое то си беше в реда на нещата. Той знаеше, че хората — дори адвокатите — се стягаха при разговор с инспекторите от отдел „Убийства“. По-подозрително щеше да е, ако не изпитваше никакво притеснение.

— Затова и толкова се изненадах, когато открих, че той просто ми харесва. Говоря за Транг. — Духър въздъхна. — Не искам да го споделям, но това е един от предразсъдъците, които ме преследваха през всички тези години. Навярно ми е вродено. Баща ми изпитваше същото към японците — жълтурковците, *той* винаги ги наричаше така. Ето, и при мен го има, някои от най-добрите ми приятели също...

Глицки върна разговора в коловоза.

— И как ви се стори във Виетнам?

— Били ли сте там?

Полицаят поклати глава.

— Имам болни колене. От футбола.

— Ами, навярно сте чували — беше кофти.

Глицки бе срещал подобни мнения.

— Участвали ли сте в сражения?

— Ами, да. Попаднахме на засада и повечето момчета от моята част загинаха. — Той отпи голяма глътка от пиетието си. — Така и не знам как оцелях, а другите момчета... После топлото посрещане у дома беше нещо съвсем специално. — Той вдигна поглед към Глицки. — Известно време изпитвах адска горчивина. Обвинявах за това виетнамците. Задето са съсипали живота ми и така нататък.

— Наистина ли го съсипаха?

Духър посочи с ръка обвитите си с плюш покои.

— Предполагам, че всичко това бяха просто младежки изцепки. Поводи за извинение. Ако хвърлите едно око, ще видите, че животът ми в никой случай не е съсипан. Аз съм щастлив човек.

Изведнъж той щракна с пръсти, отиде зад бюрото си, отвори едно чекмедже, измъкна нещо и го подаде на Глицки.

— Ето това бяха момчетата.

Снимката бе цветна и с рамка. На нея група въоръжени до зъби и вдъхващи страх войници бяха направили всевъзможни страховити гримаси. Духър бе в предната редица, на десния фланг, с отличителни знаци на капитан, а оръжието му бе подпряно до него.

— Държах я ей там, на рафта, преди Транг да дойде за пръв път тук, но се сетих, че може да го оскърбя. Сега май пак ще я върна на мястото ѝ.

Глицки му върна снимката.

— Всички ли са мъртви?

— Точно не знам. Върнахме се трима. Но другите двама не съм ги виждал навярно повече от петнайсет години.

Чаят беше изстинал. Духър пак заобиколи бюрото и остави снимката на старото ѝ място така, че да се вижда хубаво.

— Както и да е. Наистина ме обучиха добре — продължи той. — Да ги мразя. Чарлитата, имам предвид.

— А с Транг какво се случи?

— Ами както става винаги. Срецаш накрая един от тях лично, опознаваш го малко и разбираш, че и те преди всичко са хора. Дълго не исках да виждам никой от тях. Исках да продължавам да ги мразя, разбирате ли? Тъй че и от войната може да се извлече някакъв смисъл. Че е пълна глупост. Всичко ми се струва толкова далечно сега.

— И кой продължаваше да го мрази?

— Транг ли? Не знам.

— Разбрах, че е повдигнал обвинение срещу вас...

Духър се бе настанил в люлеещия се стол. Той се наклони напред и подпря лакти на коленете си.

— Да, формално е така. Беше подал жалба, че някакъв свещеник задигнал парите на една жена. Претендираше за обезщетение, това е всичко. Разбира се, искаше да получи колкото се може повече. Нали това му е работата. Аз защитавам пък интересите на Архиепископията. Нещата така или иначе не бяха напреднали много-много. Такава е нашата работа. Да се съдим. Иначе в личен план бяхме в много добри отношения.

Глицки нямаше основания да се съмнява в думите на Духър. Вярваше, че убиецът е висок силен мъж и макар това описание да отговаряше на външния вид на мъжа срещу него, той в крайна сметка не бе единствения с такова телосложение.

— Питам се дали не е споменавал пред вас за някого — било клиент, било колега...

Адвокатът се замисли продължително.

— Честно да ви кажа, сега не се сещам за никого. Ще се опитам да помисля, ако държите.

— Би било чудесно. — Глицки се изправи, изключи касетофончето и го пусна в джоба си. След това подаде една визитка на Духър.

— Ако нещо се сетите, звъннете. По всяко време.

Духър го придружи до вратата и му я отвори. Приличащите на вата облаци във въздуха през прозореца бяха започнали да се озаряват от уличните светлини.

— Имате ли вече някаква следа, сержант? Кой би могъл да го направи?

— Още не. Раничко е. Но нещо може да изскочи.

— Добре, пожелавам ви късмет. — Двамата си стиснаха ръце, Глицки се обърна и излезе от стаята, а вратата внимателно се затвори зад гърба му.

Уес Фаръл и Сам ходеха от няколко седмици, но още не бяха навлезли в „сериозната“ фаза, както я наричаха. Нямаха план как ще се развият отношенията им. Радваха се на телата си. Вършеха си работата, кръстосвайки между дома и службата, грижеха се за кучетата си, въпреки че Куейл и Барт още не се бяха запознали.

Уес се наслаждаваше на тези първи, така го усещаше, щастливи и безгрижни мигове от може би половин десетилетие. Беше събота вечер. През деня се бяха излежавали до обяд, после правиха любов и накрая отидоха до Планетариума в парка „Голдън Гейт“. Седяха на покритите с плюш кресла, хванати за ръце, докато не се стъмни съвсем — и Фаръл чувстваше, че е погълнал толкова знания за планетата Нептун, колкото никога преди това не беше предполагал, че може да съществуват. Макар че никога не знаеш — фактите си имат своите начини да пристигат навреме.

Денят приключи с едно малко в „Литъл Шамрок“ — бара, където се бяха запознали.

Прекрасно бе, че зимният студ си бе отишъл. Че в нощта се носеше ухание, а топлото време приличаше на нежен подарък. Вятърът и мъглата бяха отлетели и Уес, почти излегнат в шезлонга на сред оградения със зеленина двор на Сам, под купола, образуван от клоните на три секвои, се чувстваше просто прекрасно. Тя му бе поднесла чудесно мартини — а Уес открай време възприемаше джина като предвестник на лятото — и му бе казала, че ще се върне след минутка, само да сложи фазаните да се пекат.

Сам му приготвяше вечеря — първата крачка към чукащото на вратата одомашняване, което така го бе съсипало първия път.

Бяха обсъдили възможните капани, дебнещи около тази вечеря, и решиха, че могат да рискуват. А освен това, бе допълнила Сам, нямаше да е вечеря само за тях двамата и Куейл. Никакви подобни интимности. Щяха да присъстват и други гости, които да послужат като буфер между яростното, почти магнетично привличане на двете тела, което беше на път направо да смъкне кожата им. Щяха да

присъстват една адвокатка от нейния офис, Кристина, заедно с годеника си Джо. А също и братът на Сам с жена си — помниш ли ги Лари и Сали? — които да се опитат да неутрализират броя на адвокатите.

Уес отпи от питието си. Сам се притесняваше да не би той да се изнерви от всички нейни познати, които трябваше да срещне накуп. Преди време можеше и да се случи подобно нещо, но днес Уес изпитваше единствено чувство на радостна възбуда от предстоящите запознанства. И надежда. Всичко беше върхът.

Вратата изскърца. Една ръка докосна рамото му. И го заля уханието ѝ, докато тя се навеждаше над него иззад облегалката, докосвайки нежно лицето му.

— Знаеш ли какво не мога да повярвам? — Тя заобиколи шезлонга, стиснала в ръка собственото си мартини.

Фаръл обичаше в тази жена способността ѝ да пие колкото него. Просто му харесваше вида ѝ с чашата в ръка — как я бе напълнила до ръба, как отпиваше внимателно, за да усети първата глътка и как се набръчкваха красиво устните ѝ. И тя носеше дънки. И бял пуловер. И кубинки. Изглеждаше на седемнайсет.

— Какво не можеш да повярваш? — усмихна ѝ се той.

— Не мога да повярвам, че през следващите единайсет години Плутон ще се намира от вътрешната страна на орбитата на Нептун. И така, вече няма да бъдат Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун и Плутон. А ще бъдат Юпитер, Сатурн, Уран, Плутон и тогава Нептун.

— Тази енигматична Слънчева система — въздъхна Уес. — И то тъкмо когато си решил, че вече знаеш всичко за нея. — Той свали краката си от шезлонга, потупа ги с ръка и Сам се настани отгоре му, плътно притиснала бедра в тялото му. Той разтвори устни в широка усмивка. — Добрата новина обаче е, че този факт може да ни помогне да припечелим някой долар.

Лари и Сали пристигнаха първи. Слънцето се беше скрило и Уес и Сам се бяха прибрали вътре — още по един джин, приятни кухненски миризми, спомени от празника на свети Патрик.

— Ей, тези фрагменти, които си спомням, бяха страхотни — каза Лари, отбранявайки се от ръцете на сестра си, която се опитваше на

шега да го напляска.

— И колко фрагмента си спомняш?

Лари млъкна и се зае да пресмята.

— Ами поне два.

— Включително и запознанството с Уес?

Той хвърли един поглед към Фаръл и поклати глава.

— Точно това май ми се губи. В кое заведение бяхме всъщност?

Не се обиждай, Уес.

— Ти носеше тениска — каза Сали на Уес.

Беше висока почти колкото съпруга си, с дълга тъмна коса, която бе започнала да посивява. Дружелюбното ѝ, изразително лице изглеждаше по-старо от това на Сам. Освен това носеше по-хубави дрехи, беше с грим, а на ушите ѝ се поклащаха обеци.

— Тениската свърши работа — каза Сам. — Видях я и прочетох надписа. И си казах: „Ето един пич, с когото трябва да се запозная“.

— Мислех си, че ти е харесало как ми стои.

— И това също — каза тя. — Точно това имам предвид.

— Ей, приятелчета — засмя се Сали. — Любовните игри след вечерята. Това е едно от правилата.

— Каква тениска? — попита Лари.

Фаръл ги разпозна начаса. Здрависа се с Джо и пое ръката на жената — Кристина Карера. Това беше тя, без никакво съмнение. Както нямаше съмнение и за красотата ѝ, забеляза той. А сякаш си беше намерила и точния човек — Джо Ейвъри беше висок и слаб, с изсечено, гладко избръснато лице, широкоплещест като кадилак и без грам тлъстина по себе си. Просто не беше честно.

— Вие сте от „Маккейб и Рот“, нали така?

— И двамата — уточни Джо, сочейки към Кристина.

— Е, още не съвсем.

— Нищо подобно. — Сетне Джо посочи към Уес. — Вас съм ви виждал в офиса.

— Сигурно не повече от двеста, триста пъти. Марк Духър е най-добрия ми приятел.

Кристина щракна с пръсти.

— *Ето* какво било. — И обясни. — Знаех, че ми е познато отнякъде това име Уес Фаръл. Когато Сам ми го спомена... направо щях да се побъркам. Вие сте този, който ходи с Марк на излети, права ли съм?

— От време на време. Само че му викаме другояче — уединяване.

Джо Ейвъри изгледа въпросително Кристина, но в този момент се появи Сам, разцелува я по бузите и на свой ред бе представена на Джо.

— Хайде, адвокатчетата, зарязвайте професионалните разговори. Нека първо да си кажем здрасти. Така де!

И моментът отмина.

Сам и Сали вече бяха на десерта, а Лари бе отишъл до банята.

Джо се обърна към Кристина.

— А ти откъде знаеш за тези излети?

— Марк ми е споменавал за тях, при един от първите ни разговори. Точно не си спомням. Просто е станало дума. — Тя изцяло се извърна към Уес, като се надяваше да отклони лавината от въпроси, напиреща в очите на Джо.

— Марк каза, че по този начин двамата сте си зареждали батериите.

Фаръл сви рамене.

— Главно къркаме, ако е за въпрос — каза той. После продължи, за да осветли малко повече темата. — Вдигаме си чукалата ей така, без никакъв план. Говорим си в какво вярваме на теория. Опитваме се да се преборим с изтощението, което, Джо, както знаете, винаги ни дебне зад ъгъла. — Уес си пийна вино и се ухили на Кристина. — Ще разберете за какво говоря, като поработите една годинка в тоя занаят.

Джо поклати глава.

— Нещо изтощението хич не ми се връзва с господин Духър... с Марк. Той никога не забавя темпото. Винаги е на педал.

— Джо, той просто трябва да се държи по този начин. — Кристина се впусна да защитава Духър. — Нали не искаш шефът ти да се влачи насам-натам и да ти внушава с вида си какво тежко бреме е работата.

— Е, със сигурност това не го прави.

— Аз също съм съгласен с Кристина. Той наистина създава впечатление на железен човек, но ако го познавахте по-добре...

— Само не ми разправяйте, че е душичка. Чувствителен човек може би да, но... — прихна Кристина.

— Абсурд — дърпаше се Джо, като отказваше да си представи подобна възможност. — С вас, приятели, може и да се отпуска, но аз работя с него от години и знам, че Марк Духър не е човек, който допуска близост. — Той обиколи с поглед масата, стреснат, че навярно думите му могат да прозвучат прекалено отрицателно. Опомни се и веднага се опита да даде заден ход. — Макар че напоследък, да ви призная — просто не знам какво се случи — той се държи направо фантастично.

— Успял си да изкачиш баира, това е всичко — каза Фаръл. — Доказал си му, че можеш.

— Това ли било?

— Такъв е Марк — кимна Фаръл. — Преди беше прекалено мек, като всички, нали разбираш. Никак не обичаше да командва, да се налага.

— Май е успял да се излекува — засмя се Ейвъри.

— Джо!

— Чакай, Кристина, това е самата истина. Можеш да говориш каквото искаш за него, но не и че се бои да командва, просто вече не е такъв.

Фаръл прекрати разправията им.

— Ако и ти, Джо, носеше отговорност за смъртта на десет човека, малко или много щеше да се промениш.

Настъпи тишина. Накрая Кристина се обади:

— Чия смърт? Какво имате предвид?

Лицето на Фаръл се изкриви. Нямаше намерение да разчопля тази история. Беше твърде лична. Истински кошмар за Духър. Но ако си замълчеше, щеше само да възбуди по-голямо любопитство. Май беше най-добре да я разкаже — пък нека Бог преценеше дали има или няма връзка с разговора им.

— Марк е ветеран от Виетнам — започна той. — Бил е командир на взвод, капитан, командвал е една дузина войници. Сигурно сте чували, че навремето там, във Виетнам, войската яко е пушела хашиш.

— Гълтали ли са дима? — попита Джо. — Господин Духър е пушел хашиш?

Фаръл поклати отрицателно глава.

— Не, той не. Но войниците му със сигурност.

— И какво се е случило? — попита Кристина.

— И тъй, Марк бил наясно с цялата работа, знаел, че дрогата помага на момчетата по-леко да понасят положението, в което се намират — обикновени момчета, негов набор — и без много дрънкане дал да се разбере, че когато става дума за бойни действия, всички трябва да са тип-топ, но иначе за малко дрога нямало да скалпира никого. Мислел, че това правило е разумно, устройва всички и те ще се съобразяват с него.

— Кое било разумното правило? — намеси се Лари, връщайки се от тоалетната, защото не искаше да остане изолиран от разговора.

Уес му повтори същината на разказа си.

— Моят най-добър приятел е шеф на Джо в адвокатската фирма — каза той. — Говорим си как е станал такъв строг началник. И отговорът е: Виетнам. Та с една дума, държал се като равен с другите, не им висял на главата. И момчетата застъпили наряд, надрусани до козирката, но за зла беда попаднали на засада. И почти всички загинали. Мисля, че той никога няма да си прости за това.

— Боже Господи! — извика Джо. Явно не бе навикнал на такива истории. — В бизнеса също можеш да попаднеш на засада и да изгърмиш в някоя сделка, но това тук...

— Двете неща не си приличат. Там са гърмели истински куршуми. Затова е толкова стриктен сега. Защото се е опарил. Бедата е — а аз го познавам от сто години — че вътре в себе си е склонен да дава на хората свобода, но хората са такива, че веднъж като ги отпуснеш, свикват с това и очакват да се държиш с тях все по този начин и не се представят тъй, както би трябвало, а това не е в интерес на никого. Поради тази причина Марк е такова копеле и държи толкова здраво юздите.

— Не е вярно. — Кристина не можеше да приеме подобно определение. — Изобщо не е копеле.

Уес разпери ръце.

— Той е най-добрия ми приятел, Кристина. Позволи ни малко волност в обръщанията един към друг. Да не мислиш, че мен ме гали с

перце.

— Кой те гали с перце? — нахълта Сам, понесла огромен поднос с нарязани плодове и най-различни сирена.

Уес ококори очи. Нямаше намерение да потретва историята. Стига вече с този Марк Духър.

— Нищо, нищо — каза Уес. И допълни, като намигна на Сам: — Залагам пет долара, че последната планета в Слънчевата система е Нептун.

— Последната планета е Плутон — веднага кльвна Джо.

— Плутон е — категорична беше и Кристина.

Лари и Сали също ги подкрепиха с кимване.

Уес протегна ръка през масата.

— По пет долара от всеки — рече той. — Чакам.

— Постъпи жестоко — каза Сам.

Гостите си бяха тръгнали. Тя и Уес си почиваха с чаша порто на любимото си място пред огъня. Куейл се бе свил върху краката й.

— Жестоко, но справедливо — отвърна Уес. — Спечелихме петнайсет долара, а можеше да са и цели дваисет, ако и Сали бе снесла нейните пет.

— Те са съпрузи — поясни Сам. — Съпрузите винаги постъпват така.

— Май си спомням нещо подобно.

Една цепеница изпука в пламъците. Уес вдигна чашата си към устата, но осъзна, че май ще му дойде много — първо джин, поле вино, а сега порто. Виж, утре можеше да продължи. Мълчанието стана прекалено дълго.

— Добре ли се чувстваш, Уес?

— Добре — привлече я в прегръдките си той.

— „Добре“ не е най-силната дума в речника.

— Искам да кажа, направо съм изпаднал в екстаз.

— Не ти ли дойде в повече — тесния семеен кръг, вечерята вкъщи?

Той се закиска.

— Уверявам те, това е нищо в сравнение с вечерите с Лидия, било у дома, било навън. Първо на първо, бива те като готвачка.

— Не искам да се натягам — махна с ръка тя.

— Знам, не че не бих могъл да се справя с това. Всичко беше супер. Наистина ми беше забавно. Харесаха ми брат ти и снаха ти, мисля, че твоята приятелка Кристина е много чаровно и приятно момиче и просто всички бяхте фантастични. Макар че не съм съвсем сигурен дали утре сутринта няма да съм загубил уважение към теб.

Сам остави чашата си и премести ръката му от рамото върху гърдите си.

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам — каза тя.

— Ами тогава да пробваме.

По същото време, когато Уес Фаръл се наслаждаваше на първото си картини за вечерта, Марк и Шийла влязоха в църквата „Свети Емудий“ за вечерната съботна литургия.

Минаха заедно по пътеката в средата и си избраха столове на десетия ред. Имаше доста богомолци, около петдесетина. Вярващите бяха пристигнали рано-рано, за да вземат участие в очистителната служба, която за мнозина католици заместваше старото, донякъде унижително тайнство на изповедта. На грешниците се даваше възможност да напомнят за своята човешка слабост, поотделно да заявят, че ще вършат добро и сетне общо да бъдат опростени, без да се налага да застават очи в очи с друго човешко същество или пък да изтърпят наистина по-малкото унижение на формалното наказание.

Малко преди свещеникът да се запъти към олтара за началото на службата, Марк се наведе към Шийла и ѝ прошепна, че ще се подложи на истинска изповед.

— Аз съм старомоден човек — каза той. — По-добре ми е така.

Не знаеше кой свещеник изповядва, но нищо чудно да бе някой добър познат. Всички свещеници в „Свети Емудий“ го познаваха. А може би все пак щеше да бъде външен човек. Често с неблагодарната задача на съботната изповед се залавяха гостуващи от други църкви свещеници.

Духър се остави в ръцете на съдбата.

Сведе глава, прекръсти се, изправи се и отвори вратата на изповедалнята. В ноздрите му нахлу познатата миризма на прах и пчелен восък и изпълни всички кътчета на душата му сред

успокояващата тъмнина. След това прозорчето, разделящо го от свещеника, се вдигна. Отсреща веднага го разпознаха.

— Здравей, Марк, как си?

Беше Джин Горман, свещеник, гостувал му поне петдесет пъти, било за покер, било за вечеря или заради събиране на пожертвувания. Всяка Коледа Марк го даряваше с бутилка уиски „Кънейдиън Клъб“. Той беше кръщавал и най-малкия им син Джейсън.

Духър помълча.

— Боя се, че не мога да се похваля — прошепна той. Тишината отново ги затисна. Сетне продължи: — Не бих искал да ти прехвърлям този товар, Джин.

— В това е същността на тайнството, Марк.

Духър продължаваше да се колебае. На гърба му сякаш легна канара.

— Ще бъдеш ли така добър да не споменаваш името ми? Има ли друг човек отгатак?

Изповедалните в „Свети Емудий“, както и в повечето католически църкви, бяха разделени на три помещения — едно в средата за свещеника и още две отстрани за каещите се. Този път озадаченият беше отец Горман. Духър го чу да отваря прозорчето към другото помещение и после да го затваря.

— Няма. Сами сме. Можеш да започваш.

И ето ги познатите думи, любимият ритуал. Той отново се прекръсти.

— Благослови ме, отче, защото съгреших...

Съдебният лекар Джон Страут бе истински южняшки джентълмен от старата гвардия. Славеше се с изпъкнала адамова ябълка, злокачествен дългогодишен пърхот, извиращ от четинестата му сива коса, лош вкус на обличане и силен южняшки акцент. Освен това, дръвник или не, бе един от най-високо ценените съдебни експерти в страната. Тази сутрин двамата с Глицки бяха поели из катакомбите, простиращи се на юг от пазара на Сан Франциско.

Беше понеделник сутринта, а времето бе слънчево, ветровито и студено. Страут, който разбира се бе лекар по образование, след като цял живот на закуска бе плакнал стомаха си с отвратително кафе и бе преживял твърди като гума мекици, изведнъж бе стигнал до извода, че питателната закуска е ключът към дълголетие, а защо не и към буйния перчем. Като всички новопокръстени, той вярваше, че е открил философския камък и беше готов света да преобърне, но да постигне своето, по дяволите. Без значение дали това се харесва на околните, или не.

Тъй че, когато беше възможно, разискваше съдебните си доклади с ченгетата и прокурорите по време на обилните си закуски в някоя от градските закусвални. И през ум не му минаваше, че да ровиш из нечия кървава насилствена смърт, онагледена с цветни снимки, може би не е най-удачният начин да повишиш апетита рано сутрин.

Сега бе дошъл редът на Глицки.

Страут бе приключил с огледа на трупа на Виктор Транг в петък следобед и Глицки бе заявил — нещо необичайно според практиката на Страут, който си го обясняваше с проблемите на полица вкъщи — че ще има готовност да разискват резултатите в понеделник сутринта. Нека през уикенда всичко да узрее. Защо пък не?

— Дай да хвърля един поглед на снимките, Джон, докато вървим. Ако нямаш нищо против. — Неохотно Страут му подаде папката и пъкна празните си ръце в джобовете на балтона, за да ги предпази от студа. — Какво имаме? Някакви изненади?

— В известен смисъл. Всъщност...

Глицки затвори папката.

— Какво? Нека първо да чуя.

— Изненада е малко силна дума, но смъртта е настъпила, след като е бил изкормен с щик още при първия удар.

— Щик?

— Нож.

— Щикът е вид нож, така ли?

Върху лицето на Страут се изписа раздражение.

— Дяволите да ви вземат вас, янките... Щик означава нож. По дефиниция. Виктор Транг е бил промушен с голям нож, това ти е ясно, нали? И не просто с какъв да е голям нож, например ловджийски, ами според любимата ми догадка, с байонет. Знаеш ли какво значи байонет?

Глицки продължи да крачи.

— Чувал съм нещичко. Създаден е в швейцарската армия, нали? Сечиво за дялане.

— Точно така, като изключим тези с по-големите размери. — Страут хвана за ръкава Глицки и го спря. — Отвори папката — каза той. Излезлият вятър ги принуди да се скрият в близкия вход на някаква ведомствена сграда. — Виж снимките.

Глицки го послуша и прехвърли снимките от местопрестъплението и от трупа, както го бе открил, а сетне заснет и под различни ъгли на масата в моргата. Накрая Страут посочи с пръст един от кадрите.

— Ей това ни трябваше.

Беше цветна фотография в прекалено близък план, както скоро установи Глицки. Снимка на самата рана след почистването ѝ — по-дълга и по-широка от повечето рани с нож, които му бяха минали пред очите.

— Виждаш ли тук? — не млъкваше Страут. — Точно в горната част.

Глицки присви очи, без да е сигурен къде точно трябва да гледа. Страут се приближи още по-плътно и забодя пръста си върху горния край на прореза.

— Точно тук. Виждаш ли полумесеца? И малкото кръгче под него? Знаеш ли какво е това?

На Глицки му трябваше секунда, за да отгатне.

— Това е отпечатък от началото на ръкохватката на ножа.

Съдебният следовател изглеждаше доволен.

— Трябва да призная, че е истинско удоволствие да работиш с професионалист. Съвършено си прав. Извършителят го е намушкарал толкова бързо и силно, че върху кожата е останал този малък отпечатък от началото на ръкохватката, който по мое мнение е твърде отличителен. Той просто е срязал кожата над раната. Не бих могъл да се подпиша под това — Страут знаеше, че никога не би могъл да докаже със сигурност твърдението си и всеки адвокат с лекота щеше да го обори, ако не съумееше да поднесе всичко, изпитано до последната подробност, — но между нас казано, това трябва да е само байонет.

Страут бръкна във вътрешността на балтона си и измъкна сгънатата кафява хартиена пазарска торба.

— Всъщност...

— Случайно се оказва, че имаш един под ръка.

Това не беше толкова необичайно, колкото изглеждаше на пръв поглед. В службата на Страут притежаваха забележителна колекция от оръжия, натрупали се в продължение на дълги години — боздугани, арбалети, ленти за душене, саби, револвери и узита. А очевидно и байонети.

Той го извади, претегли го на ръка и го подаде на Глицки.

— Мислех да си накълцам пържолата на закуска. За да впечатля сервитьора. Гледай сега обаче.

Ейб вече гледаше. На пръв поглед, както бе отбелязал Страут, ножът приличаше на щик. Там, където свършваше острието и започваше дръжката, имаше голям стоманен предпазител за пръстите с дупка около два сантиметра.

Страут отново посочи с ръка.

— На това място щикът се закрепва за дулото на пушката. — После пак надникна в снимката. — Ето откъде се е получил този двоен кръг — от стоманения предпазител за пръстите, след като щикът е бил забит докрай... Няма какво друго да е.

— Намират ли се лесно такива щикове, как мислиш?

Страут сви рамене.

— Не толкова лесно като витамините, но ако някой рече, би могъл да се докопа до такова чудо. От складове на армията и военния флот, клубове за стрелба, от запасници, от добрите стари военни

дружинки, които отстояват местните си интереси... Наистина тук навярно се намират по-трудно, отколкото в Айдахо или Орегон, но човек би могъл да си набави едно такова нещо.

— А също и от някой ветеран — каза Глицки. Внезапно в главата му просветна. Марк Духър. Виетнам и мъртвите му войници. Той затвори очи, мъчейки се да си припомни снимката, която бе зърнал в кабинета на адвоката. Сред всички онези оръжия трябваше да има и някое с щик накрая. Но не се получи нищо.

През това време Страут продължаваше да говори:

— Тази работа, Ейб, може да се окаже костелив орех. Ако не ме лъже паметта, при демобилизацията оръжията се събират. Разбира се, винаги можеш да скатаеш някак своето... Правили са го.

Прекарвайки палец по острието на байонета, Глицки кимна.

— Това би било незаконно — отбеляза той.

След срещата си с Джон Страут в понеделник сутринта Глицки възнамеряваше да се съсредоточи изцяло върху разследването на убийството на Транг — бе известно, че ако случаят не се разреши в близките няколко дни, много е вероятно това никога да не стане. Но когато се върна в кабинета, там го чакаше ново убийство. Той беше дежурен миналата седмица, така че новото убийство си беше проблем на някой колега. Обаче дежурният тази седмица инспектор се беше престорил на болен и бе отишъл да лови съомга. А Глицки цъфна в управлението, точно когато шефът му, лейтенант Франк Батист, вече се беше отчаял на кого да възложи случая.

Очевидно уволненият готвач от заведението „Вкусен сандвич“, което се намираше в долния край на квартал „Мишън“, се бе завърнал на сцената на своето унижение, за да си тръгне във вид на пощенска картичка — нов лаф, който Глицки ценеше. Уволненият, естествено, не бе убил никого от хората, с които бе имал конфликт. Но за беда, преди да свърши със себе си, бе отнел живота на един седемнайсетгодишен гимназист, влязъл да си вземе какао. С новото убийство случаите, върху които работеше Глицки, ставаха седем. Остатъка от деня той прекара в оглед на заведението „Вкусен сандвич“.

И едва сега, във вторник на обяд, успя да се отбие в чистичкия, но разхвърлян апартамент на госпожа Транг, придружен от своя

ентузиазиран преводач Пол Тию.

Глицки бе решил да започне разпитите именно с майката на Виктор. Но подобно на по-късните му планове, и този не зависеше изцяло от него. В началото бе уважил голямата ѝ скръб и невъзможността ѝ да разговаря непосредствено след смъртта на сина си. После дойде ред на бдението над мъртвеца и самото погребение. Едва тази сутрин се появи първата възможност за разговор.

От този апартамент можеше да се научи всичко за дантелата. Всяка една равна повърхност бе покрита с *нещо*, изплетено на една кука — салфетки, кърпички и покривки. Облегалката на затрупаната с вещи кушетка, към която Глицки и Тию бяха упътени да седнат, беше покрита с дантела, масичката за кафе бе покрита с дантела, от краищата на масичките под лампите и снимките висяха дантелки, телевизорът беше покрит с дантела, както и малката холна масичка, върху която стоеше телефонът. Немощни слънчеви лъчи едва проникваха през подобната на паяжина дантелена драперия, покриваща прозорците.

Майката на Транг беше дребничка и спечена от възрастта като маслинка, с равно подстригана сива коса и дребна фигура, която изглеждаше безформена по-скоро заради голямото черно мъжко сако, което бе облякла, без да пропусне да метне на раменете си бял плетен шал. Тя предложи на гостите си малки безвкусни бисквити и врящо кафе, примесено с цикория, което на Глицки се стори направо ужасно, но Тию набързо сръбна първата чашка и помоли за втора. Жената седна неподвижно като камък до масичката за кафе, пропита от скръб по един търпелив и ненатрапчив начин, без да проявява ни най-малък интерес към каквото и да е. Животът ѝ, лишен от присъствието на сина ѝ, явно не струваше вече пукната пара.

Но Глицки трябваше да бръкне с пръст в раната.

— Кога за последен път видяхте сина си?

Той изчака Тию да преведе въпроса му и се заслуша в равната напевна интонация на гласа ѝ, като се опитваше да разбере предварително нещо от чутите звуци. Гласът ѝ обаче бе прекалено равен. Тию кимна към госпожа Транг и се извърна към него:

— Виждала го е в деня преди да бъде убит, но е разговаряла с него и на другата вечер, май след вечеря. Не е сигурна точно за времето.

Глицки се правеше, че си записва в бележника и се стараяше лицето му да изглежда безизразно, а гласът му да бъде нисък и предразполагащ.

— Пол, хайде просто да ми предаваш думите ѝ, ама точно. Не ми преразказвай какво казва. *Кажу* какво казва.

Младият мъж кимна и преглътна.

— Извинявай.

— Няма нищо. — Глицки се наведе напред и се обърна към майката.

— Госпожо Транг, как ви се стори Виктор последния път, когато го видяхте?

Тию преведе и изчака.

— Беше изпълнен с надежди. Яденето мина чудесно. Опитваше се да ме навестява поне веднъж седмично, в неделя, а някой път си идваше и по-често. Той... — Тя млькна и Тию изчака. — Мисля, че вечерята тук му спестяваше известна сума. Беше в началото на кариерата си и не печелеше кой знае колко, но чувстваше, че скоро ще получи много пари.

— А това по какъв начин щеше да стане?

— Имаше един клиент, който бе дал Архиепископията под съд и казваше, че тези от Архиепископията предлагали... — Тию я изслуша и се обърна към Глицки. — Извинява се — уточни той. — Не била наясно с точния термин.

Глицки махна с ръка.

— Всичко е наред, госпожо Транг, просто го кажете по вашия начин.

Тя отново се обърна към него и заговори. Тию предаде думите ѝ.

— ... да се споразумеят, преди делото да се гледа в съда. Те не искали да се стигне до съд и той мислеше, че това ще му донесе много пари.

— Напълно сигурен ли беше?

— Да. Изглеждаше напълно сигурен, много обнадежден. Но в същото време и притеснен.

— За какво?

— Че може и да не стане. Че нещо ще се провали. — Малка пауза. — Както и стана.

— Каза ли точно кое може да се провали? От какво се притесняваше?

— От това, че става дума за огромна сума пари и Църквата може да използва... връзки... в съда, тъй че, въпреки че Виктор е правия и въпреки че законът е на негова страна, в крайна сметка да му попречат.

— Как смятате, да му попречат насилствено, това ли имаше предвид той?

— Не. Но сега вече не знам. Може би нещо подобно.

— За каква сума пари говореше синът ви?

— Не ми каза точно. Достатъчна да си плати заемите. Мислеше да си наеме нов офис, да вземе секретарка. Мен също възнамеряваше да ме премести на ново място. — Тя махна с ръка към съборетините навън. — Да ми купи нови дрехи.

— А какво ще кажете за следващата вечер, когато се чухте по телефона? Той ли ви звънна, или вие му се обадохте?

— Той ми се обади. Адвокатът на Архиепископията...

— Марк Духър?

— Да, мисля, че така се казваше. Бил се обадил на Виктор и го помолил да си стои в офиса и да чака да му позвънят същата вечер с ново предложение за още по-голяма сума пари.

— Каза ли ви кога е било първото обаждане на Духър?

— Ами мисля, че е било непосредствено преди да ми се обади на мен.

Глицки отбеляза нещо в жълтия си бележник. Трябваше да установят точното време на обаждането.

Госпожа Транг каза още няколко думи, които Тию му предаде:

— Ето защо е останал до късно.

— А дали не се е обаждал и на други хора във връзка с това, за да им разкаже евентуално за възможното споразумение?

— Не. Аз исках да звънна на сестра си, за да ѝ кажа, но Виктор ми рече да изчакам, тъй като и той очаквал новото развитие на нещата. Да не съм съобщавала на никого, докато не е сигурно. Не искаше... — Тию се намръщи, търсейки точната дума. — Да го урочасаме. И ми го каза.

— Но това не означава, че гаджето или някой друг просто не се е отбил ей така. — Тию изпитваше необходимост да коментира. Още и още. Постоянно.

Глицки караше плимута без отличителни знаци обратно към офиса на Транг. Опитваше се да не си прави заключения и изводи. Беше щастлив, че обикновено работи сам. Започваше да вярва, че хората прекалено много залагат на кръглите маси и дискусиите. Понякога оттам наистина можеше да изскочи някоя революционна идея — но често самотният размисъл даваше по-добър резултат.

— Трябва да е бил някой, когото е познавал, нали? Не е грабеж — нищо не липсва.

— Не знаем това. Не знаем какво е имало, за да знаем какво липсва.

— Имам предвид портфейла му, разни лични вещи...

— Всичко може да е скалъпено. — Щом Тию толкова настояваше да играе, Глицки можеше поне да го научи на нещо. — Човекът е вътре и Транг се връща от вечеря...

— Не е излизал, за да вечеря. — Пол си беше научил урока. — При аутопсията в стомаха му не откриха нищо.

— Значи се е върнал за ключовете си или нещо подобно. Или е ходил да пуска писмо. Ако е излизал и открива при връщането си как извършителят тършува навред...

— Не е било така.

— Съгласен съм. Но може да се е случило, това искам да ти кажа. Мисля това, което си мислиш и ти — че го е убил някой силен мъж, когото той е познавал.

— Духър?

— Може би. А може да е бил някой от неговите клиенти. Или някой, с когото се е карал. — Глицки го изгледа продължително. — За това ни плащат, за да разберем точно.

На дневна светлина офисът на Транг не изглеждаше по-добре, а на Тию обстановката му се стори даже по-отвратителна от предишния път. На вратата продължаваше да стои жълтата лента, която показваше, че тук е извършено престъпление. Вътре пък начинът, по който криминалистите бяха свършили работата си в петък вечерта,

създаваше впечатление за опустошение, което според Тию действаше направо съкрушително.

Той забеляза, че никакъв слънчев лъч не можеше да проникне в тази пещера. Изобщо.

Глицки бе закопчал авиаторското си яке. Виждаше се дъхът му в мразовития въздух. Той пресече стаята до един от прозорците — онзи, който приличаше на черна дупка през фаталната нощ — и го отвори. Видя се тухленият калкан на съседната сграда, на не повече от десет сантиметра. Глицки пъкна главата си и погледна нагоре, встрани и надолу.

— Ако убиецът се е промъкнал оттук — каза той, — трябва да е бил кожа и кости.

Това беше първата духовита фраза, която Тию чуваше от сержанта. Набра смелост и дръзна да зададе друг въпрос.

— Какво търсим сега?

Глицки междувременно се бе върнал до бюрото и бе седнал на стола. Той се пресегна към четирите картонени кутии, наредени в ъгъла, с подаващи се от тях папки.

— Каквото и да е. Защо не надникнеш като за начало в тези кутии?

Тию сви рамене — май чувството за хумор на Глицки бе доста плитко — и се захвана за работа.

Досиетата вътре не бяха подредени по азбучен ред и той бе прегледал едва първите три със записки от юридическия факултет, когато чу щракане и сумтене зад гърба си. Като се обърна, видя, че Глицки е заседнал зад компютъра с изпружени крака и скръстени ръце и се вира в монитора. След минута сержантът се наведе напред и започна да щрака с мишката.

Тию остави кутиите, изправи се и мина зад гърба му, решен да не задава никакви въпроси, макар че това не му беше в стила. Той обичаше хората и вярваше, че истината се ражда сред пълноценен и свободен обмен на идеи и теории. А опитът му от университета го учеше, че като питаш професорите какво искат, разбираш какво да им дадеш. В това нямаше никаква мистерия, беше въпрос на елементарно общуване. А после в академията им набиха в главата, че си длъжен да задаваш въпроси, а старшите офицери винаги с огромно щастие ще ти се притекат на помощ.

Но беше сигурен, че някой е забравил да каже всичко това на Глицки.

На монитора се появяваха страниците на документ, който очевидно представляваше някакъв вид работен календар. Глицки стигна до деня на смъртта на Транг — оттогава до вчера бе изтекла една седмица — и се наведе напред.

— Виж това — каза той.

Тию вече бе впил поглед в екрана. Имаше четири отметки:

10:22 — обадох се на МД и му казах, че чакам отговор от КОБ днес или подавам жалба утре. Три милиона долара.

1:40 — съобщение от МД. Обадох се. Бе на обяд. ВКБ.

4:50 — обади се МД. Ф е излязъл до 6. Удължаваме времето до полунощ. Добре.

7:25 — МД от името на Ф. Споразумението възможно. Предложението за сумата още неуточнено. Полунощ, твърдо.

Тию не можа да се сдържи.

— Последното е по времето, когато е звънял на майка си. Кой е Ф.?

Глицки се бе облегнал намръщено назад, с вперени в екрана очи.

— Архиепископът — каза той. — Флеърти.

Както се и очакваше, не изглеждаше Виктор Транг да е въртял голям бизнес. Имаше още няколко клиента, уговорени срещи и телефонни номера. Когато върна няколко седмици назад, Глицки спря.

МД, 600 бона К!!! Отказах.

— Това е нещо — каза Тию.

— Позна — кимна Глицки.

— И е отказал?

— Така изглежда. Мислел си е, предполагам, че може да изкопчи повече.

На телефонния секретар имаше записи от обажданията на гаджето на Транг, Лили Мартин, а така също от госпожа Транг, от Марк Духър и от Фелиция Деп. Всички те се чудеха там ли е Виктор, защо не се обажда и нека, щом чуе съобщението, непременно да звънне.

Освен това двамата намериха папката с делото, в която беше и коригираната жалба, пренасрочена за вторник, деня след убийството на Транг. Имаше и един жълт бележник със записки, в по-голямата си част непонятни за Глицки, но на първата страница успя да разчете достатъчно, за да му стане ясно, че Транг се е чувствал „заплашван“ по време на първото си посещение в „Маккейб и Рот“.

— Духър? — чудеше се Тию. Пак се бяха запътили към центъра, където на Глицки предстоеше разговор с Лили Мартин. Тя сама бе изявила желание да дойде в Съдебната палата, за да бъде разпитана. — Само да го пипна, на шиш ще го въртя.

— За какво?

— За какво ли? Заради цялото това нещо.

— Това нищо не е, Пол. Не може да послужи като доказателствен материал. Още сме под кривата круша. — Глицки внимаваше да не обезкуражи съвсем Тию. В края на краищата в думите на младока имаше хляб. Но така или иначе, не разполагаха с никаква улика срещу Духър, нито имаха никакви факти, с които да го объркат, задавайки му насочващи въпроси. Отгоре на всичкото Глицки още си ближеше раните във връзка с краха, който претърпя по повод несъмнено виновния Левън Коупс. Там той просто знаеше какво се е случило. Тук нямаше да допусне същата грешка. Но наистина беше много строг с Пол. Не бе необходимо да го попари от самото начало.

Макар да знаеше, че няма нужда от преводач при разговора с Лили Мартин, Глицки изведнъж реши да вземе със себе си и Тию. Имаше едно наум, че този човек може би ще му трябва и занапред.

— Дай първо да поприказваме с приятелката му, Пол. Да видим какво ще ни каже тя.

— Цената на споразумението беше един милион и шестстотин хиляди долара. От тях за Виктор щяха да са... биха били петстотин трийсет и три хиляди.

Лили Мартин беше абсолютно сигурна в думите си.

Бе облечена консервативно и според Глицки без разточителство, но с добър вкус. Говореше безупречно английски, което се дължеше на факта, че е в страната от четиригодишна възраст. Баща ѝ, Ед Мартин, се бе сражавал във войната, там се оженил за майка ѝ и се беше прибрал в Щатите заедно с тях двете. Сега тя бе на двайсет и пет. Работеше като стажант-счетоводител в една фирма с име „Голямата шесторка“. Парите явно не криеха тайни за нея.

— Майката на Виктор сподели, че ѝ е казал, че няма да се обажда на никого във връзка със споразумението. Не искал да урочасва сделката.

— Не ми се обади той. Аз му се обадох. Само минута след онези. — Тя се усмихна измъчено, но усмивката ѝ почти веднага се стопи. — Поставяше се началото на съвместния ни живот, на всичко. Разбира се, че му звъннах аз.

— Същата онази вечер? Миналия понеделник?

— Да.

— И какво каза той?

— Каза, че Марк Духър току-що му се бил обадил от канцеларията на Архиепископията с молба... преди да представи окончателната сума на архиепископа... още веднъж да я свери с Виктор, за да види дали ще се налага да ходят на съд.

— Та каква била сумата?

— Същата, каквато ви съобщих преди малко, сержант, милион и шестстотин хиляди.

— Искам да уточня този въпрос, госпожице. Духър му е казал, че е валидна сума от този порядък, така ли?

— Точно така.

— Но ако те, Духър и Флеърти, в крайна сметка се откажели...?

— Тогава Виктор щял да даде ход на жалбата, но той не мислеше... не. — Лили скръсти бързо ръце пред гърдите си. Глицки беше запознат с основните положения от езика на тялото — тя бе решила да им спести нещо.

— Казахте не... за какво става дума?

— Не, няма нищо. Съжалявам. Продължавайте.

Стаята за разпити бе малка и без прозорци. По стените нямаше никакви картини. Мебелировката се състоеше от три сгъваеми стола, наредени около окълцана дървена маса. Подобна обстановка можеше да скъса нервите и на най-сговорчивия свидетел. Въздухът бе застоял. Хората се свиваха, представяха си какви ли признания са били изтръгвани тук по всевъзможен начин.

Внезапно Глицки се облегна назад, изпъна се, разтърси рамене и се отпусна. Повдигна ъгълчетата на устата си и почеса лицето си. Накрая направи и онзи номер с очите, остави погледа си свободно да се рее. Беше си вгълпил, че по този начин кара хората да си мислят, че насреща им стои мек човек. Сетне завъртя глава, отправяйки думите си и към Пол Тию.

— Защо не направим една почивка, за по един чай или нещо такова?

— И тъй, след разговора ви онази вечер...?

— Щеше да идва при мен. Помоли ме да не му звъня повече — можело Духър да е там. Щял сам да ми звънне, когато разберял нещо или щом всичко приключело.

— А когато това не стана...?

— Просто си помислих, че са закъснели много и той се е прибрал направо вкъщи. На другия ден през цялото време чаках да ми звънне в работата, но никой не се обади. Звънях на свой ред в офиса му, у тях... дори в кабинета на господин Духър.

— А той какво ви каза?

— Не пожела да разговаря с мен. — Глицки и Тию се спогледаха. Заведението на Лу Гърка изглеждаше необичайно схлупено и почти без посетители в този следобеден час. Но създаваше много по-добра нагласа за разговор, отколкото онази дупка в Съдебната палата. — Тъй че отидох в офиса на Виктор и почуках на вратата, но никой не отвори. Сега е ясно защо. — От време на време подсмърчаше в салфетка. — Тогава се обадих в полицията.

Глицки небрежно запита:

— Защо Духър не е пожелал да разговаряте?

Тя гръсна глава.

— Не толкова, че не пожела, просто не се обади. Секретарката прие съобщението ми, че съм приятелка на Виктор и дали господин Духър няма някаква представа къде може да е той. Дали го е виждал напоследък? Сетне чух пак нейния глас в слушалката. Каза, че господин Духър също е много загрижен. Навярно нямало да бъде зле да се обадим в полицията. И аз не му звъних повече.

Глицки късаше своята салфетка на малки парченца и ги подреждаше отгоре на масата.

— Госпожице Мартин, преди известно време в хода на разговора се появи нещо, което не поискахте да изясните, нещо във връзка със споразумението с Духър...?

Тя вдигна очи към тавана и въздъхна дълбоко.

— Добре — каза след малко.

Вечерта у дома Глицки си припомни добрите стари времена. Айзък, Джейкб и О Джей гледаха телевизия или може би дори си пишеха домашните.

Фло се чувстваше по-добре днес. Състоянието ѝ често се променяше. Но днес бе във форма. Беше се облякла в тесни дънки, златни сандали на бос крак и кафява блузка. На ушите ѝ висяха диамантени обеци, по лицето ѝ се забелязваха следи от грим, а на устните си бе сложила червило. На главата си артистично бе вързала кафяво шалче, за да прикрие пораженията от косопада.

Сестрата си беше тръгнала. А самата Фло бе освободила бащата на Глицки, за да може да се прибере и той вкъщи. Бе му казала, че също има нужда от почивка. Защо не вземел да отиде на едно кино или ако иска, да се зарови в загадките на Талмуда.

Нат със сигурност се бе сринал от денонощните бдения и днес Фло щеше да се справи и сама. Никой не знаеше колко дълго щеше да продължи това, но засега — може би за ден-два, може би и за повече — тя копнееше да възвърне на малките мъже и на големия мъж поне някаква привидност на уют.

И някак си бе успяла. Впечатлението наистина беше такова. Бе сготвила руло (любимото ястие на всички), бе опържила дреболии с

лук, чушки, броколи и сос от сирене и бе заляла черешовия пай с ванилов сладолед.

— Знаеш ли, вече нямам никакви притеснения за холестерола.

Дори пускаше и шегички.

Сега плакнеше съдовете — количество, в състояние да напълни цял товарен вагон — и внимателно ги пъхаше в миялната машина. Глицки седеше на кушетката близо до нея и ѝ разправяше как е минал денят му, досущ като едно време — за това как Лили Мартин изведнъж млъкнала, а цялата работа била там, че приятелят ѝ изобщо не допускал, че може да спечели съдебния процес, ако се стигне до него.

— Искаш да кажеш, че основната му цел е била да измъкне пари от Църквата?

— Лили не го каза толкова явно, но в общи линии за това става дума, да.

— Просто отвратително.

— Той е адвокат — сви рамене Глицки. — *Беше адвокат.*

— И смяташ, че затова са го убили?

— Просто защото е адвокат? Не знам, Фло, звучи ми дивашки. Има доста адвокати и повечето от тях са си живи. Сама виждаш.

Тя го погледна.

— Говоря за *сделката*, Ейбрахам.

Той помълча.

— Не знам. Много е възможно.

Фло отново го измери с поглед.

— Сержант по следите на афера, филм от единайсет часа.

Ейб ѝ се усмихна, с истинската си усмивка.

— Проблемът ми е такъв: и какво от това? Този хубостник Духър наистина може да е изпитвал подобни чувства към Виктор Транг, но никой не убива някого ей така, само защото този някой съди неговия клиент. А в това убийство има личен мотив.

— Ами ако е имало опасност да изгуби клиента си при неблагоприятен развой на делото?

— Та процесът изобщо не е бил започнал. Залогът не е бил толкова голям. Те просто са опитвали да се споразумеят.

— Може би клиентът не е одобрявал условията на споразумението. Те са се спрели на този вариант, защото са нямали друг избор, просто нещата са били стигнали твърде далеч... но в

крайна сметка адвокатът е щял да изгърми. Или поне той така си е мислел.

— И заради това да е убил опонента си? — Глицки поклати отрицателно глава. — Някак не ми се връзва. Не виждам никакъв смисъл. Освен това този Духър, адвокатът, за когото говорим, е шеф на голяма адвокатска фирма долу в центъра. Цял живот се е занимавал точно с такива неща. Не е човек, който ще седне да убива противника си по делото. А и да загубят някой клиент, светът няма да се свърши, фирмата му вероятно има стотици клиенти.

— Вероятно? Не си проверил точно?

Глицки се усмихна.

— Фло, отделих им малко време, фирмите обикновено обслужват повече от един клиент.

Фло сви рамене.

— Добре де, какво друго ще е, ако не е заради парите...?

— Знам. Не ми се ще финансовият мотив да пропадне.

Тя постави и последната чиния в миялната машина, затвори я и се застана между коленете на съпруга си. Обгърна го с ръце. Двамата се целунаха.

— Ще запомня това — каза Глицки.

Фло кимна по посока на спалнята.

— На бас, че ще стигна първа.

В следващия половин час той забрави действителността.

После тя задиша равномерно и Глицки отново стъпи на твърда земя. Часовникът показваше девет и четирийсет и пет. Утре беше учебен ден и трябваше да сложи децата да спят. Не беше зле да се размърда, но си помисли, че ако не го направи, може би имаше шанс времето да спре и всички да си останат там, където са в момента.

Тя леко помръдна.

— Ейб? — Значи не спеше. — Ще си намериш някоя, нали? Обещай ми.

Едното му око потрепна. Мускулите на челюстта му се стегнаха. Белегът върху устните му побеля и той изпита такъв прилив на гняв, че дъхът му секна.

— Не ми се говори за това. — Изправи се. — Време е да сложа децата да спят.

Кристина знаеше, че се бе случило на онази вечеря в събота при Сам... По-точно след това.

Докато пътуваха тогава с колата към жилището ѝ, Джо се разпалваше все повече и повече. Как можело изобщо да ѝ минава през главата на Кристина, че познава толкова добре Марк Духър? Какво е имало между тях двамата? Какво целяла тя с признанието, че той изобщо не бил копеле? И понеже си били дошли на думата, нека изплюела и камъчето откъде знае толкова подробности за онези излетчета на Духър и Фаръл?

Тя бе затворила очи, твърде изморена да се бори повече, да обяснява, да го взема присърце. Най-сетне я бе озарило прозрение, че Джо не е човека за нея и всичките доводи и пожелания на света не биха могли вече да променят това.

Той никога нямаше да е правият. Тя не го обичаше.

В началото бе имало някакво привличане, после желание, породено от любопитство, което съдбата бе пришпорила. Но всъщност тя не изпитваше кой знае какви чувства към него, откъдето и да го погледнеш. Освен когато заговореше за *фактите*. Но дори и тогава не изпитваше чиста омраза — по-скоро го намираше за дразнещ и скучен.

Оправдавайки се с главоболие, Кристина не го бе поканила в жилището си. Щяла да му звънне по-нататък, когато се оправела.

Но в неделя не му се обади. А в понеделник той излетя за Ел Ей, където преспа. И двете вечери тя се прибра много късно, защото имаше да учи. Слушаше ядните му излияния, записани на телефонния секретар и всичко ѝ ставаше от ясно по-ясно.

Сега беше сряда сутрин и тя стоеше пред вратата на кабинета му. Както винаги, той бе потънал до гуша в работа. С телефонната слушалка на ухото, едновременно подписваше нещо, четеше друго, и постоянно връчваше разни листове на секретарката, която кръжеше около него с бележник в ръка и с израз на зле овладян страх.

Да, помисли си Кристина, Джо ще преуспее.

Съдбата пак се намеси. В този миг Джо много разсъдливо говореше по телефона: „Не мисля, че мобилизираш всичките си сили, Бил, и това са голите факти“.

Тя влезе в стаята. Като я забеляза, Джо направи знак с показалеца си към телефона и ѝ се ухили, сякаш тя бе някакъв клиент, с когото имаше насрочена среща.

— Изчакай — прошепна.

Кристина горчиво поклати глава и остави на бюрото му плик, в който бяха пхнати годежната халка и едно писмо. Потупа с ръка плика, обърна се и напусна стаята.

— Чувствам се като някоя страхливка, как просто избягах. Трябваше да застана очи в очи с него.

— И какво щеше да му кажеш?

— Не знам. Просто да му съобщя.

— А дали щеше да те изслуша?

— Навярно това, че го напускам — да. Това може би да. — Кристина се загледа в белите гребенчета на вълните, препускащи през синия залив и в корабчетата, наклонени на една страна от бриза. В далечината се виждаше Сан Франциско, а от дясната ѝ страна се простираше дъгата на залива Голдън Гейт отвъд Сосалито. Видя изражението на Сам и се засмя.

— Да, права си — кимна Кристина. — И това не би изслушал. А този твой поглед... не е честно.

— Чакай, кое не е честно? Аз нищо не съм казала.

— Знаеш за кой поглед говоря. Няма нужда да казваш каквото и да е.

Намираха се в „Скома“. Бяха пристигнали с ферибота. В Центъра се навъртаха две опитни доброволки и Сам реши, че може да си даде отдих за няколко часа. Кристина на свой ред, след като бе оставила плика, изгаряше от желание да се обади на Духър в кабинета му и да му разкаже всичко, но си помисли, че това може да създаде у него погрешно впечатление, а тя категорично не желаше да допусне подобно нещо.

Имаше ли смисъл? Беше ѝ дал ясно да разбере, че цени брака си и не би го подложил на риск. Това звучеше много успокоително, макар

че тя несъмнено виждаше в негово лице един страхотен мъж.

Понякога си мислеше, че едва ли има друг човек на планетата, който би могъл да оцени нейната душевност. С изключение на Марк. Той просто я харесваше такава, каквата е. А това беше фантастично.

Кристина бе наясно, че решението ѝ да скъса с Джо бе възникнало поради невъзможността да се справи с натрапващия се контраст между младия ѝ годеник, от една страна и Духър, от друга, с неговата опияняваща смесица от чудесен външен вид, богатата душевност, опит, могъщество и чувство за хумор. Вътре в себе си бе решила, че все по-укрепващото ѝ приятелство с него щеше да ѝ послужи като лакмус за типа отношения, които би желала евентуално... не да бъдат противопоставяне, както беше с Джо. А съгласие. С някой от ранга на Духър, ако изобщо можеше да се намери друг такъв. Навярно търсенето щеше да ѝ отнеме векове.

И това беше другото нещо, другият чудесен резултат от общуването ѝ с Духър — ако мъжът не бе в състояние да я оцени по достойнство, светът не свършваше с него.

Тъкмо тези неща се опитваше да обясни сега на Сам.

— Не знам защо ми трябваше толкова много време да разбера за какво става дума. Понякога си мисля, че единственият мъж, който изобщо ме харесва такава, каквата съм, с изключение на татко, е Марк.

Сам дояждаше вълшебния сос с хапка от чудесно изпеченото хлебче и бе настроена по-прозаично.

— Това е проклятието на неземната хубост. — Тя повдигна очи. — Говоря съвсем сериозно.

Кристина не бе от тези, които притваряха клепачи в изблик на фалшива скромност.

— Добре де. Но сега поне прозрях, че може би представлявам някаква ценност и сама по себе си.

— А преди какво беше?

— Знаем ли? Придатък на някакъв хапльо, с когото ходех известно време.

— Нещо като трофей?

Кристина кимна.

— В известна степен това ласкае самочувствието ти. Или нещо подобно. Тъй че аз се поддадох — станах куклата, която искаха да бъда.

— Изкушаващо е, защо да се лъжем. Наистина те ласкае. А и досега са те учили на това. И ти се чувстваш задължена и признателна. Започваш да привикваш. Влиза ти в кръвта. — Сам пак топна от соса. — Вкъщи не мога да направя такъв сос и това си е. Как ли го правят тук? — Тя отхапа от хлебчето, сдъвка хапката и въздъхна. — Една от най-трудните за преглъщане истини.

— За соса ли говориш?

Сам се разсмя и поклати глава.

— Какъв сос? — Последва нов смях. — Нещо загубих ориентир. Не, трудната истина за това кои сме ние. И с мен се случи същото преди десетина години.

— Ти май изгърва нишката на разговора. Какво е това същото нещо?

— Говоря за решението, че не съм онова, което си мисли за мен някой мъж.

— И просто тегли чертата, така ли?

— Не. — Тя усмихнато вдигна пръст. — Но опитах. Постъпих по такъв начин, че целият свят да забележи. Разбих четири-пет пъти сърцето си. Станах твърде скептична и цинична по отношение на мъжете. Но самата аз се почувствах по-добре. Така поне мисля.

Кристина кимна.

— Не бих се върнала назад, по същия път, с някой друг Джо.

— Добре. Запази това чувство. Ще ти потрябва страшно, когато измине половин година. Тогава започваш да усещаш самотата. Повярвай ми.

— Мисля, че мога да се справям със самотата. Била съм сама и преди. Разликата е в това, че преди самотата дезинфекцираше времето между едното и другото гадже. Сега обаче успях да си отгледам няколко приятелства.

— Приятелството е хубаво нещо — каза Сам. — До мига, в който не изпаднеш в неловко положение.

— Имаш предвид Марк Духър? — Кристина рязко поклати глава. — Не. Той не е такъв човек.

Сам повдигна вежди.

— Не е мъж?

— Не, не — разсмя се Кристина. — Но той внушава... доверие, така ми се струва. А освен това е женен. Бракът му е щастлив. Наясно

е със себе си. Никога няма да ми посегне. По-скоро обратното, ще държи надалеч ръцете си. Той първо е човек, а после мъж. Направо е велик, наистина.

— Щеше ми се аз да съм го срещнала. Уес също мисли, че той е бог.

— Разкажи за него...

— За бога? Или за Уес?

— За господин Фаръл — кимна Кристина.

— Боя се, че самотата е изострила сетивата ми и го преследвам малко по-безразсъдно, отколкото би ми се искало. Ще ми се да мисля, че предпазливо се придвижваме към истинското приятелство, но има да изядем цяла торба сол, преди да преодолеем повърхностния етап.

— Кое то не е толкова зле, нали?

Сам сви рамене.

— Не знам със сигурност. И това е най-забавното. Малко се притеснявам — нали за това си говорим от толкова време. Няма начин да му отдам сърцето си — тя докосна лявата си гърд, — докато не го опозная по-добре.

— Докато не разбереш, че става дума за нещо истинско.

По лицето на Сам се четяха най-различни емоции. Тя кимна свенливо.

— Винаги изниква този въпрос, не е ли така?

Глицки винаги бе мразил да излиза от рамките на чисто професионалния разговор във връзка с някое убийство, а точно това се бе случило и в двата случая — при разговора с жена му и при разговора с Пол Тию.

Не само не разполагаше с каквото и да е доказателство, уличаващо Марк Духър в убийството на Виктор Транг, но — както бе споменал на Фло — нямаше никакъв основателен мотив един преуспяващ адвокат да намушка друг по повод на евентуално споразумение. Такова едно заключение, без значение дали му харесваше или не, просто увисваше във въздуха.

Тъй че сега се канеше да опита нов подход и тъкмо затова се бе обадил на Пол Тию в отдел „Изчезнали хора“, за да го помоли да се

свърже с Фелиция Деп и да уговори една среща с нея, по възможност преди следобедния чай.

А през това време се качи в отдел „Убийства“.

Залата изглеждаше такава, каквато си беше винаги — огромно пространство с дванайсет бюра, най-много три от тях заети по всяко време на денонощието; „аквариумът“ без врата в ъгъла, който служеше за кабинет на шефа на отдел „Убийства“, лейтенант Франк Батист; двете масивни колони, облепени и накичени с всевъзможни плакати, факсове, обяви за продажби, талони от автомобили, случайни телефонни номера на проститутки — и така нататък — които бяха влизали в работата на инспекторите по някое време и които навремето бяха изглеждали твърде важни, смешни или необичайни, така че на хората сърце не им даваше да ги изхвърлят в кошчетата.

Бюрото на Глицки се намираше до едната от тези колони. Той издърпа стола си, скръсти ръце зад тила и вдигна крака отгоре. Погледът му се задържа върху извадената на ксерокс мъдрост, залепена на нивото на очите му: „Не позволявай устата ти да попълни чек, който задникът ти не може да плати“.

Опита се да се пребори с дразнещото усещане, че не може да изхвърли от главата си Марк Духър, който в известен смисъл бе най-малко възможния извършител на убийството. Но именно поради тази причина...

Беше се обадил инстинктът му. Там бе проблемът. Инстинктът на Глицки говореше, без да може да го докаже, че в убийството на Транг е намесен личен мотив. Някой диво го беше мразил.

А това хич не се връзваше с противника му Марк Духър. Тъй че Глицки трябваше да престане да пилее енергията си в тази посока. Освен ако Транг не *олицетворяваше* нещо, което Духър да мразеше лично. Например вьетнамците.

Не. Не става. Имаше толкова друга работа, още шест убийства му висяха на главата.

Извършител би могла да бъде и приятелката му, Лили. Гаджетата винаги имат една-две лични причини за убийство. Навярно бе очаквала да се облажи от сделката между Транг и Духър. И когато нещата са се разтурили, тя е побесняла. Вчера си бе казал, че е твърде крехка за подобно нещо; никога не би могла да се справи с Транг. Но внезапно през главата му мина зашеметяваща мисъл — ами ако си имаше и друг

приятел? Знаела е, че Виктор е сам в кабинета. Бе недогледал този вариант — ако е изпратила гадже номер две...

— Ейб. Имаш ли минута?

Франк Батист стоеше на входа на „аквариума“ си. Лейтенантът и Глицки бяха преодолявали заедно стъпалата в служебната йерархия. И двамата бяха от така наречените малцинства — Глицки наполовина с негърска кръв, Батист — от испаноговорещ произход. И двамата бяха избрали да не зачитат привилегиите, а произтичащите от това положение привилегии в Сан Франциско не бяха малко. Привилегированите представляваха нещо като рицарски орден. Макар че Батист редовно изпреварваше Глицки в чинопроизводството, стажът и на двамата в отдела беше еднакъв и те се чувстваха като равни.

Глицки стана и се запъти натам. Когато влезе, лейтенантът отново се беше настанил зад бюрото си.

— Какво има, Франк?

— Влез и седни. И затвори, ако обичаш, вратата.

Майтапеше се, защото врата нямаше. Глицки дръпна сгъваемия стол до бюрото. Батист измъкна от чекмеджето един молив и започна да барабани с него по плота.

— Знаеш ли как ще познаеш коя е проститутка в конкурса „Мис Америка“?

— Май не, Франк.

— На флагчето ѝ пише Ай-да-хо^[1].

Лейтенантът се грижи за традициите в службата, помисли си Глицки. Винаги трябва да има някой, който да ръси тъпи шеги. Сега бе дошъл неговият ред.

— Давам ти още един шанс. Знаеш ли разликата между Мик Джагър и шотландеца?

Глицки се подсмихна.

— Предавам се.

— Мик Джагър казва: „Ей, ти, арے слизай от облака ми“, а шотландецът — „Ей, МакОблако, арے слизай от овцата ми“^[2].

— Трябва да си намериш импресарио, Франк. Добрият импресарио може да те превърне в звезда.

— Съвършено си прав. Единствената беда е, че тук няма кой да ме замести — ухили се Франк. След това се изпъна и стана сериозен.

— Между другото, точно затова те извиках. Забелязах, че тази година

не се каниш да полагаш изпит за лейтенант. Да не би да нямаш нужда от повече мангизи?

— Парите никога не стигат.

— Ами тогава?

— Може би просто не искам да ставам лейтенант. Може би просто не искам да напускам отдел „Убийства“. — Обикновено производството в лейтенантско звание означаваше преместване на полиция от заеманата дотогава длъжност. Разбира се, това правило си имаше изключения. Преди да стане лейтенант, самият Батист бе инспектор в отдел „Убийства“. Нямаше особена гаранция, но Батист си бе навил на пръста, че и при Ейб ще стане същото. Ала сержантът първо трябваше да си вземе изпита.

Батист отвори страничното чекмедже на бюрото си и извади шепа фъстъци. Изсипа ги на плата между тях, взе си един и го счупи, фъстъците също бяха свещена традиция в отдела. Отдавна никой не си спомняше кога се бяха появили за пръв път, но сега вече не можеха без тях.

— Дано да е така, както казваш. Просто не исках да има недоглеждане. След време сигурно ще съжаляваш.

Батист сдъвка фъстъка и си счупи нов. Изглеждаше изцяло погълнат от това си занимание. Сякаш вършеше кой знае какво.

— Имаш моето мнение, имаш и желание да вземеш изпита, така че си остави отворена вратичка.

Глицки помисли малко, сетне кимна.

— Добре, така ще направя. Благодаря за подсещането.

— Така бива.

Чуваше се само хрущенето на фъстъците. Никой от мъжете не помръдваше.

— Ей, Франк...

— Да?

Отново се проточи дълга пауза. Батист извади нова шепа фъстъци от чекмеджето. Глицки се изправи, изсипа обелките в кошчето, хвърли един поглед навън през входа и отново си седна на мястото.

— Сигурен ли си, че ме извика само заради това? Обзалагам се, че има и друго.

— Какво например?

— Ами например това, че така съм се задръстил, че не си върша работата? — Гласът на Глицки остана непроменен, но погледът му се отдалечи. — Че е по-добре да раздавам квитанции като лейтенант от пътната полиция, отколкото да се бъхтя като редови инспектор с истински задачи в отдел „Убийства“. — Очите му пак се втренчиха в лейтенанта. — Искам да знам как стоят нещата, Франк, съвсем сериозно. Ако съм се превърнал в пречка...

— Кой казва такова нещо?

Раменете на Глицки помръднаха.

— Мисля, че точно това е станало. Просто се интересувам. Не можах да приключа случая „Левън Коупс“. После се залових с онзи клоун от „Вкусен сандвич“, където нямаше нищо за разследване, но изгубих доста време да вися по улиците. Ей тези неща ме притесняват.

Батист бе престанал да чупи фъстъци и поклати глава.

— Никой не е обелвал и дума затова, Ейб. И през ум не ми е минавало.

Глицки си пое дъх. Чуваше ударите на сърцето си. Едно. Две. Три.

— Добре ли си? — попита Батист.

— Все търся под вола теле, Франк. Съжалявам. Не исках да те натоварвам. Просто съм станал голям песимист.

Франк му отговори, че не трябва да му пука толкова, ако сбърка в нещо. Какво като е просрочил малко времето? Те се намират в най-крайния окоп и при тях резултатите, а не часовете имат значение. Ако Глицки си въобразява, че не работи на максимални обороти, нека да погледне на всичко от друг ъгъл — че просто си гледа работата. И да престане да се измъчва около подозренията във връзка с Духър.

Случва се професионалистите да имат предчувствие. Блъскаш главата си върху всички възможни въпроси, без понякога да знаеш кому е нужно това. Ако се вземеш в ръце, ще можеш да си отговориш на всички тях за не повече от петнайсет минути.

Защо не отиде пак да поприказва с Лили Мартин или с Фелиция Деп? Или даже с папата, ако иска.

В този миг на Глицки му хрумна нещо.

— Между другото, онази вечер срещнах пак приятелката ти. Мисля, че тя изпитва най-топли чувства към теб.

Уес Фаръл седеше на дъсчения под в салона за скуош, подпрял гръб на облицованата задна стена и дишаше тежко. Духър даже не се беше задъхал. Той продължаваше да запраща топката в стената с отсъстващ израз на лицето, посрещайки я с отсечени къси удари. Като машина.

— Имам толкова приятелки, Уес. За коя точно говориш?

— За хубавицата.

Духър наклони леко ракетата, топката направи парабола, удари се в нея и той я хвана с ръка.

— Всички са красавици — каза усмихнато.

— Не и колкото нея. Онази де, от „Фиор д’Италия“? Кристина. Лятната ти помощничка. Защо не ѝ звънеш?

— Една от моите летни помощнички, Уес — поправи го Духър. — Мисля, че са поне десет. Мразя да ти разбивам фантазиите, но трябва да ти призная, че всичко между нас е платонично.

— Мислех, че говорим за твоите фантазии.

— Аз нямам фантазии. Водя умерен и дисциплиниран живот. Това е причината, поради която ще загубиш следващата игра. Освен това казах ли ти, че двамата с Шийла точно сега изживяваме нещо като малък ренесанс в отношенията си? — По стар навик Духър пропусна личните усложнения в прекрасното си настояще, като например постоянните сексуални апетити на жена му, и тупна топката в пода.

— Двойно или нищо? Аз съм готов. Къде я видя?

Фаръл бавно се надигна.

— И аз карам нещо като малък ренесанс.

— С Лидия?

— Каква Лидия? Казва се Сам. — Вече бе стъпил на краката си, но още бе приведен и се държеше за кръста. — Защо съм грохнал толкова? Ям като разпран, пия като разпран. Ето, дори се упражнявам.

Духър хвърляше топката нагоре-надолу и я хващаше, без да я гледа.

— Коя е тази Сам?

— Гаджето ми, тъпак такъв. А Кристина Карера е нейна приятелка. Бяхме заедно на един купон.

— И стана дума за мен?

Уес раздвижи рамене.

— Както се разбра, половината от присъстващите бяха чували за теб. Казах, че не си толкова лош, колкото изглеждаш. Боя се, че им разказах твоята виетнамска история.

Лицето на Духър за миг потъмня.

— Онази история. Не се бях сещал за нея от десетина години и изведнъж един ден... — И той обясни за срещата с Глицки. — Показах му и снимката. Как реагира Кристина на всички тези приказки за мен?

— Изобщо нямаше нужда да слуша за трагичните сенки от миналото ти, за да те възприеме като герой. Тя е твоя почитателка. Очевидно някой ѝ е внушил, че зад тази каменна фасада се крие топла и ранима душа.

— Тя много добре умее да прониква в хората — каза Духър. — Може би скоро ще я повиша.

[1] На английски език произнасянето на името на щат Айдахо е близко по звучене до израза I the whole — Аз, курвата. — Б.пр. ↑

[2] Непреводима игра на думи, при която се използва еднаквото звучене на думите you (ти) и ewe (овца), както и cloud (облак) и една от най-разпространените шотландски фамилии Маклауд. — Б.пр. ↑

Е, вярно, че не беше точно папата, но и Глицки не бе в най-добра форма. Архиепископът също беше едра риба.

В началото секретарят на Флеърти излъчваше единствено официална студенина, но след като Глицки му обясни, че му е необходима лична среща с Негово Светейшество, за да разговарят във връзка с убийството на един човек от паството му, мъжът веднага прояви интерес, а после направо се разтопи от любезност и провери как стоят нещата. Флеърти бил зает от два часа, но обедът му бил приключил по-рано, тъй че точно сега си бил в канцеларията. Би ли изчакал за момент Глицки?

Ами става, бе му казал след малко секретарят, ако отиде веднага до Главния офис, архиепископът би могъл да му отдели времето между неговото пристигане и срещата си от два, да речем едни двайсет минути, при положение че Глицки отидеше там възможно най-бързо.

И той се превърна в птица.

Прозорците бяха отворени и до тях достигаше глъчката на играещите долу деца.

Седнаха на люлеещите се столове. В спартанския офис беше студено. Глицки изобщо не разкопча якето си. В останалата част от стаята бе направен опит да се създаде някакъв минимален комфорт — имаше берберско килимче, разчистено бюро, компютър, столове, снимки на Флеърти с разни непознати, с деца, както и със спортни знаменитости, разпятие, а едната стена бе пълна с книги. Глицки изобщо не бе очаквал такава пълна липса поне на намек за световната значимост на институцията.

Мъжът насреща също го изненада. С черните си панталони, подпетени пантофи, бели чорапи и с ризата си на зелени и бели райета архиепископът повече приличаше на гимназиален учител. Такива очи обаче Глицки не бе виждал. Преливащи от интелигентност. Със

способност бързо да пресмятат. И да проникват отвъд видимата страна на нещата.

Но въпреки тези си качества, Флеърти слушаше разсеяно въпросите на Глицки.

— Да не искате да кажете, че Марк Духър ви е казал, че сме имали среща тук, на това място, миналия понеделник, преди една седмица?

— Не ми е казвал такова нещо.

— Добре. Защото такова нещо е нямало.

— Нямали сте среща във връзка с увеличаването на сумата за споразумението, която сте били готови да дадете на господин Транг, така ли да разбирам?

— Имахме такава среща. Само че тя беше преди три седмици. Или даже повече. На нея решихме да не увеличаваме сумата. Останахме на шестстотин хиляди.

Въпросът със споразумението продължаваше да е болезнен. Но Флеърти искаше да изясни нещата.

— Учуден съм. Казахте, че сте разговаряли с Марк, с господин Духър, нали така? И ако той не е споменал за тази среща, откъде тогава знаете за нея?

— От приятелката на Виктор Транг. И от майка му. И двете ми казаха за нея, независимо една от друга. — Глицки почувства, че трябва да разшири малко обяснението. — Разговарях с хората според тяхната заетост. Първи се отзова господин Духър.

— Как изобщо стана така, че направихте връзка между Духър и Транг?

Флеърти явно се стремеше да се покаже като обикновен човек, но си личеше, че е свикнал да заповядва. Глицки се облегна назад и се опита да запази гласа си спокоен.

— Едно от обажданията в отдел „Изчезнали хора“ бе на Духър. Обадили са се той, приятелката и майката. Оттук тръгнах. Духър нищо не е споменавал за срещата, но по същото време чух за нея от други две места. Просто се опитвам да разбера дали се е състояла.

— Защо не се обърнахте пак към Духър?

Глицки се наведе напред и впи очи в събеседника си.

— Ще ме извините, господине, но нали нямате нищо против и аз да задам няколко въпроса? Обикновено така постъпваме при

разговорите си.

Архиепископът реагира на думите му с гърлен смях, после се съвзе, каза на Глицки, че съжалява и да продължава нататък. Той млъквал.

— И така, среща е нямало?

— Не. Не и този понеделник вечерта. Нито пък през някоя друга вечер. Както казах, обсъждахме въпроса със споразумението на една от редовните си дневни срещи, свързани с текущата ни работа.

Глицки хвърли едно око на бележките, които си бе водил при разговора с Лили Мартин.

— Никога не сте обсъждали сумата от един милион и шестстотин хиляди?

— По никакъв начин. Марк изобщо не ми е споменавал за подобна сума. Това би било пълна лудост. По дяволите, та и това, което ние предложихме — тези шестстотин хиляди — бяха ненормално голяма сума.

— Но Транг отхвърли предложението ви?

Архиепископът сви рамене.

— Хората са алчни, сержант. Това е един от най-тежките грехове и се обзалагам, че вие също имате представа от неговото широко разпространение.

— И така, какво развитие на нещата очаквахте? Да се стигне до процес?

— Предполагам, че господин Транг щеше да внесе новата жалба и да се стигне до дело. Което той със сигурност щеше да загуби.

— Май всички са на същото мнение. Което ме кара да се чудя защо би постъпил точно по този начин?

Последва ново свиване на раменете.

— Истинска война на нерви, сержант, казано ясно и простичко. В това е цялата работа. Господин Транг очевидно е смятал — предполагам — че нашите джобове са бездънни. Той беше по моя преценка неопитен в тази материя и се е надявал най-вероятно да постигне резултат, като навие гайките докрай. Процесът сам по себе си изобщо не ни плашеше.

— И въпреки това сте били готови да сключите сделка за сумата от шестстотин хиляди долара?

Флеърти студено се усмихна. Поколеба се, раздели кръстосаните си крака и се наведе напред към Глицки.

— В реалния живот, сержант, лъжливото обвинение може да изиграе същата зловеща роля, както и една присъда. Ние бяхме готови да платим някаква сума, за да избегнем подобен развой на събитията.

— Но не и сумата от милион и шестстотин хиляди?

— Не. Дори не и половината от нея, както ви казах.

— Духър споделял ли е някога с вас какво е отношението му към Транг? Имам предвид, в личен план?

— Не.

— Дали е бил настроен положително към него, или е изпитвал неприязън?

— Транг беше от другата страна на барикадата. Не мисля, че са имали никакви контакти извън работата, ако за това говорите. — Флеърти се облегна назад. — Честно, нали не мислите, че Марк може да има нещо общо с тази история?

Глицки насочи показалеца си към архиепископа като дуло на детско пистолетче и каза с колеблива усмивка:

— Пак задавате въпроси, но както и да е, отговорът е, че нямам никаква улика. Във всеки случай смъртта на Транг е добре дошла за Архиепископията...

Флеърти започна да нервничи.

— Сержант, ние постоянно сме обект на съдебно дирене за едно или за друго нещо. Един процес или един скандал, малко или много, не би променил кой знае колко картината. И това е самата Божа истина.

Не че Глицки вярваше на всяка дума, но тази насока на разговора нямаше да го доведе доникъде.

— Добре, един последен въпрос. Може ли да погледна в календара с програмата ви? Да видим какво е било разписанието ви миналия понеделник вечер?

Това преля чашата на търпението на архиепископа и в израза му пролича открито раздражение. Той кимна отсечено, стана, отиде до вратата и излезе навън. Върна се само след секунда с голяма черна книга, която с подчертано внимание постави отворена в скута на Глицки.

— Говорим за този ден, нали?

— Точно така, господине — погледна надолу Глицки. — Конгрес на Младежката католическа организация. Спомняте ли си мероприятиято? До късно ли продължи?

Добрите им отношения бяха отишли по дяволите, това бе съвсем сигурно. Но Флеърти се постара да отговори вежливо.

— Конгресът се проведе в Асиломар, сержант, близо до Пасифик Гроув. Знаете ли го? Намира се на сто и петдесет километра в южна посока оттук. — Той взе книгата и рязко прелисти страницата. — Виждате ли чертата тук, до обяд на следващия ден? Това означава, че съм прекарал там и нощта.

И като в онези вълшебни съвпадения от приказките, помисли си Глицки, точно тогава на вратата се почука. Беше секретарят, който си пъкна главата в стаята и съобщи на Флеърти, че е пристигнал човекът за уговорената в два часа среща.

Глицки си погледна часовника, затвори бележника и се изправи. Разпитът бе приключил. Той протегна ръката си и архиепископът я пое.

— Благодаря ви, господине. Помогнахте ми изключително много.

Ръкостискането на Флеърти беше като менгеме, а очите му бяха добили цвят на стомана.

— Знаете ли, сержант, опитвам се да не обръщам внимание на това, но повечето хора ме наричат поне „Отче“, а някои даже и „Ваше Превъзходителство“.

Глицки процеди през рамо.

— Благодаря ви. Ще го запомня за следващия път.

Но какво означаваше това?

Най-лесно би било да приеме възможността, че не е имало никаква среща в понеделник вечер. Най-малкото не и между Флеърти и Духър. Защо тогава двете жени — и Лили Мартин, и госпожа Транг — мислеха обратното?

Но чакай — кой казва, че са се срещнали лично в кабинета на Флеърти? Навярно той не е имал възможност да говори с Духър в този час, защото... но не, това означава, че Флеърти в най-добрия случай откровено лъже, а в най-лошия — че е замесен действително в

убийството. И макар че Глицки всеки ден се сблъскваше с лъжци, а също и с убийци, не вярваше, че архиепископът би могъл да има някакво участие в този случай. По-скоро не можа да устои на силното си желание да го повърти малко на шиш. Винаги се дразнеше от хората, които смятаха, че говорят направо с Бога.

Беше си взел пирожки и газирани сок от целина и макар и със закъснение хапваше, седнал в колата си, паркирана в началото на една пресечка на Маркет стрийт. Прозорците на колата бяха отворени. Беше доста по-топло, отколкото в кабинета на Флеърти. Във въздуха се носеше остър аромат на кафе. Навярно в някой от ресторантите наблизо хората сами си го печеха.

Той продължаваше да си блъска главата над тази състояла се или не среща. Сега-засега повече бе склонен да смята, че среща не е имало. Не само това, той *не вярваше*, че Флеърти изобщо е говорил с Духър онази вечер миналия понеделник.

Което не означаваше, че Духър не е разговарял с Транг.

Дали?

Глицки се бореше с тази идея, опитвайки се да я превърне в разумна мисъл — как Транг е написал съобщение на компютъра си и се е направил, че съобщението е от Духър, макар такова нещо да е нямало. Отиваше и по-далеч, като предполагаше, че Транг е пуснал някоя опашката история на майка си и приятелката си: „Вижте сега, аз съм на прага на големия успех, всеки момент ще стана богат и велик. Това може да се случи още в близките дни. Противникът е на път да клекне. Ето за доказателство — съобщенията от техния адвокат. Аз не съм боклук, за какъвто ме мислите всички. Ще направя нещо нечувано“.

Толкова ли невъзможно беше това? Глицки не бе съвсем сигурен. Познаваше много хора — заклетни неудачници — които се опитваха да помпат себе си и околните по подобен начин. Може би и Транг е изпитвал нужда да убеди както себе си, така и жените около себе си в собствената си значимост. И когато сделката в края на краищата се е провалила, той отново се е превърнал в жертва. Не е бил виновен той. Шансът не е бил на негова страна, Църквата е била срещу него, големите играчи просто са го смачкали.

Но — Глицки отново стъпи на земята — истината беше, че е имало такова предложение. Шестстотин хиляди долара са били

сложени на масата и Транг ги е отхвърлил. Щеше ли да направи такова нещо, ако не е бил напълно сигурен, че може да получи повече?

Не. Щял е да приеме предложението.

Което означава — какво?

Че психологическият портрет, в който Глицки бе нарисувал Транг като неудачник, не чини и пет пари. И ако този извод бе верен, в крайна сметка значи Транг е бил наясно, че нещо се е случило с Духър и сделката. Иначе не би захвърлил всичко. Най-вероятно не би се и замислил.

Така че е имало обаждане от страна на Духър. Поне два пъти в рамките на деня. Или дори три пъти.

Почуди се дали би могъл да го докаже. Нямаше кой знае какво основание, но Глицки знаеше, че може да намери съдия, който да му даде разрешение за достъп до записите от телефонните обаждания на Духър под предлог, че има несъответствие в показанията. Макар че ако Духър бе звънял на Транг не от къщи или от службата, всяко друго обаждане бе почти невъзможно да се удостовери — телефонната компания пазеше записите на направените от абоната телефонни обаждания, но не и записите на обажданията, получени отвън.

Сержантът лапна последния залък от пирожката и допи сока. Поне сега имаше правдоподобно извинение да посети пак Духър и да хвърли още веднъж око на снимката от Виетнам, докато е вътре. Може би случайността щеше да поднесен някои нови теми. „Тази сутрин, като попълвах кръстословицата, попаднах на дума със седем букви, започва с «б» и означава пехотински нож. Какво мислиш, че може да е?“

Трябваше да се играе ловко.

Духър щял да има срещи извън офиса почти през целия следобед, но ако проверял дали са го търсили, секретарката щяла да му предаде за обаждането на сержанта.

Тъй че остатъка от следобеда в сряда Глицки прекара пред бюрото си. Потруди се върху доклада си за убийството във „Вкусен сандвич“. Провери свалените записи на разпитите с трима от свидетелите по случая.

После попълни заповед за достъп до записите на служебните и личните телефонни разговори на Духър. А го чакаше и формуляра за изпита за лейтенант.

Най-пресният случай на убийство включваше регистрацията на взломаджия, който миналата седмица бе умъртвил един седемдесетгодишен старец. Възрастният кореняк бе имал лошия късмет да се събуди посред нощ и да грабне револвера си трийсет и осми калибър, когато чул шума от разбиването.

В пет и десет, напълно скапан от толкова писане, Глицки тъкмо си обличаше якето, за да се прибере вкъщи, когато телефонът му иззвъня. „Това ще е само Марк Духър“, каза си. И позна.

Духър вече бил свободен, но ако ставало дума само за един-два бързи въпроса от страна на сержанта, би могъл да отговори и по телефона, за да му спести пътя. Глицки се чудеше дали наистина има нужда пак да погледне снимката от Виетнам. Щеше да загуби много време. Искаше му се да се прибере вкъщи при семейството си. През целия ден бе работил като луд. Вече не беше млад. Каза, че няколко въпроса по телефона ще му свършат работа.

— Да, говорих с него през деня.

— Повече ли от един път?

— Май да. Така мисля. Защо?

— Като говорихме последния път, не го споменахте.

— Вие попитахте ли ме? Съжалявам. Няма...

— Помислих си, че може да ви се е сторило важно. Да говорите с убития точно преди убийството.

Отсреща не отговориха.

— Можете ли да си спомните за какво разговаряхте?

— Разбира се. Питаше ме за съвет във връзка със стратегията по един друг случай, върху който работеше. Както ви казах, добре се спогаждахме. Мисля, че таеше надежда, че ще му предложи работа при мен във фирмата.

— Не сте обсъждали споразумението във връзка с процеса?

Отново настъпи пауза.

— Доколкото си спомням, не.

— Въпреки че е заплашвал да възбуди делото още на следващия ден при липса на споразумение за цената?

— Ами тогава щяхме да се срещнем в съда. Това е положението при нас, сержант. Тези неща ги бяхме предъвкали. Нямаше какво повече да говорим.

— И не ви се стори напрегнат, притеснен, разтревожен?

— На мен — не. Изглеждаше съвсем нормално.

— Спомняте ли си какъв беше другият случай, онзи, за който е искал съвета ви?

— Разбира се. Ставаше дума пак за споразумение във връзка с лична обида. Сержант, да не би да съм заподозрян?

— По случая се работи — каза двусмислено Глицки. — Опитвам се да възстановя последните часове на господин Транг. — Но защо да не го каже? — Разполагахте ли с байонети като част от въоръжението ви във Виетнам?

Дотук с ловкостта.

— Звучи ми като покана да се обадя на адвокатата си.

— Или просто да отговорите на въпроса.

— Да, имах. С байонет ли е бил убит Виктор?

— Така мислим. Байонетът ви продължава ли да е при вас?

— Не. Военните си го прибират обратно, когато ви уволняват.

— Имате ли нещо против да ми кажете къде бяхте миналия понеделник вечерта?

Чу се въздишка, може би дори примесена с гняв.

— Доколкото си спомням, ходих до игрището за голф, после се върнах тук в кабинета си и работих до късно. Сержант Глицки, защо, по дяволите, мислите, че ми е притрябвало да убивам някого, когото и да е, особено пък Виктор, който, както вече споменах, ми беше симпатичен?

— Не съм казал подобно нещо. Просто събирам цялата информация, до която мога да се добера, с надеждата, че от някой храст може да изскочи заек.

— Намеците обаче са доста обезпокоителни.

— Съжалявам за това впечатление. Архиепископ Флеърти си помисли същото.

— Разговаряли сте с архиепископа? За това нещо?

— Той е най-големия ви клиент, нали?

— За момента. Е, и какво?

— А смъртта на Транг означава, че делото се прекратява...

— Смъртта на Транг означава, че госпожа Деп ще си намери нов адвокат, сержант. Само това.

Земетресението, което разтърси града в пет часа и двайсет и две минути на другата сутрин, не беше толкова разрушително, колкото знаменитият трус през 1989 година — то не разруши моста над залива например, или някоя от магистралите. Все пак, с магнитуд от 5,8 и с епицентър само на два километра навътре в океана северно от Клиф Хаус, то в никакъв случай не бе по-малко опасно. Общо щетите надхвърлиха петдесет милиона долара. Седемдесет и седем човека пострадаха сериозно и бяха принудени да потърсят медицинска помощ, а четирима загинаха.

Барт нещо полудяваше. Скочи върху леглото на Уес и започна да вие. Изобщо не приличаше на онзи интелигентен и чувствителен боксер, за какъвто го смяташе Фаръл, тъй че явно нещо ставаше, но Уес нямаше ни най-малка идея какво ли може да бъде. Той погледна бързо часовника до леглото. Беше пет и деветнайсет. Какво ставаше, по дяволите!

— Барт, Барт! Хайде, момчето ми. Всичко е наред. Всичко е наред.

Но както изглеждаше, Барт знаеше много повече от стопанина си по този въпрос. Уес се опитваше да го хване за нашийника, за да го дръпне по-близо до себе си. *Сякаш умира, мислеше си Уес, знаех си, че не трябваше да му давам този агнешки кокал. Точно това е станало — нарязал е стомаха му на парчета.*

Той запали лампата, прегърна кучето и започна да му говори тихо и да го гали.

— Моля те, не умирай. Хайде, стой тук, сега ще се обадя...

Бам!

Беше остър вертикален трус, подобен на земетресението в Нортридж, което причини толкова разрушения в Южна Калифорния. Специалистите по-късно установиха, че ударът се е равнявал на скок от метър и половина. Беше цяло щастие, че Фаръл нямаше картини по

стените, а и мебелите му бяха сравнително малко, тъй че нямаше какво толкова да пада или да се люлее насам-натам. Барт ужасено излая и с няколко отчаяни движения, които включваха активното участие на зъби и нокти и доста изподраха лицето на Фаръл, той се добра до ъгъла на стаята и продължи да вие.

Осветлението изгасна. Имаше един втори, по-слаб трус. Фаръл се претърколи от леглото и започна да пълзи, за да достигне вратата на спалнята. Там се хвана здраво за касата с двете си ръце, в случай че глъбините отново се разиграеха.

Ръцете му бяха лепкави и потни.

Глицки не бе в състояние да заспи и за да не държи Фло будна, към полунощ се премести да чете на кушетката в дневната. Вземайки пример от баща си Нат, изследовател на Талмуда, от няколко седмици той бе потънал в епическото повествование на Уилтън Барнард „Евангелие“, една история за изчезналата от Новия Завет книга на Матиас. Историята беше отдалечена на светлинни години както от престъпността и политиката в Сан Франциско, така и от семейния му живот. Коего беше и целта на занятието.

Най-сетне започна да клюма.

Събуди го не трусът, а Фло, която го викаше. Лампата до него се разби на пода. Летяха искри и се трошаха някакви съдини. Едно от децата — май беше средният, Джейк — също крещеше името му. Боже! Защо останалите мълчаха?

— Ейб!

— Да! Ида.

Следващият трус го отхвърли встрани. Стъпваше с боси крака по счупените парчета. Запали осветлението в малкото преддверие. Нова стъпка, спалнята, лампата. Фло гледаше към него, с огромни и насълзени очи, сякаш виждаше призрак.

Какъвто май би трябвало вече да бъде.

Половинтонният дъбов гардероб, в който бяха закачени дрехите им, подскочи един метър напред в стаята и се стовари върху празната половина на леглото, където обикновено спеше Глицки.

Фло се зарови в прегръдките му. Джейк отново извика отнякъде.

Шийла Духър разтърси съпруга си.

— Земетресение — каза тя, докато се опитваше да достигне с крака пода. Сетне отново го блъсна и извика по-високо: — Марк! Ставай!

Хората казват, че човек не може да свикне със земетресенията, но Шийла бе прекарала в района на залива по-голямата част от живота си и бе преживяла повече от двайсет. Обикновено те раздрусваха пода на сградата, в която се намиращ, и после спираха. Имаше и такива... които преди да успеят истински да те уплашат, преставаха. После ти оставаше само да се справиш с последствията.

Марк отвори очи и веднага се ококори в тъмното. Знаеше, че Шийла се е преместила в убежището си до входа при стълбището — за трениран човек като нея това бе фасулска работа. Той също се устреми към своето убежище — четири стъпки до вратата на банята.

— Добре ли си? — чу гласа ѝ.

Последва нов, по-слаб трус. И двамата го изтърпяха — продължи три секунди.

— Добре съм.

За Сам Дънкан, която живееше в седемдесетгодишен тухлен апартамент под нивото на земята, беше твърде голям лукс да си позволи каквито и да било мисли. Навярно Куейл бе по-голям поспалан от Барт или нямаше онази чувствителност за фините движения на земната кора, каквато имат обикновено животните, в състояние да предсказват земетресенията. Във всеки случай Куейл нито изквича, нито изръмжа, нито започна да вие, съобщавайки по този начин за събитието. В първия миг Сам още спеше, после изведнъж почувства, че нещо се движи, че нещо се стоварва около нея в момента, когато все още можеше да реагира — и просто зави главата си, докато стената зад леглото поддаваше и изведнъж рухна върху нея.

Още преди Кристина да стане, Бил, баща ѝ, отиде до пекарницата в центъра и купи от любимите ѝ кроасани, с пълнеж от шунка и швейцарски крем. Майка ѝ Ирен постави чашата с димящо френско кафе на нощното шкафче и прибра кичур коса зад ухото на дъщеря си.

Тя се размърда.

— Донесох кафето ти — каза Ирен.

Кристина бе пристигнала нощес в десет и половина след шестчасово шофиране на юг към Оджай, без да ги предупреди и те се видяха за кратко, защото бе уморена. Искаше да изкара тук уикенда, за да си почине преди последните изпити другата седмица. Щяха да имат време да се видят като хората. Всички си легнаха рано, към полунощ.

Беше късна априлска утрин и Кристина се изтягаше край басейна по бански. Чувстваше се чудесно. Отново си зададе въпроса защо изобщо живее в Сан Франциско — сред ветровете, мъглата и суматохата. Та тук вече си беше истинско лято, а животът течеше бавно, изпълнен с някаква плавна грация.

Къщата на родителите ѝ бе кацнала отстрани на едно от кръглите хълмчета на височина сто и петдесет метра. Басейнът изглеждаше така, сякаш всеки момент ще полети в пространството.

Долу в ниското се виждаше градът, блещукащ в кристалния въздух — едно малко теракотено бижу, разположено в зелената пазва на природата. В далечината личаха планината Топа Топа и националният парк „Лос Падрес“, които разнообразяваха гледката. По-наблизо се простираха авокадовите и портокалови горички, игрището за голф, керемидените покриви от детството ѝ — и сега, ако погледнеше надясно, можеше да види покрива на своето училище „Виланова“, мястото, където учеха добрите момичета — католички като нея.

Виждаше и часовниковата кула на пощата и в тишината на утрото се носеше мелодията на „Една вълшебна вечер“. Кулата „свирише“ популярни мелодии на всеки кръгъл час.

Погледът ѝ продължаваше да се рее. Видя дърветата на „Либи Парк“ в центъра, където бе слушала десетки невероятни концерти — блус, класика, джаз, рокендрол — всички знаменитости от Ел Ей обичаха да идват тук. Тук Холивуд разпускате.

На езика на индианското племе чумаши Оджай означаваше „гнездо“ и тя си помисли, че името идеално отговаря на мястото. Това бе нейното гнездо, нейният дом. Отново се запита дали щеше да намери някога друго подобно място.

Майка ѝ се зададе от къщата, понесла на един поднос чай с лед. Тя работеше в брокерската къща на мъжа си като помощник, но днес си бе взела свободен ден, за да се види с дъщеря си.

Ирен Карера имаше орехов тен от прекомерното излагане на слънце. Стегнатото ѝ, благодарение на редовните упражнения, тяло все така продължаваше да е десет килограма над нормата, но това не ѝ пречеше да има самочувствието на красива жена, както, между другото, смятаха и всички наоколо. Обичаше да се разхожда около басейна с изрусена коса и позлатени чехли и хората я мислеха за празноглава. Но не и Кристина.

Ирен седна на плетения стол до шезлонга на дъщеря си, остави на масичката подноса с каната и чашите и сложи салфетки от двата края.

— Правилно избра кога да дойдеш. В Сан Франциско е имало ново земетресение.

Кристина скочи.

— Силно ли е било?

Майка ѝ ѝ подаде чашата.

— Казват, че било средна хубост. Макар че, мен ако питаш, всичките са еднакво лоши.

— Мен питай за това.

— Искаш ли да се обадиш на някого?

— Не, не. В такива случаи, мамо, не обичат да се претоварват телефонните линии. А и — отпи глътка тя, — няма на кого.

Майка ѝ се облегна назад и посочи лявата ръка на дъщеря си.

— Двамата с татко ти забелязахме, че нямаш халка. Но не искахме да те притесняваме вчера вечерта. Предполагам, че няма да се видим с Джо.

— Май да. — Кристина въздъхна. — Решението е мое. Нищо нямаше да излезе от връзката ни.

Около минута Ирен се залисваше с чая си с лед — добавяше лимон, захар, мента.

— Даде ли му възможност наистина? Сигурна ли си?

Кристина повдигна рамене.

— Знаеш как беше, мамо. Цяла година. Просто не... — довърши с ръка фразата си. — Не съжалявам за станалото, мисля, че и ти не бива да съжаляваш.

— Не ми е за връзката ви с Джо, скъпа. Тревожа се за теб. Тези приятелства, които водят до... — Тя пое дълбоко дъх и продължи: — ... до интимност, траят повече от година и после свършват, би трябвало да вземат своето.

— Знам — кимаше Кристина. — Така си е.

— Гледам те сега, знам, че е глупаво и недей да ми се смееш, но не виждам моето малко щастливо момиченце. И бедното ми глупаво сърце просто се къса. — Кристина се опита да я спре, но майка ѝ я докосна по рамото и продължи нататък. — Не, знам какво ти е на главата. Поне нещичко знам. Онзи Брайън, бременността, а сега тази история. Знам, скъпа, колко боли, макар и да не го показваш. Но все си мисля, че всеки път, когато скъсаш с някого, когато нещо приключи, сякаш умира и частица от теб. И то онази частица, където живее надеждата и която не искаш да загубиш.

По бузата на Кристина се плъзна една сълза. Тя я изтри с пръст.

— Добрата новина е, че не възлагах големи надежди на Джо.

— Тогава защо каза, че ще се венчавате?

Кристина поклати глава.

— Не знам. От глупост. Исках да убедя себе си, че мога да направя това, за което говориш и ти — да се обвържа с някого и то здраво. Да съм и аз като хората, мамо. Разбираш за какво говоря, нали? Толкова се изморяваш в един момент от чакането, от празнотата.

Майка ѝ се облегна назад и за миг впери поглед в хоризонта.

— Наистина отношенията трябва да са истински, в това е цялата работа. Трябва да си намериш истинския човек.

— Да, но къде е той? И аз това се питам, мамо. Къде, по дяволите, е той?

— Кристина? Обажда се Марк Духър.

— Марк? Наред ли е всичко при теб?

В слушалката се чу премерен смях.

— Да. Притеснявах се за теб. Тук ни сполетя едно доста силничко земетресение, сигурно вече си чула. Няколко човека не се появиха на работа и ти бе една от тях. Опитяхме се да се свържем с теб вкъщи, но никой не отговаряше...

— Бях ли задължена да идвам? Изпитите ми са другата седмица. Нали чак след тях щях да започвам? Мисля, че споменах на Джо...

— Не, всичко е наред. Просто се притесних, това е всичко. Помня, че ми беше говорила за Оджай и си помислих дали твоите родители не знаят нещо за теб, добре ли си, зле ли си.

— Добре съм. Знаеш ли, преди пет минути си мислех за теб. Когато пихме шампанското. Помниш ли? Забравеното изкуство?

— Помня. А как е там на юг, между другото?

Тя надникна през френските врати. Навън се спускаше уханна вечер.

— Тъкмо настъпи розовият час — каза. — Класическият розов час.

Почти виждаше усмивката му.

— Обаждам ти се от телефона в колата. Намирам се на завоя на Арми стрийт на път за вкъщи. Тук пък е един класически сив час. — За миг настана пауза. — Чух за теб и Джо. Съжалявам.

— Ами, благодаря...

Пак настъпи мълчание. Кристина се чувстваше неудобно. Помисли си, че Марк не желае да я напряга. Но в следващия миг той продължи:

— Какво тогава... късмет на изпитите. Навярно ще се видим след няколко седмици?

— Аз ще се обадя.

— Знам, че ще се обадиш. Тогава Джо вече ще е в Ел Ей. Не би трябвало да има никакви проблеми.

— Знам. Дано.

— Никакви „дано“. Това е обещание. Ако имаш някакви проблеми, искам веднага да ме потърсиш, чуваш ли?

— Чувам. Ще те потърся.

— Добре. — По линията се чу прашене. — Съжалявам, връзката ще прекъсне. Дръж се, Кристина. Нещата ще се оправят, ще видиш. Радвам се, че всичко при теб е наред.

— Наред е. А при Марк?

— И при него.

— Благодаря за обаждането. Беше много мило.

Наистина бе розовият час, но освен това и часът на жълтите пълчища. В полумрака хиляди свирепи пчели налитаха като скакалци, дирейки по хълмовете храна, и да останеш навън по това време бе истинско предизвикателство.

Но когато имаха възможност Бил и Ирен винаги поемаха това предизвикателство. Кристина помнеше как като дете стотици пъти се бе крила в къщата, изпитвайки ужас да си покаже носа. Докато един ден баща ѝ не я сложи да седне пред него и не каза:

— Виж какво. Можем да излезем навън, където времето е чудесно, да се наслаждаваме на изгледа и да вдъхваме уханието на въздуха и на всичко наоколо, рискувайки единствено да бъдем нажилени от жълтата напаст. Или да се крием вътре, където няма жълта напаст, но сме си вътре и няма и наполовина да ни е толкова приятно. Аз лично винаги бих рискувал.

Тъй че тази вечер си бяха изнесли навън пастет, три вида сирена, корнишони, френски хлебчета и още какво ли не. След обаждането на Духър тя бе постояла за малко до френските прозорци, наблюдавайки родителите си. Те седяха в еднаквите си плетени столове, размахваха ръце и се смееха.

Какво толкова, помисли си. Ето баща ѝ, ето и Марк Духър. Двама истински мъже. Значи не беше невъзможно. Просто трябваше да остави всичко на времето, да си гледа работата и да си живее живота.

Розовото се преливаше почти незабележимо в седефено. Тя още стоеше до вратата, разтърсена от третото си прозрение през тази седмица. Първото бе, че не обича Джо. После я бе осенило нещо по-дълбоко — нещо наистина различно и значимо — че в отношенията им

с Марк Духър имаше нещо, което трябваше да се превърне в част от същността ѝ оттук нататък, в част от нейното бъдеще, каквото и да беше то.

И накрая, наблюдавайки родителите си, бе достигнала до третото откровение — че още се бои от жълтата напаст, толкова я е страх да не я ухапят, че не смее да излезе навън. Ето защо все попадеше на мухльовци.

Колко ясно бе това, но и колко объркващо: винаги ще има някаква жълта напаст по време на иначе прекрасните вечери, но тя никога няма да бъде ужилен. А поемеш ли риска да бъдеш ужилен, можеш да бъдеш там, където ти се иска.

С малко късмет това беше единственият начин да стигне дотам, където се намираха родителите ѝ.

И където тя страшно искаше да се озове.

— Ама какво може да ти се случи на теб — каза Уес. — Защо трябва да се чувствам задължен да те питам? Апропо, хубаво ме подсети. Изненадан съм как така в задния ти двор не е зейнала някоя яма, пълна със злато.

— Не ти ли казах за нея? — прегърна Духър приятеля си през раменете. — Майтапех се — допълни той. — Как ти е лицето?

Уес имаше седем шева и бе ваксиниран против тетанус. На лицето му се мъдреха две лепенки, едната под виолетовото ляво око, а другата в страни на устата.

— Хайде стига с неприятностите.

— Не, кажи как е лицето ти?

Фаръл го погледна косо.

— Нищо му няма.

Беше петък, малко преди обед, на другия ден след земетресението. Двамата се намираха в кабинета на Фаръл; Духър се настани в разръфаното кресло. Приятелят му прибираше книгите обратно по рафтовете. Барт, без да издава с нищо, че е изживял стрес, спеше под масата.

— Как е положението в твоя офис? — попита Уес. — Не ми казвай, знам, че не е мръднал.

— Щетите са незначителни. Зданието е сравнително ново, с всичките съвременни екстри. Тези сгради много-много не се раздрусват.

Фаръл се обърна като попарен.

— Значи признаваш, че няма поражения, така ли?

— Нищо съществено. Някои от рафтовете са изпопадали, както тук.

— Не както тук, Марк! Не както тук. Тук по всички стени има пукнатини, ако не си забелязал, всичко трябва да се пребоядиса, в каналите има мазилка, банята е протекла, нямам една книга, която да не е на пода. — Той кръстосваше наоколо, сочеше с ръце, навиваше се все повече и повече. — Този прозорец, провери, ако искаш, не е нищо

друго, освен парче шперплат... — Уес дълбоко въздъхна. — Не и не! Решително *не* е както тук.

Барт се размърда, изджафка и отново задряма.

Изпълнен със съчувствие колкото един палач, Духър простря напред ръка:

— Du calme, Уесли, du calme.

— Du calme друг път. Лесно ти е на теб. — Фаръл отпусна рамене, отиде до бюрото си и се хопна отгоре му. — Знам, че на тоя свят няма никаква справедливост и всичко се развива единствено по законите на случайността и така нататък — но едно не мога да проумея: защо цялата тая шантава случайна гадост *все на мен ще се случи*.

— Мирише ми на височайша Милост — каза Духър.

— Изобщо не ми пробутвай тия католически глупости.

— Не става дума за такава милост — праметна крак върху крак Духър, който искрено се забавляваше. — Нашата госпожица Милост се родила грозна като греха, сляпа с едното око, еднокрака, плешива, на тринайсет години хванала рак, с една дума — пълна каша. Умира в адски мъки и се явява пред райските порти. Бог я съглежда и виква: „Милост, ти ще отидеш в ада“.

„Но защо — пита тя, — защо, Господи? Опитах се да бъда праведна, да ти угодя, страдах през целия си живот...“

„Не знам, Милост — отвръща Бог, — просто има нещо в теб, което ме отвращава.“

Фаръл клатеше глава.

— Разбирам защо тази шега така те забавлява. Ти си *късметлията*. Аз, от друга страна, съм един прокълнат човек.

— Е, стига глупости, Уес. Хората...

— Трай! Трай! Знам какво ще изтърсиш. Че хората сами градят щастиято си. *Точно* това ще ти надрънка всеки щастливец на света, а това са пълни лайна! — Той скочи от бюрото и настъпи опашката на Барт.

— Джаф!

— Я млъквай, псе! Не искам изобщо да те чувам. — Той отново се обърна към Духър. — Виж ме, Марк. Виж ме. Жилището ми е с краката нагоре, офисът ми е потрошен, а шибаното ми куче — най-

добрият отдушник на човека — едва не ми прегриза гърлото... — Уес отново се закандилка към бюрото, впил поглед в обувката си.

— Уес...

— Съжалявам. Превърнал съм се в абсолютен хленч, нали? Но трябва да ти призная, че понякога бремето на това, което би трябвало да изглежда случаен лош късмет, ми идва малко в повече. Не че искам да ти се случи нещо ужасно, но задавал ли си си някога въпроса защо злото все те подминава? Дали това не е някакво послание към мен? Господи Исусе.

— Я се стегни. — Духър стана от стола, отиде до приятеля си и го прегърна. — Стига. Аз те обичам, Уес, знаеш това. Щом имаш нужда от помощ тук — добре, ще ти изпратя някои от помощниците си. Това се отнася и за жилището ти. Пари ако ти трябва, каквото и да е, ще го имаш. Ако искаш, мога и лицето да си цепна на две места, че да рукне малко кръв.

Фаръл го погледна и поклати с отвращение глава.

— Аз съм един непрокопсаник, нали?

Духър го ощипа по бузата.

— Но пък си хубавец. Хайде, ела да те черпя един обяд.

Заведението не бе от най-лъскавите, но китайската кухня беше пикантна, топла и превъзходна. Масите бяха само шест и Фаръл не пропусна да отбележи, че всяка седмица по два пъти идвал тук, но никога не заварвал свободна маса.

Марк Духър обаче смело влезе през вратата и на една от масите имаше табелка с неговото име и разбира се, нямали нищо против и кучето да влезе. Собственикът имаше същото. Това накара Фаръл да се учуди на висок глас дали изобщо има някоя страна от битието на Духър, недокосната от щастливата съдба.

— За протокола можеш да отбележиш, че имам няколко отчуждени намръщени деца, а твоите не са такива.

— Аз никога не виждам децата си — възрази Фаръл.

— И все пак, когато ги видиш, не изгарят от омраза към теб, нали?

— Е, не. Поне аз не мисля така.

— А моите ме мразят. Проваленият ми син артист, който носи името ми, ме мрази. Дъщеря ми, лесбийката, ме мрази. Онзи негодник, царят на ски борда, и той ме мрази.

— Те не те...

— Повярвай, мразят ме. И ти го знаеш. Не знам това щастие ли е, или не, но знам, че не е хубаво. И причината трябва да е някъде в мен.

— Добре, това вече е сериозно. Животът ти наистина не е съвсем гладък. Извинявай.

С малкото си показно за това как един мъж трябва да преодолява болката Духър окуражи донякъде Уес.

— Животът е такъв — каза той. — Непрекъснато ни удря през лицето. И докато сме на тази вълна, за какво мислиш, че те потърсих тази сутрин? За да чуеш още за моя лош късмет. Но вече сериозно. Става дума за работа.

— Каква работа?

— Искам за известно време да те ангажирам като мой личен адвокат.

Фаръл замръзна, тъкмо поднесъл шишчето към устата си.

— Слушам те.

— Виктор Транг.

— Какво за него?

— Мисля, че полицията смята, че аз съм го убил.

— Я стига...! Ти? Шегуваш ли се?

— Де да беше така.

— А от къде на къде им е хрумнало това?

— Не знам. Не съм убеден сто процента, че мислят така, но това ченге Глицки ме извика онзи...

— Глицки ли?

— Да, така се казва. Защо, познаваш ли го?

— Той движеше последното ми дело, за Левън Коупс. Здраво пипа гадината.

— Е, това звучи окуражаващо. Дано и в този случай да постъпи по същия начин.

— И какво, той мисли, че ти си убил Виктор Транг? Защо?

— Не се впрягай толкова, Уес. Не съм съвсем сигурен. Но вече два-три пъти ме вика, разиграва ме, задава въпроси — къде съм бил, дали съм разговарял с Транг. Такива неща.

— И ти се хвана на въдицата му?

Духър сви рамене.

— Разбира се. Нямам какво да крия. Защо да не говоря с него?

— Това няма никакво значение. Основно правило е никога да не разговаряш с ченге за твоите действия по времето, когато е извършено дадено престъпление, без присъствието на адвоката си.

— Но аз не съм бил...

— Няма значение. Какво те питаше? Ти какво му отговори?

— Това означава ли, че се ангажираш със защитата ми?

Фаръл кимна.

— Че разбира се. Ти какво си мислиш?

В петък, малко след пладне, Глицки крачеше по коридора на четвъртия етаж към отдел „Убийства“. Сутринта му бе минала в разпити на свидетелите, които живееха от двете страни на жилището на седемдесетгодишния нещастник, оказал се за зла беда притежател на оръжие за самозащита. Навярно последната мисъл на човека е била, че пистолетът ще му е от полза, ако грабителят нахлуе в дома му.

Дръжки.

Последните няколко дни направо можеха да минат в графата „сюрреализъм“. Вкъщи например щетите от земетресението наистина бяха сериозни, но като по чудо, всички до една лесно поправими. Вече бяха укрепили гардероба и отново закачиха вътре дрехите. А в детската стая Джейк бе крещял така заради тъмнината и защото се бе изтърсил от леглото. Айзък и О Джей пък бяха останали безмълвни, чисто и просто защото бяха спали през цялото време. (Както щеше да направи и той, ако Фло не му бе изкрещяла...)

През целия вчерашен ден жена му не беше се спряла. Шеташе напред-назад, изхвърляше счупените съдове, парчетата порцелан и стъкло, оправяше, чистеше с прахосмукачката, преподреждаше, дори изми прозорците. Оправяше ли, оправяше гнездото си.

В деня на земетресението той си бе останал вкъщи. (Ако го погледнеш от друг ъгъл, това бе един хубав ден за Сан Франциско. Нямаше постъпил нито един сигнал за убийство.) Днес, на втория ден, повече не можеше да гледа как Фло се юрка толкова много, как си подсвирква, сякаш отново се бе родила. С толкова много енергия и

желание... сигурно скоро щеше да рухне. Не можеше да си позволи лукса надеждата отново да избуи в гърдите му.

Това нейното беше чист адреналин.

Нямаше да се хване на това хоро, а тя на свой ред не искаше да ѝ се мотае наоколо и да я вкарва с държането си в старите козовози. Почти щяха да се счепкат, ако не бе излязъл.

И тъй, той се зае със заплануваните за тази сутрин разпити. Сега, вече в отдела, имаше намерение да развърти телефоните и да се чуе с някои от другите свидетели по останалите случаи, които движеше, а така също да се обади в телефонната компания и да види какво става със записите от разговорите на Марк Духър.

На бюрото му го чакаше някакъв пакет и той разкъса опаковката. Бе предполагал, че записите ще се забавят още някой и друг ден, но ето че ги държеше в ръцете си.

Чудесата никога не свършваха.

С телефонните разговори от дома на Духър бе лесно. Не бе провел нито един през онзи понеделник, в който бе убит Транг. Положението с разговорите от офиса беше малко по-интересно. Бе звънял два пъти на Транг — в тринайсет и четирийсет и в шестнайсет и петдесет — часовете, отбелязани на компютъра на мъртвеца.

Което означаваше, че ако Транг бе забъркал някоя история, за да впечатли майка си и гаджето си, основните ѝ елементи бяха близо до истината. Пулсът му се ускори — напрежението от преследването си казваше думата — и Глицки посегна към последната купчинка листове. Там, както бе обещал още Транг, се съдържаше разпечатката от третото обаждане, в деветнайсет и двапет и пет, осъществено от Духър по клетъчния му телефон.

И въпреки че Глицки споделяше официалното отношение към мерзавците в Сан Франциско, което гласеше, че на третия път стомната за вода се чупи, този път му се прищя да се обади на Духър. Като се облегна на стола и изпружи крака върху бюрото, той се запита какво ли би могло да означава всичко това, ако можеше изобщо да се търси някакъв смисъл.

Въпреки своята загадъчност, бележките в компютъра на Транг криеха определен смисъл — Марк Духър се бе занимавал със сделката, а не бе играл ролята на съветник във връзка с някакво дело за лична обида, както бе претендирал при разговора им. Глицки не би могъл да

измисли никаква причина, поради която Транг да лъжеше сам себе си в компютърния си бележник.

Междувременно се натъкна на още една странна отметка — „МД от Ф“. Ставаше дума за обаждането в деветнайсет и два и пет и Глицки го дешифрира в смисъл, че Духър се е обадил от кабинета на Флеърти. Но всъщност той бе звънял от колата си. Какво ли означаваше това? Имаше ли вероятност зад това „Ф“ да не стоеше Флеърти?

Мина му и друга мисъл — имаше ли изобщо Транг дело за лична обида сред случаите си? Ето една прясна следа за хрътката Пол Тию. Ами бележката „МД съобщение“? Навярно съществуваше нещичко, което в лабораторията биха могли да спасят от лентата в телефонния секретар на Транг, даже и ако отгоре имаше други записи. Той се наведе напред, дръпна жълтия си бележник и започна да пише.

Жадуваше да хване Духър в лъжа. В каквато и да е лъжа. Изпаднал в състояние на транс, той се загуби сред бележките си. След това се загледа неவிждащо пред себе си. Дръпна телефона и набра някакъв номер.

— Адвокатски кантори — чу глас.

— Добър ден. Обажда се сержант Глицки от отдел „Убийства“. Бих желал да говоря със секретарката на господин Духър, ако обичате. Съжалявам, но не мога да си спомня името ѝ.

— Джани.

— Точно така беше. Благодаря.

— Кабинетът на господин Духър.

— Джани ли е на телефона?

— Да.

Още едно представяне, още един преодолян бюрократичен риф, след което Глицки каза:

— Джани, налага ми се да уточня някои неща, които ми каза шефът ви. Става дума за рутинна практика...

Оказа се, че Джани си спомня за обаждането на Транг в деня на убийството. Той позвънил към обяд и оставил спешно съобщение, щом Духър се върне, да му се обади.

— Ставаше дума за окончателните условия на споразумението, нали така?

Джани млъкна, питайки се навярно дали не казва нещо излишно. Глицки не искаше да се проваля.

— Съжалявам — каза той. — Аз поне останах с такова впечатление. — Нека тя да си мисли, че знае всичко това от Духър.

Джани се хвана и продължи:

— Господин Транг ми напомни да кажа на господин Духър, че трябва да се чуят преди пет, не по-късно. В противен случай щял да задвижи процедурата и да подаде допълнената жалба още на следващия ден.

И така, обаждането на Транг до Духър е било във връзка със споразумението. Джани бе казала достатъчно. Това автоматично превръщаше Духър в лъжец.

Ако казаното бе истина, в най-лекия вариант то драматично увеличаваше шансовете Духър да крие нещо, а в най-тежкия просто той да е убиецът.

Глицки сподели версията си с Франк Батист. Лейтенантът седеше в кабинета си с ръце на бюрото. В едната държеше молив и поклащаше глава.

— Вярвам ти, макар че щях да бъда още по-щастлив, ако имаше идея защо го е направил.

— Нали точно ти поне един милион пъти си повтарял, че главното в нашата работа не е мотивът, а доказателството.

— Да, казвал съм го и съм бил прав.

— Тогава?

— Какво тогава? Къде са ти доказателствата в такъв случай? — Батист продължаваше да барабани с молива. — Защото сме наясно, че не би могъл да посочиш никакъв мотив.

Но Глицки нямаше намерение да загърбва току-така темата. В своята практика той бе установил, че хората не ги убиват толкова често — не и техни познати — ей така, без нищо.

— Виж, Архиепископията е най-големия клиент на Духър. Ако загубеше делото, щяха да го разкарат.

— Защо смяташ, че би се получило така?

— Защото нямаше да си е свършил работата, която да доведе до спечелване на процеса.

— И какво от това?

Глицки се ококори.

— Защото, Франк, една загуба в съда би била голям политически удар за архиепископа.

— Значи, за да не допусне провал, Духър убива Транг? Навлизаш в сферата на фантастиката, Ейб.

— Знаем. Но това ми хрумна.

Батист се изпъна, удари още два-три пъти с молива по масата, разтри врата си.

— Сигурен ли си, че не си вдигнал мерника на Духър, просто защото нямаш други заподозрени?

— А може би няма други заподозрени, защото той го е извършил, Франк.

— Може и така да е. — На Батист не му се спореше и затова развя бяло знаме. — Е, добре, разговорът ни беше поучителен и забавен. И друг път трябва да си говорим така. Върнахме се в изходната точка, нали? Че няма мотив. Да оставим тогава мотива на мира. Ти дойде, за да ме запознаеш с доказателствата. Истината е в доказателствата. Какво имаш налице?

Но нямаше кой знае какво. Глицки бе получил разрешението за достъп до телефонните разговори на Духър, като бе изтъкнал пред съдия Аренсън стария юридически аргумент, че всичко е възможно. Съдията го познаваше чудесно и бе наясно, че той няма да злоупотреби с привилегията си.

Сега въпросът бе дали информацията от записите на телефонните разговори — трите обаждания, съвпадащи с бележките в компютъра на Транг — може да доведе до възбуждане на съдебно дирене. Глицки знаеше, че съдията няма да му подпише заповедта за по-решителни действия, които той се канеше да препоръча — обиск в къщата, колата и службата на Духър и така нататък — преди да има нещо реално, без значение дали веществена улика или нещо друго, което да подкрепя голите подозрения на Глицки.

Той се бе надявал, че телефонните обаждания ще се окажат достатъчни, но щом Батист не мислеше така, и съдията щеше да е на подобно мнение.

— Да не би днес да ти е кофти ден, Франк, или какво?

Барабаненето на молива започна пак.

— Какво доказват те, Ейб? Телефонните обаждания.

— Духър каза, че били разговаряли върху някакво дело за лична обида. Но бележките на Транг сочат, че се касае за споразумението. —
Още докато изричаше тези думи, Глицки бе наясно с опровержението,
което ще последва и което би било съвсем основателно.

— Значи цялата работа е „ама казал това, ама казал онова“.

— Обаче секретарката на Духър, Джани, потвърди информацията
от бележките на Транг.

— Тя не е чула последните две обаждания.

— Защо му е на Транг да води измислени бележки във връзка с
обажданията? Това просто е нелепо.

Батист стисна молива.

— Ейб, дори и да са разговаряли за споразумението, дори и
Духър да лъже, пак не разполагаме с нищо. Може пък Духър да е спял
с гаджето на Транг.

— Или с майка му — каза Глицки. — А защо не и с двете.

Батист оцени казаното.

— Ето че най-сетне попаднахме на следа.

Глицки плътно стискаше устните си в израз на безсилие, а
белегът му набъбна.

— Трябва ми разрешително за обиск. Да надникна в мръсното
пране на нашия човек.

Батист мислеше другояче.

— Аренсън няма да го подпише, не и въз основа на това, с което
разполагаш до момента. Трябва ти още нещичко. Какво стана с
байонета?

— Не го е донесъл вкъщи от Виетнам — отговори Глицки, но
бързо млъкна.

Батист широко се усмихна.

— Според неговите думи.

— Боже, какъв глупак съм! Ами съпругата?

Ако тя го поканеше вътре, нямаше да има нужда от съдебна
заповед.

Пазеше в чекмеджето на бюрото си бяла риза и официална
вратовръзка, останали от някакво забравено вече явяване пред съда.
Той се преоблече в мъжката тоалетна и замени до утре авиаторското си

яке със сивото спортно палто на Франк Батист. Ръкавите му бяха малко къси, но в раменете не го стягаше. Щеше да свърши работа.

Застанал пред полуотворената предна врата и с полицейската значка в ръка, той се представи на Шийла Духър. Когато излизаше от Съдебната палата, времето бе слънчево, макар и ветровито, но тук, само на километър и нещо от океана, бе паднала мъгла и остър вятър пронизваше костите му. Но той не му обръщаше внимание. Дори в момента атмосферните условия работеха в негова полза.

— ... по случая „Виктор Транг“. Запозната ли сте?

— Да. Случилото се е такава трагедия. Марк го преживя много тежко.

— Знам. Искях да мина малко по-късно, за да заваря и съпруга ви, но се случих наоколо и предположих, че бих могъл да си спестя известно време. А и без това се канех да ви задам няколко въпроса.

— На мен?

— Да, госпожо.

— За какво? Аз дори не познавах Виктор Транг.

Глицки сви рамене.

— Но знаете къде е бил мъжът ви в нощта на убийството.

— Да. Всъщност, не знам. Да не мислите...?

— В момента нищо не си мисля, госпожо Духър. Но е факт, че вашият съпруг е бил един от последните хора, които са разговаряли с Виктор Транг измежду тези, които ние познаваме. Тъй че, колкото и невероятно да ви звучи, той също е заподозрян. А вие бихте могли да разсеете тези подозрения още сега. Беше ли си той вкъщи през онази вечер в понеделник преди една седмица?

Забеляза, че тя е сграбчила дръжката на вратата, чертите на лицето ѝ се бяха втвърдили, а очите ѝ играеха.

— Мисля, че трябва да се обадя на Марк — заяви жената.

— Бихте могли да го направите, но сама разбирате, че всичко, което ми кажете преди разговора си с него, би имало по-голяма стойност. Може да потвърдите алибито му още сега и това ще сложи край на всякакви подозрения. — Той допълни заговорнически: — Наистина, госпожо. Ще направите едно добро дело.

Тя се поколеба за момент, а сетне каза:

— Вечерта в понеделник. Отиде на игрището за голф, мисля. Мога да проверя.

— Същото каза и съпругът ви — усмихна се Глицки. — Виждате, че не е толкова страшно.

Вятърът се бе засилил и Шийла Духър сякаш чак сега забеляза това.

— Съжалявам, сержант. Искате ли да влезем вътре, за да не ни притеснява времето.

— Не бих имал нищо против, щом ме каните.

Тя му предложи чаша чай. Седяха от двете страни на мраморния бар в осветената от дневната светлина кухня, която имаше размери почти колкото двустайното жилище на Глицки. През френските прозорци се виждаше част от поддържаната морава с леха от ранни жълти нарциси и голите корени и стъбла на градината от рози.

Той отпи бавно от чая, преглътна и заговори.

— Госпожо Духър, вашият съпруг бе много разстроен от смъртта на Виктор Транг. Той ме попита дали не би могъл да подпомогне с нещо нашето разследване.

На лицето ѝ бе изписан израз на добронамерена загриженост и Глицки мимоходом отбеляза този факт. Но, което бе по-важно, това означаваше, че Духър не е споделил с нея факта, че е заподозрян.

— Марк е такъв — отвърна тя и зачака полицаят да продължи по-нататък.

— Не бях се замислял върху това, докато не установихме, че Транг е бил наръган с байонет.

— Боже, какъв ужас!

Той кимна.

— Да, госпожо, гледката не бе от най-приятните. Въпросът обаче е, че не открихме много повече от това. Оръжието не бе намерено — без съмнение убиецът го е изхвърлил някъде навън. Както и да е, аз споменах на съпруга ви тези неща — той настояваше да го държа в течение. Казах му, че ако можем да уточним вида на байонета, по големината на острието и така нататък — той се усмихна и заговори по-бързо, надявайки се, че тя следи мисълта му, — нашите специалисти са наясно с тези неща, бихме могли да установим откъде е купен или през коя война е бил използван, нещо такова. А отгук да открием и откъде убиецът се е сдобил с него.

Надеждата се разгаряше в него.

Тя го слушаше внимателно.

— Надявах се да го сравня с байонета на вашия съпруг, който той си е донесъл от Виетнам. Понеже Транг е бил виетнамец, това може да насочи вниманието ни към някой от неговата общност. Вярно е, целим се далеч, но нищо не ни коства да проверим.

Тя кимна.

— Не съм сигурна дали разбрах всичко, но идеята не изглежда лоша. — Тя се изправи. — Мисля, че е навън в гаража, но е доста нависоко. Ще се наложи да ми помогнете да го сваля. Нали нямате нищо против?

Мръкваше се, а Фаръл още не бе успял да се свърже със Сам.

Накрая толкова се притесни, че реши да отиде с колата до дома ѝ, за да провери какво става.

Вчера, по време на земетресението, доста народ пострада, включително и той самият. Още тогава, докато се бореше с пораженията вкъщи, Фаръл на няколко пъти опита да се чуе със Сам, но безуспешно.

Все пак бе разчитал да я хване по телефона днес.

Започна да ѝ звъни още със ставането си, опита може би двайсетина пъти, но отново нищо. Телефонният ѝ секретар не бе включен, не разполагаше със служебния ѝ телефон в клиниката, никой не се бе чувал с нея. А телефонният номер на брат ѝ Лари го нямаше в указателя.

Накрая на Фаръл дори му хрумна да звънне пак на Духър след техния толкова изненадващ обяд, за да види дали по някаква случайност той няма телефона на Кристина Карера, която евентуално би могла да знае нещо за Сам. Но и там удари на камък. Духър му каза, че Кристина е при родителите си в Оджай.

Макар че от къде на къде и как Марк знаеше това?

Първият признак, че има нещо нередно, бяха строителните машини и съоръжения, задръстили целия път нагоре към Ашбъри стрийт, които пречеха на движението в посока Туин Пийкс. Фаръл караше своя датсун, модел 1978, боядисан преди шест години от сина му в един цвят, който Лидия наричаше „повръщано жълто“. (Самата Лидия разполагаше с беемве, модел 1992, цвят зелен металик, да я вземат мътните.) Барт на свой ред хич не се радваше на мъглата и мръсния въздух, като показваше това все по-недвусмислено.

Най-сетне, като че ли с Божия помощ, се освободи място за паркиране и Фаръл бързо го зае с колата. Бе решил двамата с Барт да стигнат до сградата пеш. А и така или иначе, мислеше си той, крайно време бе другарят му да се запознае с Куюйл. Фаръл хвана каишката на кучето и изскочи от колата.

Но щом наближи пресечката на Сам, размерите на катастрофата го стреснаха и адвокатът ускори ход. Виждаха се доста полицейски коли, а така също линейки и пожарни. Цяла тълпа зяпачи, вперили поглед в разрушенията, бяха образували плътен кордон наоколо.

Най-пострадали бяха четири тухлени постройките, наредени една след друга от западната страна на улицата. Блокът на Сам бе предпоследният. Комините и на четирите сгради бяха рухнали, а почти всички прозорци по фасадите им бяха станали на сол. И въпреки че аварийните екипи явно разчистваха от доста време, всичко наоколо все още бе заринато от счупени тухли и керемиди.

Първите две сгради вече бяха опасани от поддържащи скелета, но доколкото Фаръл можеше да види от мястото си, блокът на Сам засега бе извън обсега на спасителните работи. Предният ъгъл на сградата бе пропаднал напълно, а това, което бе останало от нея, сякаш чакаше и най-малкия трус, за да се срине на свой ред.

Боже Господи, прошепна той. Та точно там се намираше стаята на Сам. И тя няма как да не е била вътре!

Фаръл се приближи към един от облечените в синя униформа полицаи, които пазеха тълпата да не се приближи прекалено много до опасната сграда.

— Извинете. Имам познат в тази сграда. Разполагате ли с някакви сведения за наемателите?

Ченгето се обърна вежливо към него.

— Проверихте ли в болниците? На ваше място бих започнал оттам.

Уес кимна безмълвно и около минута остана вцепенен от силата на земната стихия.

— Извинете — повтори той. — Имате ли сведения за някакви жертви при земетресението в тези сгради?

Полицаят поклати глава, изпълнен със съчувствие при мисълта за най-лошото.

— На ваше място бих проверил в болниците — повтори той.

След като веднъж Шийла Духър бе признала, че съпругът ѝ е притежавал байонет — въпреки че не го откриха в гаража — Глицки

предполагаше, че оттук нататък заповедта за обиск няма да представлява никакъв проблем.

Той попълни нов екземпляр и го занесе долу при дежурния тази седмица съдия на име Мартин Аренсън. Но Аренсън, подобно на много други, се занимаваше с разчистване на щетите от земетресението. Той бе прехвърлил съдебните си задължения на друг градски съдия, Ан Конър, но тя не възприе с овации тезата на Ейб за предполагаема вина. След отказа ѝ да подпише заповедта, Глицки изпадна в шах. Щом веднъж съдия от Градския съд откажеше да подпише някоя заповед за обиск, колегите му до един щяха да сторят същото.

Разбира се, старото куче Глицки разполагаше и с друга възможност, която нееднократно бе използвал в миналото при екстрени ситуации. Той можеше да отиде направо във Върховния съд и да вземе подпечатана заповед от някой от съдиите от Висшия съдебен състав. Там го познаваха отлично, защото повечето дела, които бе съпровождал, бяха за убийства. Но трябваше да побърза, преди Духър да има възможност да се отърве и от други улики или да скрие още нещо.

— Но съпругата не може да свидетелства срещу него — каза съдия Оскар Томасино. Заповедта за обиск лежеше пред него върху празното бюро в очакване на подписа му. Той бе изслушал разказа на Глицки, но също не се бе зарадвал на идеята му за предполагаемата вина. — Не съм ли прав? Нищо не насочва вниманието към този човек, освен твоето съмнително от правна точка нахлуване в дома му.

— Господин съдия, съпругата ме пусна вътре.

Томасино махна с ръка. На възраст бе около шейсетте. Сивата му коса бе подстригана като четка. Имаше грубо лице с кафяви петна и репутацията на правен фанатик.

Беше петък вечер. Съдията си бе тръгнал за вкъщи след една изнурителна седмица, минала под знака на земетресението, което бе опропастило много текуща работа, но Глицки го бе настигнал на задния вход и се бе опитал да го върне отново на работното му място с всичките произтичащи от това последствия. Магистратът бе склонил, но само като проява на добра воля, а не в качеството на служебно

ангажирано лице. И сега не показваше никакво предразположение да окаже съдействие. Само движеше нагоре-надолу по стар навик рунтавите си вежди, пронизваше Глицки с очи и мълчеше.

— Не се нуждая от нейните свидетелски показания, Ваша Светлост — повтори Глицки. — Просто ми трябва да надзърна малко в къщата.

Съдията гладеше с ръце ламинираната повърхност на бюрото си.

— Ейб, не забравяй, че става дума за виден човек, не за някой от нашите боклуци, макар че от гледна точка на закона това няма никакво значение. А на всичкото отгоре какво ми казваш — че не си открил нищо подсъдно в записите на телефонните разговори, така ли?

Глицки нямаше къде да ходи и малко или много призна този факт, като обаче се опита да смекчи смисъла му, споменавайки за някакви пречки. Томасино обаче го прекъсна:

— Аз не забелязвам такова нещо, Ейб. — Съдията изправи гръб, докато обмисляше следващите си думи. — Знаеш, че този номер с идването във Върховния съд, когато си бил отрязан от Градския, е доста коварен. Наясно съм с твоя силен инстинкт; даже допускам, че може да си прав. Но нещата, които ми предлагаш, не ми стигат. Ето, и Конър е била на същото мнение.

— Господин съдия...

Томасино отново вдигна ръка.

— Съзнавам, че точно сега не можеш пак да отидеш в Градския съд. Но трябва да ми предоставиш още мъничко информация. Ако откриеш нещо, ела направо вкъщи, ще си бъда у дома през целия уикенд. И аз ще разпиша заповедта. Но имам нужда от нещо, на което да се опра. Между другото, знаеш ли изобщо къде е бил той въпросната вечер?

— Убивал е Виктор Транг.

Лицето отсреща се вкамени, а веждите отново заподскачаха.

— Добре, добре. Но той какво казва?

— Че бил на игрището за голф, а после се върнал в кабинета си и работил до късно.

— Ето, ако е станало така, навярно някой го е видял. Или пък не го е видял.

— Да, би трябвало да сте прав.

— Е, пожелавам ти късмет — каза съдията. — Приятна събота и неделя.

Глицки щеше да е луд, ако припнеше със снимката на Марк Духър в ръка да обикаля игрищата за голф в града и да пита служителите дали специално не си спомнят да са виждали този човек преди седмица и половина. Ако и за миг допуснеше, че по този начин може да постигне някакви резултати, без съмнение така и щеше да постъпи. Във всеки случай вярваше в думите, които бе изрекъл пред Томасино. През онази вечер Марк Духър не бе играл на голф, а бе убил Транг.

Но като теглеше чертата, винаги стигаше до едно и също нещо — че нямаше подписана заповед за обиск, която да му позволи да открие едно-друго, така че какво, по дяволите, му оставаше?

Потънал в размисъл, той стоеше във фойето на Съдебната палата пред асансьорите с ръце в джобовете, без да обръща внимание на тълпите, изнизващи се навън за уикенда.

— Чай с много лимон ли си пил, Ейб? — попита Аманда Дженкинс, помощник областният прокурор, с която се бяха сблъскали във връзка със случая Левън Коупс. Тя се бе отделила от множеството и усмихнато гледаше към него. — Тази гримаса е толкова типична за теб.

— Няма да повярваш, но наистина току-що *изядох* един лимон. — И той показва неподписаната заповед. — Но това, което осмисли деня ми, бе реакцията на Томасино.

Дженкинс грабна формуляра и го прегледа набързо.

— Всичко изглежда наред. Къщата, колата, офиса и така нататък. Какъв ти е проблемът?

— Сигурно забелязваш, че онзи съдия отличник не го подписа. Оказа се, че първоначалният ми заподозрян се явява нещо като стълб на обществото, тъй че на него, богоравния съдия, му била необходима къде-къде по-уважителна вероятна причина, отколкото на нас, простосмъртните.

— А-а, демокрацията...

— Не е ли знаменито? Тъй като нямам улики, не мога да получа и разрешение да потърся някакви улики.

— Системата е направо превъзходна — съгласи се Дженкинс. — Но в крайна сметка, с какво разполагаш? Открил ли си нещо? Не може да не разполагаш с нищо.

Глицки започна да разказва на Аманда за подозренията си, за онова споразумение, за разминаването в показанията на Марк Духър, от една страна, и майката и приятелката на Транг, от друга, за съмнителното алиби, за това, че байонетът, както изглеждаше, е изчезнал мистериозно съвсем навреме и накрая за разрешението, подписано от съдията, да се запознае с телефонните разговори на Духър.

— Но сред тях няма начин да фигурират разговорите от телефона в колата му, нали?

— Да. Но какво от това?

Обичайното сурово изражение на Дженкинс се промени. В очите ѝ блесна вълнение.

— Имаш ли време да изчакаш до пет, да прием едно кафе? Може би не всичко е изгубено.

Почти празното приземно кафене създаваше усещането за пещера, която ечеше от работата на чистачите. Глицки и Дженкинс взеха две картонени чашки с кафе от дългия тезгях от неръждаема стомана и седнаха един срещу друг на една от стъваемите масички. Аманда вече се бе впуснала в обяснения за новия високотехнологичен издирващ способ, открит като страничен продукт на клетъчната телефонна мрежа.

— Никога не си чувал за това — палеше се тя, — защото още никой не го е използвал, за да открие къде е бил даден абонат. Обикновено го използват, за да издирят къде се намира в момента човекът.

— Е?

Тя обаче забеляза, че Глицки още не може да влезе в час.

— Ейб, спомняш ли си онова отвличане на дете с откуп в Оукланд миналата година? Похитителят звънеше на семейството на отвлеченото дете през пет минути, напомняйки за откупа, като променяше мястото за предаването му, за да бъде сигурен, че няма да бъде пусната „опашка“, с една дума, обичайните работи. И ще познаеш

ли какво се случи? Тъй като обажданията били от телефона в колата, едно от нашите момчета се сети за някаква статия в едно списание, от онези, които често захвърляме. Напъна си мозъка и се обади в телефонната компания с въпроса дали има някакъв начин, дори, ако се наложи, и по-грубичък, с който да се открие мястото на обаждането от клетъчен телефон. Знаеш ли каква е системата?

— Слушам те.

— Едно толкова голямо населено място като Оукланд разполага с поне десет кули, пръснати около града — или клетки, според наименованието им. Дотук ти е ясно, нали? Те работят като комбиниран приемател/предавател. Ако си в колата и водиш разговор, значи ще се придвижваш от една клетка към друга, а разговорът се записва.

— Така.

— Но, и тук е тънкостта, вътре във всяка клетка има едни пресечени конусчета, които приемат сигналите. Та похитителят говори по телефона и пак звъни, и пак, и пак. А нашите откриват точно кулата, около която се движи колата, и го закопчават.

Глицки кимна. Аманда беше съвсем права. Ако всичко бе вярно, чудесно.

— Но не виждам на мен какво ще ми помогне това в случая — въздъхна той.

— Аз също, Ейб. Но нали Томасино ти е казал, че му трябва още нещичко за предполагаема вина? Може би твоят заподозрян се е намирал на петнайсет километра от мястото, на което казва, че е бил. Или нещо подобно. Докажи, че лъже. По дяволите, нали разполагаш с разрешение за телефонните разговори. Използвай го до дупка.

Шийла му каза какво е направила.

— Будалкаш ли ме? Този кучи син! Значи идва тук, лъже те, нахлува в дома ни? Ще звънна на Фаръл да се обади на който трябва. Това си е чист тормоз. Ще разжалвам този кучи син!

Той хвърли чашата си за уиски от оловен кристал с всичка сила и тя се разби в долната половина на френските прозорци. Цялата кухня се покри със стъкла.

— Този кучи син!

Шийла лежеше върху кушетката в своята стая и плачеше. Тя бе от поколението, което изпитваше уважение към властта. Сержант Глицки олицетворяваше тази власт. Но той я бе предал, бе я измамил, бе я използвал като оръдие за обвинение срещу съпруга ѝ. Тя беше поставила мъжа си в опасност. Не можеше да спре да хълца.

Марк се приближи до нея и ѝ подаде голяма чаша с бяло вино. Шийла я хвана с две ръце. Той седна до нея.

— Всичко е наред, Шийла. Откъде си можела да знаеш?

Тя поклати глава и промълви през потока от сълзи, които не спираха да текат:

— Трябваше да се сетя. Или поне трябваше да ти звънна.

Марк ѝ помогна с ръка да повдигне чашата си и да я допре до устните си. Това свърши работа. Тя преглътна и пак отпи от леденото бяло вино.

Напоследък си пийваше редовно по чаша-две без никакви неприятни последици. Така или иначе докторите днес изпитваха направо параноя, като чуеха за алкохол. Най-накрая трябваше да тури пепел на зловещите им прокоби. Та алкохолът всъщност изобщо не ѝ пречеше, напротив — само ѝ помагаше.

Шийла отново се съвзе.

— Наистина, Марк, историята хич не ми прозвуча убедително, но си помислих...

— Всичко е наред — повтори той. — Не е станал гаф. Дори нямам никакъв проклет байонет.

— Знам. Но не можах да си спомня...

— Изгубих го на един излет преди пет-десет години или даже повече. Не помниш ли?

— Но защо тогава той ще си мисли, сержантът де...?

Мъжът ѝ поклати глава.

— Нямам представа. Просто познавах Транг. Може би съм най-удобният. Там май не си дават много зор. — Той се протегна и постави ръката си на рамото ѝ.

— И сега какво ще стане? — попита плахо тя.

Марк отново се отпусна на кушетката.

— Мисля, че най-вероятно ще се върне отново, този път със заповед за обиск в ръка и ще обърне къщата наопаки, а сигурно ще тършува и в колата, и в офиса. Така или иначе съм притежавал М-16 и той видя това. Нищо чудно някой съдия да се впрегне и да тегли един подпис. В края на краищата го свих от армията, издавайки по този начин дългогодишните си престъпни наклонности.

— Бил си само на двайсет и три! — извика Шийла. — С нищо не си нарушил закона почти четвърт век.

— Е, веднъж клъцнах етикета на един дюшек.

— Не се прави на смешник. Точно сега недей. — Тя поклати глава. — Боже, това не е за вярване. Не може такава нещца да се случва на нас.

Фаръл десет пъти се прокле заради глупостта си, но в момента нямаше друг избор. Сега трябваше отново да измине същия път до дома си в долния край на район Сънсет, за да остави така или иначе Барт, затова реши да започне обиколката по болниците оттам. След десет минути вече летеше с колата, но петте километра слалом в натоварения трафик на петъчната вечер му отнеха почти час, като в този час влизаше и изминаването на двестата метра до болницата, от която започна издирването — „Света Мария“.

Уес мразеше почти всичко, свързано с болници — миризмата, светлината, звуците вътре, които бяха едновременно глухи и кънтящи. Когато вратата на асансьора се отвори на четвъртия етаж, той въздъхна с облекчение. Не го бяха пратили в интензивното отделение. Откри, че просто го е било страх да попита къде лежи тя.

Той спря пред вратата на стаята. Оттук не можеше да види леглото ѝ, защото поставеният около него параван го закриваше, но зърна Лари и Сали, брата на Сам и жена му, които стояха един до друг и тихичко си говореха.

— Ей, приятели — каза. — Никой не се обажда, никой не пише. На това ли му викате купон? — А сетне, като видя Сам с превързана глава, едната ѝ ръка над одеялото, а другата залепена за тялото, той се приближи и застана точно над нея. — Здравей.

Докато се усети, ръката му сграбчи свободната ѝ ръка. Под очите ѝ имаше жълто-черни петна, а върху свода на носа ѝ — лепенка. Видя,

че тя прави опити да му се усмихне за поздрав, но това надхвърляше възможностите ѝ. Очите ѝ се навлажниха и той се наведе над нея, допря бузата си до нейната и известно време поседя така.

— Господи! — възкликна. — Боже, благодаря ти!

— Ще се оправи — чу гласа на Лари зад себе си. — Още някой и друг ден и ще я изпишат.

Той се изправи, все още стиснал ръката ѝ и вперил поглед в нея.

— Ще разпитам брат ти и снаха ти — каза.

Лари и Сали му разказаха подробностите. Сам бе извадила истински късмет, отървавайки се само със сътресение, счупен нос, счупена ключица, няколко натъртвания и охлузвания. Била затрупана под тухлите и хоросана, но гредите на тавана попречили къщата да рухне върху нея. Извадили я след около три часа.

— Ами Куейл? Той добре ли е?

Сам стисна силно ръката му. После поклати глава и по бузата ѝ се търколи една сълза.

Глицки си помисли, че този ден никога няма да свърши, но беше попаднал на гореща следа и не трябваше да спира.

След като се раздели с Аманда, той се изкачи тичешком по външните стълби до отдел „Убийства“ и набра номера на компанията за клетъчни телефони. Заради земетресението Хал Фриск, един от шефовете, беше останал до късно на работа. Разбира се, той не би имал нищо против да помогне с каквото може.

И тъй, пет минути след като изпрати по факса на Фриск копие от заповедта, Глицки пак заседна на телефона с отворена пред себе си карта на Сан Франциско.

— Говорим за обаждането в осем без двайсет вечерта, така ли? — попита Фриск.

— Тук така пише — потвърди Глицки.

— Добре. — Отсреща настъпи кратка пауза. — Това е зона СФ-43. Имате ли карта пред вас? По всичко личи, че е карал по шосе 280. Защото само минута по-късно е влязъл в зона СФ-42, придвижвайки се на запад.

Глицки направо затъна в различните варианти, но никой от тях не му вършеше кой знае каква работа. Наистина, Транг бе убит в

близост до шосе 280, на юг от него, на Джинива авеню, но за да се придвижиш от игрището за голф до къщата на Духър, в интерес на истината, би могъл спокойно да използваш същия маршрут.

Но Фриск продължи:

— И така, сега той се придвижва към ДС-3.

— Още по на запад?

Отново кратка пауза.

— Не, по-скоро на юг. Засичането на разговора се е прехвърлило в ДС — Дали Сити. Погледнете на картата. Бих казал, че като че ли е напуснал магистралата при Джинива и се е насочил на юг. Не може да се каже докъде е стигнал, защото разговорът е приключил. Сержант Глицки?

— Да, слушам.

Духър бе напуснал магистралата и бе завил по Джинива в седем и четирийсет и една, като добре е знаел, че по това време Гранг е сам в офиса си.

Готово!

Архиепископ Флеърти отмени останалите си срещи за тази понеделнишка сутрин. Това беше по-важно. Всъщност цялата ситуация започваше да става неуправляема. През почивните дни полицаите бяха обърнали света на Марк Духър с краката нагоре без да открият каквото и да е, което да го свърже с Виктор Транг. Това бе безсъвместно, безотговорно и отвратително.

Затова спартанският му кабинет бе претъпкан с адвокати. Постоянният му съветник Гейб Стокман тракаше по клавиатурата на лаптопа си. През по-голямата част от уикенда той поддържаше връзка с Духър, а сега бяха дошли Марк и неговият адвокат, непознатият за Флеърти Уес Фаръл. Седяха около малката масичка до прозореца, който гледаше към училищния двор, и си наливаха кафе.

— Иска ми се да разбера защо са се спрели на теб, Марк — обади се Флеърти.

Уес Фаръл, новият човек, спря да разбърква кафето си.

— Едно време Марк имаше байонет. Говорил е с Транг. Нямам за кой друг да се хванат, разполагат само с това. А имам и една теория, ако искате да я чуете...

— Точно сега бих изслушал всичко, което звучи логично.

— Глицки. Сержант Глицки. Разбрах, че и вие сте се запознали с него. Че е нападнал и вас.

— Малко силно казано — намръщи се Флеърти. — Нека кажем, че не беше много любезен.

— Както и да е, Ваше Превъзходителство. Поразрових малко при някои мои познати в Съдебната палата. Глицки си има сериозни лични проблеми. Жена му умира. Той прецака последното си разследване, в което отново бе намесен мой клиент. В същото време драпа за повишение и страшно му е нужен успех, около който да се вдигне шум. А кой отговаря за повишенията в полицията? Дан Ригби, който е пешка на кмета, който пък на свой ред си пада малко ляв.

Флеърти го прекъсна:

— Да не ми казвате, че тук е замесена политика?

Стокман вдигна очи.

— *Всичко* е политика.

Оживен от подкрепата, Фаръл набра скорост.

— Ето как стоят нещата. Деветдесет на сто от подкрепата на кмета идва от черните, от феминистките и от хомосексуалистите, нали така? Ами че и двама от началник-отделите му са обратни. Католическата църква, която моят клиент Марк Духър представлява, е против абортите, против жените свещеници, против обратните...

— Не е точно така — прекъсна го Флеърти. Не му харесваше тази реторика — против това, против онова. Ако Фаръл се заемеше със защитата на Духър, щеше да се наложи да му пооправят речника. Църквата бе в защита на живота, семейството и брака. Тя не беше негативна институция.

Но Фаръл махна с ръка и продължи:

— И значи Глицки е готов да се потруди, за да скофти положението на Марк. Дори и при недостатъчни доказателства, а и това е меко казано, той застава на страната на хората, които могат да го повишат, които ще му пазят задника. Извинете за израза.

Настъпи тишина.

— Възможно ли е наистина това да е причината? — попита Флеърти. — Много е трудно за вярване. Говорим за полицейското управление в един голям град.

Фаръл отпи глътка кафе.

— Говорим за един човек.

Духър вдигна ръка. Гласът му беше хладен.

— Тук не става въпрос за Глицки, Уес. Няма улики, които да ме свързват с Виктор. По това време играех голф. Забравих да кажа на Глицки, че спрях на „Джинива“ да напълня резервоара на път за там. Сглупих като платих в брой. Служителят, който ми взе парите, беше заровил нос в някакъв азиатски вестник и следователно едва ли ще помни мен или колата ми. Или пък който и да е друг. Значи Глицки си мисли, че съм излъгал, но не е така. Дори и да ме е нарочил, някой трябва да ми повярва, че съм невинен. Може би самият областен прокурор. Крис Лок.

Архиепископът осъзна защо цени толкова много Духър. Той имаше ясен поглед върху нещата. Дори и в сърцето на тази буря градеше ясна и ефективна стратегия. Смешно бе да си помислиш, че на

Марк Духър може да му се наложи да прибегва до насилие. Беше твърде умен. Можеше да те унищожи, без да те докосне.

— Нека опитаме — кимна Флеърти. — Ще се обадя на Лок, ще му обясня положението. Да видим дали ще може да ни помогне.

Крис Лок беше първият черен областен прокурор в града и бе силно пристрастен към политиката. Седеше в кабинета си и мислеше за архиепископ Джеймс Флеърти, с когото бе говорил преди малко.

Лок знаеше, че Флеърти оказва влияние върху изборните резултати в Сан Франциско чрез енорийските проповеди, църковните вестници, обществените изяви, посланията до енорияшите. Освен това беше наясно, че консерваторите представляват около трийсет процента от гласоподавателите и не играят важна роля при изборите, но бе глупаво съвсем да ги пренебрегва. Въпреки че беше прокурор, Лок бе част от либералния екип на кмета (като всеки заел отговорна изборна длъжност в Сан Франциско), но ако лично подкрепеше архиепископа, може би това щеше да наклони везните в негова полза при някои бъдещи избори. Реши, че си заслужава да рискува и тайничко да се съюзи с мощен консерватор като Флеърти.

Но усещаше, че не става въпрос само за гласовете на избирателите. Беше нещо по-дълбоко, по-непосредствено, нещо, към което имаше слабост — да притежава козове срещу хора с власт. А Флеърти постъпи необичайно — помоли го за услуга. И това си заслужаваше вниманието.

Въпреки че отговаряше за всички съдебни процеси в града, Лок рядко следеше разследванията — това си беше работа на полицията. Прокуратурата се намесваше по-късно.

Но той, разбира се, си имаше източници. Можеше да разбере.

Арт Драйсдейл седеше зад бюрото си и жонглираше с бейзболни топки. Вече приближаваше шейсетте, но преди да започне да следва право, бе играл около две седмици за „Джайънтс“ и по стената зад него в рамки се намираха най-блестящите мигове от този кратък период.

През последните десетина години той въртеше работата в прокуратурата и Лок му се доверяваше за почти всички

административни решения. Областният прокурор слезе до по-малкия кабинет на Драйсдейл, почука на вратата и я затвори зад себе си.

Драйсдейл продължи да жонглира.

— Как го правиш това?

— Кое? Жонглирането ли?

— Не. Защо си мислиш, че ти говоря за жонглирането?

Топките паднаха — туп, туп, туп — в ръката на Драйсдейл и той ги остави на бюрото си.

— Това си е дарба — каза той. — Какво има?

— Какво знаеш за Марк Духър?

Главният заместник областен прокурор знаеше всичко, което можеше да се знае до този момент за Марк Духър. Драйсдейл вярваше в гладката връзка между полицейския участък, прокуратурата и съда. Поддържаше връзка с Ригби, с дежурния съдия, с помощник областните прокурори като Аманда Дженкинс. Знаеше нещата преди официално да се случат, ако не и по-рано. Ако го попитаха, несъмнено би казал, че далновидността му също е дарба.

Затова той разказа историята на Духър. Интересен миш-маш — страховете на Флеърти, тайнственият завой на Духър по „Джинива“ около времето на убийството, байонетът, разпитите на близките на Транг жени, твърде агресивната позиция на Глицки спрямо Левън Коупс, стресът, причинен от болестта на жена му.

— Но все още няма много доказателства?

Драйсдейл поклати глава.

— Не съм чул. Цяла събота и неделя търсиха.

— Флеърти твърди, че Духър е стълб на обществото.

— Стълбовете на обществото също са убивали хора.

— Знаем това, Арт. Но Негово Превъзходителство е на мнение, че Глицки тормози Духър по друга причина.

— Пословичната „друга причина“...

— Искам да кажа, че Флеърти е истински нещастен. *Истински* нещастен. Освен това се притеснява, че независимо от липсата на доказателства, Глицки ще арестува Духър за убийството на Транг.

Драйсдейл клатеше глава.

— Глицки е железен, Крис. Няма да го арестува без заповед. А щом няма доказателства, значи няма.

— Никакви?

— Никакви. Засега.

— Значи да кажа на архиепископа да не се безпокои.

— Ако нещата не се променят. Но... — вдигна пръст Драйсдейл,
— това често се случва.

— Ще го запомня, Арт. Но междувременно — изправи се Лок, — искам да спрем да тормозим човека. Или ще намерим доказателства, или ще го оставим на мира. Разбираме ли се?

— Винаги така сме правили, Крис.

Областният прокурор отвори вратата.

— Знам. Не искам да се нахвърлям на някое добро ченге, което си има проблеми, Арт, но изглежда Флеърти знае, че не разполагаме нито с косми, нито с тъкани, нито с отпечатъци, нито с кръв, нито с байонет. Нямаме и мотив. Прав ли съм?

— Да.

— Хубаво.

След като Лок затвори вратата, Драйсдейл се загледа в нея. После отново взе бейзболните топки. *И Крис си има дарба* — помисли си той, — *знае как да си подбира думите.*

Страховете на Глицки за жена му бяха основателни. След тридневното чистене, последвало земетресението, тя го беше излъгала, че в неделя сутринта се чувства по-добре. Когато Глицки излезе, за да продължи с обиска, Фло си легна.

Тя изпрати трите момчета на кино и им заръча да се приберат чак за вечеря. Знаеше, че медицинската сестра и Нат, бащата на Ейб, ще се върнат едва в понеделник. Мислеше си, че дотогава ще се оправи. Не искаше да притеснява никого, а напоследък само това правеше.

Но тази сутрин не успя да се вдигне от леглото. Сестрата беше при нея. Ейб не отиде на работа и сега заедно с Нат седяха в дневната — прегърбени, с лакти, оперени в коленете.

— Тя прави каквото трябва, Ейбрахам. Може би това чистене ѝ е дошло добре. За душата.

Глицки вече нямаше сили да спори. Почивните дни го бяха изцедили. Часове наред работа без успех. Нямаше и следа от байонета на Марк Духър. От лабораторията щяха да донесат резултатите през следващите няколко дни, но Глицки не се надяваше оттам да изскочи

нещо. В гардероба си вкъщи Духър имаше много костюми и десет чифта обувки, но всичките бяха чисти. Същото бе и в кабинета му — по-малко дрехи, но не намериха и едно петънце. В документацията му не пишеше нищо за среща с Транг. Стиковете за голф бяха в багажника му.

И Ейб си беше губил времето с тези дреболии, а не бе стоял при Фло, когато тя бе имала нужда от него, а сега баща му говореше за душата ѝ. Той мислеше за тялото ѝ — как няма да ѝ причинява повече болка, ако по някакъв начин спре да я тормози. Дори, Господ да му прости, да я остави да почива в мир.

— Може би си прав, татко. Може би това е помогнало на душата ѝ.

— Но не си убеден, нали?

Той вдигна рамене.

— Няма значение. Тя го е направила и това я е изтощило. Сега е по-зле.

— Но през тези няколко дни се чувстваше по-добре.

Глицки не искаше да говори. Идеше му да завие към луната, но не желаше да крещи на баща си, който бе обречен непрекъснато да търси смисъл в живота, обяснение за случайностите на битието.

Телефонът звънна, той вдигна безпомощно ръце, стана и отиде в кухнята.

Беше Франк Батист. Нарездането на Лок бе тръгнало по системата. Ейб го изслуша, благодари и затвори.

— Кой беше? — Баща му стоеше в коридора между кухнята и неговата спалня.

Глицки гледаше в нищото.

— По работа.

— Ако е важно, можеш да тръгваш. Аз ще съм тук. Фло...

— Не — отвърна Глицки. — Просто един случай приключи, нищо повече.

ТРЕТА ЧАСТ

Телефонът на Ейб Глицки звънна във вторник, на седми юни, около шест седмици след като получи нареждане да забрави за Марк Духър и Виктор Транг. Часовникът до новото му легло показваше 11:14. Беше се прибрал преди час. Включи телевизора, после го изключи, направи си чаша чай, отвори книга. Накрая си легна.

Къщата бе празна, беше сам. Момчетата щяха да останат при едно приятелско семейство, докато Глицки успееше да намери време да се срещне с детегледачката/икономката, която щеше да наеме.

През първите пет дни след смъртта на Фло бе говорил с две приятни на вид млади жени, но и двата разговора завършиха катастрофално. Глицки знаеше, че причината е в него — и себе си нямаше да наеме в това състояние. Трябваше да си даде седмица-две, за да посвикне с мъката, гнева, отчаянието.

Опитваше се да не се отчайва, повтаряше си, че няма защо да бърза, че са минали едва няколко дни. Щеше да намери някого.

Новото легло беше персон и половина. С Фло имаха голямо легло, но през първата нощ след смъртта ѝ той не намери сили да легне в него. Знаеше, че ще се върти, докато се мъчи да заспи, с почуда непрекъснато ще открива, че нейната половина е празна. Затова през първата нощ спа, или по-скоро се опита, на дивана в дневната. На следващия ден се обади в Армията на спасението, оттам дойдоха и го взеха. Но дори и това по-малко легло му се струваше огромно.

Беше все още облечен, разтъркваше очите си и мижеше срещу дигиталния циферблат. Посегна за слушалката.

— Глицки.

— Ейб, обажда се Франк Батист. Знам, че си в отпуска и можеш да ми откажеш, но ме намериха вкъщи и ме помолиха, и аз помислих, че ще искаш сам да прецениш. Обади ни се някакъв пощурял съпруг от Сейнт Франсис Ууд. Жена му била намушкана. Мъртва е.

— Хубаво.

— Мъжът беше Марк Духър. Жената е съпругата му.

Краката му се спуснаха на пода.

— Прати някоя патрулна кола, която е наблизо. Ще дойда с нея.

Глицки не чу как Батист започна да го пита дали е сигурен, че не е длъжен... Вече беше затворил.

Спомни си къщата по-ясно, отколкото предполагаше. Работата му налагаше да влиза в много домове и в спомените му всички си приличаха. Но тази къща беше различна. Покритият с плочки преден двор зад ниската зидана ограда, кулата отпред, полувграденият вход, широката морава с петдесетгодишното магнолиеве дърво, което цъфтеше и насищаше с аромат ясения и топъл въздух.

Глицки спря за минута и огледа осветената предна фасада на къщата. Някой се движеше в кулата, но щорите му пречеха да го види ясно.

Камионетката на моргата още не беше дошла, но на алеята бе спряла линейка. На улицата бяха паркирали три пристигнали по-рано черно-бели патрулни коли. Жълтата лента, която обозначаваше сцената на престъплението, заграждаше голямо пространство около алеята и през моравата. Вътре в него си говореха няколко униформени полицаи.

Глицки трябваше да се сети, че това е Сейнт Франсис Ууд и че тук полицията пристига след минути, а не след часове, както се случваше в не толкова бляскавите квартали.

Насочиха го към алеята и до линейката той видя трима други мъже. Двамата униформени трябваше да са лейтенантът и сержантът от областния участък Таравал. Третият зърна Глицки и тръгна към него. Беше Пол Тию.

По препоръка на Глицки, Тию бе прехвърлен на пълно работно време в отдела за смъртните случаи и бе на смяна, когато му бяха предали обаждане с код 802 — а именно, смъртен случай. Тию се обади на Батист и по тази причина Ейб беше тук сега.

Срещнаха се по средата на алеята. По-нагоре той забеляза светлината, която идваше от отворена странична врата.

— Къде е Духър?

— Долу в библиотеката, до кулата. С него са няколко от нашите.

— Тию започваше да се учи на жаргона и вече знаеше как да отговаря на въпроси.

— Значи ще чакаме.

Те се приближиха към полицаите от Таравал — лейтенант Арманино и сержант Дорни — и Тию представи Глицки. Арманино обясняваше на инспекторите от отдел „Убийства“ от централния полицейски участък колко добре охранявано е мястото. Жената горе била всъщност мъртва. Когато дошли, тя си била очевидно и напълно мъртва. Затова не преместили тялото и не пипнали нищо.

Тию имаше нужда да говори.

— Намушкана в леглото си, Ейб. Прилича на кражба, която е прераснала в нещо друго, може би опит за изнасилване. Чаршафите и одеялата са доста разхвърляни. Много кръв — трябва да го е порязала.

С ръце в джобовете, Глицки кимна.

— Добре, хайде да влизаме.

— Преди това, сержант — прекъсна го Арманино, — има още няколко неща. Санитарите и отговорилите на обаждането полицаи бяха тук, когато дойдохме, но не се бяхме забавили много. Никой друг не е ходил по алеята. По нея не се вижда кръв, но може и да е капнало малко или да е пръснало. Не искам да се минава оттам, докато не дойдат колегите от криминалния отдел да огледат мястото. — Арманино си падаше по подробностите. Глицки си помисли, че точно затова е станал лейтенант. — Но междувременно едно от моите момчета — той махна с ръка към полицаите на алеята, — намери това. — Лейтенантът подаде на Глицки найлонов плик, в който имаше нещо бяло с червени капки.

Глицки го пое.

— Какво е това?

— Хирургическа ръкавица. Беше в мръсотията до задната врата, откъдето очевидно е излязъл извършителят. Може и оттам да е влязъл. Между другото електрическата крушка — той отново махна с ръка в същата посока, — не светеше, беше отвинтена.

— Отвинтена?

Арманино кимна.

— Дорни си сложи ръкавици, отново я завъртя и тя светна. И това.

Още един, по-голям плик, в който като че ли се намираще оръжието на престъплението — качествен кухненски нож.

— Острието е доста чисто, нали?

— Изтрито е.

— Но горе кръв има много?

Арманино сви рамене.

— Ще видите. — Това вече не му беше работа. Нито пък го интересуваше какво разбира Глицки под „много“. Просто докладваше какво бяха открили той и хората му.

— Нещо друго?

Арманино погледна Дорни и сержантът кимна. Тези двамата бяха като добре смазана машина. Точни ченгета.

— Засега мисля, че не.

— Добре, Пол — обърна се към него Глицки, — хайде да влизаме.

До вратата той се обърна и тихо добави:

— Благодаря ти, че си казал на Батист да ми се обади.

През страничната врата се влезаше в перално помещение с покрит с черни и бели плочки под, с пералня и сушилня. Минаха през красивата кухня с мраморен плот, където веднъж Глицки беше пил чай с Шийла Духър.

От кулата се чуваха гласове, но Глицки последва Тию, който тръгна към фойето. Двамата се изкачиха по стълбите на втория етаж. Като че ли всички лампи в къщата светеха.

Подът тук бе покрит с голяма кръгла рогозка с индиански мотиви. Двете облицовани с ламперия врати отляво бяха затворени.

Спалнята беше огромна и добре осветена. Двойни френски прозорци водеха към балкона. Имаше два гардероба от тъмно дърво и отворена врата, през която Ейб видя будоара и зад него, банята.

Жената лежеше по диагонал на огромното легло в странна поза — полуобърнатата, едната ѝ ръка беше под нея, а другата — опъната. Глицки се спря, за да обхване с поглед картината. Нещо, не можеше да определи какво, му се стори странно. Тя като че ли беше пусната върху леглото.

Спомни си лицето ѝ и я погледна. В последните мигове на Шийла Духър не бе имало гняв — лицето ѝ беше забележително спокойно. Косата, леко разбъркана от съня, още носеше следи от последното сресване и по нея не се виждаше кръв.

Но пък наоколо имаше. Напръсканата с кръв бяла памучна нощница беше набрана около врата ѝ така, че покриваше само лявата ѝ гърда. Виждаше се една рана — дълга около два сантиметра цепнатина, от която се точеше кафявочервеникава панделка. Бикините ѝ все още бяха на нея, въпреки че бяха свлечени насила надолу и разкъсани.

Глицки се изправи и отстъпи крачка назад, за да погледне нещата от по-широк ъгъл. Не можеше да се съгласи с Тию за количеството кръв. Но знаеше, че кръвта е едно от онези неща, с които ако не си запознат, малкото ще ти се стори много.

Първото впечатление на Глицки беше, че тук няма достатъчно кръв. Дори и Виктор Транг бе кървял много повече, а убиецът му бе използвал байонета, за да спре кръвта. Ако ножът беше пронизал сърцето и жертвата лежеше на една страна, както изглеждаше, трябваше да има огромни количества кръв. Литри. Не само една чаша.

— Какво? — попита Тию.

Но Глицки не отговори. Вместо това от новото си място за наблюдение, малко встрани от леглото, той забеляза нещо, което трябваше да види веднага. Нямаше да премести тялото, за да се увери, но по нощницата имаше четири или пет други ясно видими петна от кръв — той се наведе, за да ги разгледа по-добре, убеден, че знае какво е това. Приличаха на мацвания с четка — с правилни и изтъняващи страни, концентрацията на кръвта беше по-голяма в единия край и по-малка в другия.

Можеше да бъде едно-единствено нещо, нещо, което бе виждал само веднъж преди — при Виктор Транг.

Убиецът беше избърсал острието в дрехата на жертвата.

В момента Фаръл не приличаше на адвокат.

Беше облечен в белия бояджийски гащеризон, който се въргаляше до леглото му. Най-накрая бе приключил с поправките, със запушването на дупките и пукнатините по стените на апартамента. През последните няколко седмици след работа, когато не посещаваше Сам, без особен ред боядисваше я някой перваз, я някоя врата.

Тази вечер след като Марк му се обади, той навлече омазаните с боя панталони, нахлузи на бос крак обувките си, наметни си една

размъкната и мърлява фланелка с надпис „Калифорнийски университет“ и грабна шапката с логото на „Джайънтс“ от закачалката до вратата.

Е, не приличаше на адвокат, но не бе дошъл тук като такъв. Поне така си мислеше. Беше тук като най-добър приятел. Гласът на Марк бе спокоен, но мъката му си личеше. В къщата влязъл крадец, каза той. Шийла била мъртва.

Уес паркира датсуна зад полицейските коли. Алеята и улицата пред къщата на Марк бяха задръстени от линейката, камионетката на моргата, групичките любопитни съседи, както и два фургона на местните новинарски екипи.

Той се приближи до най-близкия униформен.

— Извинете, аз съм приятел на човека, който живее тук. Той ме помоли да дойда. Бих искал да вляза в къщата.

Но ченгето си знаеше урока. Остана със скръстени ръце и поклати глава.

— Не мисля, че ще можете. Това е местопрестъпление. Затворено е за посетители.

— Аз не съм посетител. Аз съм адвокат.

Полицаят го погледна.

— Бъдете си адвокат отвън. Това пак си е местопрестъпление.

— Вижте какво, защо не отидете да попитате господин Духър дали иска да види Уес Фаръл?

— Вие ли сте Уес Фаръл?

— Да.

— Ами вижте какво, Уес, не вършим нещата така, че да му е кеф на господин Духър, особено когато тук е извършено убийство. Не искаме хората да се тътрят върху веществените доказателства. Ние така правим. Когато свършим, може да влезете в къщата. Междувременно, ако някой се покаже, ще предам, че сте тук, ако видя някакъв документ за самоличност.

Уес потупа празните си джобове. Представи си как портфейлът му лежи на нощното шкафче до леглото.

Зачуди се дали да не хукне да бяга нагоре, но реши, че ще го застрелят или ще го арестуват, или пък кой знае какво. Не. Единствената му надежда беше да навърти трите километра обратно до тях и да си вземе проклетия документ за самоличност.

— Приятна вечер — обърна се той към полицая.
Любезна усмивка.
— На вас също.

Криминалният отдел си разбираше от работата, Глицки ги познаваше. Не искаше да им се бърка, но нямаше намерение да се отказва от теорията си. Този път беше сигурен, че е открил вещественно доказателство и не искаше да го изпусне заради нехайство или лош късмет.

Приблужи се до сержант Джими Аш от фотолабораторията. Той бе дългунест четирийсетгодишен луничав албинос, който заради късния час имаше дори и розови очи. Аш вече бе заснел стаята и сега снимаше тялото, принадлежало на Шийла Духър.

— Ей, Джими. Имаш ли някаква специална техника за петна от пръскано?

— Кръвта? — Той преглътна и голямата му адамова ябълка подскочи. — Не, нищо особено. Ясни снимки — конкретната ми специалност, нали знаеш — и нещо, което да даде перспективата. Надушил си следа?

— Така си мисля.

— Значи съм я щракнал.

Тию стоеше до тях. Глицки долавяше тежкото му дишане. Тию нямаше представа какво е видял Ейб и си умираше да го попита. Стана му жал за него, обърна се да му каже, но тогава от другата страна на леглото се обади Алис Картър, техническият сътрудник от моргата.

— Ейб? — Тя го повика с пръст. — Някой да е местили тялото?

— Не ми се вярва. Не и откакто съм тук.

Тию се обади.

— И аз като дойдох, си беше така.

— Мисля, че ще искате да сте сигурни. Полицаите, които са дошли първи, още ли са долу?

Тию вече беше до вратата, за да ги повика, ако още бяха тук.

— Защо? — попита Ейб.

Алис Картър посочи към голото дясно рамо на Шийла, оголеният гръб, лекото потъмняване, червеното под кожата.

— Защото тук в горния десен квадрант разполагаме с фиксирана ливидност.

— Което означава, че е била местена...

— Точно така. И то след като е била вече мъртва.

Беше доста след полунощ. С Тию по петите му, Глицки спря до вратата на библиотеката и зърна Духър в момент, в който той не можеше да го види. Беше се облегал с кръстосани крака на люлеещия се стол и говореше с друг мъж. Не се чуваше какво си приказват, но изражението му беше невъзмутимо, тялото му — спокойно отпуснато.

Ейб бе загубил жена си преди седмица и още не бе започнал да диша спокойно. Уморените му мускули като че ли никога нямаше да спрат да го болят, а опнатите му от изтощение раздрънкани нерви потрепваха като гончета.

А ето го Духър, жена му бе умряла преди по-малко от три часа, а той едва ли не се държеше като в съдебна зала. Сравнението водеше до заключения. Глицки трябваше да се съсредоточи и да не позволява на личните си чувства да се намесват.

Този път щеше да го направи по правилата.

— Днес сме сряда, осми юни. Часът е около 00:20. Говори сержант инспектор Ейбрахам Глицки. Намирам се на адрес Рейвънууд Драйв, номер 4215, Сан Франциско. Тук присъстващ и разпитван е Марк Духър, бял мъж, 4/19/47. С мен е сержант инспектор Пол Тию, полицейски номер 2067 и адвокатът на господин Духър, Уес Фаръл.

В: Г-н Духър, ще записвам показанията ви, както виждате. Възражавате ли?

О: Не.

В: Но нека отбележим, че вашият адвокат повдигна някои възражения по въпрос на идването ви в участъка, за да дадете показания.

О: (Фаръл) Сержант, вече говорихме за това. Минава полунощ, а съпругата на този човек бе убита току-що. Тъй като господин Духър не си е бил у дома цяла вечер, не може да е заподозрян. Доброволно се

съгласи да даде показания тук и сега. Няма причина да се ходи в участъка.

О: (Духър) Няма нищо, Уес. Какво ще ме питате, сержант?

В: Да започнем с това какво открийте тук тази вечер?

О: Добре. Около десет без петнайсет се прибрах вкъщи, след като известно време бях играл голф на игрището за голф „Сан Франциско“. (пауза) Както знаете, напоследък не ми върви с тези игрища.

В: Прибрали сте се към десет без петнайсет...

О: Да. Влязох вътре...

В: Каква кола карахте и къде паркирахте?

О: Карах лексуса. Той е светлокафяв с личен номер ESKW. Подкарах по алеята и паркирах в гаража зад къщата. Затворих вратата на гаража зад мен — тя е автоматична — и през страничната врата излязох на пътеката до задната морава, след това по алеята и в другата странична врата.

В: Вратата беше ли заключена?

О: Честно казано, не си спомням. Така или иначе, нямаше да забележа. Винаги първо си слагам ключа, завъртам го, вратата се отваря. Не си спомням конкретно.

В: А спомняте ли си дали лампата отгоре светеше?

О: Не, не мисля, че светеше. Трябва да е изгоряла.

В: Добре. Тогава какво направихте?

О: Отидох да изключа алармената система — таблата са до вратите — и забелязах, че не е включена.

В: Това необичайно ли е?

О: За съжаление, не. Шийла... това беше едно от нещата, които тя...

О: (Фаръл) Дайте му малко време, моля ви се. Добре ли си, Марк?

О: (Духър) Да, добре съм. Извинявайте. Шийла често забравяше да включи алармената система. Излизаше и влизаше по няколко пъти и мислеше, че е глупаво — излишно — докато сме си вкъщи. Смяташе, че това се прави, когато отидем в отпуска, ей такива неща. Мислеше, че съм параноик на тази тема.

В: Добре. След това?

О: След това влязох в кухнята и измих чиниите от вечерята, които още бяха там. После си отворих една бира и изчетох пощата.

В: Помислихте, че съпругата ви си е легнала?

О: Знаех, че си е легнала. За вечеря си бяхме поделили една бутилка вино. Към седем и половина ѝ се приспа и каза, че иска да си легне. Затова реших да отида на игрището за голф. Както и да е, изпих бирата и се качих горе...

В: Докоснахте ли съпругата си?

О: Не. Запалих лампата и беше очевидно, че е мъртва. Предполагам, че за около минута-две съм изключил. Не си спомням. След това се обадох на 911.

В: И после?

О: После седнах на стълбите и зачаках. Не, проверих и останалите стаи на горния етаж.

В: Не сте се опитвали да я съживите?

О: (Фаръл) Сержант, той вече отговори на този въпрос. Очевидно е била мъртва.

В: Докоснахте ли тялото изобщо?

О: (Духър) Навсякъде имаше кръв! Нямах съмнение — когато някой е мъртъв, си личи. Честно казано, не знаех какво да правя. Дори не знам точно какво съм правил. Страхувах се. Изведнъж си помислих, че онзи може още да е в къщата. Не зная. Просто не зная.

В: Съжалявам, господин Духър, но на този въпрос ми трябва конкретен отговор. По което и да е време до този момент докоснахте ли тялото на госпожа Духър?

О: Не.

В: Добре, нека се върнем назад. По-рано през деня, преди...

О: (Фаръл) Това какво общо има, сержант?

О: (Духър) Няма нищо, Уес. Адвокатът ми иска да е сигурен, че няма да кажа нищо, което да ме изкара виновен. Но това е невъзможно, защото нищо не съм направил. Колко по-рано искате да се върнем, сержант? Миналата седмица?

В: Нека да започнем с момента, в който сте излезли от работа.

Кристина стоеше до френските прозорци и наблюдаваше Духър, който се разхождаше из задния двор и посрещаше опечалените.

Бореше се с чувството, че мястото ѝ не е тук, с вината, че дълбоко в сърцето си не скърбеше за смъртта на Шийла Духър. Марк беше свободен — нямаше смисъл да го отрича. Тя въздъхна дълбоко.

— Радвам се, че си тук. Никого не познавам.

Обърна се и видя Сам Дънкан. Ръката ѝ още беше в гипс.

— Вече не си сама. Но защо си тук?

Сам сви рамене.

— Уес. Поема нещата на Марк за известно време. Дори и да изключим полицията, всичко това е направо ужасно.

Кристина хвана ръката на Сам.

— Каква полиция?

— По дяволите. — Лицето ѝ помръкна. — Не би трябвало да говоря за това. Уес не иска да плъзват слухове. — Тя понижи глас. — Притеснява се, че ще обвинят Марк в убийството на жена му.

Кристина зяпна от изумление. Това беше абсурдно.

— Какво? Дори не е бил тук, нали? Как би могъл...?

— Знам, но въпреки това Уес се притеснява. И е толкова скоро след онзи случай с Транг.

— Но и там нищо не откриха.

— Не, но явно нашият приятел сержант Глицки мрази да греши. А той е поел случая.

— Но Марк дори не е бил тук...

— Явно от полицията могат да кажат, че е бил — махна с ръка Сам. — Според Уес, ако са решили да те пипнат, ще ти стъжнят живота.

— Значи не са искали наистина да хванат Левън Коупс.

Сам се намръщи.

— Още ли мислиш за това? Но и този случай беше на Глицки.

— Какво му е направил Марк на Глицки?

— Никой не знае. Уес не е сигурен, че има някаква причина. И още нищо не е станало. Просто е притеснен. Мисли, че Глицки е преуморен от работа и си прави погрешни изводи. Оплеска нещата с Левън Коупс. И знаеш за заповедта за обиск на Марк. Ето ти два удара.

— Да не мислиш, че е подставил някакви улики? Полицаите всъщност не правят така, нали?

Сам сви рамене.

— Не знам какво правят.

Фаръл седеше в ъгъла на кухнята с бира в ръка и слушаше как двете най-малки деца на Марк — Джейсън и Сюзън — говорят с приятелите си. Познаваше ги от раждането им, приличаха си много — слаби, с прави русоляви коси и пронизващи зелени очи, очите на Марк. Сюзън беше облечена в туника и панталони от черна коприна, а Джейсън бе нахлузил торбести панталони, чисто нова, закопчана до яката риза, която беше няколко номера по-голяма от необходимото, яке в защитен цвят.

Нито едно от децата на Фаръл не бе успяло да се прибере за погребението, което го разочарова, особено поради факта че Шийла и Марк бяха кръстници на Мишел, най-малката. Но се успокои с това, че скулпторът нефтотърсач Марк младши, най-големият син на Марк, също липсваше.

Уес се опита да помогне на Духър да съобщи злощастната вест и се обади на Марк младши, но се оказа неподготвен за злобата, с която бе посрещната новината. Татко му никога нямал нужда от него — и сега щял да мине без сина си. Освен това било много зор да дойде чак от Аляска. Майка му така и така била вече мъртва. Какъв бил смисълът? А и нямал пари за пътуването.

А, татко му щял да плати? Не, благодаря — така или иначе, пак щял да има да му дължи. Ще трябва да си плаща. Дори и за нещо такова.

Всички младежи пиеха бира.

Добре му беше в кухнята с тях, особено след като си спомнеше за Лидия, която се въртеше около останалите поканени в голямата стая. Да, отбягваше я. И нямаше желание да я представя на Сам. Това го задържаше в стаята, не че не беше интересно тук. Научаваше много

неща, слушаше. Просто трябваше да цензурира обръщенията и мръсотииите, а останалото си беше чист английски.

В църквата кацналият сега на кухненския плот Джейсън бе седял до сестра си на същата скамейка като Марк, но и двамата на около два метра от баща си. Достатъчно недвусмислено. По време на службата момчето се разплака, но сега вече бе спокойно.

Палеше се за снега в Колорадо, за зимата, която бе прекарал там, как оттук щял да отиде в Розарито, как от утре щял да се впусне в лятото. Трябвало да се махне. Тук, с бащата, му идвало много.

Наведена над мивката, сестра му се държеше за ръце с друга млада жена.

— Как издържаше майка, не знам — обади се тя.

Още приказки срещу баща им, замисли се Уес. Изведнъж, добил смелост от бирите, той се изправи и реши да се намеси.

— Ей, хлапета, я оставете баща си малко на мира. Достатъчно му е трудно.

Сюзън почти изръмжа:

— На татко никога не му е трудно.

— Точно сега му е такава.

— Как ли не! — Тя пусна ръката на приятелката си и се приближи до него — походката ѝ бе малко несигурна. — Мислиш, че познаваш баща ми, нали? Мислиш, че е опечален, така ли? — Тя поклати безнадеждно глава. — Ти си добър човек, Уес, сериозно ти говоря, но продължавай да си мечтаеш.

— Какво да си мечтаеш, Сюзън? Какви ги говориш?

Джейсън се обади:

— Ей, я се огледай.

— Гледам. Какво трябва да видя? Виждам как баща ви се опитва да се държи. Виждам, че е загубил половинката си.

Сюзън изсумтя и кимна към Джейсън.

— Шест месеца?

— Най-много — отвърна той.

— Какво искате да кажете?

И двамата заклатиха глави, но Сюзън добави:

— Сам ще видиш.

Най-накрая Кристина събра кураж и излезе в задния двор. Огрян от пъстрата светлина, той стоеше под напъпилия бряст и тя си помисли, че никога не е виждала по-забележително лице.

Не лицето само по себе си, а това, че толкова ясно отразяваше самия човек, беше възхитително. Всичко си личеше — страданието му, силата, с която го понасяше, Божията милост, с която щеше да го надмогне.

Бе потънал в разговор с някакъв свещеник, облечен в черно, поръбено с лилаво, расо, но когато я видя, като че ли я дари с благоволения си, призова я към себе си. Тя почувства как стъпките ѝ олекват. Бе добре дошла, дори в този момент.

Той хвана двете ѝ ръце, наведе се към нея и я целуна по бузата.

— Благодаря ти, че дойде.

— Не можех да не дойда.

Продължаваха да се държат за ръце. Изведнъж той се усети, леко стисна дланите ѝ и ги пусна.

— Ами... — Спомни си за свещеника, обърна се към него. — Не зная дали познаваш архиепископа на Сан Франциско, Джеймс Флеърти. Кристина Карера. Джим, Кристина е една от бъдещите големи звезди на фирмата.

Тя се здрависа с Флеърти и задържа усмивката на лицето си, докато той измърмори стандартните любезности. Но в очите и мислите ѝ остана Духър.

Той се владееше, очите му бяха някъде другаде — вгълбени, смазани от тежестта на загубата. Видя, че тя го наблюдава и направи опит да се усмихне, извинително повдигна крайчетата на устните си, заради това, че ѝ бе позволил да види, дори и за кратко, болката му. Той не искаше да я показва, да парадирва с нея. Беше мъж. Щеше да се оправи. Това си бе само негов проблем. Беше сам и щеше да оцелее.

Тя си помисли, че сърцето ѝ ще се пръсне.

Лидия се подразни от това, че вижда бившия си съпруг с друга жена — естествено по-млада, нали всички това правеха? Не че продължаваше да се интересува от Уес — не дай боже! — но това изкривяваше представата за собствената ѝ значимост.

Как смееше!

Затова, след като Уес и Сам си тръгнаха, Лидия реши, че заслужава няколко питиета. После в кухнята се разговори с децата — беше кръстница на Сюзън, „леля Лид“ за Джейсън — и започнаха да си разказват случки с Шийла, смяха се, плакаха, пак се смяха. Ритуали.

Двете деца си тръгнаха, след като почти всички поканени вече се бяха сбогували и баща им най-накрая се прибра от задния двор. Не потеглиха много внезапно, но не се и забавиха много. Лидия размени с Марк поглед, с който сякаш искаше да му каже „какво да ги правиш?“ и взе бутилка джин от барчето.

— Ще пийнем ли по едно?

Раменете му увиснаха. Според Лидия, Марк се бе държал като воин цял ден, обикаляше хората, изслушваше отново и отново колко съжالياваха всички, понасяше съветите, съболезнованията, вицовете. Беше проявил невероятно търпение и, както винаги, се бе държал безупречно. В края на краищата той беше Марк Духър.

Въпреки че, само за миг, когато децата му го изоставиха, издръжливостта му се пропука. След това той събра сили, усмихна се. Кимна.

— Налей.

Тя седеше на едно от столчетата на бара и когато той застана до нея, погали гърба му с длан. Той се стегна, доближи се още повече.

— Това е по-хубаво от джина.

Но прие и питието.

Лидия остана да почисти. Познаваше къщата, справи се с готвачите. Беше от помощ. Всички си бяха тръгнали още в шест, а тя се върна в кухнята и въпреки че нямаха нужда, сипа в две чаши джин с лед и му ги занесе в дневната. Той седеше в единия край на мекото бяло кожено кресло, все още в черния си костюм, дланите покриваха очите му.

Чукнаха чашите си.

— Дълъг ден — каза тя. — Защо не си свалиш сакото и не се отпуснеш малко?

— Права си.

Като че ли му беше прислужница, помогна му да си свали сакото. Докато отиваше до гардероба да го закачи, видя отражението си в голямото позлатено огледало в хола.

Спря и отново се замисли какъв идиот е Уес. Не можеше съвсем да фокусира погледа си, но виждаше, че изглежда страхотно. С черния костюм, високите токчета, черните чорапи. Можеше да мине за десет години по-млада, спретната, елегантна, с изсветлена пепелява коса, като принцеса Даяна.

Майната му на Уес и на приятелката му.

Тя закачи самото в гардероба. Денят все още бе топъл и изведнъж собственото ѝ сако започна да я стяга. Лидия го разкопча, съблече го и го закачи до това на Марк. Черната ѝ блуза беше прилепнала около врата и когато се върна при него, бе разкопчала две копчета.

Той ѝ подаде питието, тя застана пред него и отново чашите им звъннаха. Почувства погледа му, докато той отпиваше първата глътка.

— Да благодарим на Господ за джина — каза Лидия. — Не мисля, че съм пила нещо друго, освен вино през последните шест месеца. Но понякога човек има нужда от истинско питие, не мислиш ли?

— Да прием за това. — Марк надигна чашата. — Ще цитирам великия Дийн Мартин и ще кажа, че понякога означава сега.

— Да ти сипя ли още?

Той пресуши чашата, подаде ѝ я. В кухнята тя грабна кофичката за лед и бутилката, занесе ги на холната масичка и наля две нови питиета.

Отново застана пред него.

— Ние двамата — поклати глава той. — Кой би си помислил?

Тя събу обувките си.

— Как си, Марк? Честно.

Духър замислено отпи от чашата, завъртя глава и разтри врата си.

— Опнат като тъпан.

Лидия остави своята, мина зад канапето и постави ръце на раменете му.

— Затвори очи. Поеми дълбоко дъх.

Когато палците ѝ потънаха в мускулите на врата му, той изстена от облекчение.

— Имаш половин час да престанеш, Лидия. — Главата му се облегна на канапето и той се смъкна надолу.

Тя спря.

— Сега не си застанал правилно.

— И тя така казваше.

— Легни на пода. По корем.

Той се изпъна както му беше искано, с ръце под главата. Лидия коленичи до кръста му, започна да размачква раменете, врата, надолу по гръбнака.

Пресегна се над широкия гръб, но пак не беше както трябва. Изправи се, вдигна пола и го възседна, ръцете ѝ не спираха да се движат, разтриваха го. Издърпа ризата му и плъзна ръце под нея. Нагоре по гръбнака с палци.

Още една преливаща от удоволствие въздишка.

Тя разкопча страничното копче на полата си, отвори ципа, изправи се, изхлузи я, след това и чорапите. Духър продължаваше да лежи по корем без да мърда.

— Обърни се.

Очите му бяха затворени. Ръцете на тила. Първо колана, след това копчето. Бавно прокара ципа над издутината.

Духър не мърдаше.

Сам и Уес се намираха на покрива на сградата, в която беше апартаментът му. Седяха боси на плетените столове, държах се за ръце и гледаха залеза. Барт се бе разположил между тях. Малката скара пушеше, а Сам бе намерила на транзистора на Фаръл станция за кънтри музика, за която той не беше и чувал допреди шест месеца.

Сега се притесняваше, че тази музика започва много да му харесва. Нещо в него се бунтуваше срещу това един гражданин професионалист на средна възраст да слуша тези глупости. Колкото и тъпи да бяха, всяка трета пълнеше очите му. А някои парчета през последните седмици — „Не взимай момичето“ на Тим Макгроу и „Неонова луна“ на Брукс и Дън — направо го разплакаха.

Когато беше сам и рисуваше.

Във всичките песни се пееше за разни селски неща — старовремски морал, мама, татко (понякога дядо), истинска безсмъртна любов, Бог, бира, кучета и камиони.

Но не можеше да отрече, че нещо в него е прещракало и е започнал да си пада по тях.

Уиона тъкмо привършваше „Само от нея се нуждае той“ и Уес често-често примигваше. Сам стисна ръката му.

— Правиш го само да ме впечатлиш.

— Кое?

Тя се засмя.

— Този модър поглед на всяка съзлива песен.

— Нищо общо няма с музиката. Твърде дълго гледах слънцето и очите ми се насълзиха. Или пък е от пушека.

Тя не му обърна внимание.

— Да не взема да си помисля, че всъщност дълбоко в себе си ти си нежен и чувствителен човек.

— Нищо подобно. Не се опитвам да те впечатля. Аз съм циничен адвокат от големия град и нищо не може да ме развълнува. Аз съм камък. А всъщност и остров.

— Според мен никой не е остров.

— Казвам ти, че съм един шибан остров.

— Добре, остров си. Но съм впечатлена. — Сам повдигна ръката му и я целуна, след това побутна Барт с голото си ходило. — Той можел да чувства, чу ли, Барт?

Барт вдигна глава, след това отново я постави върху лапите си.

— Виждаш ли? Безсловесните твари са на същото мнение.

Уес стана и свали капака на скарата. Двете пържоли заемаха почти цялото място. Той ги обърна и отново седна.

— Знаеш ли защо хората плачат, когато филмите завършват щастливо? Или на сватби? А някои безгръбначни лигльовци плачат даже като слушат кьнтри музика?

— Защото са циврьовци?

— Ще те цапардосам по счупената ръка.

— Не са ли циврьовци?

Той поклати глава.

— Защото искат пак да е същото. Нещо в тях си спомня, че едно време са мислили, че в живота нещата могат да свършват щастливо и като им напомнят за това, не могат да го понесат. Затова плачат.

— Но ти продължаваш да си мислиш, че нещата свършват добре, нали?

— Не. Много ми се иска, но вече не мисля така.

Тя стисна ръката му.

— Заради срещата с жена ти днес?

— Лидия? — Той въздъхна дълбоко. — Не, с Лидия е свършено. Мисля, че заради децата. Децата на Марк.

— Какво децата?

Той отново въздъхна.

— Не знам. Толкова усилия, надежди, уроци, сълзи, битки, болести — и накрая какво? Децата ти се превръщат в абсолютни непознати, които не искат и да те знаят.

— Твоите деца?

— Е, донякъде. Но главно децата на Марк. Наистина го мразят.

— Може би не е бил добър баща.

— Напротив. *Страхотен* баща беше. Нали го познавах. Наблюдавах го. Бейзбол, тенис, футбол, бойскауты, гърлскауты, частни училища, най-добрите летни лагери — имаха си всичко.

— А *него* имали ли са?

Уес като че ли се сви.

— Това не знам. А моите деца? И аз, и Марк сме блъскали като луди, за да не се налага Лидия и Шийла да работят. Естествено, беше през Средновековието. Тогава това не се смяташе за върха на потисничеството.

Тишината и разликата в годините им увиснаха във въздуха.

— Най-добре да погледна пържолите — каза Уес, но не мръдна от мястото си. Не искаше да пусне ръката на Сам. Обърна се към нея. — Децата му наистина го мразят, Сам, а ги познавам. Не са лоши. Харесват ми. Дори понякога ме наричат чичо Уес. Но баща им... не ги разбирам.

— Може би не е такъв, какъвто си мислиш. Не с всички. На мен ми изглеждаше доста студен.

Той пусна ръката ѝ.

— Хайде да не разнищваме най-добрия ми приятел четири дни след убийството на жена му.

— Не го разнищвам, само казвам, че ми изглеждаше студен. Може би е бил студен и с децата си, това е всичко.

— А може би се е сдържал да не се разпадне, какво ще кажеш? — Той повиши глас, Барт се изправи и изръмжа.

Сам замълча и пое дъх.

— Прав си, изобщо не го познавам. Извинявай. Пържолите няма да са алангле.

Седнаха около масата в кухнята. Сам се втренчи в чинията си, а Уес се усмихна. Тя нямаше да може да си нареже пържолата.

— Гипсът. — Той стана, заобиколи масата и я целуна. — Извинявай. Не искам да се караме.

Сам облегна главата си на него.

— Не ми се сърди. Не нападам приятеля ти.

— Знам. С твое позволение. — Той придърпа един стол, седна, взе един нож и започна да реже. — Истината е, че наистина може да е бил ужасен баща. Не зная. Може и лош съпруг да е бил. Преди не се гордеехме много с това. Но просто ми е приятел. Ние, белите мъжкарци — дори и да не сме сърдити — от време на време се чувстваме несправедливо нападнати в този съвременен свят. Примамливо е да се сдушаваме. Затова си мисля, че инстинктивно го защитавам. Особено сега.

— Разбирам. Но и аз не те нападам.

— Знам, и все пак се чудя дали не съм видял що за баща наистина е бил, дали не съм могъл да си позволя да видя, защото съм бил съвсем същия.

— А сега?

Той спря. За секунда.

— Сега какво?

Тя посмя само да го погледне в очите.

— Не — отвърна той. — Абсолютно, твърдо не.

— Добре, но тъй като говорихме...

— Не разбирам как можеш дори да го кажеш.

— Всъщност не съм го казала. Само те погледнах. Но днес говорих с Кристина — нейната реакция на това, че Марк е заподозрян, ми напомни за теб.

— Казала си й?

— Съвсем малко. Спокойно, Уес, тя няма да се обади във вестниците.

— И защо нейната реакция ти е напомнила за мен?

— Много емоционална. Без да гледа в същността на нещата. Кристина е влюбена в него.

— Тя ли ти каза?

— Не.

Той завъртя очи.

— Но жените познават.

— Значи Кристина е влюбена в Марк. А той е най-добрият ми приятел. Дай да изясним нещо — поради тези причини и двамата не вярваме, че е убил жена си, докато е играл голф. Колко странно. Ти мислиш ли, че я е убил?

Сам поклати глава.

— Не. Пържолата ти изстива. Между другото е страхотна.

Фаръл се изправи, целуна я и се върна на мястото си.

— Само искам да кажа — продължи тя, — че ми е трудно да повярвам, че сержант Глицки ходи наляво-надясно и подставя улики, за да съди хората без причина.

— Надявам се да си права. — Той отрязва парче месо. — Значи Кристина е влюбена в него?

— От сезона е — усмихна се Сам. — Може би и самата тя още не го знае, но само почакай. Шест месеца...

Уес спря да дъвче. Това бяха точните думи на децата на Уес, когато не беше разбрал за какво говорят. Сега вече знаеше и се почувства неспокоен.

През повечето нощи Сам оставаше при брат си Лари. Търсеше си апартамент по много безразборен начин, но не беше лесно да намериш подходящото място. А тази нощ остана при Уес.

Сега спеше спокойно до него. Фаръл не можеше да заспи, затова внимателно отметна одеялото, стана, нахлузи старата си хавлия и се затътри към дневната, където седна на канапето. Уличните лампи отвън рисуваха картините си по дървените мебели. Беше оставил отворен кухненския прозорец над масата, където със Сам бяха вечеряли, и нахлуващият отвън въздух бе почти ароматен.

Барт се изкатери до него и той разсеяно го потупа. В главата му препускаха мисли. Може би трябваше да напише кьнтри песен, за това как седиш си цяла нощ, докато момичето ти спи, как я обичаш, но пък си и тъжен, и какво ли може да направи едно такова селянче като теб. Възможности не липсваха.

Но това не го занимава дълго. Продължаваше да се връща към Кристина Карера... което го караше да си мисли за Марк. Разбира се, както беше казал на Сам, приятелят му имаше желязно алиби. Не, не беше алиби, напомни си той, това беше истината.

Последните двайсет и пет години от професионалния си живот Уес бе прекарал в окопите и калта на криминалното право, бе се занимавал с подбудите и делата на като че ли безкрайна редица от хора, които поради безгрижие, нехайство, пиянство, наркотици или глупост — но странно, рядко поради зли намерения — бяха призовавани да отговарят за грешките си.

Не се измъчваше често с въпроса дали клиентите му наистина бяха направили това, в което ги обвиняваха. Обикновено предпочиташе да ги пита за уликите срещу тях и как могат да ги обяснят. Понякога, ако ги харесваше, измисляше по две-три обяснения и ги оставяше да избират кое им харесва най-много.

Никога не питаше направо клиента дали е виновен. Това си беше работа на съдебните заседатели. По същия начин се стараяше да не задава въпроси, в чиито отговори не беше сигурен и които можеха да го накарат да чуе нещо, което не иска и да знае и да се чуди какво да го прави. А и винаги съществуваха реалната възможност клиентът му да го лъже така или иначе. Това си беше в природата на хората, вярваше той, следователно бе разбираемо и приемливо.

Но този зрял прагматизъм бе на светлинни години разстояние от идеализма, който го бе привлякъл към правото. Просто една рационализация, в каквата се бе превърнала и голяма част от живота му. Правиш каквото трябва. И всичко е наред.

През повечето време.

Последните десет години се бе опитвал да се убеди във всичко това. Такава бе постоянната тема на „бягствата“ му с Марк Духър, който винаги поддържаше противното мнение — не правиш това, което трябва да правиш, а това, в което *вярваш*.

Преди тези неприятности Фаръл си мислеше, че на Марк му е лесно да си приказва. Никога не му се бе налагало да се бори в работата си, в живота си. Можеше да си позволи лукса на идеализма, можеше да вярва, че винаги е на страната на ангелите. Йов преди проклятията.

Но Духър бе прав за едно. Удобствата изяждаха хората. Правеха ги цинични. Понякога на Уес му се струваше, че безкрайната литания от „достатъчно добро“, „достатъчно добро“, „достатъчно добро“ бе свършената рецепта за провал. Нямаше такова нещо — съществуваше само най-доброто и всичко останало.

И в най-черните си моменти Уес понякога вярваше, че бракът му пропадна, че бизнесът му изобщо не процъфтя, че никога не постигна това, което си беше наумил — в университета си мечтаеше да работи във Върховния съд — защото се бе изгорил на олтара на „достатъчно доброто“. Господ знаеше, че бе достатъчно *трудно* да отглеждаш децата, да привличаш нови клиенти, да задържаш старите, да отделяш време за Лидия. Във всичко, което си бе наумил, беше вложил цялата енергия, която си мислеше, че може да отдели, а не цялата, която имаше. *А останалата за какво я пазеше?*

Това ли бе източникът на посредствеността му? Тайната на разпокъсаността, в която се бе превърнал животът му?

Знаеше защо беше нервен след вечеря. Защото се бе обвързал. Имаше потенциален клиент и най-добър приятел, в който безрезервно вярваше.

А сега и Кристина Карера, неговият албатрос. Защо не вземе просто да изчезне?

И Фаръл ги бе зърнал заедно за малко на моравата на Марк онзи следобед. И тъй като лично беше станал свидетел на връзката между тях, той продължаваше да се връща към най-очевидния факт, който искаше да забрави. Или — още по-добре — никога да не беше го разбирал.

А именно че Марк я бе пожелал от мига, в който я бе видял.

Но какво означаваше това? Нищо, каза си той. Просто поредната среднощна химера, която измъчва или плаши, а на сутринта се оказва сянка, паднала на неравна повърхност, късче бял плат, самотно ветреещо се на далечно дърво.

— Уес?

Тихият шепот на Сам от спалнята. Обезпокоена, очевидно загрижена. Добре ли беше той? Имаше ли нужда от нея?

Потупа Барт за последен път и се надигна. Съмнението, призракът, миражът — каквото и да беше това — щеше да изчезне на сутринта.

Сигурен беше.

На следващия ден Глицки отиде в „Морски свят“ с Нат и трите момчета.

Все още не бе намерил детегледачка и реши, че всички имат нужда да прекарат малко време заедно, да сменят обстановката, един хубав ден на открито, далеч от града, щеше да им дойде добре. Затова ги взе от къщата на приятелите им, където спяха напоследък, и подкара колата през залива, на север към Валехо.

В увеселителния парк слънцето грееше силно. Вятърът не спираше да духа, но не хапеше толкова стръвно, колкото в квартала им.

Сега стоеше високо на трибуната и наблюдаваше шоуто на делфините. Айзък и Джейкъб бяха слезли с дядо си на пейките до водата, никой от тях, включително и Нат, нямаше нищо против да се намокри. Но десетгодишният О Джей предпочете да остане сух и не пожела да се отдели от татко си.

Всъщност след като по-големите момчета слязоха долу, О Джей попита Ейб дали може да седне в скута му. И сега се намираше там.

Огромните бозайници заплуваха в басейна, но момчето изобщо не ги погледна.

— Татко, мога ли да те питам нещо?

Откакто Фло се бе разболяла, О Джей винаги започваше с този въпрос. Глицки предполагаше, че причината е в неговата чувствителност — той съзнаваше напрежението, под което се намираха всички, и се стараяше да не го увеличава, като задава въпроси, изискващи отговор. Не искаше да притеснява никого.

Понякога Ейб си мислеше, че малкият му син изобщо нямаше желание да съществува и това го влудяваше. Но той запази гласа си спокоен и отговори, както всеки път.

— Винаги можеш да ме питаш за всичко, О Джей. Не е необходимо да искаш позволение.

И както всеки път, О Джей отговори:

— Но мога ли да те питам нещо?

Търпение, каза си Глицки. Търпение.

— Да, можеш.

— Добре. Ами ако изведнъж вземеш, че се запознаеш с Мерлин?

— Мерлин?

— Да, Мерлин, мигъосникът на крал Артур...

— Магъосникът. Да. Добре. Ясно. Мерлин.

— Да. И ако Мерлин оживее и реши, че отсега нататък всички еднорози ще живеят на земята?

През последните няколко месеци О Джей премисляше различни варианти на темата за възкръсването. Ами ако Робин Худ вземе че оживее и се маскира като нинджа? Ами ако Джордж Уошингтън всъщност не е умрял, ами само е чакал да види дали ще доживее до 300 години и тогава отново да стане президент? Ами ако на Бамби майка й...?

— Възкръсването е невъзможно — каза Ейб нежно, но твърдо. — Смъртта означава, че си си отишъл завинаги. Това е смъртта.

— Татко, това го знам, но Мерлин е бил мигъосник и ако е искал, е можел да се върне и след това да реши еднорозите да живеят на земята.

Искаше да му каже, че и еднорози няма. Момчето беше на десет години, приближаваше пубертета и трябваше да спре да се крие в тези фантазии.

Но не му достигна сила. Той въздъхна дълбоко.

— А сега къде живеят?

О Джей не можеше да повярва, че баща му не знае.

— Ами в облаците, в Земята на еднорозите.

— Хубаво.

— И тогава могат да слязат тук и да живеят на земята и ще можем да ги яздим и дори да си вземем един вкъщи. Ами ако това се случи?

Глицки прегърна силно момчето си и каза това, което винаги казваше в края на подобни разговори.

— Ами ако това се случи, О Джей, ще бъде направо страхотно.

Айзък още беше много мокър. С няколко години надвишаваше пределната възраст от дванайсет години, над която деца на игрището

не се допускаха, но не изглеждаше на толкова. И въпреки че Ейб беше полицай и се бе клел да спазва законите, нямаше да го обади.

Той и Нат си бяха оставили обяда — пържени картофки и царевични хлебчета — на една от масите зад тях, а ненаситните чайки бяха отнесли всичко.

Сега двамата мъже стояха до оградата, която отделяше възрастните. Трите момчета се люлееха заедно на една катерушка, направена от такелажни въжета.

Делфините бяха изхвърлили в долната галерия вода, достатъчна да напълни няколко басейна. Нат си беше сресал косата наново, но дрехите му лепнеха по него. Тъпчеше на едно място, кецовете му жвакаха.

— Хубаво място, Ейбрахам, но някой трябваше да ме предупреди, че ще подгизна. Не просто да се намокря.

— Не знаех.

— Но ти не слезе, нали?

— О Джей не искаше да се приближава до водата. Затова не слязох.

— Иска ми се да повярвам. Не ми се ще да мисля, че си прекарал стареца.

— Никога не бих го направил. Не си ме възпитал така.

Поглед настрани.

— Добър отговор. — Нат отлепи ризата от тялото си и задърпа панталоните си. — А и видях, че О Джей е в скута ти.

Глицки кимна.

— Трудно му е. Опитва се да си обясни нещата.

— А ти се връщаш на работа.

— Трябва да работя, татко. С това се занимавам. — Но разбра, че баща му има нужда от повече обяснение. — Виж, семейство Харди са страхотни и Франи се грижи за тях по-добре, отколкото аз бих го правил сега. А така или иначе през по-голямата част от деня момчетата са на училище. Не съм ги изоставил. Виждаме се. Някои ноци спят там. В събота и неделя излизаме. Като сега, татко, точно като сега. Имам много неща да оправям.

— Това го разбирам.

— Е?

— Нищо.

— Какво има?

Нат сви рамене.

— Мисля си просто, това е всичко.

Знаеше какво се опитва да му каже баща му, но не можеше да направи нищо. Трябваше да си вземе голяма отпуска, трябваше всяка вечер да спи при хлапетата, но когато му се обадиха за Шийла Духър, приоритетите му се препоредиха.

Или може би това просто бе възможност да мисли за нещо друго, освен за празнотата. В известна степен баща му бе намекнал, че бяга, че отрича онова, с което трябва да се пребори, че обръща гръб на отговорността си за децата. И може би до известна степен беше така. Имаше нещо да прави, нещо да свърши и то го поглъщаше. Самият факт, че го правеше — независимо от крайния резултат — можеше да го спаси, да му помогне да се справи с този тежък период.

Не беше сигурен, но трябваше да опита.

Ето защо в неделя вечер момчетата се върнаха в къщата на приятелите му, а той седна зад бюрото си на четвъртия етаж и зачете доклада от аутопсията на Шийла Духър, който най-накрая бе пристигнал. Цяла седмица беше на крак — разпита съседите, служителите в игрището за голф, колегите на Духър и всички други, за които успя да се сети. Прегледа първоначалните доклади от лабораторията, проучи видеокасетата на Джими Аш, претърси къщата на Духър (с друга заповед за обиск, докато Духър бе на работа) за тъкани, косми и течности.

Но без аутопсията ръцете му бяха вързани и той го знаеше, а работата в моргата нещо се беше закучила. Обикновено аутопсиите се печатаха за шест седмици, но той бе помолил да избързат с тази.

Сега докладът беше пред него. Той го прегледа веднъж, като се опита да хване смисъла и се зачуди дали не са му дали друг доклад. За друг труп.

Защото според този причината за смъртта беше отравяне.

Какво ставаше, по дяволите?

Когато Сам пристигна в девет часа в понеделник сутринта, жената чакаше до входа на Центъра. Представителна, привлекателна, с дънки, боти, жилетка в ярки цветове и лилава барета. От скъпата ѝ чанта се подаваха меките корици на книга на Ейми Тан. Сам спря пред нея.

— Здравейте.

— Здравейте. — Възпитан глас.

— За тук ли чакате?

Въпреки стеснителността си, често срещана на това място, тя излъчваше силна решителност. Дори докато кимаше, очите ѝ обхождаха улицата в двете посоки.

— Мислех, че като за начало, това място е добро.

— Често е така — съгласи се Сам. — Чакайте да отключа.

Даян Прайс бе махнала жилетката и баретата и седеше спокойно на един от плетените столове в малката стаичка зад приемната. По раменете ѝ падаше гъста сива коса. Естествена жена, помисли си Сам, не носеше грим, а и не ѝ трябваше — красиви устни, сиво-зелени очи. Професионално направен маникюр, но без лак.

Беше изчакала, докато Сам сложи водата за кафето — каза си, че е чакала достатъчно дълго, от още няколко минути нищо нямаше да ѝ стане. Звънчето над входната врата се обади, когато Тери, първата от доброволките за днес, дойде на работа.

Сам донесе чашите с черно кафе и седна срещу Даян.

— Малко ми е неловко, но не знаех къде другаде да отида.

Сам чакаше. Всичко щеше да си каже.

Жената отпи от кафето и замълча. След това въздъхна, като че ли доволна от нещо и започна:

— Предполагам, че знаете защо съм тук.

Сам наклони глава.

— Били сте изнасилена.

— Да — отново отпи от кафето Даян и повтори: — Да. Бях изнасилена.

Сам се наведе напред.

— Трудно ви е да го кажете, нали?

— Да. — Едносричната дума увисна между тях. — Беше отдавна. Не знам дали някога ще ми е лесно да го кажа.

— Колко време е минало?

Очите на Даян обходиха отново стаята. Сам имаше чувството, че тя решава дали да продължи с разказа си или не, дали не е прекалено късно да се откаже. Погледите встрани, изчакването.

Накрая остави чашата си и кръстоса ръце в скута си.

— Много. Двайсет и седем години.

— И през цялото време сте мълчали?

Даян стисна ръце, като че ли да се предпази.

— Сега се нарича изнасилване на среща. Познавах го. Изглеждаше толкова добър. През цялото време съм живяла с това. Не мисля, че съм отричала случилото се. Предполагам, че най-вече съм си мислила, че щом се е случило толкова отдавна, как биха могли да се променят нещата, нали?

— Но нещата се променят, разбира се.

Кимване.

— Вече не знам какво изпитвам. Не ми е ясно. За каквото и да е, свързано с това.

— Няма нищо. Защо — както казахте — не започнете отнякъде? Какво чувствате най-вече в този момент?

— Зависи. Това е смешното. Днес предполагам, че съм обидена, защото толкова мисля за него. А в началото беше просто всепоглъщаща ярост, бяс. Но толкова дълго, нали разбирате, съм живяла със съпруга си, била съм майка на големи деца, организираща футболни първенства, просто съм живяла, че не виждах какво добро ще направя, ако отново изкарам всичко на повърхността.

— Съпругът ви знае ли?

— Дон. Знае, но... — Мълчание. — Той е страхотен, ала не съм сигурна, че разбира. Не съвсем. — Възпитаният глас ставаше все по-равен, губеше естествената си жизненост. — Мисля, че това, с което се опитвам да се справя сега, е гневът ми от чувството на загуба, че съм погубила такава част от живота си заради тази... тази случка. —

Тъжна усмивка. — Смешно е, знаете ли. Не вярваме, че един ден може да промени всичко, искам да кажа, ако направим само едно различно нещо...

— Всички се чувстват така, Даян. Ако това ще те успокои, говорим за един от механизмите, които използваме, за да се товарим с вина. По някакъв начин, поне в известна степен, ние трябва задължително да сме виновни.

Това като че ли не помогна.

— Но наистина се чудя дали вината не е била моя — не само изнасилването, за което, няма съмнение, че аз съм го подвела, но наистина вярвах, че... Нищо не знаех тогава. Бях девствена. Казваш „не“ и трябва да спрат, нали?

— На теория да — кимна Сам.

Даян се отпусна на стола, облегна главата си назад и за кратко затвори очи. Отвори ги и рязко посегна за чашата с кафе. Да върши нещо, което не е свързано с разказването на тези минали истории. Но забрави да отпие.

— Дори сега — каза тя, — дори сега се чудя до каква степен вината е била моя.

— Даян, ако те е насиллил...

— Каза, че ще ме убие.

— Ами тогава ти...

Ала жената клатеше глава.

— Не, не само това. Не само изнасилването. Всичко след това. Целият ми живот. — Пак тишина, отново поклащане на главата. — Не, не целият ми живот, преувеличих. Малко повече от десетилетие. Малко. — Изведнъж тя удари ръкохватката на стола. — Господи, как мразя да се чувствам като жертва! Не съм жертва. Не искам да съм жертва.

Сам изчака.

— Преди това щях да ставам лекарка. — Горчив смях. — Не беше смешно — в Станфорд не влизах, ако си тъп, а през живота си съм получавала само отлични бележки. Бях забавна, умна, хубава. И сега си казвам — от години си го казвам — трябваше да си го казвам, че това... това нещо, то е променило всичко. Че вината не е моя.

— Не е толкова странно, Даян. Нормално е да се чувстваш така.

— Знам. Още не съм изглупяла. Но не виждате ли, че ми се гади от това да се извинявам непрекъснато. Трябваше да се издигна над него, да го оставя зад себе си. Вместо това случилото се ме погълна и аз го позволих. Просто го позволих. — Ръцете ѝ стискаха ръкохватките на стола, от едното ѝ око потече сълза. — Съжалявам. — Тя посегна към чантата, извади кърпичка и изтри сълзата. — Няма защо да се плаче. Глупаво е.

— Не е.

Жената се усмихна снизходително.

— Естествено, обучени сте да го казвате.

Сам нямаше да спори с нея. Да, обучена беше, защото това бе истината. Не беше глупаво да се плаче. Почти всички плачеха.

— Какво се случи, Даян? За какво се обвиняваш?

— За всичко! Не разбирате ли? Бясна съм за това, че ми се случи. Бясна съм, защото наистина се обвинявам, не ми пука каква трябва да бъде модерната реакция. Можех да бъда... Не зная, нещо повече, по някакъв начин. Да бъда онова, което ми е било писано да бъда. А вместо това — тя видимо се отпусна, — вместо това съм това, което съм.

— И толкова ли е лошо?

— Не зная. Сигурно това се опитвам да разбера. Затова съм тук. Не мога да повярвам... толкова малко нещо изглежда.

— Изнасилването? Малко нещо?

Тя кимна.

— Знам, че звучи налудничаво, но точно това си казвам, когато съм изпълнена с ненавист. Толкова малко нещо и аз му позволих да промени живота ми. Единия ден съм в подготвителния медицински курс, изкарвам отлични оценки, ходя на мачове, цялата съм тра-ла-ла, нямам никаква грижа и на следващия ден, обръщам се и съм пълна скръб. Взимам всяка известна дрога в Америка. А това бяха шейсетте години, изборът беше голям. Оцелявам още около година, преди да ме изключат. Спя с всички, все ми е едно. Губя връзка с мама и татко и ми е все едно.

— И какво се случи накрая?

Даян отново докосна лицето си с кърпичката.

— Накрая се събудих. Не знам как другояче да го кажа. Просто се събудих. Предполагам, че не съм искала да умра. И не бях се

замислила за това, докато не почина майка ми. Заради нея съжалявам най-много. Ако можеше да ме види сега, всичко щеше да е наред. Но когато тя умря, все още бях онзи друг човек. И тя така и не разбра.

Сам кимна. Нямахте какво да каже. Знаеше, че понякога затварянето на този кръг можеше да е най-трудното нещо в един човешки живот. Мислеше, че Даян Прайс беше на път да направи точно това.

Жената продължаваше:

— И като че ли сега всичко е зад мен. Омъжих се за Дон, върнах се в училище и поне си взех дипломата. Имам двама страхотни тийнейджъри и дори работя в лаборатория, където мозъкът ми е от полза. И получих всичко това, след като спрях да се правя на жертва, просто се хванах за тирантите и реших, че слагам точка, че няма да позволя на тази проказа да продължава да разяжда живота ми. Нямахте да говоря за това, да мисля за това, да го споменавам. То бе в миналото, свършено.

— Но си тук?

— Тук съм.

Сам се поколеба.

— Нещо друго ли се случи?

Даян поклати глава.

— Не на мен, слава богу. Но изведнъж миналата седмица четях вестника и започнах да треперя на кухненската маса. Не можех да се успокоя.

— Какво прочете?

— За онази жена, която била убита, Шийла Духър.

Сам почувства как косъмчетата по ръцете ѝ започват да се изправят.

— Обърнах внимание на името, погледнах заглавието, отворих вестника и там имаше снимка на нея и съпруга ѝ на някакво благотворително събитие тази година. Съпругът ѝ Марк.

Сам знаеше какво ще чуе.

— Мъжът, който ме изнасили.

Отец Горман знаеше защо го викат в кабинета на архиепископа. Не само че отсъстваше от службата, когато полагаха тялото на Шийла

Духър, но не беше и на бдението след това, после помоли да не участва изобщо в богослужението на погребалната литургия. Накрая не отиде в дома на Духър.

Сега, в края на работния ден, го накараха да чака почти двайсет и пет минути. Лош знак. По-изтощен не се бе чувствал през живота си. Седмици наред беше спал само по няколко часа нощем, преследван от кошмари не за друго, а за отдавна починалите си родители.

Най-после влезе в аскетичния кабинет. Джеймс Флеърти се изправи зад бюрото си, но не го заобиколи, не предложи веднага да се помирят, както правеше някога. Вместо това устните му се изкривиха в задължителна усмивка, но погледът му изобщо не се промени и той си седна веднага.

— Джин, минавам направо на въпроса — започна Флеърти. — Марк Духър е един от най-доверените ми съветници. Освен това, и неслучайно, е значителен дарител на Църквата и на енорията ти. Оглавява твоето общество „Свято име“, председателства енорийския ти съвет, както и...

Горман нямаше нужда от горещата литания.

— Да, Ваше Превъзходителство. Знам кой е.

Архиепископът не беше свикнал да го прекъсват и в очите му блесна светкавица. След дълга тишина Флеърти продължи:

— Освен това съпругата му бе убита, както добре знаеш. От полицията не го оставят на мира заради някаква политическа вендета. Не е време да изоставяме хората, които имат най-много нужда от нас. В момента този човек минава през ада и намирам за невероятно нехристиянско, да не говорим, че е безчувствено от човешка гледна точка да не сметнеш за необходимо да помогнеш при погребението на жена му или да го посетиш след това. — Той заговори по-нормално. — Марк много го заболя, Джин. Страшно много.

— Съжалявам — отвърна Горман. — Аз... — Не знаеше какво друго може да каже и остави недовършеното изречение да увисне в средата на стаята.

Флеърти изчака за още, но Горман мълчеше.

— Съжаляваш?

— Да.

— Не ми изглежда достатъчно, Джин.

— И за това съжалявам, Ваше Превъзходителство.

Флеърти наведе глава.

— Какво става тук? Вие двамата не се разбирате ли? Спечкали сте се?

— Не.

— Искаш ли да ми кажеш нещо друго? Проверих последните ти доклади и всичко в енорията изглежда върви гладко. Греша ли?

— Не, Ваше Превъзходителство.

Флеърти почука по бюрото.

— Стига с това превъзходителство. Аз съм Джим Флеърти. Познаваме се отдавна. Става ли нещо в енорията ти?

Горман знаеше какво го питат — имаше ли любовна връзка, назряваше ли скандал? Той вдигна парещите си очи към тавана, към стените.

— Имам чувството, че напоследък се намирам под голямо напрежение. Не спя много. Аз...

Отново тази непослушна сричка.

— Какво да направя, Джин? Искаш ли отпуска? Да се откъснеш от всичко за малко?

— Може би, Джим. Може и да помогне.

Архиепископът не мръдна около минута, с присвити устни, немигащи очи.

— Добре — каза той накрая, — нека опитаме.

Фаръл знаеше, че замърсява въздуха. Пурите „Ъпман спешъл“ имаха превъзходен вкус и обикновено се въздържаше да пуши пури в малки помещения, но Крейг Изинг не му харесваше кой знае колко и му бе приятна мисълта, че за да се отърве от миризмата, Изинг ще трябва да даде костюма на химическо чистене. Според Фаръл това беше справедливо — и той се чувстваше измърсен около него, ала Изинг му бе клиент, а клиентите невинаги са достойни за възхищение хора.

— Но нищо лошо не съм направил. В Невада това дори не е престъпление.

Фаръл се изкашля, а след това прокара димна пътечка във въздуха между тях.

— Говорихме ги тези работи, Крейг. Трябвало е да си бил в Невада, когато си го извършил.

Изинг беше на трийсет и шест, в отлична форма и с хубав тен. Вече бе разказал на Фаръл всичко за костюма, който скоро щеше да му се наложи да чисти. Бил му броил 450 долара в Хонконг. Коприна, която на пипане била още по-добра, отколкото на гледане. Ако го намериш в Америка, щяло да ти излезе повече от хиляда.

По-голямата част от деня Фаръл бе прекарал в тази малка заседателна зала в луксозния офис на Изинг. Двамата обсъждаха жалба, с която възнамеряваха да спасят Изинг от затвора. Поне така се надяваха. И Фаръл беше готов да си тръгва.

Сутринта становището на Изинг беше, че е бизнесмен и единственото, което е направил, е да се възползва от една инвестиционна възможност. През последните няколко години бе направил доста сериозни пари от нея. Инвестицията беше проста — Изинг изкупуваше застрахователните полици на болни от СПИН хора, като по този начин, когато те умираха, ставаше техен наследник.

Според него всички се облагодетелстваха по този начин. Болните продаваха обезценените си полици за пари, които им трябваха за болничните им разходи — обикновено шейсет на сто от цената им — а след това полиците се препродаваха от посредници на инвеститори като Изинг, който плащаше между 6 000 и 200 000 долара за тях в зависимост от това колко се очакваше да живее пациентът.

С първите си двама клиенти Изинг беше извадил късмет — бяха умрели почти веднага и за по-малко от година бе направил близо половин милион долара. За негово нещастие щатът Калифорния обяви тази инвестиция за незаконна и сега пред Изинг се мержелееха от две до пет години в щатски затвор и шестцифрена глоба.

— Това изобщо не те притеснява, нали, Крейг?

— Притеснява ме, че се мъчат да ме изкарат виновен. Ето кое ме притеснява. Други какви неща са правили...

Нямаше спор по този въпрос, така че Фаръл не настоя. Вместо това обърна внимание на тактиката.

— Имаш късмет, знаеш ли? Областният прокурор скърца, че съдът провлачва тежките престъпления и е решил да прочисти постните дела, без да отнема много време на съда. Ти минаваш между

капките. Иначе щеше доста да се озориш. Това си е направо муцка предложение.

Изинг подбели очи.

— Като е направо муцка, защо ти не намериш парите? — Сделката беше за половин милион долара, предназначени за изследване на СПИН, и двеста часа общественополезен труд за Изинг. — А времето? Откъде да намеря двеста часа?

Фаръл поклати глава.

— Двеста часа са пет седмици пълно работно време, Крейг. Минималният престой в затвора за твоето провинение е две години. Пет седмици. Две години. Помисли си. — Той засмука пурата и крайчето ѝ грейна. Въздухът в стаята придобиваше плътността на мъгла. — Но решението си е твое.

— Това си е грабеж. Трябва да ги съдим.

— Кого да съдим?

— Който го е прокарал този закон. Това е престъпно. Нищо чудно, че този щат никакъв го няма. Човек не може хляба да си изкара.

Уес не знаеше точно колко е изкарал Крейг миналата година, но наемът в този небостъргач никак не беше нисък, а и за последните дванайсет месеца Изинг бе наброил на Фаръл трийсет хиляди долара хонорар, така че му беше малко трудно да съчувства на един предприемач без морал, който се жалваше колко трудно си изкарва хляба в Калифорния.

— Какво става, Крейг? Страхуваш се, че общественополезният труд ще те омеша с местната измет?

— Между другото и това, да. Защо, не си съгласен ли? Ония там ще се омешат с мен, ще разберат кой съм и след това ще ме ограбят. Почакай и ще видиш. Точно така ще стане.

— Означава ли това, че подаваме жалбата?

Изинг задърпа горната си устна, потупа с пръсти по масата пред себе си.

— По дяволите — измърмори той.

— Не знаех дали да се обадя. Притеснявах се за теб.

— Винаги можеш да ми се обаждаш, Кристина. Ще ми е приятно. Но няма за какво да се притесняваш. Голямо момче съм. Ще

се оправя.

— Не искам да споря с теб, но не звучиш много добре. А в събота...

— Мислех, че в събота се държах стабилно.

— Това си беше роля. Усещах го.

— Е, да. Но какво можех да направя с всички тези хора там? Не можех да се свия в някой ъгъл и да заплача, нали?

— Не. Съжалявам. Не исках...

— Знам какво си искала да кажеш, Кристина, и съм ти благодарен. Права си. Смяташ, че няма нищо, ако малко си личи. Хората не ме съдят толкова сурово сега. Така ли?

— Естествено, ти го виждаш. Усещаш тези неща.

— Но не е зле да го запомня. И много се радвам, че се обади. В такъв момент не искаш... не искаш да досаждаш на приятелите си. Къщата взе да става доста голяма...

— Марк?

— Тук съм. Мисля си да взема да я продам тази проклета сграда.

— На твоето място не бих взимала такива решения сега. Дай си малко време.

— За какво?

— Да се изяснят нещата.

— Те и сега са достатъчно ясни. Май това е проблемът. Всичко е кристално ясно. И така ще бъде занапред.

— Времето лекува, Марк. Ще видиш.

— Добре.

— Съжалявам. Не казвам, че сега не е ужасно.

— Не, разбирам, няма нищо. Виж, не ставам много за разговори напоследък. И съм ти благодарен, че ми се обади. Наистина. След няколко дни ще съм в офиса. Ще се видим ли там?

— Разбира се.

— Добре тогава. Пази се.

Тя внимателно остави слушалката и се загледа в колите, които минаваха покрай прозореца. След това отново я вдигна и натисна бутона за повторно набиране на номера.

— Пак съм аз.

Учуден смях, прекрасен за слушане.

— Как я караш напоследък?

— Бях безчувствена.

— Никак даже.

— Повече, отколкото ми се иска. Не знам какво чувстваш, освен болката, Марк. Глупаво е да се казва, че времето лекува. Може би времето нищо няма да направи. Исках само да ти кажа, че ако имаш желание да си поговориш с някого, аз съм насреща. Само това.

Той не отговори веднага, а когато го направи, гласът му бе дрезгав от потиснати чувства.

— Страхотна си. Благодаря.

Когато Фаръл разбра, че делото със СПИН застраховките ще му отнеме по-голямата част от деня, той се обади и помоли брата на Сам да ѝ предаде, че ще я вземе на връщане и могат да вечерят някъде.

Лари и Сали живееха над Туин Пийкс в пищна къща във викториански стил. Фаръл не бе изкачил и половината стълби към верандата, когато входната врата се отвори. Сам затръшна вратата след себе си и тръгна към него.

— Трябва да поговорим — заяви тя. — Къде се губиш?

— Значи чакай да си изясня — каза той. — Някаква дама...

— Някаква жена, Уес.

Почва се, помисли си Фаръл.

— Добре, някаква жена идва на работното ти място и ти разказва някаква история...

— Не беше история, а истината.

Той спря. Сам направи още няколко крачки.

— Виж сега — вдигна ръка Фаръл. — Аз се опитвам да довърша едно изречение. След това и ти можеш да кажеш едно. Искаш ли?

— Не е необходимо да ми се зъбиш.

— Не ти се зъбя. Мъча се да отговоря в цели изречения на темата, която се опитваме да обсъдим. Сега. Тази жена ти казва, че преди двацет и няколко години излязла на среща с Марк Духър, завела го в апартамента си и го напила, а след това той я изнасилил.

— И заплашил да я убие.

— Да бе. И това също. И по тази причина, ако е вярно...

— Вярно е.

— Ако е вярно, трябва да изоставя приятеля си, когото познавам цял живот и за когото ти сега вярваш, че е убиец. Така ли излиза?

— Така.

— Убил е съпругата си, защото се предполага, че е изнасилвил тази жена?

— Уес, не ми се прави на адвокат. Не се предполага, че е изнасилвил жената. Наистина го е направил.

— Не, чакай малко. Тя го е поканила в апартамента си, затрупала го е с питиета, започнала е да му се сваля...

— И след това му е казала да спре, а той не е спрял. — Гледаше го с онзи поглед — очите ѝ бяха сурови и предизвикателни. — Това е изнасилване.

— Ех post facto.

— Какво означава?

— Означава, че сега се смята за изнасилване. Тогава не се е смятало за такова. Като хората, които сега говорят, че Линкълн е бил расист, а тогава подобно понятие изобщо не е имало. По днешните стандарти преди сто години всички са били расисти. Същото е и с отдалечените във времето изнасилвания. Въпрос на семантика.

— Никаква семантика не е това. Той я е изнасилвил.

— Не казвам, че старото изнасилване не е изнасилване. Казвам, че преди трийсет години много момичета са казвали „не“, а са имали предвид съвсем друго.

— Няма да почна да ти обяснявам колко първобитно звучи това, Уес, но точно тази жена не е спряла дотам. Опитала се е да го отблъсне и той ѝ е казал, че ще я убие.

— Не е вярно.

— Какво? Как можеш...?

— Защото познавам Марк Духър. Няма да убие някой в колежа заради едното чукане. Хайде де, Сам. Ти се занимаваш с изнасилвания, за бога. Знаеш как става. Тя го кани...

— Тя си го е търсела, така ли? Не на мене тия!

— Не знам дали си го е търсела. Не съм бил там, но във всеки случай не е било същото, като че ли се е спотайвал в храстите и се е

хвърлил отгоре ѝ, когато е минавала оттам.

— Същото е, Уес. Там е цялата работа.

Стояха в средата на повитата в мъгла улица, под мъждукащата светлина на една от уличните лампи на Чърч стрийт. Уес бе мушнал ръце в джобовете си. Не беше взел предвид тази разходка на открито и замръзваше в костюма си.

Опита се да се успокои, да си поеме дъх, да не позволи на караницата да се разрасне още повече. Щяха да се разберат. Просто точно в този момент се бяха нахвърлили един срещу друг. Реши да отстъпи малко, да разреши напрежението.

— Виж, Сам. Хайде да отидем някъде. Да седнем. Може да хапнем нещо. Да се успокоим.

Тя скръсти ръце.

— Спокойна съм. И какво си мислиш ти? Дай да я заведа някъде, където няма да може да се прави на интересна. Няма да мине.

— Нищо подобно не си мисля. Реших, че можем да проведем един разумен разговор между възрастни хора на някое по-удобно място.

— Мястото си беше окей, докато не почнахме да говорим за това.

— За изнасилването или това, което ти наричаш изнасилване?

— Което наричам изнасилване? Майната ти, Уес, очаквах повече от теб!

— И викането много помага.

— Така ли? — Сега тя наистина викаше. — Пак ме поставяш на мястото ми. Правило номер едно — никога не говори по конкретния въпрос, в никакъв случай. Господи!

— Бих искал да говоря конкретно, Сам, но първо не мога да довърша и едно изречение, освен това ми крещят, задникът ми вече е замръзнал, а на всичкото отгоре ме изкарват какъв ли не, само защото съм предложил да отидем и да седнем на някое топло местенце. Я стига! Аз никого не съм изнасилвал. Аз ли съм врагът?

— Приятелят на моя враг също е враг.

Фаръл се хвана за главата.

— Това беше добре. И откъде си го чула? От Калил Гибран или от устава на организацията за освобождение на Палестина?

— Въпрос на здрав разум. На оцеляване.

— Не мислех, че сме го докарали чак дотам.

— За всички жени е въпрос на оцеляване.

— И това ми хареса. Какво правиш ти? Да не пишеш сборник с феминистични лозунги?

— Майната ти.

Сам се обърна и закричи.

Той тръгна вбесен след нея.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? Много дълго вече работиш в онзи център.

Тя се завъртя.

— Точно така. Разбира се, че това е причината. Жените не трябва да работят, нали, Уес? Изобщо не трябва да си имат собствен живот.

— Точно това исках да кажа, Сам. Точно така мисля. Чудя се дали можеш още малко да извъртиш нещата.

— Разбира се. В края на краищата нали съм жена и нищо не мога да направя както трябва.

— Дай да ти кажа нещо. Точно тук сбърка. Приятелят ми не е убил жена си и много ще се учудя, ако е изнасилил и тази дама. Видяла е името му във вестника и е решила да блесне. Помислила ли си за това?

— Не, Уес, изобщо не съм се сетила за това. Майната ти! — Тя отново се обърна и тръгна. После спря и го погледна: — Чух я. Видях лицето ѝ. Това наистина се е случило, по дяволите, независимо дали го вярваш, или не.

— *Какво се е случило? Може би е казала „не“ преди трийсет години и чак досега е забравила за това?* Бас лоя.

Сам не каза нищо.

— Потърсила ли е помощ? Казала ли е на някого? Отишла ли е в полицията? *Направила ли е изобщо нещо?* Не.

— Животът ѝ се е провалил. Това е променило всичко.

— Много ми е мъчно. И я виж сега, каква изненада! Марк Духър се появява по телевизията и изведнъж всичко ѝ се връща. И — тук е най-хубавото — това означава, че най-добрият ми приятел, когото познавам от сума ти време за разлика от теб, е *убил* жена си, която е обичал и с която е създал семейство. Моля те, Сам, я се опомни! Нелепо е.

Този път тя си тръгна, без да се обръща.

— Ей, Барт. Татко си е вкъщи.

Беше десет часа.

Кучето стана, прозина се и бавно тръгна към господаря си. Уес разсеяно го потупа, след това се затътри към кухнята, включи лампата и провери за кучешки изпражнения. Плащаше на едно момиче, което въртеше бизнес с графики в сградата, да извежда Барт два или три пъти на ден, като понякога и това не беше достатъчно. Но не и днес.

В хладилника имаше няколко кутийки бира „Ролинг Рокс“. Уес извади две, отвори ги, изпи едната, дръпна един от столовете и тежко се отпусна до масата.

Имаше чувството, че е на сто години.

Изпитваше болезнено желание да вдигне телефона и да се извинява чак до сутринта. Но не помръдна. Телефонът също. Той отново надигна бирата и се втренчи в тъмнината през прозореца.

Това не трябваше да се случва. Всичко вървеше толкова добре, както никога в живота му, дори по-добре — помисли си той — отколкото някога беше с Лидия, когато бяха млади и сигурни, че са влюбени.

По време на първата вълна физическо удоволствие и през следващите седмици на нарастваща интимност се бе опитал да не мисли за избухливостта на Сам. След първата нощ, когато го бе изхвърлила, като научи, че защитава Левън Коупс, бе предпочел да си мисли, че причината се корени в несигурността и алкохола.

Но явно не беше така.

Добре стана, че го разбрах по-рано, помисли си той, но не беше в настроение да гледа оптимистично на каквото и да било.

На път за вкъщи си бе блъскал мозъка да си спомни за всички отрицателни неща у Марк. Но те бяха толкова малко наистина.

Веднъж в колежа, след годеежа му с Шийла, Марк ѝ беше изневерил. Но след това чувството за вина го преследваше дълго време — бе го споделил с Уес на едно от „бягствата“ им, чудеше се дали да отмени сватбата, защото е толкова лош.

Беше зашлевил сина си Марк младши през лицето, защото той си бе хвърлил бухалката по средата на един бейзболен мач. Това беше най-ужасният момент на Марк. Но тогава той работеше по осемдесет часа на седмица и се опитваше сам да спаси западащата си фирма. И

дори от този случай се опита да извлече нещо положително — подейства му като един вид студен душ. Работеше твърде много, пренебрегваше истински важните неща. Семейството, духовните ценности.

По някакъв начин тези прегрешения успокояваха Уес по отношение на характера на приятеля му. Марк далеч не беше съвършен. Естествено, бе грешил — човешко е. Бе правил неща, от които се бе срамувал. Но, ето защо, според Уес, той беше хармоничен човек. Не толкова стегнат, не задържаше в себе си всички лоши импулси, заради които един ден можеше да експлодира.

Затова се опита да разбере причината, защо изведнъж от толкова много места се бяха затекли да оклеветят и очернят Марк Духър.

Първо бе завистта. Марк беше богат, могъщ и, допреди няколко месеца, пълен късметлия. Точно този тип човек, който малките хорица искаха да видят очернен.

След това онази работа с Транг, политически мотивирана и неоснователна, беше пробила бронята на Духър. А Уес знаеше, че една от непоклатимите истини на живота е, че обвиненията водят със себе си още обвинения.

И сега — накрая — бикът беше ранен, куцаше. Бе дошло времето да го довършат. Всички изоставяха Марк. Хората се редяха на опашка да стрелят в него, когато най-малко можеше да се защити.

Е, Уес не беше герой и нямаше как да ги спре, но пък можеше да застане пред приятеля си и да се опита да го защити, докато той не събере силите си.

Убийството на Транг. Онази история с изнасилването. Враговете стягаха редиците си и не беше нужно да мисли много, за да се сети какво следваше. Щяха да го обвинят в убийството на Шийла.

Уес знаеше, че ще е последната защита. И сега — каквото и да изровеха и да хвърлеха срещу приятеля му — той беше сигурен, че няма да е вярно.

Уес щеше да го защити.

Седмица по-късно Тию най-после отбеляза собствен напредък по случая.

Не без притеснение той подкара плимута си през изхода на магистралата при Менло Парк, след това шейсет километра надолу по полуострова на юг от града и най-накрая потърси тесния вход към паркинга на административната сграда на организацията на ветераните. Пътят дотам му напомни за Шеста улица между „Мишън“ и „Брайънт“ в Сан Франциско — най-опасното каре за разходки.

Въпреки че този район се водеше като относително спокоен, оживената главна улица на малкия град представляваше територия, окупирана от психиатрично болните бездомници — трайното наследство на Рейгън. Полицаяте им казваха „осемстотни“ или „пет едно петдесет“; тези имена отговаряха на номерата на клаузите в правилника за Социална помощ, но както и да ги наречеш, това си беше пълна трагедия. Скитници, наркомани, клошари.

Тию ги виждаше всеки ден из града, но тук, на две крачки от Силиконовата долина, където слънцето не спираше да грее и богаташките имоти събираха слънчевите лъчи, бедността и отчаянието изглеждаха особено потискащи.

Освен това ясно съзнаваше какви проблеми може да има тук с националността си. Мъже в стари военни униформи — сами или на малки групи — пръснати тук и там по главната улица и под дърветата, които осигуряваха сянката на паркинга. Тию знаеше от коя война са ветерани.

И колкото и време да минеше, в мозъците на някои от тези момчета винаги щеше да бъде 1968 година.

Той излезе от колата. Според стандартите на Сан Франциско това тук си беше убийствена жегга. Още нямаше обяд, а температурата надвишаваше 25 градуса. Тию бе облечен в светъл ленен костюм и реши, че може да остави шлифера си в колата. На шейсет километра оттук в Сан Франциско ръмеше и температурата беше около 10 градуса.

Няколко мъже в стари анцузи се побутнаха, докато минаваше покрай тях на път към огромните врати, но той се усмихна, поздрави ги, подмина ги и влезе в сградата, преди онези да направят и две крачки.

Мястото приличаше на болнично заведение и миришеше на такова. Покритият с линолеум широк коридор вадеше ехо от всяка стъпка. От лявата му страна високият до кръста плот разделяше правителствените работници от ветераните, повечето от които чакаха да ги извикат по номер. Над плота, на зелената лъскава стена, висяха в дървени рамки портретите на всички президенти от Айзенхауер насам, както и на солидна сбирка от адмирали и генерали (включително и Айзенхауер в униформа). В дъното на коридора голям прозорец пропускаше много светлина.

Тию постоя за минута, зачете се в правилника на сградата, докато събере кураж. Постепенно осъзна, че шумът зад него беше утихнал.

Реши да не обръща внимание на това, откри номера на стаята, която му трябваше, и тръгна право натам.

— Ей!

Някой викаше след него, но той стигна до големия прозорец, зави наляво и тичешком изкачи стълбите.

Имаха късмет, че намериха Чаз Браун тук, в центъра по дезинтоксикация. Нито Тию, нито Глицки имаха представа накъде може да ги отведе той, но Глицки ръководеше това разследване и бе изпратил Тию да го разпита.

Миналия четвъртък и петък той беше тичал нагоре-надолу, за да намери Чаз Браун или Майкъл Линдли, двамата оцелели от взвода на Духър във Виетнам. Духър сам им бе дал имената по време на разследването на убийството на Транг.

Сега на Ейб му миришеше на кръв. Каза на Тию, че просто трябва да намерят всичко възможно за Духър, от какъвто и да е източник. Глицки действаше в Сейнт Франсис Ууд, говореше със съседите, претърсваше заложените магазини в съседните квартали, като още се надяваше да намери байонета, дрехите, които Духър беше носил, каквото и да е.

А Тию тръгна да търси поредния липсващ човек.

Чаз Браун не беше напълно изпаднал. Вярно бе, че в избелелите дънки и размъкнатата тениска, с дългата и немита посивяла коса и брада не приличаше на някой, който работи за прехраната си. Но очите му бяха ясни, ръкостискането — здраво.

Дойде навреме в кабинета на съветника си, точно на обяд, и не показа никакви предразсъдъци спрямо Тию. След няколко минути Тию предложи да го заведе на обяд. Наблизо имаше страхотна пицария, наречена „Франки, Джони и Луиджи“.

Браун тежеше не повече от седемдесет килограма при височина почти метър и осемдесет — като че ли не би отказал едно добро ядене.

Освен това Тию си помисли, че ще може да поговори пооткровено с него, ако го отведе далеч от съветника му.

И така те седнаха под един чадър на бели и зелени ивици и си поделиха голяма пица, от която Тию нямаше да успее да изяде и едно парче. Един резен, препълнен с чушлета, наденички, маслини, гъби, пеперони, сирене и аншоа, тежеше почти половин килограм.

Като съдеше по това как Чаз започна да пие, Тию прецени, че той сам ще изпразни цялата кана бира, която беше поръчал. Вече начеваше третата си чаша. Тию пиеше студен чай.

Двамата мъже още не се бяха отпуснали, но бирата развързваше езика на Чаз. Джобният касетофон се въртеше и вече бяха обсъдили миналото на Тию, като бяха стигнали до извода, че е твърде млад да е бил във Виетнам. И баща му, който през цялото време беше и си остана антикомунист, не бе носил униформа. Старият господин Тию бе капиталист, занимаваше се с търговия с коприна в Сайгон и трябваше да се изсели, когато градът беше изоставен от американските войски. Значи Тию и Чаз бяха нещо като съюзници.

— Тогава ми се смени името. — Браун беше изтъкан от нерви. Тикове, почесвания, очите му непрекъснато шареха наоколо. Но говореше ясно, макар и малко бързо. Може би бирата щеше да го успокои. — Преди това бях Чарлз, Чарли Браун. Като малък бях готов на всичко, само и само да не се казвам така и естествено името ми се лепна. После отидох във Виетнам и Духър заяви, че в неговия взвод Чарлита няма да има. Аз съм бил Чаз. Значи Чаз. Тогава си мислех, че

това е добро предзнаменование. Мислех, че Духър е готин. Виждаш колко съм бил наясно с нещата.

Тию не искаше да го спира и не каза нищо, докато Браун отпиваше голяма глътка бира и за миг очите му се изпразниха. Още една глътка и пак празнота. Примигна, очите му се фокусираха и тогава изведнъж:

— След това се опита да ми стане приятел.

— След кое?

Чаз се взря в него, после отново стрелна поглед встрани.

— Нали знаеш?

— Не знам.

— За дрогата. Мислех, че за това си дошъл.

Всъщност Тию искаше основно да го разпита лесно ли са се изнасяли байонети и пистолети от страната след войната. Вместо това, чудо на чудесата, Браун поемаше в друга посока.

— Каква дрога? — Изведнъж лицето на Браун се изопна. Тию да не се опитваше да го будалка? Другарството — пийването, хапването — изчезна. Промяната в Браун беше очевидна. Изведнъж Тию се превърна в проблем и това нямаше да помогне на разследването, затова той реши да даде заден ход. — Дрогата не ме интересува, Чаз. Интересува ме едно убийство.

— Да де. — Без смисъл, без успокоение.

Тию го понатисна.

— Виж, Чаз, изобщо не ми влиза в работата какви наркотици вземаш или си вземал. Искам да го разбереш. Ето — той посочи касетофона между тях на масата, — казвам ти го и това се записва. Разговорът ни няма нищо общо с теб, освен че знаеш нещо за Марк Духър. Той е вземал наркотици, така ли?

Браун се премести от яркото слънце под сянката на чадъра. Изтри високото си чело и отново отпи голяма глътка бира.

— Всички взимаха наркотици — каза накрая той. — Всички. — Почеса врата си. — Духър ни ги купуваше. Беше връзката.

— Марк Духър е продавал марихуана?

Браун се засмя.

— Марихуана ли? Я ме погледни, да не мислиш, че съм се докарал дотук с марихуана? Че след трийсет години мозъкът ми се е изпържил от някаква трева? — Той поклати глава, изумен от

наивността на Тию. — Тук говорим за големи лайна. — Тию смръщи вежди. — Крек бе, човече. Хероин.

— Марк Духър е продавал хероин?

Тържествено кимване.

— Точно това казах. Точно това. Не само на мен. На целия взвод. Получаваше за себе си безплатно и го продаваше на момчетата си. Правеше ни услуга, най-ниската цена във Виетнам.

Смразен от току-що чутото, Тию се облегна назад.

Но Браун продължаваше:

— И знаеш ли, ако погледнеш реално нещата, Духър позволи това да се случи. Негова работа беше да ни държи във форма. Вместо това той ни друсаше.

Тию се наведе напред.

— Какво е направил?

Браун хич го нямаше с конкретните въпроси. Като че ли го плашеха. Той се облегна назад, но по този начин отново се намери на слънце и затова пак се приведе над масата.

— Ако не си знаел за това, защо си дошъл?

— Исках да видя дали момчетата от вашия взвод — по-специално Духър — са пренасяли незаконно оръжия. Знаеш ли дали Духър го е правил?

— Защо?

Въпреки че това нямаше нищо общо с Шийла Духър, която беше неговия случай, Тию подкара с каквото имаше.

— Мислим, че Духър е използвал байонет, за да убие един човек.

Лицето на Браун се разкри в усмивка. Тию току-що му бе доказал нещо.

— Да бе — провлачи той.

— Какво?

— Той така очисти и Нгуен.

От този мъж Тию се учеше на изкуството на разпита — никога не задавай конкретни въпроси. Просто го оставяй да говори.

— Нгуен ли?

— Пласьорът. Андре Нгуен. Имаше малко магазинче точно извън Сайгон и се правеше, че продава зарзават. — Тию сигурно изглеждаше объркан, защото Браун остави халбата си и доближи лицето си до неговото. — Хайде бе, човек! Онзи, когото Духър уби.

Историята излезе наяве. Не беше имало засада с взвод от надрусани войници. Нгуен бе продал на Духър лош или може би прекалено добър хероин. Както и да е, всички с изключение на двама предозирали.

— И това никога не е било докладвано?

Отново последва израз, който показва, че Тию живее в един свят, а Браун в друг.

— Духър покри всичко. Той нямаше нищо общо. Ние — аз и Линдли — също нямахме нищо общо. Взаимно си осигурихме алиби. Били сме на пост, момчетата в лагера се надрусали с тези боклуци и готово.

— И са ви повярвали?

Браун кимна.

— Но това не е всичко. — Глътка бира. — Проблемът е, че Духър знае, че вината е негова. И *ние* го знаем. И след това той иска да бъдем приятели. Да е сигурен, че аз и Линдли не му се сърдим.

— Как се опита да ви стане приятел?

— Уреди да заминем — аз и Линдли — в Хавай. Знаеше как да получи това, което иска. Мислеше, че ще ни покаже как да си изкараме добре и така ще компенсира другото, ей такива лайна. Линдли не пожела да отиде.

— Защо? — Въпросът беше конкретен и Браун отново се поколеба, но Тию не можа да се спре. — Чаз, защо Линдли не е искал да отиде?

— Мислеше, че ще ни убие и двамата.

— Защо?

— Защо? Защото знаеше, че е затънал жестоко. Само да се обадим и щяхме да го разкатаем. Бяхме единствените свидетели и освен това бяхме бесни.

— Яд ви беше на Духър?

Браун сви рамене.

— На всичко бе, човек. Там се сдушаваш яко с момчетата. На двайсетина години си и изведнъж само ти оставаш жив. Как да не побеснееш?

Тию не можеше да не се съгласи.

— Но ти си отишъл при Духър? В Хавай.

Чаз кимна.

— Бях сляп. Според мен никого нямаше да убие. Линдли просто бе откачил, така си мислех.

— Сега не мислиш ли така?

— Е, той не се опита да ме убие. Ето ти доказателството.

Очите му като че ли отново се изпразниха, но Тию усети, че Чаз крие нещо. Той посегна към дръжката на халбата си, но виетнамецът учуди сам себе си, като се пресегна и сграбчи китката му.

— Какво? — попита той.

— След това винаги съм си мислил, че ако и Линдли беше дошъл, Духър щеше да ни убие. Когато отидох сам в хотела му, той направо изперка, умълча се, все едно какви сме такива копелета, той искал да си прекараме добре, а ние...

— И какво стана онази вечер?

— Нищо. Напихме се. Честно да ти кажа, за пръв път видях някой да се напие повече от мен. Може би малко ме е било страх от него, да не направи нещо. — На опустошеното лице на Браун се появи момчешка усмивка. — Много ром излях под масата онази вечер. Още ме е яд.

— Сигурно. — Тию отново го върна на основната тема. — И след това станахте приятели, така ли?

— Силно казано.

— Защо?

— Защото той беше офицер. — Този път Чаз успя да докара чашата до устните си. — Не, не беше и това. Беше жалък. Това е причината.

— Жалък?

Кимване.

— Случвало ли те се е някога някой толкова да ти се натиска да ти стане приятел, че да не можеш да го траеш?

— А Духър искаше да станете приятели?

Сега вече всичко му се връщаше и Браун започна да върти глава.

— Не, не. Искаше да му *простя*, това искаше. Докато бяхме живи и докато той не ни убиеше, искаше ние да *знаем* колко зле се чувства, как го е доказал, как е искал да се реваншира, майната му.

— Как го правеше?

— Това няма да ти кажа. Ченге си.

— И какво от това?

Тию продължаваше да държи китката на Чаз, който изведнъж се усети, измъкна си ръката, приближи халбата до устните си и я надигна. Пресуши я. Пое дълбоко въздух.

— Значи той уби Нгуен, онзи, който ни доставяше хероина. Отишъл в магазина и го наръгал с байонета си, а след това изтрил шибаното острие в пижамата му. Всичко ми разказа, като мъж на мъж, как поел този риск и така нататък, за да отмъсти за момчетата. И аз да му простя, да го видя какъв герой е. Вярваш ли ми?

— Господи! — Глицки седеше до масата в една от стаите за разпит на четвъртия етаж. Изключи касетофона.

— И аз така мисля — обади се Тию, — но го изразих по друг начин.

— *Изтрил* си байонета в пижамата на оня!

— Това и на мен ми е любимото. Мислиш ли, че на Драйсдейл ще му се види достатъчно?

— Натам върви. Но аз още не съм ти казал другите новини.

— Какви са?

— Получихме резултатите от изследването на кръвта. Знаеш ли какво е ЕДТА? — погледна бележките си Глицки.

— Разбира се. Етиленедиаминететрацетинова киселина. — Глицки зяпна. — Сестра ми е медсестра — обясни Тию. — Препитвах я преди изпити. И какво за нея?

Глицки клатеше глава.

— Значи си мислиш... повечето хора си мислят, че след като им вземат кръв, я слагат в нещо, затварят я по някакъв начин, изследват я или там каквото правят, нали?

— Да.

— Да, но често се налага да добавят някакъв антикоагулант към кръвта, за да не се съсире и това, синко, е ЕДТА. Всъщност не е и точно така. Не го добавят към кръвта. Той си е във флаконите. Отгоре нали са с лилави запушалки.

— И какво?

— Става въпрос за кръвта по леглото на Шийла. За която се предполага, че е на извършителя, който се е порязал при боричкането. Кръвта не е на Духър, но знаеш ли какво?

— Нещо общо с ЕДТА, нали?

Глицки почти се усмихна.

— Имаш бъдеще в тази професия, Пол. Кръвта по леглото на госпожа Духър е наситена с ЕДТА.

— Което означава?

— Че Духър е намерил някаква кръв — може би от лекаря си, може би оттам, откъдето е намерил хирургическата ръкавица, нямам представа. Решил е да я разлее насам-натам и да ни прати, нас, празноглавците, да търсим някой с кръвна група А положителна или с други думи, не може да е той. Но за негово съжаление, флаконът, който е взел, не е бил чист.

Тию зацъка с език.

— И откъде е можел да знае?

Глицки се изправи.

— Трагедиите са пълни с подобни въпроси.

Във вторник сутринта, в десет и петнайсет, Глицки, Тию, Аманда Дженкинс и Франк Батист застанаха пред бюрото на Арт Драйсдейл. Вратата на кабинета беше затворена.

Седнал зад бюрото си, Арт ги оглеждаше.

— Колко ми е хубаво, че всички накуп сте се сетили за мен. Курабийки щях да опека, ако ме бяхте предупредили. Тази песен знаете ли я? Не я ли знаете?

Глицки беше сигурен, че Тию я знае, но не иска да привлича внимание върху себе си. Останалите се спогледаха. Заговори Аманда Дженкинс.

— Арт, искаме да поговорим за Марк Духър.

— Какво за него?

— Убил е жена си — обади се Глицки.

— Добре де. Проблемът какъв е? Всичките ли трябва да се изсипете, за да ми го кажете?

Глицки реши и да продължи:

— Проблемът е, че освен това е убил и Виктор Транг, а Франк ми казва, че господин Лок може да има нещо общо със спирането на разследването. И ако по някакъв начин политически е вързан с Духър...

Драйсдейл вдигна ръка.

— Чакай малко. Крис Лок не е спирал никакво разследване. Точка. Крис Лок не пречи на правосъдието и за това няма да говорим. Ясно ли ви е?

Всички кимнаха.

Драйсдейл посочи шефа на отдел „Убийства“.

— Франк, казвал ли съм ти да спреш да се занимаваш с убийството на Транг?

Батист преглътна.

— Каза, ако скоро не получим никакви истински доказателства, да задвижим напред.

— И получихме ли някакви истински доказателства? Които да издържат на превратностите на един процес?

— Не.

— Добре. Толкова по старите неща. А тези приказки за жена му какви са? Шийла беше, нали?

Глицки отново се обади:

— Искане ми се да ти разкажа всичко — малко е объркано — и след това ти ще ми кажеш какво мислиш.

— Ейб, извинявай. — Драйсдейл се обърна към Аманда: — Това чула ли си го вече?

— Да, господине. Но и за Левън Коупс бях чула, а стигнахме до различни изводи.

— И това ли е като Коупс?

Глицки се намеси:

— Прилича на случая Коупс по това, че знаем извършителя. Още от началото.

Стиснал здраво устни, Драйсдейл клатеше глава.

— Знаеш ли колко кофти започва да ми става?

— Точно заради това търсим съвет от теб.

Смехът на Драйсдейл отекна в малката стая.

— Прекрасно. Нека се запише, че съм затрупан от изблици на искреност и доверие. — Той се наведе напред и опря лакти в бюрото. — Добре, хайде да ви чуя. Ако ми хареса, ще го разкажа на жена си. Ако и тя го хареса, ви пускам на разширен състав от съдебни заседатели. Обещавам.

По-късно, към единайсет и половина, Драйсдейл навря глава в отдел „Убийства“, видя Глицки зад бюрото му и тръгна към него.

— Обадих се на Лу. — Имаше предвид Лу Гърка. — Днес специалитетът му се казва „гръцка пица с пиле кунг пао“. — Съпругата на Лу беше китаяка и често менюто изобилстваше с подобни интересни кулинарни мешаници. — Поръчах и за двама ни и ще е готово след... — Драйсдейл погледна часовника си, — точно седем минути.

— Вкусно звучи — изправи се Глицки, — но идвам само защото искам да видя как го правят. И аз го готвя в нас и никога не се

получава.

Настаниха се в едно сепаре в задната част на затъмнения ресторант. Масата се намираше под нивото на улицата. Прозорците с дървени щори започваха на височината на главите им, а отвън гледката включваше две кофи за боклук, залостената задна врата на някакво бюро по труда и множество графити.

По време на срещата в кабинета си Драйсдейл беше слушал внимателно и бе казал, че иска да прегледа докладите, но по принцип няма да има нищо против предявяването на обвинение срещу Марк Духър.

Ала с Глицки се познаваха по-отдавна и точно по тази причина сега обядваха заедно.

Самият Лу кръжеше около масата им и се чудеше как се възприема днешния му шедьовър.

— Хубаво е — говореше Драйсдейл, — но честно да ти кажа, Лу, козето сирене не бих го сложил.

Лу беше на петдесет и няколко години, двацет и пет от които бе прекарал в този зимник, затова изглеждаше на сто. Все пак живият поглед все още огряваше издълженото му печално лице.

— Ама козето сирене прави ястието гръцко.

— Защо трябва да е гръцко? — намеси се Глицки. — Защо не правиш пица с пиле кунг пао като всички останали?

— И преди ли си го ял това? — обезпокои се Лу. Тук беше Сан Франциско, град с много ресторанти и Лу представяше кухнята на съпругата си като уникална, каквато всъщност и беше. Не особено добра, но пък никой друг не готвеше така.

— Лу, в „Кръглата маса“ го готвят същото, но без сиренето.

Гъркът се обърна към Драйсдейл.

— Този ме занася.

— Възможно е — съгласи се Арт. — Чакай да ти дам една идея. Пилето. Защо не го сервираш върху ориз? Остави пицата. Наречи го „пиле кунг пао“.

— Но тогава ще си е китайско ястие. — Лу бе съкрушен. — Всички го правят. Хората идват тук да ядат и щом е „Лу Гърка“, очакват нещо гръцко, нали? Още малко да оставя жената и ще се

превърнем в „Лу Драконовата луна“. Става въпрос за етническата ми принадлежност.

Глицки отхапа от пицата.

— Като се замисля, може да оставиш сиренето и да поръсиш с малко лозови листа.

Лу се впечатли.

— „Кунг пао долмас“. Какво ще кажете?

Драйсдейл кимна.

— Заслужава си да опиташ. Ейб?

Глицки гледаше с празен поглед през прозореца.

— Ейб — повтори Драйсдейл. — Тук ли си?

— Разбира се.

— Какво ще кажеш за „кунг пао долмас“? Как ти се струва?

Глицки отнесено кимна:

— Не е лошо. Никак дори.

Истинската причина за обяда.

— Сега за няколко минути ще се преструвам на досаден и дребнав адвокат защитник, който си пъха носа навсякъде — започна Драйсдейл. — Виждам, че с Аманда здраво сте се хванали за това и чувствам, че всеки момент случаят ще гръмне. По тази причина бих искал да ми отговориш на няколко въпроса, които съм сигурен, че свръхбдителните ни медии няма да пропуснат да зададат, а за шефа ми да не говорим.

Пицата беше изядена, чиниите вдигнати. Глицки бе прегърнал чаша горещ зелен чай.

— Давай.

— Почвам. Духър се прибира от работа и носи шампанско, в което възнамерява да сипе хлоралхидрат, така че жена му да се тръшне и той да може по-късно да се върне и да я убие. Но когато идва втория път, тя вече е мъртва. Това ли ви е теорията?

— Да. — Което, разбира се, беше основният проблем. — Ама той не знае, че е мъртва. Разработил си е план и не губи време, целият е напрегнат. Идва, казва си слава богу, че не се е събудила, не мърда, намушква я, премества тялото така, като че ли е имало борба и се връща на игрището за голф, преди някой да е забелязал, че го няма.

— Няма го е, Ейб. Поне половин час. И никой да не забележи? Говорил си с хората там, нали? Както и да е, няма значение. Дай да се

върнем назад. Казваш, че я е отровил с хлоралхидрат, така ли? Откъде знаем, че тя сама не го е взела? Ами ако е самоубийство?

Глицки бавно въртеше чашата.

— Значи смяташ, че Духър изчаква, докато жена му се самоубие, след това влиза, намушква тялото с нож и инсценира кражба. — Той поклати глава. — Не, Арт. Не е самоубийство заради раната с нож. Не е кражба заради хидрата. Освен това хлоралхидратът не беше в достатъчни количества, за да я убие.

Драйсдейл разпери ръце.

— Мислех, че е отровена. Нали каза за хлоралхидрата...

— Това ѝ е дал Духър, за да я обездвижи, да я накара да заспи. Но не е знаел, че менопаузата ѝ създава проблеми и вече е вземала антидепресант „Нардил“. Освен това същия този ден е била взела и „Бенадрил“. Сутринта са ѝ правили противоалергична инжекция. Вече е била доста надрусана. Хлоралхидратът просто е довършил работата.

— Добре — въздъхна Драйсдейл. — И какво точно ни остава? Намушкването с нож е престъпление, но не е предумишлено убийство. Никакво убийство не е да прободеш мъртво тяло.

— Предумишлено убийство е да отровиш някого.

Драйсдейл се облегна назад.

Глицки се приведе над масата и в гласа му се прокрадна друга нотка.

— Ще се получи, Арт, слушай — аргументът на Аманда няма да е, че е искал да я убие с хлоралхидрат, въпреки че това се е получило. Не е искал да я убие, докато по-късно не я е намушкал, но е възнамерявал да ѝ даде отрова и тя от това е и умряла. И красивото в цялата история е, че намушкването го доказва.

— И ние можем да го докажем.

— Знаем, че я е намушкал.

— Не те питах това.

— Добре, ето с какво разполагаме. После ти ще ми кажеш. — Глицки обрисова картината. Ножът е на Духър и само с негови отпечатъци. Оставил е алармата изключена и съседката му го е видяла да отвърта крушката при страничната врата, когато е отивал на игрището за голф. Друг съсед видял колата му паркирана на улицата зад ъгъла по времето, когато би трябвало да играе голф. И след това изтриването на оръжието в дрехите на жертвата, с което Глицки се

сблъскваше за втори път — и двата пъти в случаи, в които заподозрян бе Марк Духър, дори три пъти, ако се включеше историята на Чаз Браун. И накрая кръвта с ЕДТА. — А и кой друг би намушкал мъртва жена и след това би инсценирал кражба?

Когато Глицки свърши, Драйсдейл не се обади веднага.

— Имаш свидетел за колата?

Глицки кимна.

— Емил Балиан. Кълне се, че е била колата на Духър, кълне се, че е било същата вечер, същото време. Като бетон е.

Драйсдейл изглеждаше доволен.

— Делото ти е готово — кимна той. — Не допускай този човек да умре. — Пауза. — А сега, Ейб, кажи ми нещо само на мен. Защо го е направил?

— Франк винаги ми казва, че нямаме нужда от мотив. Само от доказателства.

— И е прав, Ейб, прав е. Но на Крис Лок ще му е любопитно защо един гражданин за пример изведнъж решава да убие жена си...

— Не забравяй Виктор Транг.

— Добре, и него също. Две жертви без очевидна причина. Защо?

— Може би Шийла и Транг са били любовници. — Глицки вдигна ръка. — Шегувам се. Отговорът е, че нямаме представа. Още не.

— Когато Крис Лок попита, ще се чувствам много по-добре, ако имам какво да му отговоря.

— Аманда има две теории.

— Които са?

— Пиенето на Шийла. Чухме да се приказва от съседни и от някои от партньорите на Марк, че се държала глупаво на публични места. Може да е прекарила, да го е злепоставила.

— Не ми се вярва — отвърна веднага Драйсдейл.

— Другата са парите.

— Парите винаги вършат работа. Какви пари?

— Милион и шестстотин хиляди. Застраховка.

— *Съпругата* е имала милион и шестстотин. Това вече е нещо.

— И двамата са имали по толкова.

— Същата сума? Защо?

— Предполагам, че когато Духър е реорганизирал фирмата си преди няколко години, доста са се поозорили. Живели са от спестяванията си, заплатата не е била сигурна, такива работи. Духър е помислил, че нещата ще се обърнат един ден, но ако умре преди това да се случи, Шийла е щяла да остане на улицата, затова е започнал да слага по нещо настрана за всеки случай. По всичко излиза, че и тя е правила същото.

— И Духър ги получава?

— Да.

Драйсдейл проточи врат и огледа почти празното помещение.

— Добре — отпусна се на мястото си той. — Можеше и още, но мисля, че имаме достатъчно. Ще кажа на Аманда, че ако се наложи, залагаме на застраховката.

Драйсдейл изчака до края на работния ден. Така и така щеше да докладва на Крис Лок за други неща и въпреки че изобщо не мислеше, че тази новина ще мине незабелязано, надяваше се, че ако я пробута заедно с други, ще звучи по-нормално.

Нищо подобно.

— Както можеш да си представиш, Арт, вече ми се обадиха за това, предупредиха ме да очаквам точно нещо такова. Архиепископът няма да е доволен. Убеден е, че срещу Духър се готви вендетата.

— Не съм съгласен, Крис. Мисля, че е убил жена си за милион и шестстотин хиляди долара застраховка.

— А Транг защо е убил? Господи, Арт, хората не стават просто ей така изведнъж убийци.

Драйсдейл изведнъж се зарадва — посред тази караница — че по-рано бе решил да не споменава историята на Чаз Браун. Вместо това отговори на зададения му въпрос:

— Убил е Транг, защото Транг го е вбесявал. Не казвам, че е най-добрата причина, но и това се случва. Разминало му се е, навирил е нос, решил е, че може да направи същото и с жена си и да прибере парите.

— Защо ще го прави? Трябват ли му парите? Да не би бизнесът му да се проваля?

Ако Драйсдейл знаеше нещо със сигурност, то бе, че последното никак не е вярно. Реши, че е време да смени скоростите и да мине към доказателствата.

— Важното е, че този път имаме свидетели, отпечатъци по оръжието на убийството. Разполагаме с един съвестен гражданин, който е видял колата на Духър до къщата, по времето, за което е казал, че е бил на игрището за голф. Крис, това си е готово дело. Предумишлено убийство.

Но Лок се мръщеше и бавно клатеше глава.

— И пак Глицки разследва случая? Как е станало така?

— Не знам, Крис. Но той е...

— Това си е чист конфликт на интереси, ако питаш мен. Дори и ако не се е заинатил да хване Духър независимо по каква причина, всичко това много прилича на нещо подобно, което е също толкова лошо. — Лок не искаше да добави, макар и двамата да го знаеха, че Глицки, който статистически погледнато се водеше черен, беше човек, когото той не можеше да си позволи да отстрани или даже да критикува. В знак на солидарност Лок дори бе отишъл на погребението на Фло преди няколко седмици.

— Страхувам се, че не можем да направим нищо по въпроса, Крис. Случаят е на Глицки.

Лок замълча за секунда, след това изпсува и стовари длан на бюрото си. Отиде до прозорците и се загледа навън с ръце зад гърба. Заговори, без да се обръща:

— Наистина, наистина не искам да обвинявам никого, особено някой влиятелен адвокат, в убийство, което не е извършил.

— Нито пък аз.

Лок се обърна.

— Ти какво мислиш, Арт?

Време беше да застане на нечия страна и Драйсдейл пое дъх.

— Мисля, че Глицки е прав, въпреки че ще види зор да го докаже.

— Не смяташ, че е тръгнал да смазва Марк Духър или нещо подобно, да подставя улики, такива работи? Или пък смъртта на жена му да не...

Но Драйсдейл беше категоричен.

— В никакъв случай.

Лок отново се обърна към прозореца.

— Добре, ще ти кажа решението си и няма да ти хареса. Ще го обвиним в убийството на жена му, но не и на Виктор Транг. От това, което чух от теб, не можем да докажем Транг.

— Ами повтарящият се мотив с изтриването на острието...

— Няма да стане. Значи обвинението е едно, предумишлено убийство, без екстри... — Екстрите бяха убийства при специални обстоятелства — убийство на полицаи, убийство на няколко души, убийство с цел облагодетелстване и други особено ужасни престъпления.

— Но имаме поне две екстри.

— Не — отсече Лок. — Заставам зад екипа си само по обвинението, което има шанс да бъде доказано. Но лично аз не съм убеден, Арт. Нещо ми намирисва, ама не мога да постъпя иначе, нали?

— Мисля, че не.

— Добре. Предявете обвинение, само че по това дело искам да се пипа с ръкавици. Сгафите ли нещо, искам да го знам от предишния ден, ясно?

— Да, господине.

— И още нещо. Гаранцията ще е четвърт милион.

— Какво? — изненада се Драйсдейл. Това беше нечувано. Заподозрените в убийство не излизаха под гаранция, а ако се правеше изключение, то бе за милиони. Четвърт милион долара гаранция означаваше, че Духър щеше да изтегли десетте си процента печалба от някои от акциите си и щеше да излезе на секундата. Всъщност изобщо нямаше да могат да го арестуват.

— Чу ме, Арт. Специално този човек е невинен до доказване на противното и искам да се отнасяте с него като с невинен. Ясно ли е?

— Но тази гаранция... Това е прецедент...

— Става въпрос за безпрецедентен случай. Ако Аманда Дженкинс го иска, и ти мислиш, че ще спечели, добре. Уважавам те, Арт. Но ще го направим по моя начин. Точка.

— Но...

Лок вдигна ръка.

— Без но! Стига толкова!

Глицки хареса тази жена. Срещата бе за седем и половина и звънецът на входната врата звънна на секундата. Той уважаваше поговорката, че чистотата се нарежда веднага след вярата в Бога, а зад тях в неговата класация идваше ред на точността. Рита започваше добре.

В началото националността ѝ го учуди, тъй като името Рита Шулц му се струваше немско. Но тя беше едра и здрава испаноговореща. Прадядо ѝ, обясни жената, дошъл от Мексико с войските на император Максимилиан и след това останал. Беше на трийсет и три години и говореше английски с акцент, но граматически правилно.

Шест години бе работила за едно семейство и препоръките ѝ бяха блестящи. Сега семейството очакваше третото си дете и жената беше решила да си вземе дълга отпуската и да остане у дома с новото си бебе и другите деца, така че вече нямаше да има нужда от бавачка. Но това означаваше, че Рита не можеше да започне, докато не се роди бебето. Очакваха го до няколко дни.

Глицки реши, че за Рита Шулц си заслужава да почака.

Отдавна бе мръкнало и Кристина седеше сама в кабинета си в „Маккейб и Рот“. Стаята беше малка и оскъдно мебелирана — бюро, компютър, библиотечка, кантонерка. Вратата бе отворена, можеше да види приемната и дори да зърне моста „Оукланд Бей“, но нейната стая нямаше прозорци. Когато се нанесе, стените бяха голи, после тя закачи няколко плаката, за да намали чувството си за клаустрофобия в тази кутийка. На бюрото ѝ имаше снимка на родителите ѝ, застанали до басейна в Оджай, усмихнати.

Дочу шум някъде от етажата и вдигна поглед от резюмето, което пишеше. Погледът ѝ падна върху снимката, при вида на безгрижните ѝ родители сърцето ѝ се сви и тя погледна часовника.

9:35.

Какви ги вършеше с живота си?

Протегна се и се изправи, като реши да види кой друг ненормален стои по това време в офиса. До вратата се спря — беше кабинетът на Марк, осветлението работеше. Още не се бе връщал на работа. Кристина прекоси приемната.

Чувството за разочарование, което я обзе, когато разбра, че не е Марк, я стъписа. Не си бе дала сметка, че очаква да го види, че иска да го види. Губеше си времето, чакаше кога той ще събере сили да се върне на работа и като си помисли, че може да го види тази вечер, сърцето ѝ ускори ход.

Но не беше той. Друг мъж стоеше до прозорците, обвини всички стени, и съзерцаваше завладяващата гледка. Тя почука на отворената врата.

— Уес?

Фаръл се обърна и се усмихна едва-едва. Нямаше начин да скрие умората си.

— *C'est moi*. Мислех, че вече всички са си отишли.

Кристина влезе в стаята.

— Мога ли да ти помогна?

— Не мисля. — Той ѝ показа един ключ. — Марк ме помоли да мина на път за вкъщи и да му донеса документацията по неприключените дела. Май възнамерява да се върне на работа. — Уес се приближи до бюрото на Духър и отвори куфарчето си. — А ти какво правиш още тук?

Кристина сви рамене.

— Натягам се. Искях до утре сутринта да съм приключила с резюмето. Как е Марк?

Фаръл я погледна.

— Доста зле. Не съм го виждал от погребението. Говорихме по телефона. — Успя да натъпче всички папки на Духър в куфарчето си и го затвори. — Ще се оправи, Кристина. Той е стабилно момче.

— Не знам дали това би му помогнало в подобен момент.

— Е — усмихна се унило Фаръл, — поне не пречи. — Вдигна куфарчето, заобиколи бюрото и се приближи до Кристина. Излязоха от кабинета, Уес угаси осветлението, затвори вратата и я заключи.

— Уес. Ти безпокоиш ли се?

— За кое?

— Марк. Полицията. Сам каза...

Той се обърна към нея и раменете му увиснаха.

— Не искам да говоря за Сам. И с полицията не знам какво става, честно да ти кажа. Не мисля, че и Марк е наясно. Засега са го оставили на мира. Може би това е добър знак.

— Не ми звучиш много уверен.

— Защото не съм.

— Но ако не е бил там...

— Знам. Само че ако си предубеден да видиш нещо, ще се учудиш колко често ще го виждаш. Мисля, че в полицията са зациклили по случая с Транг и изведнъж от виден бизнесмен Духър се превръща в потенциален заподозрян. А станеш ли такъв, знаеш как е. Много по-лесно е да обвиниш някого втори път.

— Не и ако не е бил там!

— Може би. Но им трябва само някой в игрището за голф, който да не може да се закълне, че Марк цяла вечер му е бил пред очите и след това ще тръгнат да обикалят квартала на Марк и ще разпитват всички дали са видели Духър или някой, който прилича на него, или колата му, или някоя кола, която да прилича на неговата. И някой ще е видял нещо или така ще си мисли, а на тях само това им трябва. Дори и Сам... не. Трябва да тръгвам.

Фаръл се запъти към асансьора.

— Какво за Сам, Уес?

Той направи още няколко крачки и спря.

— Какво се е случило със Сам?

Уес се обърна.

— Сам е чудесен пример за това, което се опитвам да ти кажа.

След като нае Рита и тя си тръгна, Глицки се върна в кухнята и започна да разтребва. Тогава звънна пейджърът му. Набра изписания номер и научи, че Пол Тию още работи и му е звъннал от уличен автомат през десетина пресечки.

Изглеждаше, че Глицки го беше изпратил по друга сляпа следа, но за втори път в разстояние на два дни Тию бе открил нещо важно. Ейб му каза адреса си.

Едва бе отворил вратата и Тию започна:

— Доктор Питър Харис. Като отидох там, разбрах, че не мога да го питам — той нямаше да знае — за липсващи хирургически ръкавици, защото бройките не се контролират. Но за кръвта е сигурен. Дори мисли, че знае за коя точно кръв става въпрос, въпреки че няма да може да го докаже.

— И защо?

— Защото човекът е мъртъв и кремиран.

На Глицки му беше хрумнало да разпита лекаря на Духър, за да види дали не са му изчезвали флакони с кръв напоследък. Духър трябваше да е взел кръвта отнякъде и най-вероятното място беше кабинетът на собствения му лекар. Затова каза на Тию, че най-добре е да почнат с гинеколога на Шийла, когото вече познаваха. Спокойно можеха да предположат, че семейният лекар — лекарят на Марк — ще се появи някъде в нейната документация.

— Наложил ли ти се да споменеш Духър? — Засега в полицията се опитваха да държат информацията с ЕДТА далеч от медиите, така че гледаха да не използват имена.

Щастливото лице на Тию съвсем грейна.

— Не. Изобщо не ме попита. Показах му значката и му обясних, че разпитваме много лекари, един вид неофициално проучване за това колко често се губи кръв от кабинетите и лабораториите.

— Сам ли си го измисли?

— Да. Казах му, че с новото ДНК проследяване наблюдаваме как все повече престъпници замърсяват местопрестъплението с — както си мислим ние — открадната кръв, за да ни пуснат по погрешна следа. И сега се опитваме да ги хванем натясно.

— И той се върза?

Тию разтвори уста в широка усмивка.

— Имам вид на честен човек. Както и да е, каза, че почти не му се е случвало, особено от СПИН-а насам. Кръвта е добре пазен артикул. Но точно този месец им изчезнал един флакон. Докторът много се разтревожил, защото пациентът бил стар и с лоши вени и изпадал в ярост, само като му кажели, че ще му вземат кръв, а се наложило втори път да го боцкат.

— Харис, лекарят на Марк?

— Не можах да се въздържа да не проверя името на Духър в ролодекса на бюрото в приемната. Остава да е съвпадение...

Глицки продължаваше да държи Тию на прага, но и двамата не обръщаха внимание на това.

— Добре, утре ще изискаме документите на Харис и ще проверим кога за последен път Духър е бил при него.

— Налага ли се? Ако така и така ще споделяме за ЕДТА, нека просто да му се обадя и да го питам. Само ме пусни да вляза.

След десет минути вече знаеха. Духър беше отишъл на редовния си преглед преди няколко седмици. На следващата сутрин доктор Харис пак щял да провери точната дата, както и кога е изчезнала кръвта. Но мислел, че двете дати се падали близко една до друга.

Уес Фаръл донесе документите на Духър и приятелят му го покани да влезе и да си поговорят. В библиотеката в кулата Уес кръстоса крака и потъна в меката кожа.

— Марк, трябва да те питам. Цял ден това ми е в главата. Със Сам се разделихме по тази причина и не ми се иска да си мисля, че е било за нищо.

— Скъсали сте заради това дали съм спал с някоя си в колежа?

— Не дали си спал с нея, Марк, а дали си я изнасилил.

— Не мога да повярвам. — Духър започна да обикаля помещението с длани на слепоочията си. — А след това? Откъде ги изравят тези работи? Как каза Сам, че се казвала жената?

— Мисля, че Прайс.

Той спря и пое дъх.

— Никаква Прайс не познавам. Не съм излизал с никаква Прайс. Кълна се в гроба на Шийла. И още нещо, приятелче, никого не съм изнасилвал. Не ми е в стила. Господи. И Сам е повярвала, че съм го направил? Откъде е изникнала тази Прайс?

— Нямам представа. Влязла в Центъра и каза, че си я изнасилил.

— Кога по-точно?

— В колежа по някое време. Излезли сте да пийнете, после тя те била поканила в нейната стая. Не знам.

Изведнъж Духър щракна с пръсти.

— Даян? Господи, Даян Тейлър. Разбира се, разбира се.

— Познаваш ли я?

— Не, не съм сигурен. — Духър седна на табуретката. — Уес, не познавам никаква Даян Прайс, но няколко пъти излизах с една Даян Тейлър. Ако е Даян Тейлър... да се надяваме, че не е Даян Тейлър.

— Защо?

— Защото тя е неуравновесен човек. Преди двайсет години се друсаше с всякакви боклуци. Спала е с всеки в Станфорд.

— Включително и с теб?

— Включително и с мен, преди да срещна Шийла. И нямаше нищо против, мога да те уверя. — Той дръпна табуретката напред и понижи глас. — Уес, ти знаеш повече от всеки друг. Колкото пъти изневерявах на Шийла, идвах да ти плача на рамото. Но тук нямаше нищо такова. Това — ако говорим за Даян Тейлър — си беше чисто чукане няколко пъти, още преди да развия вкус за жени. Господи, и сега твърди, че съм я изнасилил?

— Очевидно. И по този начин си й съсипал целия живот.

Духър провеси глава. След това погледна приятеля си.

— Това е гадна лъжа, Уес. Не знам какво да ти кажа. Нищо подобно не съм направил. Не бих могъл.

— Знам — отвърна Фаръл. — И аз така мисля, но трябваше да попитам, разбираш ли?

Дълга, изпълнена с гняв въздишка.

— Добре. Но става адски кофти, особено в този момент, нали разбираш? Явно не ми е най-добрата седмица.

— Не, не бих казал. И на мен не ми е добра.

Гласът на Духър омекна.

— Съжалявам за приятелката ти. Ако не бях аз...

— Вината не е в теб, Марк. В нея е. В мен.

— Отиди при нея и й се извини. Не замесвай мен. Мога да си взема друг адвокат, някой, чийто живот няма да разруша.

— Не ми рушиш живота и аз съм ти адвокат.

— Стига да си сигурен.

— Сигурен съм. Сигурен съм, че не си направил нищо от това, в което те обвиняват.

— Радвам се да го чуя, защото е вярно.

— Тогава да прием за старомодната представа за приятелите, които държат един на друг. А останалите да вървят по дяволите.

— Амин — отвърна Духър, — и ти благодаря.

Конферентната зала на „Маккейб и Рот“ беше ставала свидетел и на по-сериозни моменти, но не и от големите съкращения насам. А това като че ли бе още по-лошо.

Беше понеделник привечер, пет часа — две седмици без един ден след смъртта на Шийла. Чак когато помещението се напълни, Джани се обади на Духър да му каже, че е време.

Духър се забави малко пред вратите на залата, заслушан в приглушените гласове отвътре. Хората бяха притеснени. Върнал се бе на работа миналата сряда, бе понесъл съболезнованията на партньори и служители, през останалата част от седмицата бе провеждал срещи с ключови хора, бе убеждавал всички, че животът ще продължи, че той е добре и че клиентелата на фирмата е солидна.

И след това неделният брой на „Кроникъл“ излезе с уводна статия със заглавие „Местен адвокат, заподозрян в убийството на съпругата си“.

„Източници от Съдебната палата потвърдиха, че разширен състав от съдебни заседатели разглежда предявяването на обвинение към известния адвокат от Сан Франциско Марк Духър за убийството на съпругата му Шийла.“ Дългата статия включваше всички други подробности, получени от неназовани „източници“, другите обвинения — от изнасилването на Даян Прайс до убийствата на Виктор Транг преди десет седмици и на Андре Нгуен във Виетнам.

През по-голямата част от сутринта Духър и Фаръл не правиха нищо друго, освен да отричат всичко. Свикаха пресконференция в кантората на Уес. Да, планират да съдят „Кроникъл“ и полицейското управление. Не, никого не е изнасилвал. Не е убивал никого във Виетнам или където и да е другаде. Това било внимателно дирижирано публично убийство на известна личност... политически привкус... отчаян, депресиран полицейски инспектор... дрън-дрън-дрън.

Бяха дръпнали тънките струни и медиите подхванаха мелодията. Всички местни станции ги разнасяха из обедните новини, разнищваха

ги в дискусии. В кантората се бяха обадили от „Нюзуик“, „Тайм“ и „Ю Ес Ей Тудей“. Очевидно това се превръщаше в цирк.

Марк отвори вратата и се възцари тишина. Отиде до стола си на председателското място и за момент застина, отвърщайки на погледите на своите подчинени един по един. Стигна до Кристина и ѝ кимна едва забележимо. Накрая прочисти гърло.

По негова молба Джани беше поставила пред мястото му един брой от неделния „Кроникъл“ в папка. Духър я взе, отвори я, извади вестника и го вдигна така, че големите букви от заглавието се откроиха ясно. След това спокойно и тихо заяви:

— Не съм извършил нито едно от тези неща. Ще се боря с тези обвинения до последния си ден.

Никой не каза нищо.

Той отново огледа стаята, морето от съсредоточени лица, вперили поглед в него. Тишината беше осезаема, подчертана от тежкото дишане на толкова хора. Джани и други три жени плачеха.

Духър продължи:

— Искан да се срещна с всички вас, лице в лице, и да ви го кажа. Смятам да седна тук и да отговоря на всички ваши въпроси. Всички сме адвокати и обърнете внимание, че моят адвокат не присъства — той седи в кабинета ми и чака да свършим. Нямам какво да крия. — За последен път хвърли поглед на вестника и след това го върна в папката. Седна и сплете пръсти пред себе си на масата. — На ваше разположение съм.

Въоръжени със заповедта за арест, Глицки и Тию стояха в празната приемна и се чудеха къде са се дянали всички. Онази странна, червена светлина като че ли трептеше в прашния въздух и сградата изглеждаше напълно обезлюдена.

— Направо страшничко — прошепна Тию.

— В кабинета на Духър — каза Глицки. — Знам къде е.

Тръгнаха по дългия коридор, който пресичаше сградата. От двете страни се редяха кабинети, всичките празни, в процепите между тях светлината беше милостиво засенчена.

Пред кабинета на Духър коридорът се разширяваше — бюрото на Джани, отново гледката, светлината. Глицки почука на вратата и

почувства, че вътре някой се раздвижи. Той сложи ръка на пистолета си, а Уес Фаръл отвори вратата.

— Очаквахме ви — заяви той.

Когато вратата се отвори, Духър обърна глава и се изправи.

— Извинете ме — обърна се той към умълчаните хора около масата. Излезе навън да посрещне полицаите, затвори вратата след себе си.

— Правите ужасна грешка, сержант — поклати глава към Глицки.

— Имате право да мълчите... — започна Глицки, а Тию внимателно хвана ръката на Духър, постави белезниците на едната китка и я изви зад гърба му.

— Необходимо ли е?

Вратата отново се отвори и Тию я подпря с ръка.

— Само за момент, моля. Полиция.

Но вратата се отвори така или иначе. Грубо.

— Сержант Глицки!

Глицки спря да изрежда правата на Духър. Сега си я спомни веднага. Ослепителна в розовата светлина, покрити с руменина бузи, искрящи очи.

— Госпожице Карера — каза той, — съжалявам, мога ли да ви помоля да изчакате вътре?

— Не можете! Това е скандално!

Фаръл направи крачка напред.

— Кристина...

Тя се освободи от ръката му и се изправи срещу тях.

— Какво ви става, сержант? Не виждате ли какво причинявате на този добър човек? Погледнете го. Нищо не е направил. По дяволите, погледнете го.

Но Глицки гледаше само нея.

— Кристина, всичко е наред — обади се Духър.

Тию беше закопчал белезниците на Духър и сега пристъпваше към Кристина.

— Опасявам се, че ще трябва да ви помоля да се върнете в помещението, госпожице. Веднага.

Глицки го спря:

— Пол, всичко е наред.

— *Не е* наред! — Кристина стискаше юмруци. Сълзи от яд започнаха да блестят в очите ѝ. — Никак не е наред. Защо вършите това?

— Кристина — повтори Духър. Меко, почти като любовник. — Нищо не могат да докажат. Всичко ще се оправи. — И след това към Уес: — Грижи се за нея, моля те.

Кристина умоляващо впери очи в Духър. Той отвърна на погледа ѝ. Тя започна да вдига ръка, но Уес я пое. Някаква дълбока енергия, от онзи вид, който не можеше да остане незабелязан, протече между тях.

Глицки я почувства и изведнъж разбра, че току-що се бе стопила и малката възможност да греши. Току-що нехайно му бяха поднесли последното парченце, изплъзващия се ключ към цялата загадка — мотивът.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Делото на Духър омагьоса голяма част от населението и превзе медиите не само поради странния сам по себе си набор от факти, но и защото задълбочи още повече фракциите в Сан Франциско, чиито отношения вече наподобяваха Балкански конфликт.

Уес Фаръл внимателно бе обработил медийните си изявления, обвинявайки Глицки, че е използвал Духър като пешка в собствената си борба за издигане в служебната йерархия. Дело срещу Духър просто нямаше. Всичко беше на политическа основа.

Подкрепян от активната феминистка Аманда Дженкинс, Глицки просто се опитвал да привлече вниманието на шефа на полицията Дан Ригби, като му бутал под носа дело с медиен отзвук, а пък Ригби във всичко угаждал на кмета либерал Конрад Айкен. Същевременно Глицки разчитал и на подкрепата на областния прокурор Крис Лок — черен либерал, поддържан от двама помощници хомосексуалисти.

На страната на Духър бяха Архиепископията на Сан Франциско, по-голямата част от правната общност в града, множество независими и разгневени бели мъже, включително и някои много гласовити водещи на радиопредавания.

Духър беше бял, беше мъж. Появиха се истории от хора, които го познаваха и които беше уволнил — те си припомняха безчувствените му забележки за собствената му дъщеря лесбийка. Във фирмата му нямаше адвокати хомосексуалисти. *Сигурно* е хомофоб. Нито пък във фирмата му имаше партньори жени. Водеха го и че е против абортите.

Казано накратко, обществената защита на Духър го представяше като съвременен Драйфус — точно изкупителната жертва, която един амбициозен либерален фанатик като Глицки ще избере, за да си вдигне акциите и да напредне в кариерата си. Сержантът бе изкарал изпита за лейтенант и беше повишен в шеф на отдел „Убийства“ — нещо, което от много хора се приемаше (а в някои кръгове сериозно се критикуваше) като поредната либерална стратегия, за да вдигнат реномето му като свидетел на обвинението.

Пред съдебната зала на Оскар Томасино, на третия етаж в Съдебната палата, напрежението се покачваше.

Охраната на сградата бе издигнала дървен коридор, през който трябваше да минават всички зрители на процеса преди да влязат в съдебната зала. Пред двойните врати на залата един метален детектор още повече забавяше хората. (На металния детектор при главния вход на палатата му се бе случвало да изпуска оръжия, а Томасино не искаше да рискува в своята съдебна зала.)

Така че в тази студена и ясна понеделнишка сутрин на девети декември коридорът пред Отдел 26, превърнал се в микрокосмос на града, бе на крачка от пълната анархия.

Между „Ветераните от чуждестранните войни“, които подкрепяха Духър, и „Американските ветерани от Виетнам“, които вярваха на Чаз Браун, вече бе избухнал минибунт. Наложиха се седем души да бъдат задържани от полицаите, а двама бяха изведени от сградата и арестувани.

Но с това нищо не приключи. Няколко от виетнамските ветерани с по-висок адреналин се врязаха в група виетнамски активисти, които протестираха поради факта че Духър не бе обвинен в убийствата на Транг и Нгуен, получили широк медиен отзвук.

А коридорът водеше всички към едно място и това никак не помагаше.

Вътре в залата положението не беше по-различно. Твърдите дървени сгъваеми седалки и всички празни пространства около тях бяха претъпкани с репортери от вестниците и телевизионните станции, които се бутаха за по-добро място. Феминистките настояваха да се чуе и историята на Даян Прайс. Защитниците и противниците на абортите си подхвърляха обидни реплики от двете страни на централната пътека. Ветераните, успели да се вмъкнат вътре, не се разбираха помежду си по-добре, отколкото в коридора.

А още не бяха избрани дори съдебните заседатели. Адвокатите на двете страни застанаха пред съдията и заговориха за доказателствата, които щяха да представят, какво ще бъде позволено и какво не.

По принцип това беше скучната част от процеса. Тя се състоеше от много адвокатски жаргон и празни приказки. Но днес щеше да се

разбере кои политически и социални теми, свързани с този процес, щяха да станат част от него.

Съдията още не беше влязъл в залата, но стенографката вече бе заела мястото си. Съдебният сътрудник също бе седнал с компютърните разпечатки до себе си, а тримата пристави спокойно изчакваха.

На масата на обвиняемия Марк Духър бе възплъщение на спокойствието. Той и адвокатите му бяха влезли в Съдебната палата през задния вход, за да не трябва да се сблъскват с репортерите или с протестиращите тълпи. Сега Духър седеше сериозен и притихнал, с положени на масата пред него ръце.

От дясната му страна седеше Уес Фаръл, който бе свалил излишните си килограми и бе изоставил нехайния си начин на обличане. Кафявата му вратовръзка и сивият костюм от „Брукс Брадърс“ го превръщаха в олицетворение на преуспяващия адвокат.

От другата страна на обвиняемия седеше Кристина Карера, според някои „другата жена“, заради която Духър бе убил съпругата си. Тази теория не издържаше по-внимателно вглеждане — от месеци репортерите не ги оставяха на мира, а те бяха прекарвали заедно съвсем малко време. Никога не ги бяха хващали на тайна среща. Отричаха да са нещо повече от добри приятели, изпълнени с уважение един към друг и отдадени на това да докажат невинността на Духър.

Кристина бе положила изпита за вписване в адвокатската колегия едва преди две седмици, но по молба на Духър бе влязла в отбора на адвокатите му от самото начало. Въпреки протестите на Фаръл.

Духър му го беше казал, когато излизаха от Съдебната палата, след като бяха пуснали Марк под гаранция. Фаръл бе хванал ръката на приятеля си.

— Дай да изясним нещата. Искаш Кристина Карера, която още не си е взела адвокатския изпит, да ми бъде помощник на твоя процес за убийство?

— Докато процесът почне, тя ще си вземе изпита.

— Дори и така да е, това ли искаш?

— Да.

Фаръл кимна и си даде вид, че мисли по въпроса.

— Как да ти го кажа така, че хем да звучи уверено и недвусмислено, хем да не ти нараня чувствата? А, сетих се. Да не си откачил съвсем?

— Няма такова нещо, Уес. Идеята е страхотна.

— Това е най-ужасното ти хрумване. Възможно най-ужасното.

Духър тръгна напред и принуди Фаръл да го последва по стълбите на палатата и после по „Брайънт“.

— Виж сега...

— Не искам да те слушам, Марк. Това не подлежи на обсъждане.

Но Духър продължаваше:

— И двамата сме съгласни, че става дума за политика, нали? Ето ни и нас, двама бели мъже, точно това, което този град мрази и всички заседатели също ще мразят.

— Не е вярно...

— Изслушай ме. В обвинението имаме жена областен прокурор и черно ченге и те представляват правораздаващите органи. Трябва да сме различни като тях.

— Хубаво, ще си изберем някой, който да не прилича на нас, но няма да е тя. Вече ви разнасят вас двамата...

Духър спря.

— В тези приказки няма нищо вярно. Нищо.

— Не съм казал, че има, Марк. Казвам ти какво съм чул, какво говорят другите.

— Ами още по-добре. Нека всичко да е открито. Пуснеш ли я в екипа, месеци наред ще ни гледат под микроскоп и нищо няма да открият, защото нищо няма. Тя е умна, знаеш ли? Отличничка.

— Тя дори не е адвокат.

— Говорихме вече за това. Ще стане. Обича си работата, умна е и ще работи като луда за теб за нищожна сума от това, което би платил на някой друг.

— Искаш да кажеш от това, което ти ще платиш на някой друг. Заради парите ли го правиш?

— Не, това е между другото. Ще спестя малко пари, но искам да е с нас. Адски красива е, мъжете съдебни заседатели ще искат да са на нейна страна.

Фаръл клатеше глава.

— Напротив, ще ти завиждат, а жените ще ги ударят комплексите.

— Не е вярно.

— И залагаш живота си?

Духър като че ли се замисли.

— Аз съм човек, който рискува, Уес. Интуицията ми казва, че в този случай съм прав. Цял живот съм вярвал на интуицията си. Така че, да, бих заложил живота си. Такъв съм си и мисля, че доста добре съм се справял досега, не мислиш ли?

Уес долови скритото послание: „По-добре от теб, стари приятелю“.

Но идеята беше ужасна. Уес просто не можеше да се примири и да я приеме, въпреки че виждаше накъде отиват нещата.

— Ами ако не се сработя с нея? Ако не се погаждаме?

— Защо да не се сработите? Двама професионалисти, обща кауза, в която вярвате. Защо да не се погаждате? — Духър погъделичка самочувствието на Фаръл. — Ти ще си мъжът, Уес. Тя ще приема заповеди от теб. И не би пропуснала такава възможност, ще скача и през обръч, ако ѝ заповядаш.

Отново вървяха. Следобедът беше мрачен, четирите платна на „Брайънт“ бяха претъпкани с коли, които искаха да преминат моста „Бей“. Клаксони, ругатни.

— Защо я искаш, Марк? Честно?

— Току-що обясних.

Фаръл поклати глава.

— Не, исках да кажа в личен план. Питам те като приятел, не като адвокат. Не вярвам да не виждаш колко лошо може да се извърти всичко. Не е ли така?

— Така е — призна накрая Марк. — Говорихме, че риск съществува. Мисля, че си заслужава да го поемем.

— Защо?

Духър направи още няколко крачки и след това прегърна Фаръл през раменете.

— Предполагам, че я искам по същата причина, по която искам теб. Няма да се чувствам удобно с някой, който просто съм наел. — Той придърпа Фаръл по-близо до себе си. — Тя ми вярва, Уес.

Аманда Дженкинс бе заменила традиционната си мини пола с консервативен тъмносин костюм. Сега косата ѝ стигаше до раменете, краищата ѝ бяха подвити навътре. Лейтенант Ейб Глицки седеше до нея на масата на обвинението и помагаше в подреждането на документите.

Глицки бе опитал да се изолира от лудостта на всичко това през последните няколко месеца. Достатъчно му беше, че има да мисли за децата и за новата си работа. Предсказанието на Батист се бе сбъднало и сега той завеждаше отдел „Убийства“. Вестниците можеха да пишат каквото им хрумне за повишението му, но той знаеше, че Батист искаше точно него за свой заместник, а на изпита за лейтенант бе втори по успех. Беше си го заслужил.

На Марк Духър гледаше като на несвършена работа от дните си като сержант. Бе разследвал случая, беше събрал доказателства, бе ги предал на областния прокурор. Делото си оставаше негово, докато осъдеха Духър.

Така че по изискване на областната прокуратура, Глицки седеше зад масата на обвинението до Аманда Дженкинс, облечен в тъмния костюм, който беше купил за погребението на Фло и който не бе обличал оттогава.

Почти седем месеца.

Щеше да стои тук всеки ден до приключването на процеса. Според Законодателството на щат Калифорния, клауза 777(B) областната прокуратура имаше право да призове „длъжностно лице“, което да присъства по време на процеса и обвинителите обичаха разследвалият случая полицаи да бъде до тях по няколко причини — да имат човек, който да подготви другите свидетели затова, което им предстоеше, да пробват стратегиите и теориите с друг професионалист, да говорят с някого през почивките, да разчитат на някой, който да наблюдава съдията и съдебните заседатели. Ако например някой от заседателите заспеше, Глицки щеше да каже на Дженкинс да повтори съответните неща.

Но най-вече това беше втори чифт уши, който слушаше какво всъщност казваха свидетелите, а не това, което всички — освен съдебните заседатели — очакваха и следователно чуваха. Имаше огромна разлика и Ейб беше точно за това.

— Всички да се изправят. Отдел 26 на Висшия съд на град и област Сан Франциско влиза в заседание. Съдия е Оскар Томасино.

Фаръл се изправи, намести вратовръзката си и прочисти гърло — нервите му бяха опнати до скъсване. Стотици пъти бе присъствал в съдебни зали, но нищо не можеше да се сравнява с напрежението по това дело. И накрая, след всички подготовки, то беше започнало.

Облечен в черната си тога, Томасино се запъти към мястото си. Седна, оправи полите на черната си дреха, подреди някакви документи, отпи глътка вода, пошепна нещо на съдебния репортер, който му се усмихна. Въпреки че беше наясно, че това си бяха чисти ритуали, Фаръл се зачуди какво говори съдията и дали се отнася за тях. Томасино повдигна рунтавите си вежди и огледа залата. Присъстващите сядаха, шумяха и почти никой не чу как съдията ги поздрави с добро утро.

Но това не го притесни. Той почука с чукчето си като че ли да провери дали още работи и кимна към сътрудника си:

— Обяви делото.

Сътрудникът се изправи.

— Съдебно дело номер 159317, Народът от щат Калифорния срещу Марк Франсис Духър. Страните да обявят присъствието си за протокола.

Фаръл погледна наляво към клиента си, а след това и към Кристина. Вирнат палец, дежурната усмивка за самочувствие, заради клиента. Той самият не се чувстваше много уверен, бе загрижен, че слабостите му и нежеланието, с което прие Кристина като помощник, фатално ще се отразят на делото.

Кристина изглеждаше добре — по дяволите, тя винаги изглеждаше добре — и определено беше готова за битка. Фаръл дори трябваше да признае, че тя работи съвестно и всеотдайно, както и че притежава афинитет към правото.

Е, и? Въпреки това, въпреки напереното ѝ държане и чувството ѝ за хумор, той искаше тя просто да изчезне.

Защото, дявол да го вземе, бе влюбена в клиента им.

Уес беше сигурен, че между тях още не бе имало нищо, но изобщо не се съмняваше, че нещата скоро ще се променят и направо го

втрисаше.

Това беше неназованият мотив. Фаръл нямаше представа дали Аманда Дженкинс ще го повдигне пред съда, но това бе единственият аргумент за вината на Духър, който Фаръл не можеше да разбие на пух и прах.

Този въпрос лежеше заровен под рационалните аргументи дълбоко в него. Имаше ноци, в които той надигаше глава като призрак и Уес се събуждаше плувнал в пот.

Но времето за размисъл бе свършило.

Абсолютно сериозен, Томасино самодоволно отвори папката си, за миг се зачете и хвърли поглед към масите на адвокатите.

— Госпожо Дженкинс — започна той, — господин Фаръл. Преди да извикаме първите кандидати за съдебни заседатели, трябва да вземем решение по точка 402.

Дженкинс се изправи.

— Да, Ваша Светлост.

Съдията пак се зачете.

— Имате два иска, като и двата са свързани с показания за характера, които както знаете не могат да се използват за опровергаване от обвинението.

Томасино поясняваше този технически въпрос, но исковете по точка 402 бяха точно за това. По закон показания за лош характер не можеха да служат като доказателство, че обвиняемият е извършил дадено престъпление. Например, ако Джо Смит набие кучето си, това не означава, че е убил жена си.

Освен това законът бе наясно с естествената човешка склонност на обвинението да опетни репутацията на обвиняемия, като извади на показ всички лоши неща, които той е правил, така че да изглежда вероятно, че е извършил и онова, в което го обвиняват. Затова бе създал и тази преграда за подобни неща.

Ако *преди* това защитата не представеше доказателства за добрия характер на обвиняемия, правилникът за доказателствата забраняваше на обвинението да представя показания, накърняващи репутацията му.

Фаръл бе направил този иск, защото свидетелският списък на Аманда Дженкинс включваше някои бивши колеги на Духър, които

нямаха много мили спомени за него. Но най-вече, защото обвиненията на Чаз Браун и Даян Прайс се бяха прикрепили към обвиненията в убийство към Духър.

Дженкинс мислеше, че те са важни за разбиране на истинската същност на Марк Духър. Острието на стратегията ѝ явно се състоеше в това, че Духър не е този, за който се представя, а без показания за характера това щеше да е трудно. Дори и да беше убедена, че има достатъчно физически доказателства и доказуема теория, с която да го осъди, ако можеше да се сложи и още нещо отгоре, нямаше защо да го пропуска.

От друга страна, ако Фаръл се задоволи само с опровергаване на останалите доказателства на Дженкинс, въпросът за характера на Духър изобщо нямаше да се повдигне. Защитата първа трябваше да представи показания за характера на обвиняемия, иначе нямаше да бъдат приети. Затова Фаръл не беше сигурен дали те изобщо ще му потрябват.

От друга страна Уес знаеше, че понякога можеш да опровергаеш всички доказателства и въпреки това да не успееш да убедиш съдебните заседатели. Невинен до доказване на противното беше прекрасна идея, обвинението се нагърбваше с доказателства, но човешките същества бяха склонни да приемат, че щом хората ги арестуват и водят на съд, значи *вероятно* са виновни. Затова и Фаръл — като Дженкинс — знаеше, че от много глава не боли.

И имаше най-добрия свидетел, за който можеше да мечтае — Джеймс Флеърти, архиепископ на Сан Франциско. Независимо дали щяха да изберат заседатели католици, Фаръл вярваше, че моралният авторитет на Флеърти щеше да е непробиваем.

Разкъсваше се.

За да е сигурен, беше сложил архиепископа в списъка със свидетели. Искът му 402 се състоеше в следното — ако повика архиепископа и по този начин намеси въпроса за характера на обвиняемия, значи ли това, че Дженкинс ще има право да призове Браун и Прайс. Естествено, Фаръл не искаше заседателите да чуват който и да е от двамата.

Дженкинс отговаряше:

— Ваша Светлост, архиепископ Флеърти няма да свидетелства дали е бил с обвиняемия в нощта на убийството. Не подкрепя алибито

на господин Духър за времето на убийството. Следователно единствената му връзка с това дело е да служи като свидетел за характера на обвиняемия. А щом го прави...

Веждите на Томасино се повдигнаха и той я прекъсна:

— Знам закона. Но все още не съм убеден в уместността на който и да е от вашите двама свидетели.

— Ваша Светлост, с позволението на съда. — Фаръл се изправи на крака. — През по-голямата част от изминалата година Марк Духър е живял под сянката на тези абсурдни обвинения и недоказани клевети. Дори и ако обвинението е изкопало някакви свидетели, които да подбутнат тези необосновани обвинения, те ще говорят за предполагаеми престъпления отпреди трийсет години. Това е твърде отдалечено като време.

Тези забележки предизвикаха първото единодушие на фракциите в галерията и то не беше в полза на Духър. Всички, с изключение на репортерите, бяха тук с някаква цел, а Фаръл се опитваше да убие в зародиш всякакви дискусии по социалните въпроси, повдигнати с показанията на Даян Прайс и Чаз Браун.

— Отдалечено друг път! — изкрещя някаква жена. — Той пак я е изнасилил. — Изведоха я от залата.

След като Томасино възстанови реда, Фаръл отново се изправи и започна реч.

— Ваша Светлост, всяко задълбочаване в тези обвинения ще доведе до значителна загуба на съдебно време и спорове по древна история. Целият този процес — и за това вече виждаме доказателства в тази съдебна зала — ще се завърти около едно предполагаемо изнасилване и предполагаемо убийство, за които се твърди, че са се случили преди години и на хиляди километри отгук. Ще обърка и ще предубеди съдебните заседатели, а и просто не е честно да се допускат тези необосновани неща. Как би трябвало да се защитаваме от обвинения, направени от хора, които са си мълчали в продължение на трийсет години и сега използват момента и изпълзят на открито, веднага щом зърнат телевизионна камера?

При последвалата този въпрос експлозия, която Фаръл очакваше, Томасино пет пъти удари с чукчето си, намръщи се и отново заудря. Изгони още трима души. След като приставите ги изведоха, настъпи мъртвило.

— Искам всички да разберат едно — заговори тихо Томасино, като така принуди всички да го слушат. Той посочи с пръст задната част на съдебната зала. — Вие, които наблюдавате това дело, не сте част от него и всеки опит да станете част от него ще има своето противодействие. Още един подобен шум и ще опразня залата. — Той посочи Фаръл с чукчето. — Продължавайте, господин Фаръл. И внимателно.

Фаръл разбра. Съдията беше наясно, че той нарочно е провокирал присъстващите и нямаше да търпи това. Реши, че е най-добре да бъде кратък.

— Госпожа Дженкинс няма никакви истински доказателства по това дело, затова е включила тези необосновани обвинения с надеждата да осъди клиента ми чрез предубеждение. Ще ни накара да повярваме, че тези свидетели ще говорят за характера на господин Духър, но точно това те *няма* да направят. Ще го обвинят в други престъпления, за които обвинението няма доказателства. Нямам място в тази съдебна зала.

Дженкинс кипна:

— *Имаме* доказателства...

— Тогава обвинете го! — сопна ѝ се Фаръл.

Галерията не се разбуня много, но Томасино вдигна чукчето си и шумът спря изведнъж.

— Бих искал адвокатите да се обръщат към съда, а не един към друг. — За момент съдията замълча, после продължи: — Обвиняемият е тук за убийството на съпругата си. Това е единственото обвинение към него и с това ще се занимава този съд.

Фаръл кимна доволно. Ако това беше решението на съдията, то заседателите нямаше да чуят нито Чаз Браун, нито Даян Прайс. Нещата почваха добре за тях.

— Следователно — продължаваше Томасино, — съгласно точка 352 от правилника този съд решава, че предложените показания на Чаз Браун във връзка с предполагаемо убийство на неназована личност, извършено от обвиняемия във Виетнам преди около двамайсет и пет години, се отхвърлят. Не само че предполагаемото събитие се е случило отдавна, но и всяко обсъждане ще отнеме много съдебно време. Особено, госпожо Дженкинс, като се вземе предвид, че

господин Браун не е бил свидетел на това убийство и следователно не може да свидетелства, че то изобщо се е случило.

От галерията се чуха приглушени викове „Точно така“ и „Да!“, но само един поглед на Томасино отново възстанови тишината.

— Но — продължи съдията, — въпреки че е еднакво отдалечено във времето, свидетелството на Даян Прайс за предполагаемото изнасилване е на свидетел първа ръка...

— Ваша Светлост! — Фаръл усети накъде отива съдията и трябваше да протестира. — Това предполагаемо изнасилване изобщо не се е случвало, а дори и да се е случило, това няма нищо общо с обвиненията срещу господин Духър. Не можете да позволите...

— Господин Фаръл! Този въпрос ще се повдигне, само ако вие предоставите показания за характера. Както знаете, ако го направите, обвинението може да призове свои собствени свидетели. Вие, на свой ред, може да атакувате достоверността на тези свидетели, ако желаете.

— Да, Ваша Светлост, но...

Томасино не му обърна внимание и заговори на Дженкинс:

— Госпожо Дженкинс, съдът разрешава да призовете Даян Прайс като свидетелка за характера на обвиняемия, при условие че защитата повдигне този въпрос.

— Благодаря ви, Ваша Светлост.

— Но трябва да ви предупредя, че ще инструктирам съдебните заседатели как да приемат показанията ѝ. Това няма да се превърне в процес за изнасилване.

Отново шум в галерията и този път съдията използва чукчето си. След това погледна часовника си.

— Господин Фаръл, госпожо Дженкинс, имате ли други иски, по които съдът трябва да се произнесе, преди да започнем с избирането на съдебни заседатели? Не? Добре, обявявам двамадесет минути почивка, докато първите кандидати заемат местата си.

Досадните процедури около избирането на съдебните заседатели отнеха останалата част от сутринта и като се вземеше предвид вниманието, което Томасино обръщаше на подробностите, това щеше да бъде дълъг процес. Шестнайсет потенциални заседатели от първите шейсет бяха освободени заради осведомеността си по делото. Това

беше огромен процент, който показваше колко внимание му обръщат медиите, а той едва започваше.

Защитата беше наела малка стая в сграда срещу тази на Съдебната палата. Уес отиде да вземе сандвичи, което естествено остави Марк и Кристина сами. Те влязоха в стаята заедно и затвориха солидната дървена врата.

Кристина остави куфарчето си на бюрото и се обърна. Марк беше на няколко крачки зад нея, а стаята беше малка. Стояха един срещу друг на трийсетина сантиметра разстояние.

Кристина — образно казано — се въздържаше месеци наред. Изведнъж физическото присъствие на Шийла Духър вече не ги разделяше. Встъпителните слова на процеса сигнализираха началото на нова фаза.

Марк трябваше да усети това. Трябваше да знае, че Кристина ще бъде до него. Тя го погледна в очите.

— Не знам за теб, но на мен една прегръдка би ми дошла добре.

Фаръл почувства промяната, веднага щом се върна със сандвичите. Нещо се бе случило тук. Имаше неловко напрежение, едва ли не осезаемо усещане, че е прекъснал нещо.

— Ей, каубои! — промърмори той.

Кристина се облягаше на перваза и разресваше косите си с пръсти. Марк беше седнал на бюрото и люлееше крака като ученик. Уес реши да започне да вади сандвичите и да продължи да приказва, да даде възможност на това, което се е случило, да отmine.

— Мислех си да не призоваваме Флеърти. Така ще си спестим сума ти неприятности.

Духър подхвана темата.

— Напротив. Имаме един добър католик в съдебните заседатели и ако архиепископът каже на този човек, че не съм направил нищо — което знаем, че е истината — в най-лошия случай няма да постигнат пълно съгласие. Освен това искаме Даян Прайс да свидетелства срещу нас.

Кристина се отгласна от прозореца.

— Не, Марк, ние...

Но изпълнен с решителност, Духър се изправи, грабна една кутийка с газирана напитка и я отвори.

— Знам, че в началото казахме „не“, но не чу ли Томасино? Дори и съдията мисли, че това са глупости. Дженкинс ще изглежда отчаяна. Става въпрос за достоверност. И тогава ти, Кристина, ще я подложиш на кръстосан разпит.

— Аз ли? Защо не Уес?

Но Уес знаеше защо.

— Защото си жена. Много по-ефектно ще е, ако ти започнеш да говориш за наркотиците, които госпожа Прайс е взимала, и за мъжете, с които е спала в колежа, и защо не е подала оплакване за това предполагаемо изнасилване, и защо десетилетия наред е забравила за него. Накратко, ще я направиш на нищо.

Кристина клатеше глава, забила поглед в пода.

— Какво? — обърна се към нея Уес.

— Не искам да го правя. Не искам да правя никого на нищо. Съжалявам я. Не го ли разбирате?

— Аз те разбирам — обади се Марк.

— Извинявай, но плюя на това. Радвам се, че вие двамата сте толкова чувствителни. Ей тука вътре ми става едно топло... — Фаръл се завъртя в малката стая. — Урок номер едно — на процес, като на война. Милост към никого. Разрушаваме всичко по пътя си, защото ако не го направим, сигурни бъдете, ще разпердушният нас. Съчувствието няма място тук. — Фаръл леко смекчи глас. — Виж, Кристина, тази Даян Прайс се опитва да изпрати клиента ни в затвора за по-голямата част от онова, което остава от живота му, и това я прави мой враг. А и лъже! Което пък я прави твой враг.

— Просто не съм свикнала да мисля по този начин.

Духър ѝ се притече на помощ.

— Уес, и ти можеш да го направиш. Не е задължително да е Кристина.

За рекордно кратко време Уес отново набра пълна скорост.

— *Разбира се*, че и аз мога да го направя! Всеки може да го направи! И по телефона можем да я свършим тази работа. Но Кристина, понеже е жена, може да я свърши *най-добре*, а ние към това се стремим. Винаги *най-доброто*. По този начин се печели дело. *Единствено* по този начин. — Фаръл втренчи яростен поглед в тях.

— Добре, Уес, добре. Много си сладък, като си ядосан. Казвали ли са ти го?

— Не — отвърна той. — Никой не ми го е казал. Кристина, какво мислиш?

С доволство Фаръл отбеляза, че тя бе леко пребледняла. Може би най-накрая започваше да разбира в какво се е замесила. Но Кристина се стегна.

— Не — отвърна тя, — мисля, че си по-сладък, като не си ядосан.

Когато Томасино обяви обедната почивка, Глицки си проправи път през тълпата в галерията и след това мърморейки „Без коментар“ се провря през журналистите в коридора. Качи се по стълбите, а не в претъпкания асансьор, до отдел „Убийства“, до своите собствени три метра и половина лично място. Искаше да си изяде кифлата и ябълката на спокойствие и може би да отхвърли малко административни задачи, преди съдът отново да се събере в един и половина.

Но още не направил и крачка навътре в стаята, видя на бюрото си Пол Тию. Заедно с някакъв мъж — дълга коса, блеснал поглед, напопан, нещастен и раздърпан. Глицки веднага разпозна симптомите — човекът беше друсан с метамфетамини.

— Помниш ли Чаз Браун? — попита Тию.

Глицки се канеше да кимне, да му стисне ръката, да се държи възпитано, но Браун не му даде такава възможност.

— От къде на къде няма да свидетелствам? Колко време се мотах с вас, а сега за мен какво?

Тию се намеси:

— Чаз чул за решението на Томасино от приятелите си в съдебната зала. Надяваше се да изкара още няколко дни в „Мариот“. — Градската управа настаняваше свидетелите си в различни хотели и Чаз очевидно се бе надявал на по-дълга ваканция.

Ейб не беше особено впечатлен.

— Решението не е наше, Чаз. Искахме да свидетелстваш. Съдията реши друго. Ние губим.

— Защо? Онзи там убива един, после друг, след това и жена си. И ми казваш, че няма връзка.

— Напротив.

— И защo тогава бе, човек?

— Няма доказателства. Няма доказателства, че е имало убийство.

— Ами аз че го казвам, това не е ли доказателство?

Глицки запази спокойствие.

— Не си го видял, Чаз. Не си бил свидетел. Сайгонските архиви, ако е имало такива, са унищожени. — Той сви рамене и повтори: — Губим.

— Говорихме ги тези неща — намеси се Тию. — Какво искаш да направим, Чаз? Още една вечер да преспим в „Мариот“? — Той хвърли пълен с надежда поглед към Глицки.

— Ами на всички съм казал, че ще участвам в процеса...

И сега, помисли си Глицки, дори и тази мъничка слава щеше да го подмине. Представи си колко разочароващо може да бъде това, но най-вече му се искаше Чаз да си тръгне. Вече не им трябваше, а и не беше от най-подходящите посетители на Съдебната палата.

— И Духър ще се измъкне, нали?

— Надяваме се, че няма да стане така, Чаз. Затова е и този процес.

— Но не искат да слушат за онзи, когото уби там?

— Страхувам се, че не.

— Кучи син — процеди Чаз. — Никога не си плаща за нищо, нали?

В този момент нещо в Глицки се преобърна. И преди се бе срещал с Браун и той никога не бе напълно трезвен, но никога и откровено враждебно настроен към Духър. Може би сега това се дължеше на хапчетата, но като че ли изведнъж се появи и нещо друго.

— Мислех, че нямаш лични сметки за уреждане с Духър — подхвърли Глицки.

— Нямам — напери се Чаз. — Кой казва, че имам?

— Така се държиш, Чаз. Никой нищо не е казал.

— Никак не се държа. Десет години не съм го виждал този...

Тию трепна. Поне пет пъти беше разпитвал Чаз и това го чуваше за пръв път.

— Не бяха ли двайсет и пет години, Чаз?

Очите на Браун светнаха, започнаха да гледат ту Глицки, ту Тию. Той направи крачка назад и пхна ръце в джобовете на дънките си.

— Десет, два̀сет и пет, каква е разликата?

— Петнайсет години — отвърна Глицки.

— Е, и? — сви рамене Браун.

— И кое от двете е, Чаз? — подхвана го Тию. — Виждал ли си го преди десет години?

— Може би. Може и едина̀сет да са, не знам.

Глицки:

— И за какво?

— Не знам. За същото нещо.

Двамата инспектори се спогледаха. Глицки кимна и Тию започна:

— Говорил си с Марк Духър за убийството в Сайгон преди десет години? За какво по-точно?

Браун зачеса брадата си, повъртя очи, въздъхна дълбоко.

— Имах, нали знаете... не можех да си намеря работа. Ровех се из вестниците и видях, че Духър ще ходи на някаква благотворителност, и пишеше, че много си падал по тия неща, и аз реших, че той хубавичко се е наредил и може да помогне на един стар приятел.

— Опитал си се да го изнудиш? — попита Глицки.

— Първо го помолих да ми даде малко дребни. Не че съм го притискал или нещо такова.

— И той? Плати ли ти?

Чаз клатеше глава.

— Изхвърли ме, кучият му син. Каза, че никой нямало да повярва на отрепка като мен. Направо ми се присмя. Хич не му пукаше, че животът ми изтичаше в кенефа.

— Защо не го каза преди, Чаз? — обади се Тию.

— Помислих, че ще си скофтите мнението за мен. Не знам.

— И искаше да свидетелстваш, за да му го върнеш? — На Глицки всичко му бе ясно. Ставаше въпрос затова кой е по мъжкар — власт и разчистване на сметки.

— Така де. Покажете му на копелето. — Той гледаше лицата на двамата инспектори. — Ей, това не значи, че не уби онова момче.

„Не знам за теб, но на мен една прегръдка би ми дошла добре.“

Духър продължаваше да изживява отново и отново момента, да усеща сладостта, аромата ѝ, гърдите ѝ, които се притискаха до неговите, ръцете ѝ около кръста му, под сакото му.

Стояха така, прегръщаха се дълго време — може би трийсет секунди, четирийсет. Той започна да се възбужда, тя го почувства, от гърлото ѝ се изтръгна едва доловим стон, притисна се в него. След това се отдръпна, погледна го, подкани го да я целуне — в началото внимателно и нежно, а после с отворена уста, всепоглъщащо.

След това Уес беше отвън, говореше на някой в коридора. Тя отиде до прозореца, а той седна на бюрото.

Вечерта — целият екип почти живееше заедно — всички вечеряха в един френски ресторант на Клемънт стрийт. Както беше по традиция, Фаръл откара Духър у тях. И двамата бяха изтощени след дългия ден в съдебната зала. Щеше да има много време да умуват над избора на съдебните заседатели.

Кристина не му се обади. Той също не ѝ позвъни.

След това днес целия ден, сексуалното напрежение, а Фаръл като че ли особено внимаваше да не оставя Марк и Кристина сами.

У дома след още една късна вечеря и още един ден, преминал в избор на съдебни заседатели, Духър се преоблече в чифт панталони със защитен цвят и черен памучен пуловер. После отиде бос долу в библиотеката и застана до прозореца.

Кристина вървеше по алеята, мина през градинската врата и след това продължи нагоре по вътрешния двор. Вътре светеха само лампите в кухнята. Чакалите от медиите като нищо можеха да сметнат къщата за празна. Той отвори вратата.

— Виждаш ли?

— Без проблем.

Влязоха в кухнята. Тя беше вдигнала качулката на якето си. Отметна я и издуха кичур коса от лицето си.

— Притеснена съм.

Духър пристъпи напред и я скри в прегръдките си. Пусна я, целувка нямаше. Тъжна полуусмивка, след това отстъпление към кухненския шкаф.

— Да ти сипя чаша кафе? Вино? Ще си свалиш ли якето?

Тя избра виното, свали връхната си дреха и я просна на един от столовете. Марк се засуети около хладилника, извади бутилката, отвори я, взе чаши. Приблужи се до нея, плъзна една от тях в нейна посока и си придърпа стол. Вдигна своята чаша, тя я докосна с нейната, звън.

— Кристина, искам да знаеш, че това не съм го планирал. Нито пък вчерашния ден.

— Аз също. Такива неща не можеш да планираш.

Марк отпи от виното.

— И сега не знам какво да правя. Не знам ти как се чувстваш. Нищо не ми е ясно.

— Знаеш ли ти как се чувстваш?

— Не съвсем. Объркан, предполагам. Ужасно виновен, въпреки че в този контекст това не са най-подходящите думи. Искам да кажа...

Тя покри ръката му със своята.

— Знам какво имаш предвид. Мислиш, че е твърде скоро.

— Не знам кое е „твърде скоро“. Но знам това сега какво е, а и вчера също.

— И аз.

Той се усмихна.

— Не говоря за чувството.

Кристина стисна дланта му.

— Аз пък да.

Духър отдръпна ръката си.

— Не, има още нещо и не мисля, че мога да му имам доверие. Не мога.

— Какво?

— Това, че двамата се събрахме по този начин, стресът на цялата ситуация. Ти помагаш на защитата ми, аз завися от теб. Изкуствена среда.

— Събрали сме се заедно не по наше желание?

Той остави чашата си и криво се усмихна.

— Подиграваш ли ми се?

Тя се наведе към него.

— Мъничко.

— Добре, но аз говоря сериозно. Мисля, че заслужаваме по-добра възможност от тази. Особено ти. — Духър въздъхна. — Никога не съм си мислил, че отново ще обичам някого, а ето сега и изобщо не му е времето. Нищо не е както трябва.

— Не всичко — каза Кристина.

— Почти.

Тя клатеше глава.

— Чувстваш, че ме обичаш. И аз те обичам. Почти всичко е както трябва.

Той завъртя чашата си, по тезгяха останаха малки кръгчета.

— А ако ме осъдят за убийство, ще изляза от затвора, когато ти станеш на повече от моите години.

— Няма да те осъдят. Не си го направил ти.

— Аз бих казал, че не трябва и на съд да ходя, защото не съм го направил. Но както виждаш...

Тя отпи от виното.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

Той впери поглед в земята, отново въздъхна и вдигна очи.

— Че те обичам и ме изкушават две неща. Първото е да те заведе горе и да не мисля кое какво означава или докъде може да доведе.

— Избирам това — каза Кристина.

Той докосна лицето ѝ.

— А второто е да се преструвам, че нищо такова не съществува, да се преструвам, че вчера е имало момент на слабост. Но не мисля, че е така. Мисля, че беше нещо истинско, толкова истинско, че се ужасявам да не го заплашим по някакъв начин.

— И как ще го направим?

Той затвори за миг очи и пое отново дъх.

— Като правим каквото и да е. Точно сега сме в тенджерата под налягане. Мисля, че трябва да изчакаме, докато не се измъкнем от нея, докато не видим накъде отиваме.

— Зная къде отивам аз. Право тук.

— Ако е така, и аз съм тук. Може би трябва да признаем това, което е между нас, тази връзка, и след това да я оставим някъде, докато не ѝ дойде времето.

— И кога ще бъде това, Марк?

— Когато всичко свърши. Когато ме оправдаят. Не би трябвало да отнеме много време, още няколко седмици, може би месец. След тази драма, след досадните погледи, ще видим къде се намираме. Но това... нямам му доверие. Много лесно ще е да се оплетем в мрежите на романтиката...

— Не мисля.

— Не става въпрос за мислене, Кристина. Реалността ни принуждава. Ето ме — класическият трагичен герой — невинен мъж, обвинен по погрешка, а ти си моята спасителка. — Той покри ръцете ѝ със своите. — Не казвам, че чувството не е истинско. Казвам, че може би не ние — истинските хора — изпитваме тези чувства. Това са ролите ни и те са временни. А аз не искам ние да сме временни. Не бих го понесъл.

Тя го гледаше настойчиво и изведнъж в очите ѝ блесна закачлива искрица.

— Последният благородник в Америка трябваше да се падне точно на мен. — Приблужи се до него и притисна устни към бузата му. — Не се доверяваш на моментната страст, така ли?

— Тя няма да избяга, Кристина. Ако е истинска, ще ни намери отново.

Кристина отново го целуна.

— Добре. — Потърси лицето му. — Междувременно ще се държа професионално, няма да давам храна на клюкарниците, няма да ги снабдявам с материал. Но когато всичко свърши, те предупреждавам, че ще съм тук. За теб.

Въоръжен с камера за нощни снимки, фотографът на „Кроникъл“ ги хвана как се целуват на входната врата — нищо страстно, но стояха един до друг, прегръщаха се, пожелаваха си лека нощ почти две минути.

Достатъчно беше.

За Глицки галерията вече не съществуваше.

Съдбата на Марк Духър щеше да се реши от другата страна на перилата, той хвърли поглед към масата на защитата и усети как кръвта му завря от омраза. Рядко чувстваше подобно нещо. Имал си бе работа с доста мерзавци, много от които бяха извършвали отвратителни престъпления, но собствените му чувства никога не се бяха превръщали в нещо лично.

При Духър беше различно. Не само че бе нападнал Глицки по няколко различни повода, беше заплашил кариерата и репутацията му — последствията още не бяха отшумели — но това, че бе убил жена си, беше нещо различно.

Обвиняемият седеше със спокойно изражение на лицето, а от двете му страни помощниците му се опитваха да не изглеждат нервни и ядосани, ала според набитото око на Глицки, не успяваха. Предположи, че това е реакцията им на историята в „Кроникъл“ и снимката — Духър и Кристина се целуват на неосветената предна врата.

Кристина беше стиснала устни. Преструваше се, че чете от папката пред нея, но твърде често вдигаше очи, за да го прави наистина.

Уес Фаръл изглеждаше по-сдържан. Беше професионалист и знаеше, че не бива да показва чувствата си пред съдебните заседатели. Но Глицки го бе чул да отговаря на един от въпросите на Духър. Като че ли двамата мъже вече не бяха най-добри приятели.

Въпреки подробния подход на Томасино към разпитите на потенциалните съдебни заседатели, след като отстрани хората, които знаеха за процеса, и другите очевидни невъзможности — жертви на други престъпления, членове на семейства на служещи в системата на правораздаването — изборът на съдебни заседатели протече бързо. Сега беше четвъртъкът на първата седмица, обедната почивка бе минала и шоуто набираше скорост.

Аманда беше споделила с Глицки, че не вярва в съществуването на такова нещо като изкуство за избиране на съдебни заседатели. Въпреки всичките специални теории, които хората създаваха, малко или много изборът бе лотария. Очевидно Уес Фаръл споделяше това твърдение. Аманда имаше предпочитания към омъжените жени за сметка на неженените мъже, а ако можеше да се добере и до азиатци, още по-добре, но това като че ли бяха единствените ѝ критерии. Фаръл харесваше работещи мъже. Но и двамата адвокати бяха единодушни в едно — да свършат тази работа възможно най-скоро.

И сега новата Аманда Дженкинс се бе изправила пред дванайсетте избраници. Глицки се опита да прочете нещо по лицата им, но не знаеше какво да търси. Никой от тях не избягваше погледа му, но и ничии очи не се спираха продължително на неговите. Гледаха Аманда.

Жените бяха седем, а мъжете — пет. Петима — двама мъже и три жени — бяха, както би ги описал Глицки, добре облечени. Други пет си бяха навлекли нещо, което можеше да мине за уважаващо съда облекло. От останалите двама единият беше млад бял мъж с набола брада и дълга коса. Носеше избеляла армейска риза, която нито бе закопчал, нито запасал в панталоните, а отдолу имаше тениска. Аманда го беше оставила, защото бе предположила, че няма да е особено добре настроен към адвокати като Духър. Цяло чудо беше, че и Фаръл не се заяде с него.

Другият беше много едър испаноговорещ мъж на средна възраст с дънки и дънкова риза, с която сигурно често ходеше на работа. Очевидно Фаръл го бе поискал, защото беше католик, а Аманда каза на Ейб, че не се е противопоставила, защото си мислела, че той се преструва на по-глупав, отколкото е в действителност.

Имаше четирима азиатци (три жени и един мъж), двама испаноговорещи (една жена и един мъж), трима афроамериканци (две жени и един мъж) и трима бели (една жена и двама мъже). Глицки нямаше представа какво е демографското значение на това разпределение, а Аманда с типичния си нетърпящ празни приказки стил му бе отговорила на обяд: „Никой си няма представа“.

Сега щеше да се обърне към тях, а Глицки си мислеше, че въпреки не толкова агресивния ѝ външен вид, езикът на тялото ѝ не работеше в нейна полза. За да не стои с празни ръце, тя държеше един

жълт бележник и стърчеше пред заседателите, леко отпусната на единия си крак.

Аманда не криеше факта, че не обича съдебните заседатели, не гори от желание да им обяснява всички факти така, че и глупак да разбере опасния свят, в който се намираше. Според Глицки това бе изписано на лицето ѝ, особено в насилината ѝ усмивка. Поне за Ейб беше ясно. Надяваше се да греши.

Но никой в тази зала не бе дошъл да създава нови приятелства. Предполагаше, че сериозното държание не е най-лошият недостатък на един адвокат, макар да знаеше, че всички преуспели адвокати се държат много човешки със съдебните заседатели.

— Дами и господа съдебни заседатели. Добър ден.

Тя провери бележките си — може би все пак бележникът служеше за нещо — пое дъх и започна:

— Както ви каза съдия Томасино, встъпителното слово на обвинението ще ви запознае с доказателствата по делото, доказателствата, които Народът на щат Калифорния ще използва да ви покаже фактите, с които след това ще докажем извън всяко съмнение истината — че на седми юни тази година Марк Духър — тя се обърна и за да предизвика ефект, посочи към него, — тук намиращият се обвиняем по своя воля и с умисъл е убил съпругата си Шийла. Ще ви представя доказателства за това, което се е случило през онзи вторник. Времето е било изключително приятно, слънчево, с температура около 22 градуса. Към четири и половина обвиняемият — по време на процеса Дженкинс щеше да се опита възможно най-много да обезличи Марк Духър, като избягва да споменава името му — се обажда на съпругата си Шийла Духър и ѝ казва, че днес ще излезе по-рано от работа и че ще имат романтична вечеря. Добре звучи, нали?

Глицки не се учуди, като чу първото възражение на Фаръл — почти гърлено, с потиснати чувства, но достатъчно ясно. Концентрацията му, която липсваше сутринта, сега се връщаше. Глицки беше наясно, че предполагаемата идилия между Духър и жена му звучеше добре, но не беше работа на Дженкинс да я описва.

Томасино вдигна и спусна вежди.

— Приема се.

Дженкинс не се впечатли. Свали поглед от заседателите, за да се посъветва с бележника си и отново ги погледна.

— В собствените си показания пред полицията обвиняемият признава какво се е случило след това. Тръгнал е от офиса си в центъра на града и по пътя е спрял в магазина за спиртни напитки и деликатеси на Оушън авеню, купил е бутилка шампанско „Дом Периньон“ и различни меса и зеленчуци. Прибрал се е и с жена си е пил шампанско и е ял ордъоври. След това, тъй като е била уморена, госпожа Духър се е качила да си легне. Обвиняемият е отишъл на игрището за голф.

Глицки отново изпита познато чувство — случваше се винаги, когато присъстваше на процес — разликата между, принципно погледнато, неограничената свобода, която имаше при събиране на доказателствата и задължението на съда обективно да ги анализира. Но като че ли Дженкинс осъзна колко приятно звучи всичко, затова млъкна, отиде до масата и отпи глътка вода.

След това отново се обърна към заседателите.

— Това е, което обвиняемият е казал на полицията. Това, което е премълчал, е, че дори тогава е планирал да убие съпругата си. Планът е бил прост. Обвиняемият отдавна се е бил снабдил — за собствена употреба — с рецепта за хлоралхидрат, силно успокоително, което казал, че му трябва, защото не спял добре. Наричат хлоралхидрата „нокаут капки“ и точно така мислел да ги използва и обвиняемият. Щял да пробие някои от гел таблетките и да сложи от лекарството в шампанското на съпругата си. Щял да ѝ помогне да си легне. Щял да отиде до близкото игрище за голф, за да си създаде алиби. След това щял да се върне, да намушка жена си, докато спи и да инсценира грабеж. И така и станало. Това, което обвиняемият не е знаел, е, че през този ден жена му вече е взимала две силни лекарства — бенадрил за алергиите ѝ и нардил за депресиите ѝ. Когато обвиняемият дал на жена си и хлоралхидрат, в комбинация с алкохола и с другите две хапчета, това било достатъчно, за да я убие.

В залата зашушукаха. Очевидно тази информация беше изненада за хората, които бяха чели във вестниците само за жестокото намушкване с нож. Томасино леко почука с чукчето и възвърна тишината.

Дженкинс продължи:

— Ако госпожа Духър не беше намушкана, докато е лежала мъртва в леглото, Марк Духър може би нямаше да е в тази зала днес и

да бъде обвинен в убийството ѝ. Но господин Духър е адвокат. Той е умен мъж и...

Фаръл скочи от мястото си.

— Ваша Светлост...

Томасино отново прие възражението му. Дженкинс се обърна към съдията, извини му се, а след това и на съдебните заседатели. Не е имала намерение да прави характеристика на обвиняемия.

Държеше се добре със заседателите — дружелюбна, любезна, професионалистка.

— Обвиняемият е имал намерение да я намушка до смърт, но вместо това я е отровил. От правна гледна точка разлика няма — и в двата случая става въпрос за предумишлено убийство. Но фактически погледнато разликата е огромна. Неправилната преценка на обвиняемия го е издала. Защото голяма част от уликите, нарочно поставени от обвиняемия, за да наведат на мисълта за кражба, голяма част от уликите, поставени, за да обяснят смъртта на Шийла Духър от ръцете на нападател, приемат съвсем друго значение, след като вече знаем, че Шийла Духър е била отровена. Това говори за пресметнат и последователен опит на хладнокръвен убиец да скрие следите си.

— Ще ви покажем един нож — класическо оръжие, по което има отпечатъци на Марк Духър. Ще изслушате свидетели, които ще ви помогнат да сглобите в едно истинската история за това, което се е случило на седми юни. А то е, че след като се е уверил, че съпругата му е заспала дълбоко, упоена с хлоралхидрат, обвиняемият е напуснал къщата си през страничната врата, без да задейства алармената инсталация, пресегнал се е над вратата и е развил крушката, така че алеята да е тъмна, когато се върне. След това е отишъл в голф клуба „Сан Франциско“, не в клуб „Олимпик“, който е по-близо до дома му и в който членува, и си е купил две големи кофи с топки за голф. Направил е няколко удара, излязъл е през един процеп в оградата, отишъл е до колата си и се е прибрал. Знаем, че се е прибрал с колата, защото един от съседите му, Емил Балиан, я е разпознал по персонализирания номер. Била паркирана надолу по улицата, някъде между осем и девет вечерта.

Глицки знаеше, че така твърди Балиан, но си мислеше, че ако някой свидетел е създаден, за да бъде унищожен, то това е кварталният клюкар, който променя подробностите в историята си вече три пъти.

Глицки беше убеден, че Фаръл ще го смаже на кръстосания разпит. Но, както твърдеше Драйсдейл, Балиан бе едва ли не ключът към делото. Понякога трябваше да разчиташ на това, с което разполагаш.

— Навън вече било тъмно и обвиняемият влязъл в тъмната къща. Горе в спалнята забил нож в сърцето на жена си, която, както си мислел той, спяла. Разкъсал нощницата ѝ и разхвърлял одеялата, за да изглежда така, все едно е имало съпротива. Около тялото излял флаконче с кръв, което откраднал от кабинета на собствения си лекар. Издърпал годежния пръстен и брачната халка от пръстите на Шийла Духър, разбъркал бюрото в стаята, взел и други бижута, включително и собствения си „Ролекс“. След това се върнал в голф клуба, прескочил оградата...

— Всичко това са долни лъжи!

Глицки подскочи стреснато. Духър се беше изправил, сочеше към Дженкинс, която го гледеше със зяпнала уста, онемяла от избухването му. А то не беше приключило.

— А вие сте безсрамна лъжкиня!

Томасино, който внимателно слушаше Дженкинс, реагира като ударен от електрически ток. Посегна към чукчето, не можа да го хване и то падна зад бюрото му, така че той трябваше да се изправи.

— Господин Духър, незабавно седнете на мястото си! Господин Фаръл! Контролирайте клиента си, чувате ли? Казах да седнете!

Глицки също беше станал и двамата пристави вървяха към масата на Фаръл, но Уес вдигна ръце и им махна да се отдръпнат.

— Хайде, Марк, успокой се...

Кристина също се бе изправила, ръката ѝ беше на гърба на Духър, шепнеше му нещо.

Но Духър гледеше бясно към всички.

— Не мога да повярвам, че слушам такива пълни глупости!

Всички в залата го чуха.

Духър се обърна към съдебните заседатели и изведнъж гласът му се върна към нормалното.

— Нищо подобно не се е случило — каза той. — Абсолютно нищо.

Томасино беше открил чукчето и удряше с него по бюрото си.

— Господин Фаръл, ще запуша устата на клиента ви, ако...

— Да, Ваша Светлост. — Той хвана Духър за ръката и го натисна да седне, след което му прошепна през стиснати зъби: — Марк, сядай и се овладей!

После се обърна към Томасино:

— Ваша Светлост, мога ли да ви помоля за кратка почивка?

Но Томасино поклати глава.

— Не и по време на встъпително слово, господин Фаръл. Контролирайте клиента си и позволете на госпожа Дженкинс да довърши. Ако има още подобни прекъсвания, ще обвиня вас в обида на съда. Ясно ли е?

— Какво беше това, по дяволите? Какво се опитваш да направиш, сам да се довършиш?

Фаръл беснееше в малката стаичка от другата страна на улицата. По устните му течеше слюнка, като че ли бе изпаднал в истерия — крачеше бързо, нахвърляше се върху клиента си. Духър отново се бе покачил на бюрото. Беше спокоен, клатеше крака. Кристина стоеше до прозореца със скръстени пред гърдите си ръце.

Томасино даде на Дженкинс колкото време искаше, за да довърши встъпителното си слово, но само след десетина минути тя сама помоли за почивка. Прекъсването на Духър я бе пречупило и убедително звучащият разказ на събитията се бе превърнал в накъсан списък от отделни случки, чиято свързаност и значимост като че ли убягваха и на самата Дженкинс. Тя непрекъснато гледеше бележките си, заекваше и най-накрая се отказа.

— Уес, спокойно — обади се Духър. — Всичко е наред. Ще получиш инфаркт.

— Абсолютно си прав. И си го заслужавам. Какви ги вършеше там? За какво бяха тези приказки? Как можеш така да си изпуснеш нервите?

Духър се ухили.

— Нищо подобно не съм направил.

— Смешно ти е, така ли? И къде е вицът, че аз не го схващам?

— Не съм си изпуснал нервите, Уес.

— По дяволите, Марк, значи много хубаво се преструваш.

Кристина се приближи към тях и посмя да се обади за пръв път, откакто Уес ги бе наругал и двамата с Марк заради невероятната им глупост и двуличност и заради всички други недостатъци, за които можа да се сети във връзка с целувката. Тя се обърна към Духър:

— Какво искаш да кажеш, как така не си си изпуснал нервите?

Той се завъртя към нея с вдигнати длани. Усмивката му изчезна.

— Това беше нарочно. Мисля, че започнах да изглеждам по-човечен в очите на съдебните заседатели.

Фаръл като че ли се стресна, засмя се, но в смеха му нямаше нищо весело. Погледна Кристина, после пак клиента си.

— В занаята на това му казваме лоша идея. Заседателите, Марк, те помислиха за човек без никакво уважение към закона, за надут пуяк...

— Чакай, чакай! Не виждаш ли?

— Не виждам. Кристина, ти виждаш ли?

Тя не отговори.

Духър се обърна и към двамата.

— Добре. Ще ви го кажа бавно. Дженкинс рисува някаква картина. Аз съм хладнокръвен. Планирам нещата до най-малките подробности. Ето ме, седя на масата, опитвам се да се сдържам, докато тя реди лъжа след лъжа. И аз реагирам. Кой не би го направил? Не е естествено просто да седиш там, студен и безчувствен, и да им се навреш в ръцете. Исках да им покажа кой съм.

— Е, направи го.

— Абсолютно си прав, Уес. Погледнах ги право в очите и им казах, че всичко това е лъжа. Мислиш ли, че няма да има ефект?

— Сигурен съм, че ще има. Просто не смятам, че ще е този, който търсиш. Предполага се, че си добър адвокат и изведнъж не показваш никакво уважение към системата...

— Защото са объркали всичко. Не виждаш ли? Несправедливо съм обвинен в нещо, което не съм направил, и се стигна чак до този фарс. Как мога да уважавам нещо такова? Как мога дори да се преструвам?

— Но да крещиш на заседателите...?

— Не съм им крещял. Много внимавах да не го правя. Погледнах ги като хора и те ще ме гледат като такъв.

Фаръл направи крачка към Кристина, като че ли щеше да я помоли за помощ, но само поклати глава.

На вратата се почука, Духър скочи от бюрото и отвори. Приставът от Съдебната палата предаде, че съдия Томасино вика веднага господин Фаръл в кабинета си.

Уес се изправи.

— Опитайте се да не си налитате, докато ме няма. — Той излезе от стаята.

Те останаха сами.

Духър се обърна.

— Сърдит ни е.

— Има защо.

— Предполагам, че трябваше да го предупредя, преди да наруша свещения ред в съда, но моментът просто дойде и аз се възползвах. Ако го бях предупредил, той така или иначе щеше да ме посъветва да не го правя.

— Не знам, Марк. Не съм била на други процеси. Не знам как стоят нещата. Шокирах се, когато го направи, но сега, като те слушам, мисля, че може и да свърши работа.

— Сигурен съм, че няма да ми навреди. Уес не се сърди за това.

Тя се отпусна на един от дървените столове.

— Знам, на нас се сърди. Но му казахме, че не вършим нищо зад гърба му. Не е свързано с процеса.

— Не ни повярва.

— Днес ти си психологът. Първо, Уес ни се сърди и второ, Уес не ни вярва.

— Може би трябва да позагладим нещата.

— Мисля, че няма да е лошо.

Марк отиде до прозореца, отмести щорите и се загледа надолу в Брайънт стрийт и в центъра по-нататък.

— Но не мога да си представя, че на Ноб Хил е поставена камера с телескоп, която е насочена към този прозорец.

Той се приближи до нея и я пое в прегръдките си.

Покоите на съдия Томасино не бяха нито големи, нито внушителни, а много функционално обзаведени. Три високи тикови етажерки покриваха стените, а най-различни дипломи, грамоти и похвали в дървени рамки бяха разположени без никакъв ред по четвъртата стена. До големия прозорец се беше наместил фикус. Един от месинговите каубои на „Ремингтън“ красеше широката тикова масичка, но украсата се изчерпваше с това. Върху стандартния линолеум бе проснато избеляло кафяво килимче.

Дженкинс и Глицки седяха в ниски кожени столове пред бюрото на съдията и при почукването на пристава и двамата се обърнаха. Беше Фаръл и Глицки стана да отстъпи мястото си на по-висшия по професия. Той беше тук, само защото Дженкинс го беше помолила.

Фаръл не седна, а се приближи до бюрото на Томасино.

— Радвам се, че си тук, Аманда — започна той, — защото исках да се извиня за поведението на клиента ми. На вас също, господин съдия. Съжалявам.

Томасино едва обърна внимание на думите му с двусмислен жест, след което мина по същество.

— Повиках ви тук, господин Фаръл, за да видя дали ще ми дадете някаква причина, поради която да не отнема гаранцията на клиента ви. Трябва да знаете, че вече казах на госпожа Дженкинс — ако тя го поиска, аз съм готов. Мисля да го направя при всякакви обстоятелства. А решите ли да обявите процеса за неправилно проведен, клиентът ви отива за шейсет дни ей тук отсреща, докато чака датата на новия процес и нека помисли дали иска отново да прекъсва хода на делото.

Когато Уес влезе в кабинета, Глицки си помисли, че той не би могъл да изглежда по-зле, но ето че сега това ставаше пред очите му. Видимо.

Дженкинс се обади.

— Ще бъда откровена с теб, Уес. И двамата знаем, че това е първото убийство, което съм докарала до съд. Колегите ми в прокуратурата започват да се чудят защо получавам заплата, щом не ходя в съда. Не ми се чака още шейсет дни.

— Минимум — обади се заплашително Томасино.

— Минимум — повтори тя. — И мисля, че аргументът може да бъде, че избликът му е потенциално толкова вреден за клиента ти,

колкото и полезен.

Усърдно кимване.

— Точно за това си говорихме — каза Фаръл.

— Значи се разбрахме — заключи Дженкинс.

Глицки се възхити на Аманда. Звучеше искрено, макар да знаеше, че истината е друга. При обявяването на почивката Дженкинс беше изпратила Глицки да извика Арт Драйсдейл и да му каже, че тя ще поиска отмяна на гаранцията на Духър.

Драйсдейл се бе обадил по телефона — тайно, но може би на Крис Лок — и след това придружи Глицки до Отдел 26, където все още напушената Дженкинс седеше на мястото си.

За себе си Глицки беше сигурен, че Лок несъмнено има някаква лична — политическа — връзка с това дело. Областният прокурор не искаше да отлага, не искаше нещата да останат неразрешени, въпреки че бе настоял за неразумно ниска гаранция. Правеше услуга на архиепископа.

Докато Драйсдейл обясняваше, че областният прокурор не е съгласен с отмяната на гаранцията, Томасино беше викнал Дженкинс в кабинета си, за да обсъдят същия въпрос и Драйсдейл й бе осигурил причината, поради която тя се отказа от това си искане.

Фаръл от друга страна беше удавник, току-що потънал за трети път, отворил очите си под водата и видял спасителния пояс. Веднага се протегна да го докопа.

— Ваша Светлост, няма да позволя нещо подобно да се повтори.

Томасино го изгледа зверски, изръмжа и се намести в стола си.

— Добре, има и друго.

Двамата адвокати се спогледаха в недоумение.

— Не знам до каква степен сте в състояние да контролирате поведението на клиента си, господин Фаръл, мисля, че не много. Но може би е възможно да упражните някакво влияние върху помощничката си. Не искам да секвестирам заседателите, но ако се чуят още някакви истории за господин Духър и госпожица Карера, няма да имам избор. Мъжът е обвинен в убийството на жена си, за негово добро е да си държи панталоните вдигнати — извинявай, Аманда — поне докато заседателите се ориентират. — Казал съм им да не гледат телевизия и да не четат вестници, но всички знаем какво ще

стане, ако обвиняемият продължи да се появява на първа страница. Това не е в ничий интерес. Съгласни ли сте?

— Да, Ваша Светлост.

— Добре. — Томасино помълча няколко секунди, после си погледна часовника. — Смятам да приключим за днес, като това, господин Фаръл, ще ви даде достатъчно време да изясните някои неща с клиента и помощничката си. На ваше място бих се възползвал от тази възможност.

Фаръл едва успя да кимне. Желанието на съдията съвпаднаше с неговото.

Така че Глицки си тръгна рано.

Беше четвъртък и още нямаше три часа. Никой не го чакаше по горните етажи, затова се разписа за една кола и подкара към къщи, намери място за паркиране точно пред дома си и влезе вътре.

Рита спеше на канапето, което беше добре. Будеше се с тях в шест и половина и поддържаше безупречна чистота. Ставаше заедно с Ейб, когато някое от момчетата се обадише нощем, и ако ѝ трябваше да си навакса съня през деня, Глицки нямаше нищо против.

На печката в кухнята къкреше тиган с гъст черен сос, покриваше прозорците с пара и пълнеше помещението със силната си миризма. Няколко разчленени пилета се размразяваха на тезгяха.

Отвори леко кухненския прозорец и чу гласа на Айзък измежду дърветата. Имаше късмет с този заден двор. Въпреки че го делеше със съседите си отдолу, място имаше достатъчно. А точно зад него беше велосипедната алея.

Преди, когато имаше пари за такива екстри, градът беше построил малка детска площадка — няколко люлки, катерушка, пързалка — на стотина метра надолу по пътеката.

Глицки излезе през задната врата и надолу по стълбите, пресече двора под удължаващите се сенки и тръгна по велосипедната алея. Страшно му се искаше момчетата да играят заедно, да бъдат заедно — като семейство — и днес беше един от онези чудни дни, в които това се случваше.

Надпреварваха се кой ще се издигне по-високо с люлката — една от онези игри, за които Глицки предпочиташе само да слуша, но не и да гледа. И днес му се появи нова бръчка, докато наблюдаваше как двама от тях държаха една пръчка, а третият се бореше хем за височина, хем за разстояние.

И счупени крака, помисли си той. Откъртени зъби. Ожулени колене.

Но животът е риск, каза си. Наслаждават се на момента. Така да бъде.

В този момент Джейкъб се просна в пясъчника, праметна се и видя баща си.

— Татко! — затича се към него, като спря секунда преди да го прегърне, което щеше да е срамно. Но позволи на баща си да сложи ръка на рамото му. — Какво правиш вкъщи?

— Да, още е светло — приближи се Айзък, в гласа му имаше ирония.

Глицки знаеше, че непрекъснато работи, но не виждаше как може да промени нещата. А сега си беше вкъщи, нали?

— Мислех да отидем да изберем коледна елха.

О Джей изстреля юмрук във въздуха.

— Йе-е-е! — И веднага се затърча към къщата, а другите двама се опитаха да го догонят.

Дори Ейб направи опит да се затича.

Нощем Рита разгъваше съгваемото легло и спеше зад параван в дневната. Глицки не се бе замислял над това, докато не купи най-голямото дърво, което намери, и сега в просторната дневна направо не можеше да се разминеш.

За да направи място за дървото, той премести креслото си и табуретката в кухнята, от което пък тя се стесни като кладенец. Рита загуби повече от половината си ценно място около печката.

Ароматът на елхата проникна в къщата, а Рита направи горещ ябълков сок. Пуснаха Лу Роулс, окачиха лампичките, момчетата започнаха да поставят играчките.

Глицки седеше на табуретката си в отворената врата между кухнята и дневната, пиеше подгрян сайдер и гледаше всичко като че ли от разстояние. Рита седеше на канапето и сочеше на момчетата останалите празни места по елхата.

Беше се прибрал рано. Извел бе момчетата да купят елха, сега си беше вкъщи при семейството и му се искаше да е където и да е другаде, а трябваше да направи всичко възможно, за да не го покаже.

Фло я нямаше. Всичко друго си бе тук, но не и жена му. И какъв беше смисълът?

Когато телефонът звънна, Глицки знаеше, че е по работа — винаги беше по работа — и Айзък му извика да не го вдига, да пусне

телефонния секретар. Но той вече бе станал и бе отишъл до телефона на стената в кухнята.

Беше Аманда Дженкинс.

— Работя по мотива — каза тя, — и утре той или ще се улови, или няма.

Без „Имаш ли минутка, Ейб“, без дори „Здравей“. Но какво можеше да направи? Дали му харесваше или не, той се намираще насред съдебен процес, а от това обикновената учтивост страдаше.

Ейб отпи от питието си — мирис на канела. Тя продължаваше:

— Искам да ми кажеш какво мислиш за другата му адвокатка, за Карера. Знам, че смятахме да избираме между застраховката и това, че жена му е била пияница и го е излагала пред хората, но гледах телевизия, видях ги на онази снимка как се целуват двамата и нещо ми хрумна.

— Виждал съм снимката, Аманда. Говорихме за това, помниш ли? Сцената не е чак толкова гореща. Никак даже, бих казал. Целувка за лека нощ.

— В неговия дом. Сами, на тъмно — възрази тя.

— Е, и?

— Въпреки всички писаници на жълтата преса, това е първото истинско доказателство, че между тези двамата има нещо, и ако е така, то е по-силно от всички останали мотиви.

— Снимката нищо не доказва. Не са горе в спалнята му, разсъблечени, нещо такова. Така ще целунеш и майка си. Освен това, дори и да се вижда, че ѝ е пуснал ръце, как ще докажеш, че между тях е имало нещо и преди седем-осем месеца?

— Няма защо да го доказвам — отвърна тя. — Можем да го предположим, да покажем снимката, да оставим заседателите да си правят заключенията.

Глицки премести няколко мръсни чинии и седна на отрупания плот. Разбира се, и той беше мислил по този въпрос и затова реши да каже на Дженкинс аргумента, който спря и самия него.

— Предполага се тогава, че и тя е замесена.

— Може да му е помогнала да го планира, Ейб. И сега го защитава. Не е толкова невъзможно.

— Тогава трябва да обясниш защо не сме обвинили и нея.

— Защото няма доказателства за заговор. Не можем просто да я арестуваме, без...

Глицки отпи от питието, даде ѝ време да чуе сама себе си, да се успокои. Ставаше свидетел на паниката, която обхващаше адвокатите в последните минути преди същинското начало на делото, беше я наблюдавал много пъти.

— Не става, нали? — попита Аманда.

— Застраховката — отвърна Глицки. — Заседателите разбират от пари.

— Мислиш ли?

— Ти решаваш.

Дженкинс въздъхна.

— Нещо ми подсказва, че е тя, Ейб.

— Нямах нужда от мотив, Аманда. Остави нещата да си вървят, докажи фактите.

Дълго мълчание, след това „Добре“ и сигнал свободно.

Няма здравей, няма довиждане. Съдебен процес.

В другия край на града Уес Фаръл седеше до ламинираната кухненска маса в апартамента си. Тя беше покрита с жълти бележници, големи пликосе, вестници от три дни, пишеща машина, четири големи чаши за кафе и дебела тетрадка с телчета, която бе разделил на части — „Доказателства“, „Аргументи“, „Свидетели“ и т.н.

Всеки от тези раздели беше разделен на подраздели и всеки подраздел съдържаеше етикетчета в различни цветове, подредени по строго определен начин. Фаръл живееше с тази тетрадка вече в продължение на шест месеца и напоследък имаше чувството, че може да се събуди и да посочи всичко, което поиска, дори без да гледа.

Барт лежеше под масата, а радиото, което досега му правеше компания със стари рокендрол парчета, изведнъж пусна „Джингъл Белс“. Той веднага се пресегна, завъртя копчето и си помисли, че е попаднал на друга станция с по-мелодични рок парчета, когато изведнъж си даде сметка, че слуша Мери-Чапин Карпентър, която споделяше с любимия си, че всичко, което имат, са го постигнали по трудния начин.

Не намери сили в себе си да го изключи. Съзнателно избягваше кьнтри музика, откакто се разделиха със Сам, но тази песен, която ненатрапчиво говореше за страст, искри и вдъхновение, го разкъсваше. Той се облегна назад, прокара ръце през оредяващата си коса, след това посегна към една от чашите с хладко кафе. Насили се да преглътне.

Очите му обходиха празния апартамент — същите голи стени, мебели втора ръка, същото място.

След първото голямо скарване два пъти беше звънял на Сам, а след това се бяха карали сериозно още няколко пъти. И сега Томасино бе решил, че в края на краищата Даян Прайс ще даде показания, и Кристина щеше да я разкатае, а Сам сигурно щеше да дойде в съдебната зала и да я съветва.

Разтърси глава, за да я проясни — така доникъде нямаше да стигне — и изключи радиото. Между тях двамата всичко беше свършено. Издърпа пишещата машина изпод другите неща и реши да вложи отрицателната си енергия в нещо полезно, например да поработи върху встъпителното си слово, но когато посегна за бележника си, трябваше да премести тазсутрешния „Кроникъл“ и снимката отново го удари.

Господи, помисли си той, възможно ли е?

Без да се взима под внимание стратегическата катастрофа, която тази снимка представляваше, той имаше проблем с преодоляването на собственото си чувство за лично предателство. Въпреки че и Марк, и Кристина отричаха между тях да е имало нещо, фактът, че се бяха срещнали в къщата му, нощем, сами, без да му кажат, бе повече от разстройващ.

Демоните отново се бяха върнали.

Което бе и истинската причина за лошото му настроение тази сутрин, преди да отидат в съда. За него това не беше поредният процес, където трябваше да се напомпа с изтъркани клишета, че действията му са сравнително важни.

Тук нещата бяха много по-лични — последна възможност, пусната в скута му от добрата съдба, най-накрая да направи нещо смислено през живота си. С отговорността за защитата на Марк нещо вече се бе променило в него, мотивираше го да си наложи дисциплината, от която имаше нужда, за да свали излишните

килограми, носени от години, даваше му увереност да си пусне мустаци, омекотяващи лицето му, да се подстриже по нов, стilen начин. Щеше да представи на света новия и подобрен Уес Фаръл и за тази цел си бе купил пет нови костюма (по един за всеки ден от работната седмица), десет ризи, десет вратовръзки, два чифта обувки. Може би това не бяха фундаментални промени, но показваха, че представата му за самия него, за това какъв би могъл да бъде, се променя. Дори започна да чисти апартамента с прахосмукачка, да измива чиниите си веднага след ядене. Безпрецедентно.

Този процес щеше да бъде последната му възможност. Той олицетворяваше самия живот — изпитание за всичко, което беше и можеше да бъде.

Трябваше да вярва.

И тогава тази сутрин разгърна вестника и за секунда основите потрепериха — психически това нещо го разтърси толкова, колкото преди време и земетресението. После бе седнал на масата и се бе опитвал безуспешно да не обръща внимание на другите знаци по пътя, който го бе довел дотук. Решението на Марк да покани Кристина за лятна специализация, преместването на Джо Ейвъри в Лос Анджелис, което бе предопределило раздялата на Джо и Кристина, смъртта на Шийла и сега накрая, двамата — Марк и Кристина — почти едно цяло.

От гледна точка на Фаръл, развитието на събитията бе последователно и злокобно.

Опита се да се убеди, че това не означава непременно онова, което би могло да означава.

Уес познаваше Марк, знаеше кой е, какъв е. Марк никога не би могъл да направи нещата, в които го обвиняваха. Невъзможно.

Уес не беше религиозен, но за него невинността на Духър бе въпрос на вяра. Ако не познаваше Марк, значи не знаеше нищо. Ето защо, когато подготовката за процеса разкри толкова неприятни факти за приятеля му, че чак Уес се почувства неудобно, той не се бе съмнявал истински.

Просто предположения, повтаряше си непрекъснато той. Не са доказани. Хората, особено когато са натясно, говорят разни неща.

Фаръл се бе опитал да гледа обективно на тези несправедливости и се убеди, че всичко е вятър работа. Нямаше абсолютно никакво

доказателство, което да свързва Марк Духър с някакви други убийства или изнасилвания, или каквото и да е.

Но сега съществуваше и Кристина. Тя беше факт, както и връзката ѝ с Марк. И нещо още по-лошо, защото заради нея покълна семето на съмнението в Уес. Той затвори очи и си я представи. Красива жена, няма две мнения. Той самият не устояваше пред красотата — кой ли мъж можеше да го направи? Но това не означаваше, че приятелят му е убил, за да я има.

Фаръл продължаваше да се убеждава, че безкрайният късмет на Марк му е докарал Кристина, точно когато най-много е имал нужда от нея, след смъртта на жена му, заради всичката надежда и всичкото успокоение, от което е имал нужда.

Но изведнъж, след снощи, вече му беше трудно да повярва.

— Кристина, Сам е. Моля те, не затваряй.

— Няма.

— Цял ден се навивах да ти се обадя.

— Целунах го за лека нощ, Сам. Нищо повече. Говорят и пишат глупости.

— Но ти си... с него.

— Представявам го. Аз съм му адвокат.

— Не това имах предвид. Знам. Отдавна знам... още когато бяхме приятелки.

— Съжалявам, не мога да коментирам.

— Добре, няма значение. Не искам да коментираш. Но трябваше да се опитам да ти кажа — защото бяхме приятелки, защото знаеш толкова много за психологията на изнасилването — че двамата с Уес грешите за Марк Духър. Мога да докажа...

— Сам, престани! Ще имаш възможност да докажеш всичко, което искаш, на процеса.

— Процесът няма да докаже за какво говоря. Казвам ти — седни и поговори с нея, ще се убедиш. Казва истината, тя е...

— Сега ще затворя, Сам. Марк не го е направил. Не би могъл.

— Защо си толкова сляпа? Защо поне не помислиш?

— Довиждане, Сам.

Фаръл караше на чист адреналин. Беше спал по-малко от пет часа, но нали заради това бяха всичките безсънни нощи.

Напомни си, че процесът е по-прост от живота — трябваше само да отхвърли аргументите на обвинението и Марк Духър щеше да бъде свободен. И насън можеше да го направи.

В Калифорния защитата имаше право да произнесе встъпителното си слово веднага след обвинението, като по този начин се наблягаше на отрицанието. А можеше и да изчака и да използва встъпителното слово, за да представи своя собствена версия на случилото се. Фаръл избра първото.

Не вярваше, че обвинението може да го изненада с някой свидетел. Знаеше каква тактика щеше да приеме — отричай, отричай, отричай. И искаше от самото начало да подготви съдебните заседатели, че всяка повдигната от Дженкинс теза можеше да бъде оспорвана.

Беше измислил всичко с подробностите. Щеше да започне спокойно, да застане до Духър. Нямахше да гледа в никакви бележки — защитата идваше от сърцето му. Нямахше да използва предварително подготвена реч. Езикът на тялото му щеше да крещи, че истината е толкова очевидна и той до такава степен ѝ вярва, че място за съмнение просто няма. За разлика от него, Дженкинс бе завършила собственото си встъпително слово, заемайки по-голямата част от сутринта, като непрекъснато гледаше в бележника си и повтаряше ли, повтаряше основните според нея моменти.

Фаръл отпи от чашата си и се изправи.

— Всички вие чухте встъпителното слово на госпожа Дженкинс. Тя ви представи своята версия на събитията, случили се на седми юни, и твърди, че ще я докаже извън всякакво съмнение. Не е възможно да го направи, защото тези действия на господин Духър, които е отгатнала, не са се случили по посочените от нея причини, а останалото просто не е вярно. Ще освободя тази история от зловещата интерпретация на госпожа Дженкинс и ще ви представя голите факти. Онзи вторник Марк Духър купува шампанско и го занася вкъщи,

защото е любящ съпруг. Обажда се от офиса в дома си на седми юни следобед и пита жена си дали би пожелала той да се прибере по-рано. Урежда среща с нея, дами и господата съдебни заседатели. След почти трийсет години брак, Марк и Шийла Духър все още си уреждат романтични срещи. Преди той да се прибере, съпругата му взема една доза бенадрил, защото страда от алергии. Тя си сипва една или две чаши шампанско. Шийла Духър е била на четирийсет и седем години и не е била нито луда, нито с размътено съзнание. Можела е да взема сама решения и го е правила що се отнася до ядене и пиене. Пиела е нардил, който е облекчавал менопаузата ѝ, повече от година. Много пъти, пред много свидетели, през същото това време е употребявала алкохол. Няколко свидетели ще дадат показания, че Шийла Духър се е отнасяла скептично към препоръките на лекаря си да избягва смесването на определени храни и алкохол. Трагично е, но като че ли госпожа Духър не е обръщала особено внимание и при смесването на хапчетата.

Фаръл отново отпи вода. Дженкинс не бе възразила нито веднъж, всички погледи бяха вперени в него. Беше в стихията си.

— Какво става след това? Семейство Духър си устройват късен обяд. В това няма нищо злокобно. Шийла Духър отива в спалнята си, за да дремне. Била е уморена, взела е успокоително, хлоралхидратът на съпруга ѝ. Госпожа Дженкинс ви каза, че Марк Духър ѝ е дал хлоралхидрат. Глупости, абсолютни глупости. Няма нито един свидетел, нито една прашинка доказателство, които да потвърдят това. Госпожа Дженкинс го твърди, защото иска да осъди Марк Духър. Не може да го докаже, защото не се е случило.

Дженкинс се изправи и възрази, че Фаръл се заяжда.

Фаръл предположи, че това наистина е така, но знаеше, че Дженкинс е направила възражението най-вече, за да го прекъсне. Нямахше да се получи. Томасино я подкрепи, а Фаръл леко се усмихна, за да покаже на съдебните заседатели какъв добър човек е — как съвсем спокойно посреща глупавото ѝ прекъсване.

Освен това така получи третата си възможност да повтори фактите, довели до смъртта на Шийла.

След което:

— И какво прави господин Духър, когато жена му отива да си легне? Не бил пуснал алармената инсталация. Свидетелят на

обвинението, съседката на господин Духър, Франсис Матсън ще ви каже, че тогава той се бил пресегнал и като че ли правел нещо на крушката над страничната врата. Господин Духър не си спомня подобно нещо. Може да е имало паяжина там, но той не си спомня. След това отива в голф клуба „Сан Франциско“. Сега си спомнете как госпожа Дженкинс направи голям въпрос от това, че господин Духър членува в клуб „Олимпик“, а онази вечер решава да отиде не там, а в друг клуб със свободна посещаемост. Вие ще решите колко сериозно е това. Но ще ви кажа, че господин Духър е представителен мъж...

— Възраждавам.

— Приема се.

— Съжалявам. Господин Духър има много делови контакти в своя клуб и не е искал да бъде... — Уес замълча, усмихна се на заседателите, като по този начин ги включи в шегата си, — ... персонално комуникативен. Искал е да поработи малко върху удара си, без да го прекъсват. Продавачът в магазина на клуба ще свидетелства, че господин Духър си е купил две кофи с топки и по някое време покъсно се е върнал с две празни кофи. Освен това ще потвърди, че с господин Духър са си говорили за голф клубове, той го е попитал как да оправи замаха си, разменили са си любезности — накратко поведението на господин Духър е било съвсем нормално.

Фаръл сви рамене, като че ли се извиняваше на заседателите, че ги занимава с такива дреболии. Той беше на тяхна страна и нека си го признаем, това си бе чисто губене на време.

— Когато се прибира в дома си, господин Духър измива чиниите, изпива една бира, след което се качва горе и открива тялото на жена си. Ужасен, набира 911. Ще ви пуснем записа на това обаждане, ще имате възможност да решите дали можете да вярвате на този глас, или не. Но още не сме свършили. След като полицаите пристигат, господин Духър напълно съдейства на инспектор Глицки — тук Фаръл направи пауза и с театрален жест посочи към масата на обвинението, — джентълменът на онази маса. Дал е пълни и изчерпателни отговори на всички зададени му въпроси.

Фаръл сметна, че е добре тук да направи почивка. Върна се на масата, отпи глътка вода, погледна към Кристина и Марк и отново се обърна към съдебните заседатели.

— Сега да обърнем внимание на някои други обвинения и предполагаеми улики, които ви бяха представени — замърсената кръв, ножа с отпечатъците на господин Духър, хирургическата ръкавица, намерена на сцената на престъплението и така нататък — тук сме оцетени. Не можем да обясним всичко. Това е един от проблемите на невинността — не знаеш какво точно се е случило. Не знаеш какво е сторил някой друг.

— Ваша Светлост — обади се Дженкинс, — адвокатът отново влиза в спор.

Томасино се намръщи, което за Фаръл беше добър знак. Естествено, Дженкинс бе права, но Томасино бе пропуснал да го отбележи и се засегна, когато това му се намекна. Той уважи възражението на Дженкинс и каза на Фаръл да се придържа към доказателствата.

Фаръл размени поглед с някои от заседателите.

— Ще кажа няколко думи за мотива. Обвинението заяви, че господин Духър е убил жена си, за да получи парите от застраховка на стойност един милион и шестстотин хиляди долара. Това е мотивът според тях, умолявам ви да го запомните.

Фаръл започна да обяснява как защитата ще разкрие всички финанси на господин Духър лично и тези на изключително преуспяващата му фирма. Няма почти никакви дългове — всичките му авоари са законно придобити и са над 800 000 долара, а сметките по спестяванията му възлизат на около още 100 000 долара. Почти от самото начало е изплатил къщата си и наскоро тя е била оценена на един милион долара. Накратко, въпреки че парите от застраховката не са никак малко, стига господин Духър да продължи със сегашния си начин на живот и да не тръгне да обикаля Егейско море с луксозни яхти с прислуга, повече пари не му трябват.

Фаръл разпери ръце.

— Дами и господа, обвинението не може да докаже, че Марк Духър е имал мотив, за да убие съпругата си, защото такъв просто не съществува. Обвинението не може да докаже, че е отровил съпругата си, защото не го е направил. Няма да докажат, че е виновен, защото е невинен. Това е истината. В края на този процес, когато видите, че обвинението не е доказало безпочвените си нападки, ще ви помоля да го обявите за невинен, какъвто всъщност е.

По обед Духър — стараяйки се да изглади нещата — ги заведе във „Фрингейл“, малко бистро на няколко пресечки от съда. Седяха на маса в задната част, но Уес безцелно се ровеше в патешкото с бял боб и като че ли изобщо не оценяваше жеста.

Духър, наопаки, бе в празнично настроение, наслаждаваше се на двойна порция foie gras с половин бутилка pinot noir само за себе си. По дяволите, та той не работеше, само гледаше.

Кристина, без да забелязва вниманието, с което я обсипваха сервитьорът (напълни чашата ѝ за вода четири пъти) и клиентите от другите маси, беше забравила за разговора със Сам и за целувката, и обсъждаше изявата на Фаръл.

— Знаеш ли, Уес, мисля, че би могъл да си изкарваш хляба по този начин.

— Страхотна реч — съгласи се Духър. — Всичко това беше в иска 995. — Ставаше дума за иска, който по-рано Фаръл бе подал според Наказателния кодекс на Калифорния, секция 995, заявявайки, че няма достатъчно доказателства Духър да бъде съден. — Не мога да повярвам, че Томасино разреши на оная пуйка да продължи.

Фаръл седеше с наведена над чинията си глава, с отпуснати рамене. Който и да го видеше, нямаше да разпознае в него адвоката, който преди по-малко от час бе вършил чудеса в съдебната зала.

— Това нищо не е, Марк. Ще забележиш, че малко съм разкрасил някои, от наша гледна точка, неблагоприятни моменти.

Кристина остави вилницата си.

— Какво искаш да кажеш?

— Дупката в оградата на голф клуба, кръвта, която липсва от кабинета на лекаря на Марк, отпечатъците на Марк по оръжието на убийството...

Духър се бе съсредоточил върху препечените хлебчета и със съвършена равномерност ги мажеше с foie gras.

— Чудесно се справи с тях. — Той отхапа и притвори очи. — Каза, че не бихме могли да знаем, тъй като сме невинни. Може би това бе най-прекрасният момент.

Но Кристина не откъсваше поглед от Уес, нещо друго не ѝ даваше мира. Никога не го бе чувала да говори с този тон преди и това я обезпокои. Още беше разстроен заради целувката.

Знаеше, че вчера Уес беше ядосан, но се бе надявала гневът му да премине. Сега се зачуди дали вместо това той не става по-дълбок. Тя докосна ръката му.

— Искам да ти кажа нещо.

Фаръл вдигна кървясалите си очи.

— Още ни се сърдиш и мислиш, че сме те излъгали, но това, че отидох у Марк, си беше чиста грешка. Не бих те лъгала. Марк също не би го направил.

Духър спря да дъвче и внимателно слушаше. След това изгледа Уес спокойно.

— Ако имаш съмнения, Уес, искам да ги чуя.

Бавно Фаръл поклати глава.

— Просто съм уморен. Цял уикенд ще спя.

— Какво, по дяволите, прави той тук? — попита Марк.

Кристина и Уес пиеха кафе, а Духър се наслаждаваше на чашка калвадос, когато Ейб Глицки влезе в ресторанта и се запъти към тяхната маса.

Кимайки любезно на всички страни, той се наведе над рамото на Фаръл.

— Госпожице Карера, бих искал да ви задам няколко въпроса преди съдебното заседание да продължи. Бихте ли минали през кабинета ми на четвъртия етаж, след като свършите с обяда?

— Откъде разбрахте, че сме тук? — попита Духър.

Глицки го дари с разделената си на две от белега усмивка.

— Шпиони — отвърна той. — Навсякъде са.

Фаръл се разкъсваше между желанието си да каже на Глицки да се завре еди-къде си и любопитството си за какво ще пита Кристина.

Настоя да присъства и Глицки му отказа.

След което напомни на лейтенанта, че има право да знае всичко по делото. Дори не му отговориха.

Глицки просто повтори въпроса си дали Кристина ще разговаря с него, или не. Тя заяви на Фаръл, че иска да отиде, че може сама да се грижи за себе си. Най-добре ще бъде да разберат какво има предвид Глицки.

— Какъв е проблемът, сержант?

— Вече съм лейтенант. Повишиха ме.

— Ох, вярно. Спомних си. Поздравявам ви.

Нащрек, но любопитна, тя седна срещу Глицки пред очукана дъбова маса в една от стаите за разпити до отдел „Убийства“. Той остави вратата отворена и я покани да седне на главното място в далечния край на масата. Извади портативния касетофон от джоба на самото си и седна на масата пред нея.

— Аз съм лейтенант Ейб Глицки, номер 1144 — започна той, — и разговарям...

Кристина се пресегна, сграбчи касетофона и го изключи.

— Чакайте, какво правите?

Животът е пълен с изненади, мислеше си Глицки. Никога преди това никой — закоравял престъпник или антисоциален идиот — не бе взимал касетофона и не го бе изключвал. Сигурен беше, че това е показателно, но не можеше да се сети за какво.

— Мислех, че сте ме поканили, за да си поговорим.

— Точно така.

— И какво е това?

— Ние разпитите ги записваме.

— Вие разпитвате ли ме?

— Познахте първия път, госпожице Карера. Говорим си. Но задължително е във връзка с разследването ми на Марк Духър...

— Няма да ви отговарям! Аз представлявам този човек, лейтенант. Той ми е клиент. Всичко между мен и Марк е поверително и би трябвало да го знаете.

— Всъщност не е така. Станахте адвокат едва преди няколко седмици, нали? — Знаеше го и нямаше нужда да изчаква отговора ѝ. — И дори да може да се каже, че сте имали и преди това отношения на адвокат и клиент — не твърдя, че е вярно — те със сигурност не са съществували преди господин Духър да бъде обвинен в убийството на жена си, а аз искам да поговорим точно за тогава.

Кристина потрепери. Облегна се на стола си, пое дъх и се втренчи в него.

— За какво?

— Бихте ли ми върнали касетофона?

— Няма да разговарям с вас. Обвинявате ли ме в нещо?

— Не, госпожице. Ако нещата стигнат дотам и бихте искали и адвокатът ви да присъства, можем да го направим някой друг път, но така или иначе ще го направим.

Тя присви очи.

— Няма. Нито сега, нито когато и да е, ако аз реша така. Никой не е длъжен да разговаря с полицията, лейтенант, нито аз, нито клиентът ми, нито който и да е. И вие го знаете.

Глицки трябваше да отстъпи. Не искаше да я загуби.

— Мислех, че така ще е най-приятно. Знаете какво говорят по вестниците. Аз разследвам този случай. Когато се повдигнат въпроси, мое задължение е да потърся отговорите, дори и това да се случи по средата на процеса.

— Опитвате се да ме накарате да свидетелствам против собствения си клиент. — Тя започваше да се ядосва. — Това е най-непрофесионалното нещо, което съм чувала, лейтенант, и ми е безкрайно неприятно. Срецнах господин Духър по време на празника Марди Гра миналата година, да кажем преди около десет месеца. Между нас нямаше нищо преди смъртта на съпругата му. Така отговарям ли на въпроса ви?

— Да — отвърна той.

Тя го изгледа продължително.

— Лейтенант Глицки, спомняте ли си, когато дойдох тук да говорим за Таня Уилоус и Левън Коупс и вие седяхте на онзи стол навън — тя посочи към отворената врата — и се смяхте до сълзи? Спомняте ли си?

— Да.

— И имаше един момент, точно след като вашият лейтенант излезе и попита дали сте добре, тогава ние се погледнахме и нещо звънна — не в сексуален смисъл — нещо се получи между нас. Помните ли?

Глицки кимна.

— Бяхме ли интимни тогава?

— Не говорим за такава интимност.

— Добре, тогава Марк и аз не бяхме интимни. И сега не сме. Държа много на него. И докато си говорим така откровено, нека ви кажа, че не мога да разбера защо така ожесточено го преследвате.

— Според уликите той е убил съпругата си, госпожице Карера.

— Не го вярвам. Вие това искате да видите.

Глицки се въздържа и отговори с равен глас:

— Заради всепоглъщащата ми омраза към римокатолическата църква и самотната ми кампания да я поставя на колене? — Той махна с ръка към празните стени на стаята, която притежаваше очарованието на стар товарен влак. — Или може би имам амбиция да стигна до върха на тази купчина лайна? Вие кажете. Кое от двете?

Беше приковал вниманието ѝ. Глицки се наведе към нея и сниши глас.

— Опитвам се да разбера защо.

Тя се облакът на масата. Сантиметри дяляха лицата им.

— Лейтенант, няма защо. Не го е направил. Ето защо не можете да намерите причина.

— А вие?

— Казах ви. Не мисля, че го е направил.

Глицки клатеше глава.

— Не. Ами ако вие сте причината, ако е убил Шийла, за да е свободен да ви има?

Очите ѝ застинаха. Като че ли престана да го вижда. Най-накрая.

— Знаете ли, съжалявам, лейтенант. Сигурно живеее във възможно най-мрачния свят, който може да съществува. Казвате ми, че Марк е убил съпругата си, рискувал е процес за убийство и доживотен затвор, само заради нищожната възможност да е свободен за мен, която не съм му обещавала нищо. Ласкаете ме, но моля ви.

— Не е невъзможно.

— Невъзможно е — възрази Кристина. — Това е лудост. Единственият начин някак си да е възможно, е... — Тя млъкна. — Ако сме го направили заедно.

Глицки скръсти ръце. Единствената му реакция беше да се пресегне и да включи касетофона.

След няколко секунди Кристина се изправи и го изключи.

— Ако искате да продължите нататък, лейтенант, следващия път ще си взема адвокат.

Той я наблюдаваше, по лицето ѝ се гонеха безброй чувства.

— Искам да кажа още само едно нещо.

Ейб кимна.

— Добре.

— Толкова съжалявам за съпругата ви. Нямах възможност да ви го кажа досега.

И след това тя си тръгна.

Глицки остана на стола си, с протегнати крака, със скръстени ръце. До края на обедната почивка имаше още няколко минути.

Пресегна се под масата, напипа втория касетофон, извади го, спря записа и върна последните няколко секунди.

„Толкова съжалявам за съпругата ви. Нямах възможност да ви го кажа досега.“

Върна го отново. За трети път. Когато му го каза, звучеше непресторено. Сега на касетата звучеше искрено.

Пол Тию провря глава през вратата.

— Как мина? — попита той. — Изглеждаше разстроена. Спря до вратата и няколко пъти си пое дъх, след това... Какво има?

— Нищо. Тя няма нищо общо. Духър го е направил сам.

— Откъде знаеш? — попита Тию.

Глицки не му отговори веднага.

— Просто знам.

Фаръл можеше и да има планове да спи през целия уикенд, но от него го делеше един дълъг следобед.

Дженкинс призова като първи свидетел съдебния лекар Джон Страут. Дългунестият южняк се чувстваше на съдебната скамейка като у дома си и даде безстрастен и пълен отчет по медицинските въпроси около смъртта на Шийла.

Повечето от тях можеха да бъдат признати за верни и от двете страни — съдията щеше да прочете на съдебните заседатели неоспоримите факти около смъртта на Шийла — но обвинителите винаги държаха на присъствието на съдебния лекар, който правеше убийството по-истинско в очите на заседателите и в този случай Фаръл имаше малко, но според него, важно уточнение.

— Доктор Страут. — Умората на Фаръл бе изчезнала. Стоеше в средата на съдебната зала, леко обърнат към съдебните заседатели. — Във вашите показания често споменавате, че предозирането с лекарства е довело до смъртта на Шийла Духър. Вписали ли сте това в официалния ви доклад?

— Разбира се.

— Може ли да погледнем вещественно доказателство на обвинението, номер едно — официалния доклад на доктор Страут, Ваша Светлост?

Томасино ненавиждаше това театралничене. Естествено, заседателите можеха да го видят, въпреки че в този доклад имаше и много информация, която не ги засягаше. Но Фаръл искаше да ги накара да се чувстват съпричастни. Докато те си го предаваха един на друг, той продължи:

— Обърнете специално внимание на причината за смъртта, която ще забележите, включва предозирание с лекарства и значително количество медицински жаргон. — Фаръл застана пред Страут. — Докторе, преди няколко дни с вас си поговорихме и вие ми показате няколко други доклади от други дела, които сте правили през последните месеци, нали така?

— Да.

Дженкинс скочи.

— Няма връзка. Ваша Светлост, каква връзка може да има с причините за настъпила смърт при други случаи?

Томасино бе настроен примиренчески.

— Господин Фаръл, давам ви една минута да се изясните.

Фаръл вписа другите доклади като веществен доказателства на защитата от А до Г и се върна до свидетеля.

— Нека започнем с вида смърт при веществено доказателство А, доктор Страут. Какво пише тук при причина на смъртта, бихте ли прочели на съдебните заседатели?

— Предозиране с лекарства.

Фаръл повдигна вежди, имитирайки Томасино.

— Не е ли вярно, доктор Страут, че във всичките тези доклади причината за смъртта е една и съща?

— Така е.

Удовлетворен, Фаръл кимна и се приближи до свидетеля.

— Добре. — Беше подготвил почвата и се канеше да нанесе удара си.

— Доктор Страут, много ли хора умират от предозиране с лекарства всяка година?

— Стотици.

Томасино се наведе към тях.

— Адвокате, минутата ви изтича.

— Следващият ми въпрос засяга Шийла Духър, Ваша Светлост.

Съдията нетърпеливо кимна.

— Добре, продължавайте.

— С изключение на вида лекарства, различават ли се тези стотици предозирания от това на Шийла Духър?

Фаръл стрелна Томасино с поглед. Поне бе споменал името ѝ.

Но Страут пребледня.

— Не разбирам въпроса. Всеки случай е различен, въпреки че има прилики, ако лекарствата са еднакви. — Той изчака Фаръл да се изясни.

— В стотиците случаи на смърт чрез предозиране с лекарства всяка година има ли обща черта, която да ви насочва към мисълта за убийство, а не, да речем, нещастен случай или самоубийство?

Страут се замисли.

— Не бих казал.

— И конкретно в случая на госпожа Духър имаше ли медицински факт, който посочваше, че е била убита?

— Не.

— Значи, докторе, според вашите показания — поне на мен така ми се струва, поправете ме, ако греша — основаващи се на направената от вас аутопсия, не знаете дали Шийла Духър е била убита, или не?

— Приемането на толкова много различни лекарства в толкова кратко време е затворило дихателния апарат. Вероятно е имала злокачествена хипертензивна реакция, възможна сърдечна аритмия и след това остра хипотензия.

— Извинете, докторе, но според вашето мнение това престъпление ли е, или статия в медицинско списание?

— Възразявам! — Усещаше, че Дженкинс се е изправила. Нямаше нужда да се обръща.

Томасино изръмжа:

— Приема се.

Фаръл хвърли поглед към съдебните заседатели. Знаеше, че когато нещата станат твърде конкретни, не е лошо да се разведри обстановката. Та той беше обикновено момче, свой човек, точно като тези многострадални заседатели. Обърна се пак към Страут.

— Ще повторя въпроса си. Доктор Страут, не знаете дали Шийла Духър е била убита, или не, нали?

— Необичайно е толкова много лекарства да се приемат за толкова кратко време...

— Извинете отново, докторе, но ми отговорете с „да“ или „не“. Не знаете дали Шийла Духър е била убита, или не, нали?

Страут трябваше да признае.

— Не знам.

— Не знаете дали Шийла Духър е била убита? Така ли твърдите?

— Да.

— Благодаря ви.

На Аманда не ѝ отне много време, за да разбере, че Уес Фаръл не е такъв, за какъвто го мислеше — скромен интелект, никакви претенции. Беше я победил при встъпителните слова, а сега и със Страут. Реши, че е време да изтъкне някои от своите силни страни, затова се изправи и призова за свидетел сержант Джордж Грендъл.

Грендъл беше служил във флота и въпреки че бе облечен в костюм, продължаваше да се държи като моряк. Изправи се в галерията, тръгна напред с клатушкаща се походка, на свидетелското място изпревари съдебния служител, вдигна ръка и без никакво подканяне се закле да казва истината, само истината и нищо друго, освен истината, и Бог да му е на помощ. Очевидно не му беше за пръв път.

Като се владееше напълно, той кимна на Дженкинс. Седеше изправен, но бе съвсем спокоен. Знаеше, че това може да отнеме време, затова разкопча сакото си, ала не се облегна назад, не кръстоса крака.

В продължение на няколко минути Дженкинс удостовери, че Грендъл е експерт с петнайсетгодишен опит в разследването на убийства и в момента ръководи криминалния отдел в полицейското управление. На местопрестъплението е пристигнал един час след обаждането на 911.

— Вие ли бяхте първия пристигнал полицаи?

— Не. Сержант Глицки и Тию от отдел „Убийства“ вече бяха там, както и един лейтенант и един сержант от управлението в Таравал, а също и няколко патрулни коли.

— Те бяха ли открили нещо, свързано с убийството, преди вие да дойдете?

Фаръл знаеше, че Аманда ще използва думата „убийство“ възможно най-често, като по този начин ще се опитва да убеди заседателите в нещо, което не бе в състояние да докаже. Не можеше да ѝ попречи и затова се примири.

— Бихте ли ни казали, сержант, какво открихте на местопрестъплението?

— Първото беше нещо, което не можахме да открием.

— И какво беше то?

— Открихме, че няма следи от влизане с взлом през страничната врата. Или където и да е другаде.

— Няма следи от влизане с взлом?

— Не. Предполагаме, че извършителят е излязъл през страничната врата до алеята, защото там намерихме хирургическата ръкавица и ножа.

Дженкинс ги показва и те бяха вписани като веществени доказателства на обвинението, номер две и три.

— Ножът е същия като другите ножове в кухнята на обвиняемия.

Преди Грендъл дори да си отвори устата, Глицки забеляза движение на съседната маса. За пръв път Кристина се изправи.

— Ваша Светлост, установили сме, че ножът принадлежи на семейство Духър.

Глицки се размърда. Дженкинс не можеше да направи удара си и той й съчувстваше. Това беше първото й дело за убийство с огромна известност и тя не се справяше добре. Мъчеше се да смени посоката, да зададе конкретен въпрос, но като че ли не можеше да направи друго, освен да попита по най-обикновения начин.

— Имаше ли нещо друго особено около тази странична врата?

За щастие Грендъл бе на нейна страна, готов да помага. Той кимна.

— Сержантът от Таравал докладва, че крушката над страничната врата е била отворена, той я завъртял и тя отново светнала. — Технически погледнато това бяха твърдения, основаващи се на слухове, но никой не възрази. — Алармената инсталация също не е била включена. Горے в спалнята госпожа Духър лежеше на леглото.

— Как лежеше?

— На една страна.

— Не по гръб?

— Не, на лявата си страна.

Дженкинс се върна до масата, за да вземе някакви материали и Глицки я окуражи с вдигнат палец.

— Сержант Грендъл, бихте ли разгледали тези снимки от мястото на престъплението и бихте ли ни казали дали ги разпознавате?

Дженкинс му ги подаде и Грендъл се съгласи, че снимките са точни. Съдебните заседатели ги разгледаха. Грендъл продължи — разхвърляните чаршафи и одеялото, липсващите бижута, кръвта. Описа ливидността на рамото на госпожа Духър.

— Сержант, основавайки се на вашия опит, тази ливидност позволява ли ви да пресъздадете сцената на престъплението?

— Да. — Глицки отдавна познаваше Грендъл като приятен и дори забавен събеседник, макар и по особен, полицейски начин. Но в момента този човек приличаше на машина.

— Както каза съдебният лекар, когато човек умира, кръвта се събира в долната част на тялото поради гравитацията.

— Но вие не казахте ли току-що, че тази ливидност се е намирала на горното рамо на госпожа Духър?

— Да.

— И какво означава това?

— Че е била премествана след смъртта си. Обърната.

— И защо?

Фаръл този път се изправи бързо.

— Протестирам, Ваша Светлост. Това са предположения.

Възражението беше прието, но Дженкинс започваше да набира скорост.

— Сержант, когато влязохте в стаята за пръв път, добихте ли впечатление за това, което се е случило там?

Грендъл кимна.

— Да.

— И какво беше то?

— Приличаше на кражба, която е била прекъсната, когато жертвата се е събудила. Имало е борба и тогава крадецът е убил госпожа Духър.

— Но не знаем ли, че госпожа Духър е била вече мъртва, когато е била намушкана?

— Така е. Поради ливидността предположих точно това — била е намушкана след смъртта си.

— Нощницата на жертвата е била отчасти разкъсана, нали?

— Да.

— Завивките са били разхвърляни?

— Точно така.

— А кръвта се е разплискала на леглото и на пода до леглото, нали?

— Да.

— Въпреки че госпожа Духър вече не е можела да се съпротивлява, защото е била мъртва?

Грендъл отново отговори утвърдително и Глицки си помисли, че след тези показания не би трябвало да остане място за съмнение. Всичко бе от ясно по-ясно.

Дженкинс се приближи до масата за бележника си. Погледна в него и още веднъж се обърна към сержанта.

— Господин Грендъл, нека поговорим за друго. Какво направихте с кръвните проби, които открихте на местопрестъплението?

— Изпратих ги за анализ в лабораторията.

Фаръл знаеше, че в лицето на Грендъл има злонамерен свидетел, но не беше в стила му да пристъпва на пръсти. Стана, пресече съдебната зала и се разположи на около метър от свидетеля. Усмихна му се топло.

— Сержант Грендъл, бих искал да започна със страничната врата, по която вие казахте, че няма следи от влизане с взлом. Никакви следи?

Грендъл кимна.

— Точно така.

— В подробното разглеждане на къщата открихте ли някакви други следи, от които да се съди, че някой е влизал вътре с взлом?

— Не. Който и да е влизал, просто е отворил вратата.

— Значи няма следи някой да е влязъл с взлом. — Фаръл се обърна към заседателите. — Никакви. И никой не се е опитвал да направи така, че да изглежда все едно е имало взлом, нали?

Грендъл не отговори веднага.

— Не знам дали някой се е опитвал.

Фаръл оцени отговора.

— И аз това попитах, нали, сержант?

Кимване.

— Но независимо дали някой се е опитвал, или не, не е изглеждало като опит да се представят нещата за кражба, нали?

— Не.

— Добре, благодаря ви. Нека оставим това засега. — Фаръл се приближи до масата с доказателствата и взе нещо от нея. — Призовавам ви да обърнете внимание на вещественото доказателство на

обвинението номер две, кухненския нож, за който всички сме съгласни, че принадлежи на обвиняемия и съпругата му. Проверихте ли този нож за отпечатъци?

— Да.

— И какво открихте?

— Отпечатъците на обвиняемия по ножа, както и тези на съпругата му.

— На някой друг?

— Не, само техните.

— Добре. Открихте ли нещо, което да показва, че обвиняемият е държал ножа преди или след като е бил забит в гърдите на жена му? Например имаше ли отпечатъци върху кръвта или кървави отпечатъци?

— Не.

— Нищо, което да покаже, че обвиняемият е използвал този нож като нещо друго, освен като кухненски прибор?

— Не.

— Абсолютно нищо?

Дженкинс се обади:

— Свидетелят вече отговори на въпроса.

Томасино се съгласи с нея.

Фаръл сърдечно кимна и погледна към съдебните заседатели, за да сподели с тях доброто си настроение.

— Добре, сержант, мисля, че стигаме донякъде с всичките веществени доказателства, открити на местопрестъплението. Сега бих искал да ви попитам за хирургическата ръкавица. Веществено доказателство на обвинението номер три, намерено извън къщата до страничната врата, по която нямало следи от влизане с взлом. Подложихте ли тази ръкавица на лабораторен анализ?

— Разбира се.

— Разбира се. И какво открихте? Отпечатъци?

— Не. Отпечатъци нямаше. По гумата отпечатъци не остават. Но открихме петънца от кръвта на госпожа Духър.

— Само от нейната кръв?

— Да.

— Много кръв?

Грендъл поклати глава.

— Не бих казал. Няколко капки, пръснати и размазани.

— Но отново нищо, което да свързва това веществено доказателство с обвиняемия. Нищо, нали?

— Да, така е.

— Прекрасно! — Фаръл жизнерадостно преплете ръце, очарован от отговорите на сержанта до този момент.

— Сержант, обикновено полицаите не употребяват ли такива ръкавици, когато разглеждат местопрестъпления?

Дженкинс възрази, но Томасино не се съгласи с нея и Грендъл трябваше да отговори.

— Да, понякога.

— Точно като тази?

— Понякога да.

— Понякога, хм. Значи вие лично имате достъп до такива ръкавици?

— Възразявам! Ваша Светлост, сержант Грендъл не е обвиняем.

Но Фаръл също се обади:

— Ваша Светлост, опитвам се да установя, че ръкавицата спокойно може да се е появила в резултат от присъствието на полицаи на местопрестъплението. Абсолютно нищо не е предоставено, което да свързва ръкавицата с обвиняемия.

Томасино кимна и въздъхна.

— Според мен вече го направихте, господин Фаръл. Нека минем нататък.

Фаръл примирено се поклони.

— Сержант, споделихте с нас първоначалните си впечатления от горния етаж на къщата — преди да разберете за ливидността на рамото на госпожа Духър. Мислели сте, че е имало кражба, тя се е събудила и след борба крадецът я е пронизал с ножа. Така ли е?

— Да. — Грендъл се намести на стола, Фаръл бе успял да го накара да изглежда неспокоен и напрегнат, защото го принуждаваше да дава кратки отговори на прости въпроси. А и още не беше свършил.

— С други думи, според вашето опитно око стаята е изглеждала все едно там е протичала кражба, нали?

— Така ми изглеждаше. Докато не погледнах по-внимателно тялото.

— Направено ли е нещо специално, за да изглежда като кражба?

— Ваша Светлост — изправи се Дженкинс. — Колко пъти ще слушаме един и същи въпрос?

Томасино кимна.

— Хайде да вървим нататък, господин Фаръл. Установихте, че според сержант Грендъл местопрестъплението е имало вид на прекъсната кражба.

— Съжалявам, Ваша Светлост, просто исках да е ясно. — Фаръл се приближи към съдебните заседатели и леко им се поклони в знак на извинение. После се обърна и продължи с мек глас: — Значи, сержант, въз основа на вашето обучение и опит стигнахте до заключението, че човекът, който е инсценирал кражбата, е господин Духър?

Грендъл забави отговора си.

— Бих казал така.

— Искал е да прилича на кражба, затова е оставил страничната врата отворена, за да няма следи от влизане с взлом? Това ли е изводът ви?

— Не знам защо е оставил вратата отворена. Или дали го е направил. Може да е влязъл с ключ.

— Наистина е възможно. И какви доказателства открихте, които показват, че господин Духър, а не някой друг, е направил това?

— Възраждавам. Спорен въпрос — обади се Дженкинс.

Такова беше и намерението на Фаръл, затова той не се учуди, когато Томасино я подкрепи. Адвокатът се приближи до свидетелското място с ръце в джобовете на сакото си.

— Само да припомним на съдебните заседатели, сержант, досега установихме, че нито едно от веществените доказателства, намерени на местопрестъплението, по никакъв начин не доказва, че господин Духър е бил там по време на убийството на съпругата си, нали така?

— Не пряко, но...

Фаръл вдигна пръст.

— Не само че не е пряко. Вие дадохте показания, че няма абсолютно нищо. Това бяха и собствените ви думи. След това заключихте, че господин Духър е инсценирал кражба, когато всъщност се е върнал вкъщи, за да убие жена си, но като че ли изобщо не се е постарал да създаде впечатление за влизане с взлом, което със сигурност би помогнало на тази измама. Освен това не е оставил

никакви доказателства, абсолютно никакви, които биха подсказали присъствието на друг човек.

— Не, това не е вярно. Имаше кръв.

Фаръл умело изигра облекчение, че Грендъл му е напомнил за този бодлив проблем.

— Ах, да, кръвта, кръвта. Замърсената кръв. Но, разбира се, това не е по вашата специалност.

— Не.

Фаръл бе засегнал Грендъл и сега отново го взимаше на прицел. Щеше да го съсипе.

— Сержант, при внимателния оглед на местопрестъплението трябва да сте открили доста доказателства, че Марк Духър живее в тази къща.

— Разбира се.

— Открихте ли негови пръстови отпечатащи, тъкани от дрехите му, косми и така нататък?

— Да.

— И очаквахте ли да откриете такива неща?

— Разбира се.

Фаръл му се усмихна.

— Едно просто „да“ щеше да свърши работа, сержант, благодаря. А открихте ли нещо, което не очаквахте, свързано с Марк Духър?

— Например?

— Не знам, господине. Аз ви питам, но мога да задам въпроса по друг начин. Открихте ли нещо специфично — на самото място на престъплението или в колата на господин Духър, или в кабинета му, или в последвалите анализи на лабораторните резултати и кръвните проби и така нататък, което, основавайки се на вашето обучение и опит, да ви е довело до подозрение, че Марк Духър е убил съпругата си?

Грендъл не отговори. Фаръл продължи да го притиска.

— И не е ли вярно, че не сте открили никакви веществени доказателства, нито в самата спалня, нито по самия Марк Духър, които да го свържат с това престъпление?

Грендъл мразеше положението, в което се намираше. Лицето му почервения от потиснат гняв.

— Предполагам, ако вие...

— Сержант! Не е ли вярно, че не сте открили доказателства, които да свързват Марк Духър с това престъпление? Не е ли вярно?

Той го изплю.

— Да.

Още една усмивка.

— Благодаря ви. — С грейнало лице, Фаръл се обърна към Томасино:

— Нямам повече въпроси към този свидетел, Ваша Светлост.

Ако Глицки не бе ставал свидетел на подобни неща и преди, нямаше да може да повярва. Това все още го учудваше. Следващият свидетел на Аманда, който от четирийсет и пет минути висеше в коридора, беше изчезнал.

Така че Ейб стоеше в ехтящия, покрит с линолеум коридор и си говореше с жестоко обидения Джордж Грендъл. В продължение на няколко минути Грендъл бе изразявал гнева си по отношение на кръстосания разпит на Фаръл и сега разправяше на Глицки за книгата, която щял да напише, основана на истинските му преживявания като ченге от големия град.

— Засега ми е готово само заглавието. Но едни приятели ми казват, че това е най-важното. Добро ли ти е заглавието, книгата ще върви на пазара.

— Какво ти е заглавието? — попита Глицки.

— Чакай първо да ти кажа за идеята. Нали се сещаш за ония знаменитости, които щом пораснат и се сещат, че някой ги е малтретирал, като са били на седем години и затова се женели по осем пъти и злоупотребявали с разни вещества и ако ние, нормалните хора, сме ги разберели, щели да бъдат много щастливи?

— Знам ги и непрекъснато се тревожа за тях.

— Точно така. Затова книгата съм я нарекъл „На кого му дреме?“. Какво ще кажеш?

Глицки го хареса, но не мислеше, че това заглавие ще се продава. Започна да го обяснява на Грендъл, ала трябваше да прекъсне. Аманда Дженкинс слизаше по стълбите и държеше подръка висок и раздърпан млад мъж с очила с рогови рамки — специалиста от криминалната лаборатория, „оня с кръвта“, Рей Дръм.

Излъчващ изключително отегчение от всяка своя пора, господин Дръм понесе двеминутната лекция на съдия Томасино на тема съмнителните достойнства на това да се изнесеш от Съдебната палата

с цигара в ръка, докато те чакат да даваш показания по процес за убийство. Спомена се за незначитане на съда, но и това не направи кой знае какво впечатление. Накрая заклеха Дръм и той зае свидетелското място.

Като повечето професионалисти, работещи в сградата на съда, Глицки нямаше нужда от Дръм. Бюрократ и кариерист, който още нямаше трийсет и пет години, силно необщителен, ако не и направо темерут. Може би мозъкът му изобщо не функционираше, но според Глицки проблемът не беше в това. Държеше се така, все едно казваше — имам си работа, не можете да ме уволните, изяжте се от яд.

Но Дженкинс не можеше да позволи на чувствата ѝ да вземат връх, макар Ейб да знаеше, че тя споделя мнението му за Дръм. В най-добрия случай да взимаш показания от Дръм беше все едно да вадиш зъби. Не дай боже да го „настъпиш“ по някакъв начин, а Дженкинс вече му бе прекъснала скъпоценната цигара.

Той седна, подпрян на един лакът, тя любезно го поздрави, след това го поведе през всичките въпроси и накрая стигна до кръвта, открита в стаята.

— И какво открихте, като я анализирахте?

Дръм завъртя очи. Имаше толкова по-важни работи, които можеше да върши през това време. Той въздъхна.

— Бяха два различни вида кръв — на госпожа Духър и още една.

— Втората кръв на господин Духър ли беше?

— Не.

— Знаете ли чия е?

— Знаем, че е А положителна. Направихме ДНК тестове и...

Фаръл светкавично се изправи.

— Ваша Светлост! Защитата за пръв път чува за ДНК тест. От обвинението казаха, че не могат...

— Само секунда, само секунда — чу се гласът на Дженкинс.

Томасино почука с чукчето, за да въдвори тишина. Дженкинс се обърна към свидетеля.

— Господин Дръм, всъщност вие не сте направили ДНК тест на тази кръв, нали? Може би сте мислили за кръвта на госпожа Духър?

Той сви рамене.

— Може и тя да е била. Мислех, че за нея говорим.

Дженкинс погледна към Фаръл — какво ли можеше да направи с този идиот? — и след това се обърна пак към Дръм.

— Не, питах ви за другата кръв на местопрестъплението, за втория вид. Тя каква беше?

— Току-що казах, А положителна.

Дженкинс поклати глава.

— Не, господин Дръм. Току-що казахте, че кръвната група на госпожа Духър е била А позитивна. И двата вида кръв ли бяха А позитивни?

На Дръм изобщо не му пукаше.

— Така ли казах?

Изгубиха още минута-две, докато стенографката прочете думите му и след това господин Дръм помоли отново да види резултатите си от изследванията. Дженкинс стана и му ги донесе. Той разлисти една страница, разлисти втора, върна я обратно.

— Господин Дръм, открихте ли кръвната група...?

На Глицки му се искаше да извади пистолета си и да го застреля в коляното. Да го събуди. Или да го приспи, като го гръмне в главата.

— Търся — отговори Дръм. — Да, ето го. А положителна е и втората кръв.

— А каква е кръвната група на господин Духър?

Дръм отново се зарови в листовете като че ли не беше вдигнал очи от тях преди секунди.

— Нулева положителна.

— Направихте ли ДНК тест на втората кръв?

— Не.

— И защо?

— Не знам. Никой не ме е молил. — Против всяка логика, Дженкинс се надяваше Дръм да каже, че не са правили ДНК тест, защото са нямали с какво да го сравнят — кръвта е принадлежала на мъртъв и кремиран човек. Но изведнъж, естествено без да го съзнава, Дръм ѝ подаде нещо: — Но ДНК тестът беше без значение.

От галерията откликнаха на тези думи. Не силно, по-скоро зашушукаха под сурдинка. Томасино почука с чукчето и въдвори тишина.

— Защо не е имало значение чия кръв е била смесена с тази на госпожа Духър на местопрестъплението?

— Защото кръвта не идваше направо от нечие тяло, а от флакон.

Дженкинс го разпита и за ЕДТА и постепенно картинката започна да се изяснява.

— С други думи, господин Дръм, втората кръв е била донесена там.

— Така изглежда.

Стратегията на Фаръл ставаше ясна. Нямахте да отнема много от скъпоценното време на господин Дръм. Кръстосаният разпит се състоеше от два въпроса.

— Господин Дръм, намерихте ли от кръвта на господин Духър в някоя от двата вида кръв, които сте анализирали?

— Господин Дръм, намерихте ли от кръвта на господин Духър по ножа или хирургическите ръкавици, открити на местопрестъплението? Отговорът и на двата въпроса беше отрицателен.

Доктор Питър Харис не гореше от желание да дава показания от страна на обвинението срещу един от клиентите си. От свидетелското място той вдигна ръка да поздрави Духър, което не остана незабелязано от съдебните заседатели.

Но Дженкинс искаше неговите показания да свържат замърсената кръв с Духър.

— Доктор Харис, вие ли сте личния лекар на обвиняемия?

— Да.

— И на коя дата обвиняемият за последен път е имал час при вас?

Харис вече знаеше датата наизуст, но извади бележника си и като че ли се зачете в него.

— Беше рутинен преглед. Петък, трийсет и първи май, в два и половина.

— Петък, трийсет и първи май, в два и половина. Благодаря ви. Докторе, взимате ли кръв от пациенти в кабинета си?

— Разбира се.

— Често ли?

Той вдигна рамене.

— Понякога по десет пъти на ден, понякога повече.

Дженкинс кимна.

— Какво правите с тази кръв?

— Зависи защо съм я взел.

Глицки забеляза, че Дженкинс изпъна гръб и пое дълбоко дъх. Радваше се, че тя забавя темпото. Въпросите ѝ не бяха достатъчно точни. Не получаваше отговорите, които искаше. Аманда опита отново.

— Имах предвид, че след като вземете кръв, я слагате във флакони, нали?

— Да.

— И какво става с тях?

— Изпращаме ги в лабораторията.

— Добре. Преди това заключвате ли ги?

— Не.

— Имат ли други хора достъп до тях?

Харис не се чувстваше удобно, но се опитваше да съдейства възможно най-много. Отново погледна към Духър, виновно му се усмихна и отговори:

— Понякога.

— В зависимост къде стоят — на бюро, на табличка, в манипулационната при сестрата. Това ли имате предвид?

— Да.

— Преди да занесете флаконите в лабораторията, те често остават в кабинета ви и всеки, който е там, може да си вземе, така ли е?

Уморено изражение.

— Вече не е така, но да.

— Губили ли сте много от тези флакони, докторе?

— Не.

— Някога губили ли сте флакон, докторе?

— Да. Няколко пъти.

— Загубихте ли флакон в петък, на трийсет и първи май?

— Да.

— И чия беше тази кръв?

— Пациентът се казваше Лео Бандерас.

— Каква е кръвната група на господин Бандерас?

— А положителна.

Глицки погледна към другата маса. Тези показания бяха най-тежки за Духър. Защитата като че ли го знаеше, тримата седяха съсредоточени, чакаха да видят какво следва.

— Случайно знаете ли, докторе, по кое време е бил прегледът на господин Бандерас през този петък, трийсет и първи май?

Бавно, въпреки че знаеше отговора, Харис извади бележника си и провери още веднъж.

— Два без петнайсет.

— Или четирийсет и пет минути преди часа на обвиняемия?

За трети път Харис погледна Марк Духър. След това кимна на Дженкинс.

— Да.

Тя вдигна очи към стенния часовник. Беше достатъчно късно и след като свършеше с Харис, Томасино щеше да разпусне заседанието за уикенда, а заседателите цяла събота и неделя щяха да премислят тези необичайни съвпадения.

— Благодаря ви, докторе. Това е всичко. — Аманда мило се обърна към Фаръл: — Свидетелят е на ваше разположение.

Но Фаръл едва се бе надигнал, когато Томасино се обади:

— Следващото заседание ще...

— Ваша Светлост! — В гласа на Фаръл се усещаше паника. — Ваша Светлост, с ваше позволение, имам само няколко кратки въпроса и така в понеделник можем да започнем на чисто. А и докторът няма да има нужда да идва пак — добави той с надежда.

Съдията отново погледна към часовника, поклати отрицателно глава и удари с чукчето. Съобщи на Фаръл и на останалите, че следващото заседание ще започне в понеделник, в девет и половина.

Глицки, Тию и Дженкинс се наслаждаваха на малката си победа край маса в заведението на Лу Гърка. Глицки и Тию прегръщаха по един чай с лед, но Дженкинс надигаше двойно мартини, а отпред я чакаше още едно. Беше петък, за бога, а и си го беше заслужила.

— Хареса ми това с кръвта — обади се тя. — Дори и без ДНК-то на Бандерас пак мина добре.

Глицки сдъвка една бучка лед.

— Винаги може и по-добре — каза той, — но и така биваше.

Тию не беше присъствал в съда и както обикновено, искаше всичко да разбере. Глицки си мислеше, че ако продължава по същия начин, скоро и това ще стане.

Когато разказаха новините на Тию, той заключи:

— Срамота е, че старият Лео е умрял и са го кремирали, преди да разберем какво е станало. Ако можем да сравним неговата кръв с тази на Духър, ще го удавим този, нали?

Дженкинс не искаше да се разстройва заради невъзможни неща.

— Историята, която чу току-що — за липсващия флакон — само от това имахме нужда. Така и така заседателите не вярват на ДНК тестове. Не ги разбират.

— Но Пол ги разбира — вметна Глицки. — Мисля дори, че той ги е изобретил.

— Какво има за разбиране? — Тию нямаше проблем с тях. — Ето един отпечатък. Там ли е, това си ти. Нямали го, и теб те няма. Да не би да греша?

— Не — отвърна Глицки. — Такава е теорията и дори е много добра. — Той започна да се измъква от сепарето, после се спря. — Ох, Аманда, в бързината забравих. Помощничката, Кристина. Говорих с нея по обед. Не знаеше. Тя не е мотива.

Тию се наведе напред.

— Мислех си за това този следобед, Ейб, и тя пак може да е мотив, дори и да не го съзнава.

Глицки клатеше глава.

— Не и ако между тях двамата не е имало нищо сексуално. Откъде Духър ще знае дали ще може да я докопа, да е толкова сигурен, че заради това да убие жена си, да рискува процес? Твърде много е.

Тию вдигна рамене.

— Той обича да си играе. Погледни Транг, Нгуен, онази Прайс. Такъв е в действителност. Мога да си го представя как го прави, само заради предизвикателството, дори без да знае какво ще се случи накрая.

— Надявам се да грешиш — въздъхна Глицки.

— Защо?

— Защото ако си прав, въпрос на време е, докато се справи и с нея.

В стаята на защитата Кристина метна сакото си на един сгъваем стол и отиде до любимия си прозорец, както винаги. Зимната нощ приближаваше и над Съдебната палата и надолу по улицата грееха светлинките на Коледната украса.

Марк тихо се обади:

— Мислиш, че в края на краищата може и да съм го извършил?

Тя не се обърна, не му отговори. Той се смъкна от бюрото и Кристина почувства, че се приближава към нея, още преди да види отражението му в стъклото.

— Моля те, недей.

Духър спря.

— Нямам обяснение за кръвта, Кристина. Нищо не знам за нея. — Мълчание. — Шегувахме се на обяд, че това ще е звездният момент на Уес, но всъщност той каза истината — когато си невинен, проблемът е там, не знаеш какво се е случило.

— Да, и друг път съм го чувала. Звучи добре, като вселенски закон, като че ли няма начин да не е вярно.

— Вярно е.

Тя скръсти ръце пред гърдите си, едва дишаше. Марк стоеше зад нея.

— Кристина, откога знаем за тази кръв? Ти също знаеше.

Накрая младата жена се обърна.

— Добре, Марк, знаела съм, няма съмнение. Просто си мислех, че трябва да има някакво обяснение, което в един момент ще се появи. Този момент току-що мина и обяснение нямаше.

Той я гледаше.

— Бих искала да знам как флакон с кръв от кабинета на твоя лекар се е озовал на леглото на твоята съпруга.

— Не знам.

— Не знаеш? — Тя звучеше отчаяно.

— Не мислиш ли, че и аз бих искал да имам обяснение? Няма ли да е страотно, ако мога да скалъпя нещо, нещо, на което ще повярваш, което да кажем на заседателите?

Нямаше сили да отговори, да продума каквото и да било.

— Ще ти кажа някои неща, Кристина. — Когато Марк заговори, гласът му беше странно изтощен. Тя не си спомняше да е чувала този глас преди. — Знам, че някои от тях си си ги мислила, но ще ги кажа отново и след това ще видим какво е положението между нас.

Сега той седеше зад нея. Не бе забелязала кога се е преместил. Тя обви ръце около себе си, стана ѝ студено.

— Първият въпрос — започна той. — Как флаконът от кабинета на моя лекар се е озовал в леглото на Шийла? Откъде да знаем, че това се е случило? Откъде да знаем, че липсва кръв? Откъде знаем, ако това е така, как е стигнала до местопрестъплението?

Кристина се обърна.

— Не се отнасяй снизходително с мен, Марк.

Духър поклати глава.

— Това ли си мислиш, че правя? Мислиш, че те гледам отвисоко? Това е последното нещо, което бих направил, Кристина.

Тя чакаше със скръстени ръце.

— Ще ти кажа какво не знаем и първото нещо е, че не знаем дали липсва кръв. Откъде да знаем, че някой от персонала на доктор Харис не е изпуснал флакона и не иска да си признае? Може би и преди го е правил и ако му се случи отново, ще го уволнят. Може би кръвта на господин Бандерас все още си стои в лабораторията и на нея има погрешен етикет.

Той вдигна ръка, гласът му беше нисък.

— Не казвам, че е така, Кристина. Вече нямам никаква представа какво става, но нека си помислим какво друго може да се е случило.

Казват, че имат флакон с А положителна кръв. Не знаят, че е на Бандерас. Не са направили ДНК тест, за бога, нали? Не е ли също толкова възможно да са направили гаф в полицейската лаборатория? Видя ли го онзи Дръм? Това ли е човекът, чиито показания ще ме довършат? Аз не го вярвам. Може би следите от ЕДТА да са останали от предишния флакон. Може онзи, който е убил Шийла, да е бил с А положителна кръв и да е кървял навсякъде, а от лабораторията да са направили грешка. Да не би да мислиш, че не стават грешки при тези тестове? И ако наистина се е случило, мислиш ли, че сега ще си признаят?

Кристина се бе облегнала, почти седеше на перваза.

— Кое е по-лесно за вярване? Че онзи, който е убил жена ми, е взел отнякъде флакон с А положителна кръв и го е разплискал по стаята? Или че убиецът просто е кървял? И защо — тук изобщо нищо не разбирам — защо би ми трябвало — ако приемем, че аз съм го извършил — защо ще измислям тази история с кръвта? Какво постигам с нея? Познаваш ме вече почти година. Да не съм глупак? Ако ще искам да изкарам някой друг виновен, защо ще използвам собствения си нож, защо ще ми стоят отпечатъците по него?

Накрая той пристъпи към нея.

— Добре — заговори ѝ с равен глас. — Признавам, че на този етап всичко е въпрос на вяра. Не можеш да знаеш. Но защо предполагаш, че всички останали са си свършили работата, че никой не е направил грешка, че всички, освен мен, говорят истината?

Тя вдигна очи.

— Не мисля така, Марк. Опитвам се. Слушам те.

Раменете му се отпуснаха. За пръв път Кристина видя лицето му толкова старо. Сигурна бе, че това не е арогантност, той се разголваше. Гледаше в самата му същност.

— Не съм го направил — прошепна Духър. Дори не се молеше, което щеше да пробуди съмнения. — Кълна ти се. Не знам какво се е случило.

Когато звънецът звънна, Уес помисли, че му носят пицата и натисна бутона за отваряне на входната врата. Отвори своята и излезе в

коридора да чака. Барт се промуши между краката му, задуши наоколо, отиде до стълбите и започна да върти опашка и да скимти.

— Барт! — Фаръл се приближи до него. Разносвачите се изнервяха от големи кучета. — Не се притеснявайте! — извика той. — Дружелюбен е и не хапе.

Кучето се спусна надолу по стълбите, което по принцип му беше забранено.

— Барт!

— Няма нищо. Липсвала съм му. — Сам спря на три стъпки от площадката и с една ръка разроши козината на Барт. В другата държеше кожена торба. — Здравей — обърна се тя към Уес.

— Здравсти. — Стомахът му се сви.

Беше облечена със зелено яке, качулката му още бе вдигната и косата ѝ не се виждаше. Дънки и боти. Лицето ѝ бе полускрито, непроницаемо. Изведнъж започна да рови в торбата.

— Искан да ти дам нещо.

— Не би трябвало да разговаряме, Сам.

— Не съм дошла да говоря. — Тя извади една червена папка. — Трябва да видиш нещо.

Той знаеше какво иска да види. Нея. Да върне нещата така, както бяха в началото. Но това бе невъзможно. Намираше се посред съдебен процес, а Сам беше от противниковата страна. Ако забравеше това, щеше да загуби.

— Точно сега съм доста зает. Нямам време да чета нищо друго. Затънал съм до шията, освен ако приятелката ти Даян не си смени историята.

Притиснала папката до себе си, тя махна качулката си. Очите ѝ блестяха от омраза или разочарование.

— Уес, моля те.

— За какво ме молиш?

— Това е важно. Изключително важно. Не само за процеса, а и за теб.

Но не се помръдна, той също. Накрая Сам кимна, потупа Барт още веднъж, остави папката на стълбите и се обърна да си тръгне. Когато стигна до входната врата, не се поколеба, както очакваше Фаръл. Тогава щеше да я повика, да види дали... Но тя изобщо не се поколеба.

Вратата след нея се затвори.

Имаше намерение да остави папката на стълбището. Но не го направи.

Щом влезе вътре, реши, че ще хвърли проклетото нещо в боклука, но не го направи.

Беше изчел всички статии по вестници и списания за Даян Прайс и му бе писнало от нея. Очевидно жената си гонеше славата и сега с измислената история за бруталното изнасилване оправдаваше пълния си с наркотици и безразборни връзки живот.

Да бе.

Някъде беше прочел, че е предложила историята си в едно холивудско студио и реши, че точно това можеше да се очаква от нея. Беше измамница и лъжкиня и за няколко седмици бе превърнала историята си с неговия клиент в печеливша индустрия. Изпитваше към нея единствено и само презрение.

Но сега папката седеше върху кухненския плот оттатък, докато той се преструваше, че чете показанията на Емил Балиан за колата на Марк, дъвчеше пица и пиеше втората или третата си бира за тази вечер.

Беше намалил радиото — пускаха Коледни песни. Не искаше да попадне на някое кънтри парче. Четеше показанията на Емил Балиан за пети или шести път, но от това те не ставаха по-смислени. Любопитният съсед не знаеше каква кола е видял в нощта на убийството.

Второто полувреме на мача на „Уориърс“ беше като второто полувреме на всички баскетболни мачове. Фаръл започваше да мисли, че трябва да променят правилата на професионалния баскетбол — да дадат на всеки отбор по сто точки и да ограничат играта до две минути. Резултатите ще са същите и на всички ще им се спести много досада.

Накрая той промърмори някаква ругатня по свой адрес, изключи телевизора, а после и радиото, отвори си още една бира, седна на канапето си с папката в скута и продължи да се колебае.

Какво искаше да каже Сам с това, че вътре имало нещо и за него, не за процеса?

Страниците бяха много. Първата беше от годишник от гимназията. Даян Тейлър, широко усмихната, типична гимназиална снимка, под нея списъкът на организациите, в които бе членувала и наградите, които бе спечелила — Комитет по ученически съборове, Клуб по дебати, Шах клуб, Отбор на мажоретките, Клуб по биология, Плувен отбор, Научна награда на Американската банка, Пълноправен член на федерацията на стипендиантите в Калифорния, участник в Организацията по национални заслуги.

Уес обърна на следващите страници. Още годишници, снимките, които я показваха такава, каквато е била — жизнерадостна, хубава, популярна.

И какво от това? Вестниците бяха пълни с подобни снимки на серийни убийци, които изглеждаха по същия начин и бяха направили пак толкова неща в гимназията. Не можеше да се съди по снимки. Уес без проблем си спомни собствената си гимназиална снимка — с прическата а ла „Бийтълс“ го бяха избрали за „Собственик на най-добра прическа“. Сега беше около петдесет на сто плешив. Според него това говореше достатъчно красноречиво за достоверността на гимназиалните снимки.

Но продължи нататък, обръщаше страниците и отпиваше от бирата си. Сега от снимки към ксерокс копия на оценките. Последен клас в гимназията — пълен отличен. Първи семестър в Станфорд — също. Втори и трети семестър — също. Четвърти семестър — спад в оценките и незавършен.

Значи нещо се беше случило по време на пролетния семестър на втората ѝ година. Уес бе ставал свидетел на подобни неща милион пъти. Това беше — той отново провери датата — 1968 година. Бяха се появили наркотиците. Бяха убили Мартин Лутър Кинг. Боби Кенеди. Чикагската демократична конвенция и Хъмфри, а след това и Ричард Никсън. Америка се разпаднаше. Уес нямаше да се учуди, ако 1968 година поставяше рекорд по ниски университетски оценки. Някой трябваше да проучи този въпрос, да получи правителствена стипендия. Но какво означаваше това?

Нищо не означаваше. Просто поредния пример за човек — в случая Сам — който виждаше това, което иска да види. Той допи бирата си и отиде да си вземе още една. Трябваше да си ляга.

Но нещо го дърпаше обратно към канапето, към папката. Дължеше нещо на Сам, нали?

Нищо не й дължеше. Тук тя грешеше, а той беше прав. Тя му бе причинила болка, не той на нея. Тя продължаваше да го наранява.

Следващите прихванати с телбод страници, общо четирийсет и две, бяха ксероксни копия на извадки от дневник, изписани с уверен женски почерк — по два дни на страница, първите осемдесет и три дни от годината до двайсет и трети март.

Той изчете всичко. Даян пишеше забавно и с чувство за хумор. Все още участваше в състезания по плуване. Учеше немски, химия, биология и западни цивилизации, притесняваше се, че предметите са много лесни, че няма да е готова за факултета по медицина. Имаше две близки приятелки — Максин и Шарън, а на четиринайсети март се беше запознала с Марк Духър, първия мъж, споменат в романтична светлина в този дневник.

Никакви наркотици, никакъв секс. Дори и следа.

На седемнайсети март беше отишла на бейзболен мач между колежански отбори с Марк Духър. Сандвичи. Целувка за лека нощ.

Последното изречение от двайсет и втори март: „Марк и аз се целувахме. Първо гадже тази година. Уау! Мислех, че е от дъха ми“.

Последното изречение от двайсет и трети март: „Утре среща с Марк. Нямам търпение“.

Уес обърна последната страница и пребледня. Следващата купчинка листове съдържаше още ксероксни копия на страници от дневник, отново по два дни на една страница, започващи от двайсет и четвърти март, но на тях не беше записано нищо. Той започна да ги обръща.

Нищо в продължение на седемнайсет дни, докато преди двайсет и трети март Даян не беше пропускала повече от един ден. След това, на десети април, почеркът беше променен леко, но дори и Уес можеше да открие разликата. Беше някак си по-сбит, не толкова уверен.

Не съм ставала от леглото. Страх ме е. Виждам всичко по различен начин, на какво са способни хората. От Марк насам. От това. Страхувам се, че ще го срещна и тогава какво? Трябва да кажа на някого. Но той заплаши, че

ще ме убие. Искам да си отида вкъщи, но не мога да напусна колежа без причина, не мога да мисля. Господи, майка ми... Как да им кажа?

Още празни страници, на пети юни семестърът свършваше.

Уес се питаше защо не го е видял преди. Защо Сам не го е дала на Аманда Дженкинс? Ако го бе направила, Уес щеше да го прочете в списъците на веществените доказателства. Но там го нямаше.

Какво означаваше това?

От правна гледна точка нямаше никакъв смисъл. Само страници, може би от дневник, преди двайсет и няколко години. А всичко това би могло да бъде направено през последния месец. В никакъв случай не представляваше доказателство.

Само че, както и каза Сам, целта му не беше да е доказателство. Страниците не бяха за процеса, а за Уес.

В понеделник сутринта, в девет и трийсет и пет, Уес Фаръл се изправи пред свидетелското място и каза „Добро утро“ на доктор Харис. Двата мъже дълго си бяха говорили в неделя следобед и бяха обсъдили какво да кажат тази сутрин. Харис винаги бе харесвал Марк Духър, Шийла също. От полицията малко или много го бяха принудили да злепостави Марк и той умираше от желание да оправи нещата.

— Докторе — започна Фаръл, — в петък дадохте показания, че сте загубили флакон с кръв от кабинета си на трийсет и първи май. Успяхте ли да го намерите?

— Не.

— С други думи, изгубен е завинаги?

— Да.

— Как разбрахте, че сте го изгубили?

— Не го върнаха от лабораторията.

— Така ли? — заинтересува се Фаръл. — Значи тази кръв е трябвало от кабинета ви да отиде в лаборатория?

— Да. Изпращаме кръвните проби в клиниката „Пачеко“, където имат лаборатория.

— Клиниката далеч ли е от кабинета ви?

— Не, може би на малко повече от два километра.

— Добре тогава. Бихте ли ни казали как се следи кръвта в тази лаборатория?

— Имаме реквизиционен списък, който прикрепваме към флаконите с лепенка. В него попълват резултатите.

— Нека се върнем малко назад. Прикрепяте този списък към флаконите с лепенка?

— Да.

— Каква лепенка?

— Обикновен скоч.

— Скоч на стъклени флакони. Хм. Достатъчно добре ли се залепя, докторе? Случва ли се лепенката да падне?

— Ако флаконът се намокри, понякога се случва.

— Добре. Открихте, че този липсващ флакон — кръвта на Лео Бандерас — изобщо не е стигнал до клиниката „Пачеко“, защото не е бил вписан? Така ли стана?

— Не, не съвсем. Те не се вписват така.

— Значи не можете да сте сигурен, че този флакон изобщо не е стигнал до онази лаборатория?

— Не.

— Може да е бил доставен и там да са го загубили, нали?

Дженкинс възрази, че това са предположения и Томасино я подкрепи, но Фаръл беше уверен, че е успял да изясни гледната си точка. Реши да премине нататък. Обърна се към съдебните заседатели и ги дари със спокойна усмивка.

— Доктор Харис, дадохте показания, че сте губили и други флакони с кръв от кабинета ви, нали?

— Да.

— Много ли са били?

Харис се замисли.

— Три или четири, да кажем.

— Три или четири? Случвало ли се е някой да изпусне флакон с кръв?

— Да.

— Може ли да уволните някого за това, че е изпуснал флакон с кръв, че често му се е случвало?

— Възможно е.

— Ваша Светлост, възразявам. Това са предположения.

Томасино отново подкрепи Дженкинс и отново на Фаръл му беше все едно. Той трупаше червени точки.

— Доктор Харис, имайте ли възможност да се запознаете с лабораторния доклад, подписан от господин Дръм?

— Да.

— И кръвта във втория флакон беше ли на вашия пациент Лео Бандерас?

— Не зная. Нямах как да разбера.

— Но кръвта е била А положителна, нали?

— Да, но нямам с какво да я сравня. Господин Бандерас почина преди няколко месеца и беше кремиран. Няма и следа от неговото

ДНК.

— Значи вие твърдите, че няма начин да се каже дали кръвта във втория флакон е принадлежала на господин Бандерас, нали?

— Да.

— Значи няма причина да се вярва, че кръвта във втория флакон, открита на местопрестъплението, изобщо е била в кабинета ви, нали?

— Да.

В свободното си време през уикенда, когато не говореше с доктор Харис и сред размислите си за Даян Прайс, Фаръл се беше опитал да се съсредоточи върху Ейб Глицки. Искаше му се да бе имал повече късмет при съставянето на план за него, защото в момента лейтенантът се намираше на свидетелското място и Фаръл се приближаваше към него, без да знае какво да каже.

Показанията на Глицки, дадени в продължение на над два часа и умело ръководени от Аманда Дженкинс, бяха навредили доста. Това се дължеше главно на авторитетното държане на Глицки на свидетелското място — щом той подозираше Марк Духър, значи имаше защо. Беше професионално ченге и нямаше за какво да се натяга. Всъщност ръководеше отдел „Убийства“. Според него обвиняемият бе виновен. Заради него делото на Духър е влязло в прокуратурата и на предварителното изслушване са го обвинили.

— Лейтенант, първо ни запознахте с версията на Марк Духър за събитията на седми юни, а след това и с вашата собствена интерпретация за тях, която ви е довела до заключението, че трябва да го арестувате за убийството на съпругата му. Заради съдебните заседатели бихте ли ни дали пример за конкретна лъжа, която Марк Духър е изрекъл в показанията си пред вас в нощта на убийството?

— Голяма част от тези показания бяха неверни. Затова говорят и всички други свидетели тук.

— Да, но имате ли доказателство, с което да ни докажете, че господин Духър е лъгал? Например разписка, която да показва, че наистина е пазарувал в центъра, а твърди, че е отишъл в ресторант „Деларома“? Нещо такова.

— Имам показания от други свидетели — повтори Глицки.

— И съдебните заседатели ще решат на кого от тях да повярват, лейтенант. Но нека се върнем на въпроса ми за трети път — вие лично имате ли нещо, което да можете да ни покажете или да ни опишете, което доказва каквото и да е за действията на Марк Духър в нощта на убийството?

Глицки запази присъствие на духа и се замоли Дженкинс да се обади и да възрази за нещо. Надяваше се, че показанията на останалите свидетели на обвинението — погледнати заедно — представляват доказателство. Но нямаше нищо конкретно и Фаръл го притискаше.

— Не, разписки нямам.

— Не е ли вярно, лейтенант, че не разполагате с нищо, което да доказва, че господин Духър ви е излъгал дори съвсем малко?

— Така погледнато, не.

— Така погледнато или изобщо? Имате ли нещо конкретно, или не?

Фаръл щеше да изстиска желанието си отговор от него. Ейб се обърна към Аманда. Не можеше ли да се обади, че това са предположения или подвеждане на свидетеля, или нещо такова? Очевидно не.

— Не.

Но Фаръл нямаше да тържествува за тази малка победа. Той просто кимна доволен и се прицели в следващата си мишена.

— Лейтенант Глицки, като разследващ случая, анализирахте ли докладите на разследвания местопрестъплението сержант Грендъл и лабораторните доклади на кръвта от господин Дръм?

— Да.

— И не чухте ли как и двамата потвърдиха, че не са открили доказателства, които да свързват Марк Духър с престъплението?

— Не.

Изненадан поглед. В галерията започнаха да шушукат. Някои от заседателите се намръщиха и се приведоха напред. Фаръл се приближи към лейтенанта.

— Не сте чули да го казват?

— Не, господине. Това бяха изводи, които вие направихте.

Фаръл замръзна. Глицки го беше вкарал в капан. Показанията на Грендъл — ножът, отпечатъците от пръсти — не изключваха

присъствието на Духър на местопрестъплението. Нито пък замърсената кръв на Дръм.

Но и той можеше да играе на тази игра. Щяха да потанцуват малко.

— Ваша Светлост — каза Фаръл, — бихте ли казали на свидетеля да отговаря единствено на въпросите, които му задавам?

Съдията го направи — порицание заради съдебните заседатели. Виждате ли, казваше им Фаръл, лейтенант Глицки не играе по правилата.

Уес наклони глава.

— Лейтенант, чухте ли доктор Страут да идентифицира кухненския нож, веществено доказателство на обвинението номер три, като оръжието на убийството?

— Да.

— Чухте ли показанията на сержант Грендъл, според които единствените отпечатъци по ножа са принадлежали на господин и госпожа Духър и напълно съвпадат с нормална кухненска употреба?

— Да.

— Чухте ли показанията на сержант Грендъл за хирургическата ръкавица, намерена на местопрестъплението?

— Да.

— Ами тогава, лейтенант, нека ви попитам следното. Според вашето професионално мнение защо господин Духър е сложил хирургическа ръкавица, ако е знаел — както би трябвало — че отпечатъците от пръсти вече са по целия нож?

— За да насочи към кражба.

— За да насочи към кражба?

Веднага щом Фаръл повтори въпроса на Глицки, разбра, че прави огромна грешка. Глицки се обади, преди да успее да го спре.

— Без ръкавицата няма доказателство за крадец.

Фаръл запази самообладание, изведнъж му се бяха паднали лоши карти. Не можеше да остави нещата така.

— Но все пак, лейтенант, сержант Грендъл не каза ли, че по ръкавицата няма отпечатъци?

— Да.

— Няма нищо, което да свързва господин Духър с ръкавицата?

— Няма — налагаше се да признае Глицки.

Фаръл реши, че е мъдър ход да смени тактиката. Ето сега, знаеше той, нещата бързо ще станат сериозни, затова си пое дъх и застана в центъра на съдебната зала. В очите на съдебните заседатели представляваше изправен пред морална дилема човек.

Най-накрая взе трудното си решение и се обърна към Глицки:

— Лейтенант, слагате ли хирургически ръкавици, когато разследвате кърваво местопрестъпление?

Дженкинс скочи и възрази, но Томасино беше на друго мнение.

Глицки кимна.

— Да.

Според Фаръл, нямаше какво да се добави. Той беше забелязал по-голяма цел.

— В началото на тази година и по-точно към края на месец април прекарвахте ли много време в болницата „Сейнт Мери“?

Дженкинс удари масата с пестник и скочи от стола си.

— Ваша Светлост! Протестирам! Какво общо има този въпрос със смъртта на Шийла Духър?

Но този път Фаръл нямаше да седи и примирено да чака решението на съдията.

— Страхувам се, че има много общо, Ваша Светлост. Това ще стане ясно по време на делото. Или ще задам въпросите си сега, или ще помоля за позволение повторно да призова лейтенант Глицки.

Очите на съдията почти се скриха под гъстите му вежди. Той обяви почивка и повика адвокатите в кабинета си.

Глицки остана на свидетелското място. Не му се ходеше другаде. Не искаше да говори с никого.

Духър и Кристина бяха допрели глави и разговаряха шепнешком, а телата им говореха толкова ясно за чувствата им, че беше чак неловко. В този момент той се опита да си представи обективно Духър — бял мъж на средна възраст в най-добрите си години. Поддържаше формата си. Изглеждаше добре. Естествено, че можеше да привлече красива млада жена.

Глицки го изучаваше и се опитваше да си го представи в момент на ярост. Или пък всичко е било спокойно и премислено? Как беше възможно нито едното, нито другото да си личат? Но нямаше никакъв

видим знак, никакъв начин да се разбере какво беше направил Духър, освен от това, което бе оставил зад себе си.

Само че Глицки знаеше.

Духър го погледна, може би почувства продължителния му поглед. Очите им се срещнаха за частица от секундата, неговите бяха празни, без никаква реакция, като че ли Глицки не съществуваше, след това той отново се обърна към Кристина.

В галерията големите тълпи от първите дни се бяха стопили след решенията на съдията кои теми ще бъдат засегнати, но всички места изглеждаха заети, въпреки че в този момент до перилата се бяха събрали купчина репортери. Беше им замирисало на прясна плячка и Глицки се страхуваше, че става въпрос за него.

— Добре, лейтенант. Спомняте ли си въпроса, който ви зададох, дали сте имали случай да прекарвате много време в болницата „Сейнт Мери“ напролет тази година, около времето на убийството на Шийла Духър?

Глицки го гледаше предпазливо.

— Да.

— Колко дни.

— Не зная точно. Трийсет или четирийсет.

Фаръл щеше да е проклет, ако попиташе защо и по този начин осигуреше на Глицки съчувствие за това, което бе преживял. Жена му бе умряла от рак. Заседателите можеше и да не го знаят. За Уес моментът беше труден — лично той съчувстваше на Глицки. Но нямаше как. Трябваше да получи тези показания.

— Посетител ли бяхте, или пациент?

— Посетител.

— И през тези трийсет или четирийсет дни намирахте ли се близо до манипулационна?

— Да.

— Бяхте ли свидетел на взимане на кръв?

— Да.

Глицки знаеше накъде отива Фаръл и студено погледна Аманда. Ала явно адвокатите се бяха разбрали в кабинета на съдията. Артилерията атакуваше.

— Да.

— Спомняте ли си да сте виждали флакони с кръв да стоят на табла или маса в манипулационната?

— Да.

— Пазеха ли ги по някакъв начин? Заключени ли бяха?

— Не.

— Добре. Благодаря ви, лейтенант. Това е всичко.

Обядът беше мрачен.

Докато Глицки даваше показания тази сутрин, от Тихия океан се бе появила жестока и студена буря. Кристина стоеше до прозореца и гледаше как дъждът бие по стъклото, а двамата мъже довършваха обяда си от хартиените кутийки с китайска храна.

В събота сутринта отиде в Оджай, върна се снощи. Искаше да погледне нещата отстрани, да се отдалечи от тази лудница. До някаква степен така и стана.

Радиаторите работеха и в малката стая миришеше на мухъл. А откакто бе целунала Марк на вратата, двамата с Уес вече не бяха същите.

Целувката бе променила жестоко Уес. Въпреки уменията си в съдебната зала, с всеки изминал ден той ставаше все по-разсеян и по-разстроен в отношенията си с нея и особено с Марк.

Искаше да освободи Уес от тези колебания. И тя също бе изпитвала съмнения за кръвта в петък. Показанията на Глицки бяха отворили цяла друга вселена от възможни обяснения. Съмнението беше неразделна част — ако обвинението не разполагаше с някои сериозни факти, нямаше изобщо да мине през предварителното изслушване. А и нали точно Уес ѝ внуши, че не толкова фактите са важни, колкото начина, по който ги интерпретираш. Защо сега той не виждаше това?

Знаеше какво притеснява Уес. За него делото не се основаваше на факти, а на доверието му в Марк. А целувката го бе подкопала.

Кристина се обърна към тях, искаше да каже нещо, да се опита да разведри атмосферата, но точно тогава приставът почука на вратата и каза, че заседанието продължава.

Емил Балиан се бе облякъл добре, в консервативен тъмен костюм с бяла риза и червена вратовръзка. Аманда Дженкинс беше платила за прическата му, която премахна Айнщайновите му бели къдрици. По-важното според Глицки беше, че Балиан се бе обръснал или някой го беше направил вместо него. Горедолу изглеждаше приличен — вдъхваше уважение, беше сериозен и стар.

Ейб видя за пръв път Балиан на следващия ден след убийството. Заедно с Пол Тию отиде на местопрестъплението рано следобед и на алеята завариха възрастен мъж с карирани къси панталони и хавайска риза. „Всичко видях по телевизията — без встъпление беше казал той, когато излязоха от колата. — Вие ли сте ченгетата?“

Балиан се представи, каза, че живее на няколко пресечки оттук, на „Казитас“. Значи това било мястото, така ли? Много жалко за дамата. Познавал я малко. Горедолу всички познавал, което било нормално, защото той много се разхождал. Запознаваш се с хората, като спираш да си побъбриш с тях, докато те си работят по градинките или си внасят покупките и какво ли не.

Емил работил като пощальон в продължение на четирийсет години и сега вече започнал само да се разхожда, освен това имал лек флебит и трябвало да минава по пет-шест километра на ден, за да му върви кръвообращението.

Балиан не беше срамежлив. Говореше непрекъснато, разказваше на Глицки и Тию всичко за живота в квартала. Живеел в Сейнт Франсис Ууд още откогато работещ човек като него можел да си позволи къща тук. Елинор, жена му, също работела, а това било още по времето, когато жените си стояли вкъщи. Нямали деца, затова имали възможност да си изберат скъп квартал. Тогава парите не били проблем, не като сега с тези фиксирани доходи.

По време на този дълъг монолог Глицки непрекъснато се опитваше да се отскубне, да влезе в къщата. Знаеше, че по някое време ще трябва да разпитат съседите за евентуални свидетели. Беше почти убеден, че старецът си говори, просто защото има някой да го слуша.

Но се оказа нещо много по-добро.

Дженкинс застана на няколко крачки от мястото на свидетеля.

— Господин Балиан — започна тя, — бихте ли ни казали какво правихте вечерта на седми юни тази година?

— Разбира се. Вечерях с жена ми Елинор вкъщи на Казитас авеню и след вечеря, както винаги, излязох да се разходя.

— По кое време стана това?

— Едва се здрачаваше, може би малко преди осем часа, там някъде. Винаги ядем точно в седем, преди в шест вечеряхме, но после минахме на седем. Не знам защо, просто изглеждаше по-културно. Значи към седем.

— За да уточним времето, седнали сте да вечеряте в седем, но сте започнали разходката си почти към осем.

— Така беше.

— Имаше ли някакъв друг начин да проверите времето? Погледнахте ли часовника си, например?

— Не, обикновено не нося часовник. Всъщност никога не нося часовник. След като се пенсионирах, си казах, за какво ми е тази бракма и го прибрах в чекмеджето.

— Добре, имаше ли някакъв друг...?

— За времето. Да. Както казах, беше почти здрач. Когато излязох навън, беше още светло, а когато се прибрах, може би час по-късно, беше тъмно. Докато бях навън, светнаха уличните лампи, значи това би трябвало да ви помогне.

— Така е, благодаря.

Дженкинс се обърна към Глицки и той ѝ кимна окуражително. Аманда подлудяваше от начина, по който свидетелят отговаряше на въпросите ѝ, но не искаше да губи търпение. Тя пое въздух и отново се обърна към Балиан.

— Добре, господин Балиан. По време на тази разходка забелязахте ли нещо необичайно?

— Да. Пред дома на семейство Мъри имаше паркирана друга кола.

— Друга кола. Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че не беше на семейство Мъри колата или пък току-що си бяха купили нова, затова се зачудих кой ли им е на гости.

— Бихте ли описали колата, господин Балиан?

— Последен модел светлокафяв лексус с персонализиран номер, на който пишеше ESKW.

Дженкинс предостави снимка на колата на Духър като вещественно доказателство. Табелката представляваше хумористично изписване на „Esquire“ — рекламата на Духър, че е адвокат.

— И на коя улица беше паркирана тази кола?

— Накрая на моята улица, „Казитас“.

— Кое е колко далече от „Рейвънууд“?

— Две пресечки.

— Видяхте ли тази кола пак?

— Разбира се. На следващия ден, затова си го спомням толкова ясно. — Балиан се развихряше, гореше от ентузиазъм. Глицки знаеше, че тук може да почне да преувеличава и се надяваше Дженкинс да го възпира.

— И къде видяхте тази кола?

— Беше паркирана на алеята пред Рейвънууд Драйв, номер 4215. Затова още стоях пред нея, когато от полицията дойдоха на следващия ден. Мислех да мина и да видя къщата, в която е станало убийството — давах я по телевизията — и пред нея стоеше тази същата кола, а аз седях там и се чудех каква е връзката.

Когато дойде неговият ред, Фаръл се стегна. Докато Дженкинс му предаваше свидетеля, той се наведе към Кристина и Марк и прошепна:

— Почти не е честно.

Той бавно се изправи, изпълни малко представление, като се престори, че чете от някаква папка пред него и си подготвя въпросите. Най-накрая вдигна глава и се усмихна на свидетеля.

— Господин Балиан. През нощта, за която говорим, седми юни, преди да започнете разходката си, сте вечеряли със съпругата си в дома ви. Спомняте ли си какво вечеряхте?

Кристина забеляза как Глицки и Дженкинс се споглеждат. Трябва да са знаели, че подобно нещо предстои, но от това не им ставаше по-леко.

Емил Балиан кръстоса ръце и се намръщи.

— Не знам.

Фаръл отново се консултира с папката пред него и сам сбърчи вежди.

— Не знаете ли? Но във втория ви разговор с полицията не сте ли казали на лейтенант Глицки, че сте яли говеждо със зеле онази вечер?

— Мисля, че така казах, но...

— Разпечатката от този разговор е пред мен, господин Балиан. Искате ли да я видите?

— Не. Знам, че това казах.

— Но при един следващ разпит пак ли бяхте толкова сигурен, че това сте вечеряли?

Балиан кимна.

— Не съвсем. Но това беше вече седмица и нещо, след като за пръв път говорих с полицията и Елинор ми напомни, че във вторник онази вечер сме имали свинско с ябълков сос. Предишната вечер беше говеждо. Но това няма нищо общо с колата — завърши осъдително той.

— Сега спомняте ли си какво е било — свинско или говеждо?

— Не, не съм сигурен.

Фаръл остави бележника си и отиде в средата на залата.

— Господин Балиан, пийнахте ли си с което и да е от тези ястия? Да кажем, че е било говеждото.

— Обикновено с говеждо пия бира.

— Една бира? Няколко бири?

— Понякога са няколко.

— А със свинското? Със свинско пиете ли?

— Понякога. Бяло вино.

— Чаша, две?

— Да.

— Но онази вечер не си спомняте какво сте яли или дали сте пили нещо?

— Не съвсем.

— Ала признавате, че вероятно сте консумирали няколко питиета — такъв е навикът ви — независимо дали сте яли говеждо или свинско?

— Това беше първото, което казах, нали? Че не знам.

— Така е. Първото, което казахте, беше, че не си спомняте какво сте яли. Но сега да продължим с онова, което твърдите, че си спомняте

— колата с табелка ESKW. Видели сте я паркирана на вашата улица във вторник вечерта, на седми юни.

Чувствайки се по-сигурен в тази област, Балиан се намести на стола си, разхлаби яката и взела на вратовръзката си.

— Видях я. Беше паркирана пред дома на семейство Мъри.

— А вие къде бяхте? Покрай нея ли минахте?

Мълчание. Накрая:

— Бях от другата страна на улицата.

— От другата страна? Пресякохте ли да разгледате колата по-добре?

— Не, много добре си я виждах и така. Не съм я разучавал подробно. Просто я забелязах, както се забелязват нещата. Не беше кола от нашата улица.

— Добре. „Казитас“ е широка улица, нали?

Раздразнителността се завръщаше.

— Нормална улица си е.

Фаръл отиде до масата и се върна с документ в ръка. Въпросите бяха хапливи, но гласът му беше неутрален, дори приятелски.

— В ръката си държа нотариално заверено удостоверение относно Казитас авеню — той го беше вписал като веществено доказателство на защитата под буква Е — и тук пише, че улицата е широка точно осемнайсет метра. Как ви звучи, господин Балиан?

— Щом казвате.

— Но това означава, че сте били на повече от осемнайсет метра разстояние, когато сте видели табелката на колата, така ли е?

— Не знам. Защо?

— Защото не сте могли да прочетете табелката направо от другата страна на улицата, нали? — Балиан не отговори направо и Фаръл помисли, че не е разбрал въпроса. Затова му помогна. — От другата страна на улицата сте могли да видите само едната страна на колата, нали? Трябвало е да застанете диагонално, за да видите табелката.

— А, разбирам какво казвате. Предполагам. Да.

— Може би още три, шест, девет метра.

— Може би. Не знам. Видях колата... — запъна се Балиан.

— На какво разстояние бяхте от колата, господин Балиан? Повече от осемнайсет метра, нали така?

— Предполагам.
— Повече от двайсет и четири метра?
— Може би.
— Повече от трийсет метра?
— Може би не чак толкова.
— Значи около трийсет метра. — Фаръл му се усмихна, като мъж на мъж. Тук нямаше нищо лично. — Сега, като видяхте колата на около трийсет метра разстояние...
— Възраavam! — Дженкинс трябваше да опита, но знаеше, че няма големи шансове. Свидетелят ѝ започваше да се огъва.
Фаръл зададе въпроса по друг начин.
— Когато видяхте колата от другата страна на улицата, това в началото на разходката ли беше, или по-скоро към края?
— Към края. Връщах се на моята улица.
— И уличните лампи светеха, нали?
След още едно колебание Балиан отговори:
— Току-що ги бяха светнали.
— Току-що ги били светнали. Значи още е било светличко навън?
— Да, виждах ясно.
— Сигурен съм в това, но и малко съм объркан. Не казахте ли преди малко, че сте се разхождали един час и като сте се върнали, вече е било тъмно? Не казахте ли така на госпожа Дженкинс?
— Да, така казах.
— А тази улица, на която живеете — „Казитас“ — голямо ли е разстоянието от къщата на семейство Мъри, където сте видели колата, до вашия дом?
— Не, седем или осем къщи.
— Продължихте ли си разходката, след като видяхте колата пред дома на семейство Мъри? Не спряхте ли за нещо, да си поговорите с някого?
— Не.
— И казвате, че е било тъмно, когато сте се прибрали?
— Да.
— Ами аз направо съм объркан. Бихте ли обяснили на мен и на всички останали — как може да е било светло или както вие казвате

току-що стъмнило се, когато сте били на разстояние седем-осем къщи от дома ви?

— Казах, че светеха лампите.

— Казахте го наистина, господин Балиан. Но и казахте, че току-що са ги светнали или с други думи, навън е било все още светло. Но вън не е било светло, нали? Било е тъмно.

— Казах, че лампите светят, нали? — повтори той, гласът му беше заядлив, треперещ. — Не съм излъгал. Видях онази кола! Видях табелката. Беше същата кола, която видях на другия ден.

Война, помисли си Фаръл. Само така може да се нарече това. Той продължи да настъпва.

— И казахте, че е била кафява, нали? Знаете със сигурност, че колата, която сте видели предишната вечер, е била кафява, защото е била със същите табелки.

— Да.

— Когато онази вечер видяхте колата за пръв път, можахте ли да познаете какъв цвят е?

— Що за въпрос е това? Разбира се, че беше кафява. Същата кола беше.

— Не е ли възможно да е била тъмносиня, черна или друг тъмен цвят?

— Не, кафява беше!

Фаръл спря да почине за момент. Върна се до масата, прегледа някои бележки, обърна се.

— Носите ли очила, господин Балиан?

Свидетелят беше забил лакти в облегалките на стола, главата му бе хлътнала между раменете, целият беше потънал в костюма си.

— Нося очила за четене.

— А иначе виждате нормално?

— Да.

— Абсолютно нормално зрение?

Още една мъчителна пауза.

— Почти. Не ми трябва очила да карам. Добре си виждам, млади човече.

— За човек на вашата възраст сигурно. На колко години сте между другото?

Балиан се гордееше с отговора.

— На седемдесет и девет и виждам толкова добре, колкото и вие. Фаръл замълча и пое дъх. Не искаше Балиан да започне да крещи, но трябваше да продължи. Още няколко удара и щеше да го довърши.

— И на следващия ден на местопрестъплението видяхте подобна кола на онази, която сте видели предишната вечер в тъмното след няколко питиета и изведнъж лейтенант Глицки се е появил, и пак изведнъж ви се е сторило, че това е точно същата кола, не е ли така?

— Беше същата кола!

Фаръл леко поклати глава, все едно казваше на съдебните заседатели, че това е невъзможно. И ето защо.

— Кога за пръв път говорихте с полицаите, господин Балиан?

— Нали ви казах, на следващия ден.

— И лейтенант Глицки ви попита дали не сте виждали нещо необичайно в квартала, нали?

— Да.

— И вие му казахте за колата, а лейтенант Глицки посочи кафявия лексус, паркиран в алеята на господин Духър и ви попита дали това е колата, нали?

— Да.

— И приличаше на онази кола, нали?

Балиан се наклони напред, изтощен от въпросите.

— Доста съм сигурен, че беше същата кола.

Фаръл кимна.

— Доста сигурен. Благодаря ви.

Един от предшествениците на архиепископ Флеърти беше организирал Корпоративното Коледно тържество, за да подтикне бизнесмените да осигурят играчки, дрехи и други подаръци за непривилегированите деца в града и областта на Сан Франциско. Тази година яхтклубът „Сейнт Франсис“ беше домакин на събитието, което поставяше началото на Коледните празници. Над три хиляди гости — каймакът на градското бизнес общество — се бяха събрали да ядат и да танцуват на оркестрова музика.

Облечен в смокинг, Марк Духър бе в стихията си, сред приятели. Помещението беше елегантно, хората също. Десертите и кафето бяха отнесени и оркестърът бе започнал да свири нещо, което според много от гостите представляваше танцова версия на „Радост по света“.

Кристина бе удивена и изпълнена с благодарност от изобилието и очевидната искреност на подкрепата и съчувствието към Марк. Сега седяха сами на масата си. Под нея тя държеше ръката му.

— Погледни Уес — обади се Кристина. — Като че ли най-накрая се забавлява.

Смехът на Уес Фаръл се носеше из залата, надвикваше дори и оркестъра. Всички, които искаха да почерпят Уес, го бяха направили, и той вече не чувстваше болка.

Духър доброжелателно погледна към него.

— Заслужава го. Върши страхотна работа, но бавно се самоубива. Цял живот го познавам, но не съм си давал сметка колко борбен е в действителност. Мисля, че след този процес ще започне истинската му кариера.

Кристина стисна ръката му, помълча и каза:

— Не зная дали това важи и за мен.

Той учудено я погледна.

— Какво искаш да кажеш?

Кристина сви рамене.

— Не мисля, че искам да се занимавам с такъв вид право.

— Защо? Защи́таваш невинен човек. Не се ли чувстваш добре заради това?

— Така е, но начинът, по който се прави... — Със свободната си ръка тя изсипа малка купчинка сол от солницата и започна да чертае лъкатушни линейки в нея. — Снощи съм си мислила само за бедния господин Балиан и как изглеждаше, когато Уес свърши с него. И онова с лейтенант Глицки... Знам, че така трябва да е. Те не са прави, но...

— Нямах представа колко ми е хубаво, че отново казваш това. Мислех, че вече изобщо не ми вярваш.

Тя пак стисна ръката му.

— Прав беше. Става въпрос за вяра. За всяко нещо в живота има въпроси, за които отговори не съществуват. Просто тук всичко изглежда толкова заплашително.

— Знам. Понякога през последните няколко месеца се чувствах почти убеден, че аз съм го извършил. Спомням си, че ходих на игрището за голф. Спомням си, че се прибрах и намерих Шийла. Но когато за пръв път чух за Балиан и за кръвта, се зачудих как са се случили тези неща. Може би съм изключил, вървял съм насън, нещо такова. Може би аз съм го направил. — Той стисна ръката ѝ. — Но не съм. Не мога да те виня, че се съмняваш.

— Толкова е трудно да гледаш другите — Глицки и господин Балиан и Аманда Дженкинс — как си вършат работата. Трябва да си мисля, че вярват, че са прави.

Духър колебливо замълча.

— Хората се отдават на работата си. Глицки е такъв и е заразил и Дженкинс. Мисля, че затова стигнахме дотук. Но не можем да им позволим да разрушат живота ни. Трябва да се защитаваме. Такъв е светът, Кристина. Недоразумения. Не зная дали хората са зли — не ми се иска да е така. Но понякога просто грешат и какво трябва да правим ние?

— Съгласна съм — отвърна тя. — Но като гледам как Уес ги различава, ми става зле. И ако Даян Прайс свидетелства, трябва и аз да се намеся и ще чувствам, че е нещо лично и няма да знам дали съм истинската аз.

— Ще се справиш чудесно.

Но Кристина клатеше глава.

— Не, не е там въпросът. Не се притеснявам дали мога да го направя. Знам какво ще я питам — репетирала съм го стотици пъти. Както казвате вие, ще я изям на закуска. Но трябва да ти кажа, че това не ме кара да се чувствам добре. Не мисля, че съм родена за тази работа.

Той покри дланта ѝ с двете си ръце и се наведе към нея.

— За какво мислиш, че си родена, Кристина?

— Наистина не знам. Нещо без такива конфронтации, предполагам. Трябва да има нещо в правото, което...

— Не — прекъсна я той. — Нямам предвид правото. Не говоря за професионалния ти живот. За него каквото и да решиш, ще се справиш. Говоря в личен план. Какво си родена да правиш?

Тя отново започна да рови в солта. Оркестърът свърши една песен и започна друга.

— Вече не знам, Марк. Не мисля за това.

— Но едно време знаеше.

Кристина сви рамене.

— Имах мечти. Сега... — Тя прехапа устни. — Глупаво е. Порастваш, всичко се променя и това, което си мислиш, че си искал, вече изобщо не стои пред теб като възможност. — Младата жена го погледна.

Духър взе дланта ѝ в своята и нежно я целуна.

— Мислиш си, че стар мъж като мен, по дяволите, аз съм почти на петдесет, че няма начин да искам същото, за което ти си мислила, че си родена...

— Аз не...

Той докосна устните ѝ с показалеца си.

— Става въпрос за бебета, семейство, нормален живот като на родителите ти. За това ли си мислела, че си родена?

Кристина стисна устни. Очите ѝ се насълзиха и тя кимна.

— Защото — продължи той, — можем да го направим. Можем да имаме колкото деца искаш. Първия път не се справих много добре, може би сега ще имам възможност да започна отначало. Заедно с теб.

Тя доближи главата си към неговата. Духър я прегърна и усети как раменете ѝ се отпускат. Той прошепна:

— Каквото и да искаш, Кристина, то е възможно. Можем да го направим. Каквото искаш. Каквото и да е.

Нат Глицки остави съобщение за сина си в отдел „Убийства“, след това излезе да се бори с поредната буря, пристигнала този път експресно от Аляска. Стигна до къщата на Ейб и освободи Рита за вечерта. Щеше да откара тримата си внуци в центъра, там щяха да се срещнат с баща си в Имперския палат в Чайнатаун. Нат черпеше.

Годината беше достатъчно тежка за семейството, а след показанията на Ейб пред съда чувствителният към тези неща личен сеизмограф на Нат бе доловил проблеми с момчетата и това го притесняваше. Така беше и сега. Баща им още не се беше появил и недоволството нарастваше.

— Не разбирам защо — мръщеше се Джейкъб — татко винаги закъснява, независимо за колко часа планираме нещо, дори и да е на пет минути път от работата му.

— Той работи, Джейк, в момента участва и в процес. — Но и Нат се притесняваше и проверяваше часовника си на всеки пет минути. — Ще дойде. Сигурен съм, че идва насам.

— Коледата също. — Айзък беше много пестелив в приказките напоследък. Смъртта на майка му бе изтрила детското в него, а сега сърдитият, източен и гневен тийнейджър ядно гледаше към дядо си от другата страна на масата. Айзък беше най-големият и на него му бе най-трудно, но според Нат нито едно от момчетата не се чувстваше добре.

До тях спря сервитьорка и им предложи ново меню — всякакви видове заек, пиле, говеждо или свинско, различни морски деликатеси (Нат не винаги постеше), зеленчуци и спагети, всички в малки бели чинии, които се трупяха бързо в единия край на масата. Накрая сервитьорите брояха чиниите и смятаха дължимата сума — просто и ефикасно.

— Значи четете за баща си по вестниците? — Нат не мислеше да се предава. Знаеше на какво се дължат подводните течения и беше наясно, че единственото, което може да направи, е да говори с тях. Но нито едно от момчетата не се обади, затова той продължи: — Кофти ли ви е в училище?

О Джей, който седеше до Нат, беше най-малкият и търсеше да прочете нещо по лицата на братята си, но те се преструваха на много

заети с алуминиевото фолио на пилешките крилца, така че той взе инициативата.

— Не вярвам, че татко е лъжец. Не мисля, че ни е излъгал.

— Млъквай, О Джей — обади се Джейкъб. — Той прави каквото трябва да прави, това е всичко. Татко е ченге. Не е едно и също.

— Кое не е, Джейк?

— Правилата.

На Нат не му се говореше за това.

— Татко ви никакви правила не нарушава, Джейк. За него важат същите правила, които важат за всички останали.

Айзък изсумтя.

— Четеш ли вестници, дядо? Гледаш ли телевизия?

— Случва се.

— Е, и?

— Какво и?

— Какво мислиш?

— Мисля, че онзи Духър е убил жена си и има добър адвокат. Баща ви го арестува, защото смята, че той го е направил. Знаете, че не е вземал никаква кръв от болницата.

Айзък не беше много сигурен и заби очи в масата. Обади се Джейкъб.

— Всъщност няма значение, дядо. Всички мислят, че той го е направил.

— Не всички — каза Нат. — Аз не мисля така. И вие, момчета, не бива да мислите, че това е вярно. Някой, ако тръгне така да ви говори, кажете му, че в главата му има въздух под налягане.

— Но защо продължават да го повтарят? — искаше да знае О Джей.

— Защото хората не познават баща ви. И знаят или искат да вярват, че съществуват ченгета, които правят лоши неща, които лъжат и мамят и подставят улики, за да печелят дела. Но баща ви не е такъв. Сега му е тежко, точно както на вас. Трябва да му помогнете.

Айзък не беше съгласен и клатеше глава.

— Защо? Той с нищо не ни помага. Сутрин излиза, нощем се прибира, събота и неделя никакъв го няма. Работа, работа, работа и ни оставя на Рита. Просто не иска да е с нас. Очевидно е. Напомняме му за мама.

— Ако искаше да е с нас, сега щеше да е тук — обади се Джейк.
О Джей едва сдържаха сълзите си.

— Просто искам мама да се върне. Тогава дори няма да имаме нужда от татко. Тогава всичко ще е наред.

Нат протегна ръка и покри дланта на най-малкия си внук.

— Имате нужда от татко си, О Джей. Майка ви няма да се върне.

— Знам — каза той. — Вече всички го знаят. — Гласът му трепереше. — Просто бих искал да се върне, това е всичко.

— Не мисля, че имаме нужда от татко — поде Айзък. — Виж ни сега. Къде е татко? На кой му пука? Ние си се грижим един за друг. О Джей, спри да плачеш.

— Не плача.

— Айзък, остави го! — Джейкъб бутна по-големия си брат. — Ако иска, нека плаче.

— Ама аз не плача!

— Ш-ш-шт, всичко е наред. — Нат се усмихна на хората от останалите маси, които се бяха обърнали и ги наблюдаваха. — Хайде да говорим тихо, искате ли? А, ето го и баща ви.

Единайсет часа, кухнята на Глицки.

— Ейбрахам, имат нужда от теб.

— Всички имат нужда от мен, татко. Гади ми се от хора, които имат нужда от мен. Нямам какво да им дам.

— Просто им отдели време. Само това им трябва. Отдели им малко от времето си.

— Нямам време. Не разбираш ли? Всяка минута от денонощието...

— Но те са твоя кръв. Това е твоя отговорност.

— Не и по този начин.

— Каквото и да е начин, Ейбрахам. И те не са искали да бъдат тук, не и по този начин.

Глицки спря да обхожда стаята и се отпусна на табуретката в средата на голямата стая. Баща му се облегна на хладилника. Гласовете им бяха ниски и остри. Не искаха да събудят Рита, която спеше под слабата светлина на елхата в другата стая.

— Знаеш какво стана днес на процеса, нали, татко? На мен какво ми се случи... Имаш ли представа?

— Разбира се. — Нат докосна челото си. — Да не мислиш, че тук горе има швейцарско сирене? Но знаеш ли какво ще се случи през следващите няколко месеца тук, Ейбрахам, ако не започнеш да обръщаш внимание? Ще загубиш тези момчета. Сега кое е по-важно?

— Няма да ги загубя.

Нат поклати глава.

— Чу ли ме какво ти казах за тази вечер? Губиш ги, синко. Четат за тебе по вестниците, чуват лоши неща по телевизията. Откъде да знаят какво да мислят?

— Те знаят — каза Глицки. — Умни са. Познават ме.

— Това, Ейбрахам, са глупости. Вече не знаят, поне не са сигурни. Тази вечер Джейкъб каза, че за теб правилата са различни, не като за останалите. Това ли искаш да говорят за теб? Това ли ще ги научиш?

— Той не мисли така.

— Но го каза. Сега ще ми заявиш, че е имал предвид друго. Струваше ми се, че точно това му е в главата. Трябва му нещо, което да казва на приятелите си, когато те му говорят, че си нарушил правилата, затова е измислил това. Позволено ти е, защото си ченге.

Глицки наведе натежалата си глава.

— Господи, татко, уморен съм. Кога ще свърши тази лудост около Духър? Непрекъснато си мисля, че ако успея да намеря още някаква улика, нещо, което да не е толкова двусмислено... Защото иначе ще го оправдаят. Ще загубим.

Нат дръпна един стол и се отпусна до сина си.

— Значи ще го оправдаят, Ейбрахам. Светът няма да свърши. Просто поредният лош човек, това е всичко.

— Но тогава ще изляза аз виновен. Все едно всички обвинения към мен са истина.

— Кое не е вярно. Хората, с които работиш, го знаят.

Глицки се засмя без капчица хумор.

— Красива теория, татко, наистина. Но това може да означава край на доверието в мен.

— Първо, няма да загубиш работата си. А дори и така да стане, ще си намериш друга.

— Но аз съм ченге, татко. Това работя, това съм.

Нат поклати глава.

— Първо си баща, а после ченге. Спреш ли да бъдеш ченге, тогава ще си баща. Твоите момчета имат нужда от баща, особено сега. Това е основната ти задача. Останалото — той сви рамене, — никой не знае за останалото.

В победата имаше нещо упойващо, без съмнение.

Уес още стоеше на бара в яхтклуба и обираше овации. Марк го беше накарал да дойде. Ще е важно да се появим на публично място, казваше той, особено за след края на процеса.

Вчера, след като Уес беше продължил да размазва обвинението и бе разпердушинил Емил Балиан, по телевизионните новини заговориха само за него, за „брилянтната“ му защита. Заглавието на първа страница на тазсутрешния „Кроникъл“ гласеше: „Ключовият свидетел на обвинението по делото «Духър» потъва“. Капацитетите единодушно настояваха за бързо оневиняване, а Уес се наслаждаваше на славата си.

Изведнъж сякаш светът разбра, че всъщност Уес Фаръл е истинският шампион, както и истински тигър като адвокат. След пет месеца изтощителна подготовка за процеса, часове и дни, прекарани в разучаване на разпити и анализиране на улики в мижавия му кабинет или в мръсния му апартамент, след раздялата със Сам и съмненията около приятеля му, най-накрая получаваше признание за това кой е, какво е направил — сладкия, сладкия, сладкия нектар на успеха, който толкова дълго време му убягваше.

Беше почти един часът и практически купонът вървеше към края си. Зад него сервитьорите вече сгъваха масите. Музикантите прибираха инструментите си. Уес беше сам на бара и се наслаждаваше на шестото или седмото си питие, мислейки си, че в края на краищата може би всичко си е заслужавало.

Кристина и Марк си бяха тръгнали с лимузината и по-късно Уес трябваше да вземе такси, но това нямаше значение. Още не беше готов да приключи.

Марк — старият му приятел — беше прав за това парти. Марк и Кристина може и да обраха погледите, когато влязоха, но той, Уес Фаръл, бе сензацията на вечерта. Всички бяха чели днешния вестник,

бяха гледали новините през последните дни. Първа страница, много благодаря. Да, той печелеше, печелеше, печелеше, фамилията им разгонваше и раздаваше визитки.

Барманът Джоко му беше станал пръв приятел. Представете си, работягата Фаръл да се сдуши с бармана на яхтклуба „Сейнт Франсис“. В портфейла си Уес имаше поне половин дузина визитни картички на хора, на които трябваше да се обади, които могат да познават други хора, нуждаещи се от неговите услуги. Къде се е крил досега, това питаха всички.

Почувства ръка на рамото си и ето че архиепископът на Сан Франциско го питаше дали не иска да изпие едно питие за последно с него. Най-накрая, след цял един посредствен живот, Уес започваше да се движи в кръговете на Духър. Господи, това беше опияняващо!

И още едно питие с Джим Флеърти нямаше да му навреди — още малко от онова малцовото. Те докоснаха чашите си.

— Страхотен купон, Ваше Превъзходителство. Надявам се да сте събрали милион долара.

— Триста и десет хиляди от залози — каза той. — Нов рекорд. Такъв щедър град. — Флеърти отпи от чашата си. — Като че ли и вие прекарвате доста добре. По-голямата част от вечерта само вас ухажвах. Ще отървете Марк, нали?

— Така изглежда. Не искам да се хваля, но наистина съм ги подгонил.

Архиепископът въздъхна.

— Как изобщо се стигна до това?

Фаръл му хвърли кос поглед.

— Лошо е да си създаваш врагове в полицейското. Глицки е кофти ченге.

— Кое току-що получи повишение.

Още един поглед. Какво намекваше Флеърти? Не можеше точно да определи, затова сви рамене. Но изведнъж от устата му изскочи:

— Съмнения ли имате?

— За Марк? Никога. Просто обвиненията... Не може да не променят малко гледната ви точка, нали?

— Не, така е. Аз самият, честно казано, имах някои съмнения. Чудиш се при колко други дела се появяват като че ли от нищото

свидетели, които твърдят, че са видели нещо, чули са нещо или са го помирисали. Силата на внушението ли е това?

— Сигурно — отпи отново архиепископът.

— Ваше превъзходителство — започна тихо Фаръл, — да не би да се колебаете дали да свидетелствате за нас?

— Разбира се, че не.

— Хубаво, защото не знам дали ще имаме нужда от вас, но ако имаме, не бих искал да ни затръшнете вратата.

— Разбирам.

И двамата се загледаха навън през размазаното от дъжда стъкло. Едва чуваха вятъра, който превиваше кипарисите почти до земята.

— Ужасна нощ, нали? — обади се Флеърти. — Знаете ли, когато всичко това свърши и Марк е оневинен, трябва по някакъв начин да го компенсирате. Първо губи жена си, което си е достатъчно ужасно, след това идва и този процес. Изцедиха го. Не знам как се справя.

— Марк е жилава порода.

— Освен това мисля, че отново е влюбен.

Фаръл отпи от чашата и кимна.

— Значи сте забелязали. Въпреки че ако трябва да си влюбен в някого, тя е прекрасен избор.

— Но би могъл да избере по-подходящ момент, не мислите ли?

Фаръл се съгласи. Двамата седяха на бара, всеки потънал в мислите си, отпиваха от питиетата си. Корабният звънец зад бара удари веднъж и Джокко се обади, че раздава последни питиета.

— Не, стига толкова — каза Фаръл и помоли Джокко да му поръча такси.

Бил Карера не спеше. Посещението на дъщеря му през миналия уикенд бе извадило на повърхността страха, с който живееше, откакто тя се бе присъединила към защитата на Марк Духър.

Намираше се на долния етаж и гледаше малкото светлини, които още мъждукаха в този час в Оджай. Седеше в дълбокия си плетен стол, който наричаше стол за мислене. Въпреки че Бил беше от хората, които даряват имена на заобикалящите ги предмети — например колата му се казваше Спусък, а тенис ракетата му — Слам — това не означаваше, че му липсва интелект или мъдрост.

И му беше лошо от притеснения за Кристина.

В коридора лампата светна и след минута почувства ръка на рамото си.

— Трябваше да ме събудиш — прошепна му Айрин. — Откога си тук? — Тя седна на облегалката на стола.

— Четирийсет и пет минути, час.

Изведнъж тиктакането на часовника на дядо му като че ли стана по-силно и след това съпругата му добави:

— Нямаше да е с него, ако мислеше, че той го е направил.

— Не се притеснявам за това, което мисли. Притеснявам се дали го е направил.

— Мисля, че трябва да й имаме доверие.

— Като с Брайън? С Джо Ейвъри?

— Хайде, Бил. Не започвай пак. Онези бяха различни.

— Но не чак толкова, нали? Чудя се дали по някакъв начин вината не е в нас, че тя не може да... — Той млъкна.

— Не е в нея причината. Не е срещнала подходящия човек.

— А Марк Духър е подходящ? Господ да ни е на помощ.

— Бил, дори не сме се запознали с него...

— Съдят го, че е убил жена си. Съжалявам, но до процес обикновено не се стига, освен...

— Обикновено.

Той въздъхна дълбоко.

— Господи, какво да правим?

Айрин положи ръка на главата му.

— Да бъдем до нея, мисля аз. Да се надяваме, че най-накрая ще е щастлива. Да се надяваме, че ще го оправдаят.

— Но това са просто закони. Как можеш да повярваш след всичко случило се?

— Не знам дали можеш. Но ако го оправдаят, трябва да ги подкрепим. Не си ли съгласен?

— Не знам. Не разбирам защо животът ѝ се промени, защо стана толкова объркан и тъжен. Сърцето ми се къса.

— И моето — въздъхна Айрин. — Затова трябва да сме до нея, Бил. Може би този Марк Духър ще я направи щастлива.

Но Бил клатеше глава.

— Хората не правят другите хора щастливи. Хората сами се правят щастливи. Затова се притеснявам.

Тя леко го дръпна за косата.

— Ти ме правиш щастлива.

— Не, ти беше щастлива, когато те срещнах и ние се разбираме. Имаме късмет. Кристина трябва да проумее, че това зависи от нея. Тя все още си мисли, че всичко зависи от някой мъж. А не е така.

— За мен е така — каза Айрин. — Наистина. Може би не представлявам висша форма на живот, но вярвам, че изборът на партньор е сравнително важно нещо. И затова, ако всичко се оправи, ще ги прегърна и ще направя всичко възможно да са щастливи. И ти би трябвало да направиш същото.

В сряда следобед Аманда Дженкинс приключи с изложението на обвинението, без изобщо да възстанови — или установи — превъзходството си. Тя нямаше повече свидетели.

Служителят по поддръжката на голф клуба „Сан Франциско“ беше показал на съдебните заседатели оградата към края на паркинга. В нея имаше голяма дупка.

Дженкинс на бърза ръка разпита Пол Тию, полицаите от управлението в Таравал и съседката на Духър, Франсис Матсън, която (оказа се) никога не се беше разбирала много добре с Марк Духър и изобщо не го беше виждала да отвинтва или завинтва крушката пред страничната врата.

При кръстосания разпит Фаръл изясни, че „Духър посегна нагоре, побърника малко, направи нещо. Може и да я е отвинтил“.

Дженкинс се опитваше да не го показва, но на Глицки му беше ясно, че е изтощена от неуморните престрелки, на които Фаръл подлагаше свидетелите ѝ. Все още се опитваше да вярва, че може да осъди Марк само заради кръвта и че показанията на Емил Балиан убедително са „поставили“ Духър на мястото на престъплението през въпросната вечер. Беше смело от нейна страна — тя се преструваше, че заседателите ще обявят Духър за виновен, особено ако призоват Даян Прайс за аргументирано опровержение и успеят да я накарат да нарисова образа на един съвсем различен Марк Духър. Глицки ѝ се възхищаваше за това, че се държеше, но с нея беше свършено и всички го знаеха.

Естествено, вестниците и телевизията вече имаха готова присъда. Тази сутрин, докато идваше на работа и търсеше хубава станция, Глицки чу името си по радиото и се насили да слуша водещия на един местен консервативен канал, който твърдеше, че даването под съд на Марк Духър въз основа на такива никакви доказателства, само доказваше как в коридорите на властта на техния град липсва здрава ръка. Глицки, негър, и Дженкинс, жена, били издигнати над нивата на собствената им компетентност и нека ни се обаждат слушатели, които

мислят, че трябва да се сложи край на тези глупости и хората да започнат да се назначават според заслугите им.

Течението се беше променило.

Независимо от това, сутрешното заседание започна с лош ход за защитата. Веднага след като Дженкинс обяви, че няма повече свидетели, Уес Фаръл подаде иск за оправдателна присъда, според който нито един съдебен заседател не би намерил обвиняемия за виновен при тези представени от обвинението доказателства.

Това беше рутинен иск и с него почти никога не се постигаше нищо. Ако съдията одобрише иска, той щеше да прекрати делото и Марк Духър щеше да си тръгне свободен. Томасино откри заседанието с отхвърлянето на иска и Дженкинс прошепна на Глицки:

— Кръвта.

Той кимна неангажиращо.

Фаръл, който беше избрал да каже встъпителното си слово веднага след това на Дженкинс в началото на процеса, се изправи и съобщи на Томасино, че защитата е готова да представи делото си и би искала да започне с разпит на обвиняемия, Марк Духър.

Беше пресметнат ход, който показваше самоувереността на Фаръл. Обвиняемият имаше правото да не дава показания, но съчувственото поведение и добрата история можеха да направят много за очовечаването му в очите на заседателите — нещо много важно.

След избухването му онзи ден Духър беше надянал маска и внимаваше да не покаже никакви чувства. Съсредоточено слушаше всяка дума, от време на време се съвещаваше с двамата си адвокати, когато нещо го интересуваше. Бе заинтересован и се държеше на положение, но все още не беше напълно човек в очите на заседателите.

Духър се наведе към Кристина, прошепна й: „Пожелай ми късмет“, след това постави бащински ръката си на рамото на Фаръл, стисна го и заобиколи адвоката си. С широки крачки се запъти към свидетелското място. Беше уверен в себе си, дори като че ли нетърпелив да разкаже — най-накрая — историята си.

Фаръл застана в средата на залата и го разходи през познатата територия на предисторията — ранния следобед, ордъврите, шампанското и така нататък.

— И след като Шийла каза, че ще се качи горе да подремне, ти какво направи?

Духър погледна към заседателите. Не искаше много често да се обръща към тях — щеше да изглежда неискрено, като че ли им се докарваше. Но знаеше, че не би било лошо — напротив, естествено — да покаже, че ги е забелязал.

— Помотах се малко, след това реших да отида на игрището за голф. Излязох до колата...

— Само минута, Марк. Излязъл си до колата. Но преди това, при задната врата, спомняш ли си какво си правил?

— Нищо конкретно не си спомням.

— Но чухме госпожа Матсън да казва, че си спрял и си правил нещо на електрическата крушка отгоре. Спомняш ли си нещо такова?

— Не. Може да е имало паяжини на светлината. Понякога се събират там, може да съм ги изчистил, но не си спомням конкретно да съм правил нещо. — Бърз поглед към заседателите: — Може и да съм правил.

Разбира се, това беше репетирано. Духър не отричаше показанията на Франсис Матсън. Беше разумен, казваше своята собствена истина, без да отрича нейната. Номерът мина, както си и знаеха.

— Марк, къщата има алармена инсталация, нали?

Духър кимна.

— Да.

— Включи ли я, когато излезе онзи ден?

Тези внимателно подготвени въпроси щяха да обезвредят твърденията на Дженкинс, преди още да ги е направила.

— Не, просто излязох.

— Не заключи ли вратата?

— Не.

— Не е ли необичайно това? Защо не го направи?

Духър се замисли.

— Предполагам, че просто не съм се сетил.

— Защо?

— Първо, навън беше светло. Не съм предполагал, че някой ще влезе в къщата. Никога не ни се беше случвало.

— Но не си заключил вратата?

— Всяка сутрин излизам за работа и никога не заключвам. Не оставях къщата празна. Шийла беше там. Никога не съм си помислял,

че тя не може да се грижи за себе си. Живеем в сигурен квартал или поне така си мислех. Обикновено проверявам ключалките вечер преди да си легнем, както правят нормално хората.

— А алармената инсталация?

— Шийла не обича — не обичаше — алармата.

— Защо?

— Защото когато я инсталирахме за пръв път, тя три или четири пъти излиза да хвърли боклука или нещо такова и алармата се включваше, а и нещо имаше проблеми с копчето за изключване — както и да е, не ѝ беше приятно. Използвахме я само когато отивахме на почивка или някъде за уикенда. Нямахме да я включва, когато тя просто си почиваше горе. Ако се беше събудила и по някаква причина бе излязла навън и алармата се беше включила, щеше да ме убие.

След това минаха на игрището, където Духър твърдеше, че е купил две кофи с топки. Да, спомнял си от коя позиция е удрял. Направи най-самосъжалителното си изражение.

— Страхувам се, че преди това — жест, който включваше цялата съдебна зала — бях много суетен относно... относно това как изглеждах. Не исках някой да ме види в нещо друго, освен върхова форма. Същото се отнасяше и за голфа. Не исках хората да ме гледат как се упражнявам върху замаха си, как търся кое не му е наред...

— Ваша Светлост — Дженкинс започваше да показва нетърпението си, — всичко това е много интересно, но не отговаря на въпроса от коя позиция е удрял топките си за голф.

Томасино се наведе към Духър.

— Просто отговорете на въпроса, господин Духър.

— От последната позиция, на самия край, като излезете от вратата на клуба от лявата страна.

Фаръл запази ритъма.

— И остана на тази позиция до колко часа?

— Мисля, че до около девет и трийсет, десет без дващсет.

— Напускаше ли позицията?

— След първата кофа ходих до тоалетната, купих си кока-кола. После се върнах да си привърша ударите.

— Добре.

Фаръл отново го преведе през ужасното откритие, през обаждането на 911, чакането на полицията. Всичко, което Духър

казваше, бе завладяващо и достоверно.

Уес смени скоростите.

— Марк, лейтенант Глицки даде показания, че съм присъствал в къщата ти, когато те е разпитвал в нощта на убийството. Защо бях там?

— Аз те повиках и ти дойде.

— Дойдох ли като твой адвокат, защото искаше да се предпазиш от полицейски въпроси? Защото знаеше, че ще те обвинят в убийството на жена ти?

— Не, нищо подобно. Извиках те като приятел.

— Защо се спря на мен, адвоката, а не на някой от другите ти приятели?

— Познавам те от трийсет и пет години. Ти си най-добрият ми приятел. Затова.

Фаръл хвърли поглед към заседателите, след това пак погледна Духър.

— Да сменим темата. По време на последното ти посещение при доктор Питър Харис, взе ли флакон с кръв от кабинета му?

Очевидно зашеметен от глупостта на въпроса, Духър поклати глава и за последен път погледна съдебните заседатели.

— Не.

— И накрая, веднъж и завинаги, като си спомняш, че се намираш под клетва, ще отговориш ли на следния въпрос: ти ли уби съпругата си?

Този път поза липсваше. Той се приведе напред, пое дъх, изпусна го и отговори с ясен глас, който се чу в цялата съдебна зала.

— Господ ми е свидетел, че не съм.

Фаръл кимна.

— Благодаря. — Обърна се на пета. — Свидетелят е ваш.

Преди да премине към кръстосания разпит във връзка със събитията през следобеда и вечерта на седми юни, Дженкинс искаше да изясни още неща.

Тя отиде до масата с веществените доказателства и извади два фотоса с големината на плакати, които представи като доказателства, свързани с разпита на служителя от игрището. Първата показваше игровата област около средата на игрището, а другата представляваше

схема с разположението на позициите. Тя ги сложи една до друга на статив до мястото на свидетеля.

— Както виждате, тези веществени доказателства показват разположението на игрището за голф. За да сме напълно наясно откъде изпращате топките си, бихте ли показали позицията си на съдебните заседатели?

Духър спокойно и услужливо го направи.

— Последната позиция, сигурен ли сте?

— Да.

— Това е позицията, която се намира най-близо до дупката в оградата, водеща към паркинга, нали?

— Не знам. Не съм забелязвал дупка в оградата. Но щом свидетелят ви твърди, значи е така.

Дженкинс стоеше неподвижно в средата на залата. След двацет или трийсет секунди съдията се обади:

— Госпожо Дженкинс?

Тя премигна и се опомни.

Кръстосаният ѝ разпит продължи три часа и половина.

Не постигна нищо.

— За какво беше това? — Кристина ядеше моркови и целина, докато двамата мъже нагъваха сандвичи със салам. — Говоря за позицията, откъдето си удрял топките.

Духър поклати глава.

— Нямам представа.

Фаръл дъвчеше и гледаше през прозореца.

— Не ми харесва. Има нещо, което крие.

— Имаш предвид нови доказателства? — Кристина не можеше да си го представи. — Как е възможно, Уес? Видели сме всичко, което има. Знаем всичките ѝ свидетели. Трябва да ни каже, ако разполага с още нещо.

— Така е по правилата.

Но Духър внимателно наблюдаваше приятеля си.

— Какво би могла да има?

— Не знам, но се притеснявам. Това ми е работата.

— Не се притеснявай — каза Духър. — Удрях топки за голф от последната позиция и това е.

Фаръл кимна.

— Да се надяваме.

Глицки мислеше, че Ричи Браун вярва във всички подробности от историята на Духър. Беше специалистът по голф в клуба и все едно идваше от филмово студио — добре сложен, около трийсет и пет годишен, в спортни панталони и блуза. Запознал се с Духър три или четири месеца преди убийството, когато обвиняемият започнал да посещава клуба.

— Непрекъснато беше там.

— Сигурен ли сте.

— Абсолютно.

Фаръл се обърна, погледна заседателите, включи ги в своята увереност и през рамо запита:

— Виждахте ли го през цялата вечер?

Браун се замисли.

— Видях го да идва. Говорихме за разни нови клубове, които мислеше дали да посещава — спомена ми за някакви нови графитни дръжки за стикове и смяташе да си вземе цял комплект, така че внимавах, защото ставаше въпрос за хиляда долара.

— Това беше, когато дойде?

— Да.

— Изглеждаше ли нервен, напрегнат...?

— Възразявам. Въпрос на мнение.

Глицки забеляза, че Дженкинс седи на последните десетина сантиметра от стола, подпряла лакти на масата с пръсти пред устните си. Нямаше представа защо се бе наелектризирала така, когато за него вече всичко беше ясно, ала очевидно имаше нещо.

Но Томасино не се съгласи с нея.

Фаръл повтори въпроса си и Браун му каза, че Духър е бил спокоен и сърдечен.

— Говорехме си за голф клубове. Не се е преструвал по какъвто и да е начин.

— И след това е отишъл да удря топки. Кога пак го видяхте?

— Не съм съвсем сигурен. Петнайсет, двацет минути по-късно. Излязох с една клиентка и го видях към края с наведена глава, напълно вгълбен. Хак, хак, хак.

— Господин Браун, господин Духър каза, че е влязъл да си вземе кока-кола около средата...

— Ваша Светлост, моля ви! — скочи Дженкинс. — Подвеждане на свидетел.

Томасино внимаваше. За учудване на Глицки той доста се замисли, след това просто отсече:

— Не се зачита.

Фаръл не можеше да загуби.

— Кога отново видяхте господин Духър?

— Не знам точно времето. Влезе да си вземе кока-кола. — Дженкинс плесна ядосано с ръка. — Може би като е свършил първата кофа.

— Ваша Светлост, за бога! — отново се изправи Аманда.

Фаръл разпери ръце.

— Нищо не съм питал, Ваша Светлост. Свидетелят сам даде тази информация.

— Това са предположения.

Томасино вдигна ръка.

— Така е. Така е. — Каза на съдебните заседатели да не обръщат внимание на последната информация и Глицки си помисли, че ако направят това, то със същия успех могат и да левитират, когато си поискат.

Но моментът беше минал и Фаръл привършваше.

— Видяхте ли господин Духър по някое друго време през вечерта?

— Да, когато си тръгна.

— Когато беше свършил двете кофи?

— Възраждавам! Предположения.

Томасино отново се съгласи с нея, но на Фаръл не му пукаше. Беше получил почти всичко, което желаше, и вече свършваше.

— Видяхте ли господин Духър, когато си тръгна?

— Да.

— И как се държеше тогава?

— Както обикновено. Нормално. Влезе, поговорихме си няколко минути за играта му, каза ми един виц.

— Каза ви виц?

— Да, поговорихме няколко минути и той ме попита как можеш да накараш едно куче да спре да ти помпа крака. Затова си спомням, че го видях да си тръгва. Защото се засмях.

— Заедно се смяхте?

— Вицът си го биваше. — Браун се замисли, обърна се към съдебните заседатели и довърши вица: — Започваш да му духаш.

Съдебната зала се умълча за секунда и след това избухна в нервен смях. Томасино удари с чукчето няколко пъти, редът беше възстановен и Фаръл предостави Ричи Браун на Аманда.

— Господин Браун, особено ме интересува тази кока-кола, която сте видели, че господин Духър си взима в средата на упражненията си. По време на разпита на лейтенант Глицки споменахте ли това отиване до машината за кока-кола?

— Предполагам, че не съм. Тогава не си го бях спомнил. Сетих се по-късно, че беше онази вечер.

— И сега си го спомняте?

— Да.

— Значи, за да сме абсолютно наясно, господин Браун, твърдите ли сега под клетва, че господин Духър си е купил кока-кола по средата на упражненията си онази вечер?

Браун се размърда.

— Мисля, че дойде и си взе кола.

— Мислите, че господин Духър е дошъл и си е взел кола? Но не сте сигурен?

— Доста съм сигурен.

— Но не и съвсем.

Браун реагираше физически на въпросите, беше се облегал на стола, скръстил ръце пред гърдите си.

— Не, не съм сигурен. Но мисля, че беше онази вечер.

— Господин Браун, вие не сте сигурен, че сте видели обвиняемия да идва по средата на играта си онази вечер и да си купува кока-кола?

Фаръл използва паузата.

— Свидетелят вече отговори, Ваша Светлост.
Томасино се съгласи с него.

Със свидетелите на Фаръл нещата се движеха бързо. Ричи Браун още не бе излязъл от залата и Фаръл призова Марсела Мендоса, четирийсет и две годишната бивша старша сестра на лабораторията в болницата „Сейнт Мери“. След като описа на съдебните заседатели какви са били задълженията ѝ през дванайсетте години работа в болницата, Фаръл я попита:

— Госпожо Мендоса, когато сте работили в лабораторния отдел за кръв в болницата, случвало ли ви се е кръв, взета от пациент за изследване, да се загуби?

— Да.

— Често ли? Чакайте, преди това ми кажете колко кръвни проби взимате?

— Шестстотин или седемстотин на седмица.

— По стотина на ден?

— Горедолу.

— И колко често се случва кръвна проба да получи погрешен етикет, да не се постави на съответното място или да се загуби, да кажем през дванайсетте години работа в болницата?

— Възразявам, Ваша Светлост. Лекарят на обвиняемия не е работил в тази болница.

Глицки остана с впечатлението, че Фаръл се е надявал Дженкинс да каже точно това.

— Ето къде, Ваша Светлост, е и смисълът. Искаме да покажем, че тази кръв е можела да дойде отвсякъде.

Томасино вдигна вежди.

— Не се приема. Продължавайте.

Въпросът определено притесни госпожа Мендоса. От тази информация обществото нямаше да се почувства много добре. Всъщност, докато работеше в болницата, не би ѝ се налагало да отговаря на въпроси за откраднатата кръв, както защото тя нямаше да иска, така и защото щяха да ѝ забранят.

Но човек на Фаръл я беше открил през август и я бе убедил, че ако свидетелства, ще спаси живота на невинен човек.

— Бих казала, една или две на седмица.

— На седмица? — Разбира се, Фаръл вече знаеше отговора, но се направи на стреснат. — Една или две на седмица?

— Понякога повече, понякога по-малко.

— И къде отива тази изгубена кръв?

Мендоса леко се усмихна.

— Ако знаехме, господин Фаръл, нямаше да е загубена, нали?

Напълно съгласен с нея, Фаръл се приближи до свидетелското място.

— Случвало ли ви се е, госпожо Мендоса, лаборант да изпусне флакон с кръв и да не го докладва?

— Да.

— И защо?

— Не искат да си навличат неприятности, затова просто казват, че изобщо не са получили пробите.

— Вие лично запознати ли сте с подобен случай?

— Да.

— Бихте ли ни го обяснили по-подробно?

— Един от моите подчинени постъпи точно така, както описах, и аз не го докладвах, за което и ме уволниха.

Фаръл не искаше да задълбава точно тук и затова продължи нататък.

— Госпожо Мендоса, колко кръвни лаборатории има горе-долу в града?

— Големите са осем или девет. По-малките, лекарските кабинети, подвижните лаборатории, кръвните банки — сигурно има стотици, не знам точно.

— Но определено са над петдесет?

— Да.

— И по ваши наблюдения, имало ли е проблем с изгубена кръв в някои от тях? Например при преминаване от и към лекарските кабинети?

Госпожа Мендоса не се гордееше с тази информация, но знаеше каквото знаеше.

— С повечето от кръвта проблем няма.

— Така е. Но понякога...

— Разбира се.

Свидетелствата за кръвта продължаваха да се сипят и според Глицки нещата ставаха все по-лоши, защото Аманда нямаше какво толкова да прави по време на кръстосания разпит. Доктори и лаборанти от „Каунти Дженерал“, „Сейнт Люк“, „Масоник Блъд Банк“ и от няколко други места заставаха на свидетелското място и даваха показания за по десет минути, като всички казваха едно и също нещо: непрекъснато се губи кръв. Възможно беше — може би не много вероятно и сигурно трудно, но при всички случаи възможно — човек да вземе флакон с кръв и просто да си излезе с него.

Според Глицки най-лошият момент бе в самия край на деня, когато Фаръл призова сержант Еймс от Парк Стейшън. Сам по себе фактът, че защитата призоваваше служител на закона, беше достатъчно злепоставящ. През последните пет години Еймс бе работил по случаи, свързани с вуду и сатанински култове, като всички те използваша кръв от най-различни източници за ритуалите си. Еймс беше на мнение, че всеки полицай в града, който иска да вземе човешка кръв, трябва просто да погледне в шкафчето за веществени доказателства във всяко полицейско управление в една типична съботна нощ.

Джим Флеърти седеше сам зад бюрото в спартанската си спалня. Искаше да изглади Коледната си проповед и след това — в тази благословено лишена от срещи четвъртък вечер — щеше да си легне преди полунощ.

Но първо реши да чуе новините в десет часа, където сърцето му се стопли от анализа на последните събития от процеса. Свидетелите на Уес Фаръл бяха унищожили и последните съмнения относно изхода на делото. Марк нямаше да бъде осъден — обвинението си ближеше раните.

Флеърти си каза, че всъщност никога не се е съмнявал, че Марк не е убил жена си, но кръвта почти го разубеди. Сега обаче като че ли Фаръл бе запушил тази дупка в защитата и това, което Марк беше казал, си бе чиста истина. Кръвта можеше да е дошла отвсякъде, а липсващата кръв от кабинета на лекаря му беше ужасно съвпадение.

От критично значение беше Флеърти да е наясно с нещата, Фаръл го бе помолил да е готов да свидетелства в полза на Марк още утре.

Той отвори чекмеджето на бюрото си и извади тесте листове.

И на вратата се почука.

Мразеше да го безпокоят в спалнята — това беше единственото му лично място, единственото му лично време. Но всички тук го знаеха, така че сигурно беше важно.

Отец Херман, икономът му, пристъпваше в коридора, видимо притеснен, а зад него, с притиснати до гърдите ръце, стоеше Юджийн Горман, пасторът на „Свети Емудий“. Стомахът на Флеърти се сви и той го притисна с ръка.

Херман се опитваше да обясни, че е помолил отец Горман да изчака долу и архиепископът ще го приеме в кабинета, но...

— Няма нищо, отче. Той е стар приятел. Влез, Джин. Само че нямам нищо за сядане, освен твърди столове.

Когато вратата се затвори, Флеърти прекоси стаята и седна зад бюрото си. Горман стоеше неловко и най-накрая приседна на леглото

на архиепископа.

— Съжалявам, че те притеснявам. Нямахте да го направя, ако наистина не беше спешно...

— Няма нищо, ние...

Но Горман го прекъсна.

— Месеци наред тормозя съвестта си и не знам какво друго да направя. Трябва да ти се изповядам.

Флеърти наклони глава. Като че ли Горман бе остарял с пет години, откакто за последен път говориха през май или юни.

Светлината беше слаба. Единственото украшение в стаята, разпятието, висеше над леглото на Флеърти.

Очите на Горман бяха измъчени, молещи се.

Архиепископът кимна, изправи се и отиде до леглото. Сложи ръка на главата на Горман и постоя малко така.

След това отиде до гардероба, извади епитрахила си, наметна го върху раменете си, седна до Горман и се прекръсти.

Горман започна:

— Благослови ме, отче, защото съгреших. Живея в състояние на смъртен грях, в отчаяние.

— Господ ще ти прости, Джин. Няма да те изостави.

Но Горман като че ли не го чуваше.

— Измъчван съм от греховно познание, запечатано с печата на изповедта. Разрушава ме, Джим... Не мога да живея така.

Флеърти започна да предлага съветите си на Горман — това е едно от най-тежките задължения на отците, каещите се имат ужасни тайни, които трябва да признаят.

Горман не можеше да се сдържа повече.

— Това е било убийство, Джим. В буквалния смисъл на думата.

След още една нощ по заведенията Фаръл влезе в апартамента си. Срещаше се с поредния смъртен грях — гордостта. Скоростта на успеха му не бе заличила съмненията относно приятеля му или моралните притеснения относно стратегиите на процеса, но проклет да беше, ако позволеше на тези неща да застават на пътя му.

Важното бе да спечели. Победителите трябваше да се научат да не обръщат внимание на тези тихи, недоволни гласове, на тези следи

от плахост, които пречеа на по-дребните души, които наистина бяха техен отличителен знак.

Нали Де Гол беше казал, че да управляваш, значи да избираш? Уес мислеше, че тази фраза много добре отговаря на сегашното му положение — вече нямаше да мисли какви други пътища би могъл да поеме или можеше да поеме, по-праведни и не толкова двусмислени. Не, той бе избрал да вярва на Марк Духър, да го защитава. И тези решения го бяха издигнали в обществото. Това беше важното.

Минеш ли един определен момент, вече не се налага да мислиш за някои неща.

Всеки ден четеше за подвизите си, чуваше как го описват като брилянтен, нахъсан, безмилостен, дори очарователен. Нямаше да се откаже от тези неща, като се притеснява излишно за това как е стигнал дотук. Можеше да звучи като Фауст, но често бе казвал, че би продал душата си, стига да има възможност.

Ако беше по-млад, по идеалист, можеше и да се разочарова, но сега мислеше само за... Взимам, взимам, взимам и докато взимам, дайте ми още.

Беше единайсет и петнайсет. Влезе в апартамента си, изпълнен с тези мисли. Вечерята в „Джонс Грил“ се бе превърнала в говорилня, след като го разпознаха. През следващите няколко месеца мислеше да си смени адреса, да си вземе друга къща и чистачка и нова кола, да оправи кабинета си, както подобаваше на новото му положение.

Телефонът звънеше, Уес прекоси стаята, потупа щастливия от завръщането му Барт и вдигна слушалката.

— Уес, тук е Джим Флеърти.

Липсваше дрезгавият, приятелски тон.

— Ваше Превъзходителство, как сте?

— Честно казано, не много добре. — Дълга въздишка. — По-добре да го кажа направо, Уес. Реших, че няма да мога да свидетелствам за вас, за Марк.

Фаръл дръпна един стол и тежко се отпусна върху него. Утре смяташе да привика архиепископа и да свърши с процеса.

— Но само преди две вечери...

— Разбирам. Знам. Но излезе нещо...

— Какво?

Мълчание.

— Не мога да кажа.

— Архиепископе, отче, чакайте. Не можете просто...

— Извинявай, Уес. Решението ми е много трудно, едно от най-трудните в живота ми, но съм го взел и мога само това да ти кажа. Съжалявам.

Флеърти затвори. Уес отдръпна слушалката от ухото си и я погледна, като че ли беше жива.

— *Ти съжаляваш?*

Той затвори телефона и се загледа в разкривения си образ, отразен в кухненския прозорец.

Флеърти отново беше сам, седнал на твърдото си легло. Борил се бе със себе си повече от час, опитал се бе да си обясни думите на отец Горман. Неохотно се възхищаваше на решението на отца, как беше дошъл при него на изповед — стратегията според Флеърти бе определено йезуитска. Горман не спомена името на Духър, нито веднъж не посочи дали мъж или жена са извършили убийството, дали са от неговата енория. Технически той не беше нарушил тайнството на изповедта.

Но малко съмнение можеше да има в онова, което казваше, и абсолютно никакво в това дали можеше да му се вярва.

В кабинета на Томасино бе избухнала война.

В началото водещите адвокати, съдията и Глицки се бяха събрали да обсъдят стандартни неща. Фаръл в края на краищата беше решил, че няма да призовава свидетели, които да описват характера на Духър — нямал нужда. Защитата била привършила.

И тогава Дженкинс пусна бомбата, като заяви, че държи на своя свидетел, някой, който не фигурира в оригиналния списък, мъж, който е бил на игрището за голф по времето, когато Духър твърди, че е бил там, и не го е видял.

Глицки седеше в един ъгъл, а Фаръл, който отново изглеждаше така, както в началото на процеса — Крал на безсънието — крещеше.

— Тя знае за този свидетел от самото начало, Ваша Светлост! Ако аз знаех за него, никога нямаше да позволя на господин Духър да даде показания. И този свидетел не е в списъка ѝ. Това е невероятно, недопустимо, *нечувано* нарушение на професионалната етика.

— Я се стегни, Фаръл — сопна му се Дженкинс. — Нищо подобно. Става въпрос за „Калифорния 115“, според което се облекчават задълженията на обвинението по отношение на споделяне със защитата. Законът непрекъснато се променя, Уес, колкото и да те изненадва това. Може би не е лошо да се опиташ да следиш тези неща.

— Следя ги проклетите неща, както и проклетата некадърна обвинителка, която е опропастила отвсякъде първото си дело, защото не знае как...

Томасино не се сдържа — Глицки се учуди, че съдията ги остави да се разправят дори и толкова — и започна да удря силно с длан по бюрото си.

— Добре, добре, достатъчно! Достатъчно, казах!

И двамата адвокати седнаха задъхани пред бюрото на съдията. Томасино, който едва ли караше най-добрия си ден, едва се сдържаше, веждите му се допираха, челюстта му трепереше, толкова силно се опитваше да я стиска.

Накрая си възвърна спокойствието. Постепенно лицето му се отпусна.

— Става въпрос за закона — почти прошепна той, — а не за личности. Въпреки че, госпожо Дженкинс, малко ми е неудобно. Със сигурност сте знаели за този свидетел преди и ако е така, името му е трябвало да фигурира в списъка.

Говореха за Майкъл Рос. В първите дни на разследването Глицки бе отишъл в голф клуба „Сан Франциско“ и бе прегледал разписките за нощта на седми юни. Майкъл Рос беше платил за кофа топки за голф с кредитна карта Visa в осем часа и седемнайсет минути. Глицки бе донесъл разписката на Дженкинс и двамата я бяха обсъдили в малкия ѝ кабинет.

Глицки си спомняше добре този момент. Докато седеше зад бюрото си, Дженкинс започна да гледа отнесено, докато прехвърляше разписката в ръцете си. Той усети, че ѝ хрумва нещо.

— Защо не отидеш да разпиташ този Рос, Ейб? Не е необходимо дори да си носиш касетофона. Сигурно нищо няма да излезе. И не го записвай, докато не сме поговорили какво ти е казал.

Глицки беше ченге от достатъчно дълго време, нямаше нужда от подробни указания. Дженкинс не предлагаше нищо незаконно — просто можеше да се каже, че се опитва да спести на Ейб писането на купчина безсмислени доклади. Това дори процедурно не беше подозрително. В процеса на всяко разследване той разпитваше много хора и често тези разпити бяха съвсем обикновени, ограничени, нямаха нищо общо с дадения случай. Защо да се записват?

Разбира се, в този случай Глицки знаеше какво се опитва да му каже Аманда — искаше да ограничи това, което ще трябва да подаде на Фаръл. Още отначало беше наясно, че откъм доказателства делото им е слабо и ако получеше възможност, щеше да прекара защитата, което и правеше в кабинета на Томасино рано в петък сутринта.

Като се изключи Пери Мейсън, в истинските дела изненади не можеше да има. Процесът, при който обвинението беше длъжно да предаде на защитата всички доказателства във връзка с делото, трябваше да гарантира, че защитата е видяла всички карти, преди играта да започне. Победителят се определяше от разиграването на картите.

Дженкинс предоставяше на Фаръл списък с вероятните свидетели, които щеше да извика по време на процеса. Не беше длъжна да призовава всички от списъка или дори който и да е от тях, но не можеше да призове никой, който не се намираше в този списък.

А Майкъл Рос не беше вписан.

Войната продължаваше с пълна сила. Дженкинс държеше пожълтялото парче хартия с името на Майкъл Рос и номера на кредитната му карта и добави, че го е ксерокопирала от двете страни и го е предала на Уес Фаръл, когато той е поискал документите по списъка на свидетелите.

— Вярно ли е, господин Фаръл? Имате ли копие от този документ?

— И какво от това, Ваша Светлост? Какво означава този документ? Дори я питах, през юни или юли, какво означава това, а тя ми отговори, че означавало каквото означавало. Затова търся в списъка й Майкъл Рос и такъв няма, и тя няма право да го призовава, прав ли съм?

— Призовавам го като опровержение.

Фаръл стовари ръката си върху креслото.

— От самото начало си знаела, че ще го призовеш. Не ми говори разни лайняни глупости.

— Господин Фаръл — напуши се и Томасино, — ако още веднъж чуя грубости от вас в този кабинет или от свидетелите ви, или от обвиняемия ви в съдебната зала, ще ви обвиня в обида към съда. Тук не водим улични борби, не сме рапъри и ако се осмелите да кажете дори „шикалки“ в мое присъствие, по-добре да имате непоклатима причина за това.

Фаръл се облегна на стола си.

— Съжалявам, Ваша Светлост. Не съм го казал като израз на неуважение.

— Както и да сте го казали, то е израз на неуважение и няма да го търпя. — Томасино се обърна към Дженкинс. Като че ли на никой нямаше да му се размине. — Що се отнася до вашия свидетел, госпожо Дженкинс, бихте ли ми обяснили как сте се сетили да включите това

парче хартия в списъка на документите, а в същото време сте пропуснали името на човека в списъка на свидетелите?

— Ваша Светлост, той е свидетел като опровержение. Не знаех, че ще трябва да го призова, докато господин Духър не даде показания.

Глицки се забавляваше, като гледаше как Фаръл пелтечи, сяда на ръба на креслото, внимава да не каже някоя мръсна дума.

— Не мисля, че това е истината, Ваша Светлост — каза накрая той. — Кога е разпитала свидетеля?

— Лейтенант Глицки го разпита.

Глицки не пропусна възможността да настъпи Фаръл.

— Горедолу две седмици след като клиентът ви уби жена си.

Но адвокатът не пое предизвикателството.

— Две седмици? — Той се обърна към съдията. — Ваша Светлост, две седмици. Знаела е, че ще го призове. Къде са бележките на Глицки, протокола от разпита?

Ейб се зарадва, когато този път Дженкинс покри него.

— Не съм го молила да записва разпита. Това беше предварителен разговор.

— Госпожо Дженкинс — започна Томасино, — не ми харесва това, което чувам. Като че ли нарочно сте се опитали да попречите на процеса за събиране на документация.

— Точно така, по дяволи... Така де!

Съдията посочи Глицки.

— А вие, лейтенант, не мога да повярвам това за вас.

Глицки сви рамене.

— Само изпълнявам нареждания, Ваша Светлост.

— Господин съдия. — Дженкинс нямаше да се даде току-така. — Как бих могла да впиша този човек в списъка със свидетелите? Не беше част от основното ми дело. Какво щеше да каже? Че не е видял Марк Духър на игрището за голф? Какво да направя, да представя списък на всички, които не са го виждали там? Горедолу целият град, нали така? Всъщност обвинението прекрати призоваването на свидетели, преди да извика господин Рос. Ако господин Фаръл не бе отворил цяло гърне с червеи, като пусна клиента си да дава показания, нямаше сега да си говорим тук. Изобщо нямаше да се стигне до това.

— Добре, добре. — Томасино вдигна предупредително ръка. — Ще му позволя да даде показания.

Фаръл подлудя.

— Ваша Светлост, моля ви...!

Но накрая Томасино избухна:

— Господин Фаръл, аз ви моля! Отиваме в съдебната зала и господин Рос ще даде показания. Това е решението ми и не искам да чувам нито дума повече.

Майкъл Рос беше двайсет и една годишен студент от държавния университет в Сан Франциско — чисто подстриган, интелигентен, добре облечен. Според Глицки той беше последната им надежда, ако вече не бе и твърде късно. Но нямаше съмнение, че Дженкинс изигра тази карта прекрасно.

— Господин Рос — започна тя, — бихте ли ни казали какво правихте между седем и десет часа вечерта на седми юни тази година?

Рос имаше свежо и открито лице, седеше изправен на стола си, беше ентузиазизиран, но същевременно сериозен.

— С жена ми сложихме дъщеря ни да си легне — той погледна към заседателите, — беше само на годинка и в седем часа я сложихме да спи. След това вечеряхме. Опекохме си хамбургери. Беше много хубава вечер и към осем попитах жена ми дали ще има нещо против, ако отида да ударя няколко топки.

Той като че ли реши, че тази част има нужда от допълнителни обяснения, поколеба се и после продължи:

— Както и да е, отидох в голф клуба „Сан Франциско“, избих една голяма кофа с топки и се прибрах.

— Кога си тръгнахте?

Рос се замисли.

— Бях си вкъщи в девет и половина, значи трябва да съм си тръгнал в девет и десет, и петнайсет, някъде там.

Дженкинс извади разписката, показа, че Рос си е взел кофата с топки в осем и седемнайсет и я вписа като вещественно доказателство на обвинението номер четиринайсет.

— Значи, господин Рос, докато бяхте на игрището, отидохте ли на определена позиция, от която да удряте?

— Да.

— Къде беше това?

- След клуба завих наляво и спрях до третата позиция от края.
- Третата позиция от края отляво, след като излезете от клуба?
- Да.

Дженкинс отново извади таблата, които беше използвала при разпита на служителя от клуба и при кръстосания разпит на Марк Духър. Постави ги на статива до мястото на свидетеля.

— Бихте ли показали за съдебните заседатели, господин Рос, къде стояхте точно?

Той го направи.

— И колко далече бяхте от първата позиция, от онази, която господин Духър твърди, че е използвал онази вечер?

Рос хвърли поглед към Духър.

— Не знам точно. Шейсет-осемдесет метра, предполагам.

— Значи, господин Рос, да повторим. Вие сте отишли с кофата към осем и двайсет и пет, удряли сте топките от позиция на три точки от края на лявата страна и сте свършили към девет и петнайсет. Точно ли преразказах думите ви?

— Да.

— Добре. През това време, почти един час, докато стояхте на две позиции разстояние от последната позиция отляво, видяхте ли по някое време обвиняемия Марк Духър на последната позиция?

— Не, никого не видях. На последната позиция нямаше никой.

В съдебната зала се надигна шум. Глицки забеляза, че Духър се навежда и прошепва нещо на Кристина. Фаръл седеше с каменно лице, гледаше право напред, с ръце, кръстосани пред него на бюрото.

Дженкинс продължи:

— Видяхте ли господин Духър някъде по игрището по което и да е време през онази вечер?

Рос отново се обърна към обвиняемия, след това каза, че не го е виждал никога през живота си.

— Господин Рос, имаше ли някой на втора позиция? С други думи, на позицията до вас, между вас и последната?

— Не, аз бях последен.

— Нямаше никой нито на първата, нито на втората позиция през цялото време, докато сте си удряли топките за голф между осем и двайсет и пет и девет и петнайсет вечерта на седми юни тази година?

— Точно така.

Фаръл се опита да се усмихне, да създаде впечатлението, че това не е проблем. Според Глицки не успя. Изглеждаше няколко дни по-стар от Господ.

— Господин Рос — започна той, — дадохте показания, че през въпросната вечер сте си взели голяма кофа с топки, нали?

— Да.

— И колко топки има в една такава кофа?

Свидетелят като че ли се опита да си я представи.

Усмихна се, изпълнен с желание да помогне.

— Осемдесет или сто.

— Сто топки за голф. И вярно ли е, че сте били на вашата позиция и сте удряли тези топки в продължение на петдесет минути — от осем и двайсет и пет до около девет и петнайсет?

Рос си сметна наум минутите и кимна.

— Да.

— Това прави по една топка на около трийсет секунди?

— Горедолу.

Фаръл обгърна с поглед заседателите.

— Може би съдебните заседатели не са запознати с това как стоят нещата на едно игрище за голф. Бихте ли описали подробно действията си?

Това се стори леко смешно на Рос, но той продължи с дружелюбен глас:

— Навеждам се, изваждам топката от кофата, след това или я слагам на поставката — можете да използвате една гумена поставка — или я оставям долу. Прицелвам се, заемам позиция, поемам дъх, отпускам се и замахвам.

Фаръл изглеждаше доволен.

— И след това отначало, нали? С всяка топка ли го правите?

— Бих казал, че да.

— А бихте ли казали, че удрянето на топката е доста интензивна дейност? Изисква ли много съсредоточаване?

Рос се засмя.

— Не прилича на нищо друго.

— Значи твърдите, че е интензивна?

— Да.

— Бихте ли казали, че изпадате в нещо като транс?

— Възраждам. Свидетелят не е специалист по трансовете, Ваша Светлост.

Дженкинс получи каквото искаше, но Фаръл с успех рисуваше картината. Ако Рос е удрял топка на всеки трийсет секунди и всеки път е повтарял всичките тези действия и се е съсредоточавал преди всеки удар...

— Не е ли възможно, господин Рос, някой да си удря топките на няколко позиции от вас и вие да не обърнете внимание?

— Не. Не губите представа за нещата около вас.

— Така ли? Значи си спомняте колко души са били на игрището?

Рос вдигна рамене, притеснен.

— Беше спокойна нощ. Вторник. Имаше по-малко хора от обикновено.

— Двайсетина човека?

— Не знам точно. Нещо такова.

— Всички ли бяха мъже?

— Не зная.

— Бихте ли ни казали грубо какви бяха мъжете? Бели, черни, испаноговорещи?

— Не.

— Имаше ли някой от другата ви страна? Зад вас, към офисите?

— През няколко позиции, да.

— Мъж ли беше или жена?

— Мисля, че беше мъж.

— Мислите? Колко беше висок?

Рос клатеше глава.

— Хайде сега, откъде да знам?

Фаръл се приближи до него.

— Няма хайде, господин Рос. Удряте по една топка за голф на всеки трийсет секунди и давате показания под клетва, че без съмнение през цялото това време е нямало никой на последната позиция?

Рос не се пречупи. Това го знаеше.

— Точно така.

Фаръл отпи глътка вода, даде си време да помисли върху следващите въпроси. Докато се върне до свидетелското място, вече ги

беше намислил. А и имаше възможност да настъпи Дженкинс.

— Господин Рос, тъй като едва тази сутрин научихме, че ще свидетелствате по този процес, вие не сте говорили с никой от защитата преди, нали?

— Да.

— Говорили ли сте преди това с някой от обвинението или полицията?

— Да.

— Заклехте ли им се за дадените днес показания и те помолиха ли ви да подпишете?

— Не.

Това беше всичко, което Фаръл можеше да направи, за да атакува репутацията на Рос. Трябваше да потърси нещо друго.

— Какво следвате, господин Рос?

Той се зарадва на смяната в темата и лицето му светна.

— Криминално право.

Фаръл се изненада, но не неприятно.

— Наистина. Случайно да искате да направите кариера в правораздаването?

— Да. Искам да постъпя в полицейската академия на Сан Франциско.

Последва пауза, докато Фаръл формулираше следващия си въпрос.

— Следите ли делото по вестниците, господин Рос? По телевизията?

— Разбира се.

— Значи знаете, че със своите показания подпомагате обвинението?

— Да.

Повече от това Фаръл не можеше да направи. По-добре да престане, докато още имаше преднина.

— Благодаря ви. Нямам повече въпроси.

Даян Прайс не се притесняваше колкото Сам и затова караше тя. Животът ѝ се бе променил през шестте месеца, откакто беше разкрила историята си.

В началото не искаше по никакъв начин случилото се между нея и Марк да става публично достояние — това си беше нейна лична трагедия, срамна и неудобна. Ако имаше възможност, щеше да даде показания на процеса, но дотогава нямаше много-много да надига глас и щеше да си живее живота със съпруга си и двете си деца.

Не вземаше предвид ненаситността на медиите, навременността на разказа си, както и това, че беше привлекателна, интелигентна и говореше добре. Сам Дънкан поиска позволенията ѝ да отиде при Глицки и да му разкаже за изнасилването — разбира се, че това беше свързано с обвинението на Духър в убийство. Той се беше обадил на Аманда Дженкинс, след две седмици прожекторите на медиите осветиха Даян и лудостта започна.

Историята в „Кроникъл“ бе последвана от интервю за „Пийпъл“. „Мадър Джоунс“ я сложи на корицата и посвети половината си септемврийски брой на темата „Живот след изнасилването“. С нея се свърза един кинопродуцент и тя подписа договор за историята на живота си. Поне дузина пъти я каниха да изнася реч, първо пред малки групи в Сан Франциско, след това на по-големи конвенции в Атланта, на една конференция по въпросите на пола в Чикаго, на семинар по сексуален тормоз във Финикс.

Смешното според нея беше това, че цялата тази известност всъщност изцели сърцето ѝ. Съпругът ѝ Дон беше непрекъснато до нея и когато нещата започнаха да утихват, остана семейството ѝ. Горчивината, която бе носила през всичките тези години и която най-накрая я беше принудила да потърси помощ в центъра на Сам Дънкан, бе изчезнала и на нейно място се бе появила изпълнена с мощ топлина.

Вече не изпитваше нужда да говори за случилото се. От опит бе научила и то по трудния начин, че това е единствената възможност хората да извлекат полза от болката, загубата, трудностите — първо да

ги признаят, после с течение на времето да осъзнаят настъпилите промени и да се научат да живеят с тях.

Стана редовна доброволка в Центъра. Работеше заедно със Сам Дънкан, помагаше на други жени, спасяваше ги да не тръгнат за там, откъдето тя идваше. Беше удовлетворяващо, изумително, терапевтично.

Затова днес една от последните ѝ публични изяви изобщо не я притесняваше. Аманда Дженкинс ѝ се бе обадила по-рано тази седмица да ѝ каже, че Уес Фаръл ще започне да привиква своите свидетели за описване на характера на обвиняемия в четвъртък и петък и тогава ще може да ѝ се обади. Готова ли е Даян?

И снощи — четвъртък — Аманда ѝ беше казала, че трябва да дойде в Съдебната палата до обяд. По всяка вероятност обвинението щеше да я призове да свидетелства против Марк Духър рано следобед.

Както се оказа по-късно, Фаръл бе решил да не използва тези свидетели, но нямаше как Аманда да предупреди Даян, че е излишно да идва. Когато адвокатите излязоха от срещата си със съдията във връзка с призоваването на Майкъл Рос, Сам и Даян вече бяха тръгнали.

Тя паркира в целодневния паркинг и за малко и двете жени останаха в колата. Силен студен вятър разнасяше боклуци по паркинга — покрай тях прелетя празна кутия от прясно мляко.

— Готова ли си? — обърна се към нея Сам. Ръката ѝ беше на дръжката на вратата, но като че ли не бе съвсем сигурна. Облечена в твърде голямо по размер яке, Сам изглеждаше дребна и уязвима.

— Мисля, че истинската буря ще е вътре — отвърна Даян. — А ти добре ли си?

— Разбира се — отвърна прекалено бързо Сам.

— Притеснена си.

Тя кимна.

— Недей. Няма да се проваля. Ще кажа какво се случи, те ще се опитат да ме разпердушинят, няма да успеят и ще си тръгнем. Всичко ще остане зад нас и ще го приберат онова копеле в затвора, където му е мястото. — Тя погледна Сам, която като че ли не беше тук. — Не е това, така ли?

Сам поклати глава.

— Уес Фаръл? — Даян беше разбрала за Уес и Сам.

Сам отново кимна.

— Ще го намразя, след като те разпита. Знам, че ще стане така. Това е. А не искам да го мразя. — Тя въздъхна. — Просто нещо приключва. Завинаги.

— Ще внимавам с него — потупа я по крака Даян. — Хайде да тръгваме.

Прекосиха „Брайънт“, като се привеждаха заради вятъра, стигнаха до стълбите на Съдебната палата, Сам отвори една от огромните стъклени двойни врати и влязоха в просторното фоайе.

Но не съвсем. Първо един параван „завеждаше“ посетителите при нещо подобно на рамка на врата, до която седяха двама униформени полицаи. Няколко репортери се бяха разположили пред съдебните зали в очакване точно на такива посещения, прикрепиха се към двете жени и започнаха да им задават едни и същи безсмислени въпроси, докато те чакаха на опашката за проверка.

Даян беше облечена в дънки, няколко пуловера и тежко манто. През рамото си носеше голяма кожена чанта. Докато се движеше бавно с опашката, опитваше се да отговаря учтиво на въпросите на репортерите и се стараеше да не изпуска Сам от очи, тя съвсем забрави, че в тази рамка се намираще металният детектор. Мина отдолу и той се задейства.

— По дяволите — въздъхна тя, полицаите ги спряха, взеха ѝ чантата, сложиха я на масата и я помолиха отново да мине под рамката. — Не, почакайте. — Даян посегна за чантата, опита се да си я вземе. — Сега ще оставя това в колата, просто...

Ала беше твърде късно. Учуден от тежестта на чантата, полицаят я отвори и бръкна вътре.

— Отстъпете назад.

— Какво става? — попита Сам.

— Ти! — Полицаят хвана Даян за ръката и я измести встрани. — Застани тук и се подпри с ръце на стената. Веднага! — След това се обърна към партньора си: — Дръж ги назад. Обади се и викни една от жените.

— Какво става? — настоя Сам.

Даян започна да се обръща.

— Зная...

Но полицаят отново изкрещя:

— До стената! Не мърдай! — След това извади ръката си от чантата ѝ.

Държеше малък хромиран пистолет.

Горе-долу по същото време в стаята от другата страна на улицата успокоението, че са успели да намалят влиянието на Майкъл Рос, се бе заменило с гняв от решението на Уес Фаръл да не призовава свидетели за характера на Духър.

Той не можеше да се побере в кожата си.

— Какво искаш да кажеш? Трябва да призовем Джим Флеърти.

Фаръл спокойно клатеше глава.

— Няма да го правим, Марк.

— Не може така, Уес. Това ще е решаващото.

— Вече сме спечелили делото. Нямаме нужда от това. — Фаръл се преструваше на по-уверен, отколкото бе в действителност след катастрофалните показания на Майкъл Рос, който въпреки кръстосания разпит, си оставаше сериозна тежест в полза на обвинението.

Уес нямаше да каже на Марк, че архиепископът е отказал да свидетелства в негова полза, освен ако абсолютно не се наложеше. Последната и най-голяма надежда на Уес беше да спаси онова, което вече бе постигнал. Все още можеше да отърве Марк с оправдателна присъда. Но това не споделяше с никого.

Кристина стоеше до вратата.

— Нали не можеше да се наситиш? Сто пъти го повтори. Сега тъкмо ни удариха с Рос и мисля, че имаме нужда от още подкрепа, Уес.

— Искам и на двама ви да благодаря за мнението, но докато не решиш да ме уволниш, Марк, това е моето дело и аз бях дотук. Спечелихме. Заключениеното ми слово е бетон. Кристина, съжалявам, че не можа да разпиташ Даян Прайс. Съжалявам, че не те използвахме и съм сигурен, че щеше да я разкъсаш, но не искам нищо лошо да се чува за Марк точно сега. Дори и да можем да го оборим. Не си заслужава да поемаме рискове, след като сме постигнали толкова много. Трябва да ми имате доверие. Обещавам ви, че всичко ще свърши добре.

Но Духър не мислеше да се предава.

— Откога го знаеш това, че няма да призовеш Флеърти?

— Честно казано, Марк, не знам. Тази възможност присъстваше от самото начало. Искях да държа вратата отворена възможно най-дълго, в случай че ни потрябва, но мисля, че нямаме нужда от него.

Кристина отново се обади:

— Искам да знам откъде са извадили Майкъл Рос. За какво беше всичко това? Как може да е бил там, където казва, че е бил?

— Не е бил — отговори рязко Духър. — Измислили са го. Глицки и Дженкинс.

Фаръл виждаше, че Кристина му вярва. На този етап това беше повече от който и да е свидетел или решение — Уес знаеше, че Кристина има пълно доверие на Марк.

Ако фактите не пасваха, значи проблемът беше в тях, а не в Духър.

Тя нямаше опит като адвокат защитник. Като човек беше наивна. И правеше типичната за всички новаци грешка. Не виждаше разлика между „невиновен“ — правен термин, означаващ, че обвинението не е успяло да установи вина, и „невинен“ — което вече представляваше факт.

Но сега не беше време за тези мисли, Фаръл се насили да звучи ведро.

— Как Рос взе, че си каза показанията, е дълга и протяжна история за адвокатското двуличие, която ще ви разкажа, докато празнуваме победата си. Но междувременно искам да прекратим, преди Дженкинс да ни тръсне още някакви полузаконни простотии.

Духър се обади за последен път:

— Сигурен ли си, Уес? Говорим за моя живот.

Той едва намери сили да погледне Духър в очите.

— Не се съмнявам.

До обедната почивка новините за скритото оръжие на Даян Прайс се бяха разнесли из цялата сграда, заедно с безброй теории — искала е да застреля Духър, най-накрая е щяла да се самоубие, отчаян вик за помощ или само начин за привличане на внимание.

Даян твърдеше, че просто е станала грешка. От години носела оръжие за самозащита, още от няколко месеца след изнасилването —

било е регистрирано, въпреки че нямала право да го носи скрито в дрехите си. Нямала никакъв план. Просто не разбрала, че на входа на Съдебната палата има метален детектор.

Естествено нито един професионален служител на закона в сградата не обърна внимание на това обяснение и Даян беше заведена на горния етаж, а Сам Дънкан побърза да се обади на адвоката на Центъра. Даян прекара три часа в ареста, преди да я освободят.

Всички в залата научиха какво се е случило на входа по време на обедната почивка.

На този фон Аманда Дженкинс стана и произнесе заключителното си слово. Фактите, твърдеше тя, говорят сами за себе си и не позволяват друга интерпретация освен тази, че вечерта на седми юни Марк Духър е убил съпругата си. Обвиняемият не е бил на игрището за голф по времето, за което твърди. Имат свидетел, който е идентифицирал колата му близо до къщата си по време на извършване на убийството, друг свидетел, който е бил на шейсетина метра от мястото, на което Духър твърди, че е бил, и не го е видял.

Защо не го е видял? Защото Духър не е бил там, дами и господа. Бил е вкъщи, убивал е съпругата си и е инсценирал грабеж. Обвинението е показало линейната последователност между взетата от кабинета на доктор Харис кръв на същия ден, в който Духър е бил там — в разстояние само на няколко минути. И след това същата тази кръв, не от най-разпространената кръвна група, замърсена с ЕДТА, е била разплискана по леглото и тялото на Шийла Духър. Никой друг не би могъл да го направи, освен Марк Духър.

Дженкинс завърши с думите, че съдебните заседатели трябва да признаят Духър за виновен.

Фаръл стоеше, като че ли потънал в мисли, и разгръщаше бележника си на масата пред него. После бутна назад стола си и се изправи пред съдебните заседатели.

— Дами и господа — започна той, след това пристъпи още една крачка напред и снижи глас. Просто си говореше с тези хора, които беше опознал. Приятелски, като на близки. — Спомням си, че в

училище, когато за пръв път ни учиха да пишем есе, имах учителка, госпожа Уилкинс... и тя казваше, че ако запомним само три неща за есетата, винаги ще получаваме отлични оценки. Първо — той вдигна един пръст — казвате за какво ще пишете. След това го пишете. И накрая правите резюме на онова, което сте написали. — Той се усмихна, по домашному, искрено. — Не бях от най-добрите ученици, но при нея имах само отличен. И оттогава не се притеснявам за есетата. Късмет е, че съм адвокат, предполагам, защото процесът малко прилича на есе. През последните няколко седмици слушаме показанията по това дело, опитваме се да разберем дали ще разрешим един въпрос и то отвъд всякакво съмнение: доказват ли уликите, че обвиняемият Марк Духър — той се обърна и го посочи — е убил съпругата си?

Уес отново се обърна към заседателите, заговори този път с по-остър глас, въпреки че едва се чуваше.

— Ще ви кажа нещо, дами и господа. Отговорът е отрицателен. Без никакво съмнение. Нека за последен път погледнем какво ви поднесе обвинението, какво казват, че са доказали.

Той спря и погледна през рамо Глицки и Дженкинс.

— Мотив? Естествено, че мъж, който очевидно е бил щастливо женен в продължение на двайсет и пет години за една и съща жена, ще има нужда от сериозен мотив, за да убие хладнокръвно съпругата си. Теорията на обвинението е, че Марк Духър го е направил заради парите от застраховката. Сега забравете за момент, че господин Духър е добре платен адвокат, че притежава къща, която струва милион долара, че пенсията му е осигурена. Забравете всичко това и се съсредоточете върху един въпрос: къде е доказателството за този мотив? Обвинението предостави ли ви свидетели, които да подкрепят която и да е част от него? Не. Никакви доказателства. Никакви свидетели. Едно просто предположение, неподкрепено от нищо фактическо.

Фаръл погледна към часовника — три и петнайсет. Имаше да говори много, но изведнъж с облекчение си помисли, че днес всичко ще свърши. Почти беше свършило. Той отиде до масата, отпи глътка вода и се върна на предишното си място.

— Сега нека поговорим малко за доказателствата по самото престъпление, доказателства, намерени на местопрестъплението, които

според тях доказват извън всякакво съмнение, че съществува връзка между господин Духър и убийството.

Той замълча и погледна поотделно всеки един заседател, което му отне почти петнайсет секунди — цяла вечност в една съдебна зала.

— Точно така. Няма такава. Няма. Кухненският нож с отпечатъците? Те са оставени от използването му за кухненски цели. Хирургическата ръкавица? Къде е доказателството, че тя е на господин Духър, че той я е оставил там? Няма такава, просто защото това не се е случило. Тази ръкавица е донесена от крадеца, от убиеца, и е оставена там. Само това знаем за нея и то не ни говори нищо за Марк Духър. Значи нямаме доказателство, че господин Духър е бил на мястото на престъплението, никакво пряко или косвено доказателство. След това трябва да обърнем внимание дали Марк — Фаръл нарочно започна да го нарича по име — дори е бил в квартала. Господин Балиан казва, че е видял колата му паркирана на няколко пресечки разстояние, когато трябва да се е намирала на паркинга на голф клуба „Сан Франциско“. Но господин Балиан също така казва, че е разпознал кафяв лексус, като го е гледал по диагонал през широка улица в тъмното. — Фаръл поклати глава. — Не ми се вярва. И господин Рос не е видял това, което казва, че не е видял на игрището онази вечер. — Той сложи ръка на перилото, което го разделяше от съдебните заседатели. — Знаете ли, хората са смешна работа. Вие, аз, всички ние. Забелязали ли сте как понякога казваме нещо и не сме много сигурни в него, но въпреки това го казваме. Може да е нещо, което сме видели, история от преди много време, за която не си спомняме всички подробности, но запълваме празнините с нещо правдоподобно. Всички сме го правили и след като разкажем историята няколко пъти, вече не си спомняме кои части сме допълнили със закъснение. Това се е случило на господин Рос. Не мисля, че той нарочно е излъгал под клетва. Не, той е бил на игрището онази или може би някоя друга вечер, бил е на три позиции от края и си е спомнил, че не е видял никой на последната позиция. Но е казал на лейтенант Глицки, че е било онази вечер и така си е останало. За тези от вас, които са запознати с Шерлок Холмс, господин Рос е кучето, което не лае нощем. Не е видял никого. Това показание, дори и да е вярно до най-малките подробности, няма същата сила, която би имало едно негово изявление, че е видял Марк да се промушва през дупката в оградата. Може би Марк не е бил там по време на единия

път, когато господин Рос е вдигнал глава. Марк признава, че е ходил до тоалетната и да си вземе кола. Тези показания са потвърдени от специалиста по голф Ричи Браун. Той казва, че *Марк Духър е бил там през цялото време*. Затова нека оставим господин Балиан и господин Рос. Предложените от тях доказателства са фатално противоречиви.

Фаръл изпусна дълга въздишка и още веднъж уморено се усмихна на заседателите.

— Чухте, че господин Духър внимателно е упоил жена си. След като я е убил, той е инсценирал кражба. Питам ви, ако вие тръгнете да планирате толкова сложно нещо, ако държите да покажете, че в къщата ви е влизал крадец, няма ли да инсценирате и влизане с взлом? Счупен прозорец? Избита с ритници врата? Каквото и да е? Дами и господа, на тази теория изобщо не може да се вярва. Не знам за вас, но аз чакам да се появи някой свидетел и да каже, че Марк е спрял колата си пред къщата, влязъл е вътре, след това е излязъл и отново е подкарал колата. Ей такива неща. Но нищо подобно не чух. Само слушах как госпожа Дженкинс ни говори, че щяла да докаже това и онова и аз продължавам да чакам, а доказателства просто няма. И знаете ли защо? Защото това не се е случило. Съдия Томасино ще ви инструктира, но искам да кажа няколко думи за тежестта на доказателствата при защитата. *Ние не трябва да доказваме нищо*. Но Марк Духър избра да даде показания, да изтърпи въпросите на госпожа Дженкинс в продължение на три-четири часа, за да ви каже какво е правил през нощта на седми юни. И с какво разполагаме? Нямаме доказателство за мотив, нямаме доказателство, че Марк е бил на местопрестъплението, когато то се е случило, нямаме доказателство, че дори е бил в квартала по това време. Накратко няма доказателства за нищо, да не говорим пък за доказателства, доказващи извън всякакво съмнение, че Марк Духър е виновен. Няма факти, които да го осъждат.

Фаръл привършваше.

— Дами и господа, аз съм адвокат защитник. Това работя. Защиствам хората и се опитвам да убедя съдебните заседатели, че доказателствата по делото не подкрепят присъда „виновен“.

Той си пое дъх. Процесът бе като война. Правиш всичко, което трябва, за да спечелиш. Беше стигнал дотук и връщане назад нямаше. Работил бе неуморно, за да убеди добрите съдебни заседатели, че е

мъж на честта и е достоен за тяхното доверие. И сега щеше да ги излъже.

Господ да му е на помощ, трябва да го направи.

— Това дело е различно — започна той. — Веднъж в кариерата си човек като мен получава шанса да каже на съдебните заседатели, че клиентът му е не само невиновен, но и невинен. И точно това ви казвам сега — Марк Духър е невинен. Не го е направил. Знаем, че и вие го знаете. Знаем го.

ПЕТА ЧАСТ

Както Духър виждаше нещата, оправдаването му трябваше да възстанови цялата му сила, влияние и великолепиe. Нали премахнаха обвиненията? Би трябвало всичко да свърши дотук и сигурно така щеше да стане, ако Уес Фаръл не беше повел ордите от плъхове вън от кораба, ако не бе създал илюзията, че корабът потъва.

Предполагаше, че така се получи, защото никога не си бе създавал приятели. Винаги хората идваха при Марк Духър. Не и обратното. Винаги имаха нужда от нещо, което той можеше да им даде — пост, пари, положение — но той нямаше нужда от тях. На никого не би дарил това задоволство.

Беше центърът на живота на Шийла, осигурил ѝ бе дом, доход и деца, но дори и в самото начало тя никога не му беше равна. Така бе поставил нещата.

А Фаръл? До процеса Фаръл не би си и помислил, че е на едно ниво с Духър. Цялото съществуване на този човек се въртеше на много по-ниско ниво от неговото. Полагаше му се ясно определената роля на изпълнен с непресъхваща възхита обожател, на когото Марк позволяваше пълен достъп, защото Фаръл го забавляваше.

Флеърти? Приятел? Едва ли. Архиепископът имаше нужда от съвета и напътствието на Духър и си плащаше за това. Ако си е мислил, че Духър е имал някакви чувства към него, това си беше негов проблем.

Шийла винаги ръководеше социалния им живот. Обичайните вечери в ресторанти или на „Олимпик“, театрални постановки, кино с отдавнашни познати — горе-долу това беше. Марк изобщо не си мислеше, че тези неща могат да му липсват, поне не конкретно. Духър трябваше да се досети, че приятелите на Шийла ще се отдръпнат от него и от новата му жена, но не съжаляваше за нито една конкретна компания.

Ала съществуваше някаква празнота, социална пропаст, която го изпълваше с чувство на самота.

Не е честно, мислеше си той. Така го бяха изолирали, все едно че в съда бе признат за виновен. Той и Кристина се ожениха няколко месеца след процеса и нямаша никакви приятели.

И много малко работа.

Флеърти беше поставил началото. По някакъв начин, в един момент от процеса, Флеърти бе загубил вяра в невинността му. Не се бе зарадвал на оправдаването му, дори не се беше обадил да го поздрави. В седмиците след процеса правните дела на Архиепископията бавно, но непреклонно започнаха да намаляват, докато най-накрая изчезнаха, а заедно с тях си отидоха и допълнителните договори с агенции, благотворителни дружества, училища и бизнес предприятия, които по един или друг начин бяха свързани с католическата църква в Сан Франциско.

„Маккейб и Рот“ се държаха без хонорарите от Архиепископията в продължение на седемнайсет месеца, макар че съкращенията започнаха почти веднага. Първо си отидоха компютрите. После двама адвокати започнаха да си поделят една секретарка. След това младши сътрудниците получиха предупреждения за съкращението си. Духът на работещите в компанията се изпари. Четирима старши сътрудници напуснаха заедно с клиентите си и основаха собствена фирма, за да се освободят от задушавачата прегръдка на Духър.

Кристина се върна на работа, но презрението към нея бе едва прикрито. Беше годеница, а после и съпруга на управителния директор. Другите сътрудници я избягваха, а партньорите не се отнасяха с доверие към нея.

Но тя беше борец и се посвети на делото да възстанови добрата репутация на съпруга си. Двамата с Марк щяха да се справят. Ако никой от водещите адвокати не желаше да ѝ даде работа, тогава щеше да развива бизнеса, да води потенциални клиенти на обяд или вечеря, да помага както може.

Чувстваше се виновна, че се е съмнявала в него. Сега трябваше да компенсира. И целият свят да го напусне, тя щеше да остане с него. Това беше романтично и благородно и я изпълваше с чувство за поета мисия и значимост. Щяха да създадат това, което бяха направили родителите ѝ — живот, построен върху доверието.

Казваше си, че не е забременяла, за да спаси брака им. Винаги бе мечтала да има деца, семейство, нормален живот. Но нещата с Марк

ставаха трудни — настроенията му, по-мрачни от всичко, което беше видяла у него в началото. Разпадането на фирмата му, разпадащата му се власт, за един мъж това беше унищожително.

Преди няколко седмици нещата бяха станали критични.

— Марк, моля те.

— Само не ме докосвай, чу ли? Не става. Няма да се получи.

Той ядно ритна завивките, изправи се и веднага се уви в хавлията си. Обърна се, сграбчи падналия на земята юрган и го хвърли обратно на леглото.

— Покрий се, за бога!

— Не ми трябва да се покривам.

Със стисната челюст и гневен поглед той огледа тялото ѝ — изпъкналия корем, подутите гърди. Тя не можеше да повярва, че той я гледа по този начин. Харесваше ѝ как се е променило тялото ѝ през последните осем месеца.

— Това сега не ми действа — каза Марк.

— Кое?

— Нас двамата, ако трябва да знаеш. Ти и аз. Всичките тези съмнения.

— Какви съмнения? Нямам...

— Не говориш за тях, но аз ги виждам. Да не мислиш, че не знам какво ти се върти в главата. Мислиш, че много се възбуждам, като гледам как толкова много се стараяш.

— Не се старая за нищо, Марк. Ела да си легнеш. Просто ме прегърни. Нищо не трябва да правим.

— *Ти* не трябва да правиш нищо, а аз искам да правя нещо, не разбираш ли? Но не мога! С теб не мога! Нищо не се получава.

Той изруга и излезе от спалнята.

Не чувстваше вина или разкаяние. Когато го арестуваха, тя сама падна в ръцете му. Чрез съчувствието си Кристина бе привлечена от скърбящия съпруг, трагично и погрешно обвинен в убийство. Щеше да му помогне да се защити.

Беше прекрасно. Не би могъл да нареди нещата по-добре.

Но сега Кристина разваляше всичко.

Тя навлече една фланелена нощница и слезе долу, включи настолната лампа до мястото, където той седеше в библиотеката, прекоси стаята и се отпусна на канапето.

— Не искам да си мисля, че между нас нещата не вървят, когато ще си имаме бебе. Не искам да си мисля, че така не ти харесвам.

— Проблемът не е в това как изглеждаш, а в нас двамата.

Кристина се облегна на възглавниците. Очите ѝ паднаха върху чашата до него, почти празна.

— Да, пил съм. Може и още да пия. Проблем ли е?

Тя се загледа в него.

— Защо си толкова враждебен с мен? Какво съм направила, освен да те подкрепям? Не искаш бебето ли, Марк? Това ли е причината?

Като че ли напук, той изпи останалото си питие, преди да ѝ отговори.

— Не, не е това. — Бързо се изправи, взе чашата си и отиде до бара. Наля си още едно чисто питие. — Винаги съм разглеждал нещата от гледна точка на властта, Кристина. Само така ми е добре. Харесва ми, когато ме искаш, а виждам как ме гледаш сега.

— Никак не те гледам, Марк.

Но той клатеше глава.

— Обичаше ме такъв, какъвто бях, когато се срещнахме, когато ръководех фирмата и курът ми беше голям.

— Не е необходимо да говориш по този начин.

— Както искам ще говоря в собствената си къща.

Кристина разтърси глава и се изправи, тази вечер бе направила всичко възможно.

— Добре — каза тя, — но и аз не съм длъжна да слушам такива приказки в моята къща.

Почти беше стигнала до вратата, когато шепотът му я спря.

— Не чуваш ли какво ти говоря, Кристина?

Тя направи крачка към него и заговори с равен глас.

— Не мога да те позная, Марк. Съзнавам, че ти е трудно заради фирмата и не знам как се справяш с това. Но аз не се опитвам да

отнема властта ти. Тук съм, до теб, опитвах се дори когато... — Кристина млъкна.

— Когато какво?

— Добре. — Още няколко стъпки до стола му. Отпусна се на ръкохватката. — Дори когато разбрах, че си ме лъгал.

Той присви очи, в които не се четеше нищо.

— Кога съм го правил?

Трябваше да му го каже. Беше стигнала дотук, може би щеше да помогне.

— Преди месец или два срещнах Дарън Милс в Стоунстаун. Спомняш ли си Дарън, стария ти партньор?

— Спомням си го, разбира се. И какво?

— По време на твоя процес Дарън вършил много работа с Джо Ейвъри в Лос Анджелис. Трябва да са приятели.

— Браво на тях.

Тя не му обърна внимание.

— Дарън реши, че ще ми е интересно да чуя как е Джо. Още си е там, знаеш ли? Отишъл е в нова фирма.

— Радвам се за него.

Кристина въздъхна. Жилото му беше отровно. Сложи ръка на корема си, сякаш да го предпази.

— Дарън спомена преместването на Джо в Лос Анджелис, как е станало толкова внезапно. Ти ми каза, че по преместването на Джо се е работило от месеци.

— Така ли?

— Дарън заяви, че не е вярно. Предложил си го внезапно на Управителния съвет няколко седмици преди това. Всички се учудили. Джо дори нямало да става партньор в продължение на още една година, но разбира се, те направили както ти си им казал.

Духър се отпусна на един стол.

— Това ли е ужасната ми лъжа? Това ли е?

— Да. И ме накара да се замисля... — Тя замълча и започна отначало. — Спомних си за избухването ти в съдебната зала, когато се развика на Аманда Дженкинс и след това каза, че е било нарочно.

— Влязох в ролята — сви рамене Духър. — И какво за другата лъжа — онази щуротия за Джо Ейвъри — какво щеше да ми кажеш, когато спря?

Кристина преглътна и го погледна. Той не мигаше, предизвикваше я, нехайно отпиваше от чашата си. Искаше да я чуе.

— Накара ме да се замисля дали не си разкарал Джо, за да не ти се пречка. Знаеше, че по този начин ще се разделим завинаги.

— И тогава да мога спокойно да те ухажвам. Докато Шийла е още жива? И ако отговориш на ухажванията ми, да я убия?

Тя скръсти ръце.

— Добре — кимна той. — Нека приемем, че съм го направил.

— Не съм казала, че си го направил.

— Напротив, Кристина. Точно това говориш. И ако наистина е било така, тогава ти си част от него, нали? А сладък човек като тебе трудно понася такива неща, нали?

Духър стана от стола, с ръце в джобовете на хавлията си и започна да обхожда напред-назад разстоянието между тях.

— Нека приемем, че съм го направил. Нека кажем, че съм убил Шийла, защото съм полудял по теб и нека се разберем, Кристина, последното е съвсем вярно. И ти го знаеше. Не си глупава. Затова я убих и вече две години ми се разминава. Сега ти ми кажи: по какъв начин това променя нещо между нас?

— Променяш се ти, Марк. Променя се всичко.

Той се извиси заплашително зад нея и заклати глава.

— Не е така. — Отпусна се на едно коляно. — *Аз съм си същият човек.*

Тя вече не можеше да го гледа и затвори очи.

— Кажи ми, че не си го направил, Марк. Моля те. Плашиш ме до смърт.

— И да предположим, че аз съм убил Виктор Транг за упражнение. — Той обви врата ѝ с ръка. — Собствената ти вина те яде, Кристина. Не моята. Аз не чувствам вина.

— *Ти ли го направи?* — повтори тя.

— И онзи във Виетнам също. И съм изнасилил Даян Прайс.

— *Направи ли го?*

— Има ли значение?

— Моля те! Трябва да знам.

— Не — отвърна Духър. — Трябва да ми имаш доверие.

Кристина махна ръката му от врата си.

— Когато знам, че си ме лъгал? Когато играеш толкова убедително? Когато си толкова жесток? Трябва да знам, Марк. Трябва да знам кой си.

Най-накрая очите му омекнаха. Той поклати глава и въздъхна.

— Дори не си спомням тази лъжа за Джо Ейвъри, Кристина. Не си спомням за какво е било, кога съм го казал, каквото и да е. Ако съм те излъгал, съжалявам. Ролята, която изиграх в съдебната зала, беше стратегическа. Откачените обвинения ме подлудиха и си позволих да избухна, което обикновено не правя. Това е.

— Но откачени ли бяха, Марк? Обвиненията? Това искам да знам.

— Колко пъти трябва да отговарям на този въпрос? — Той наведе глава. — Господ да помага на обвинените. Тяхната не свършва никога.

— Напротив. Може да свърши още сега.

— Какво ще ни помогне това? Или на мен? Ще ти кажа отново не, не съм го направил и след шест месеца или година ще се появи друго съмнение или ще чуеш някаква история как съм извършил или не съм извършил нещо в Каменната ера. Аз продължавам да ти се доказвам отново и отново. И ще ти кажа истината — това ме уморява. Правиш същото, което направи Уес, и Флеърти...

— Какво направиха те? Какво?

— *Изоставиха ме*, по дяволите! Не ми повярваха, не виждаш ли? Кастрираха ме, и при теб е същото, само че още по-буквално. За това говорим тази нощ, за всичките пъти, когато не се получаваше. Вече не понасям съмненията ти. Ти направо ми отрязва топките!

— Марк...

— Не! Стигнахме дотук. Около теб вече не се чувствам мъж. Страхувам се да не ми се изплъзне нещо от езика, да не би да не направя нещо както трябва и веднага да ме качат на високото и да почнат да ме оглеждат и да ме съдят — и да ме разпитват — отново и отново. Вече не мога. Тялото ми не лъже. Не съм спокоен. Не се забавлявам. Вече нищо не е лесно. Нямам чувството, че ме обичаш.

Той пхна ръце под нощницата ѝ и ги прокара по корема, по гърдите ѝ. Кристина не изпита удоволствие. Какво му ставаше? Не разбираше ли?

Но Марк току-що ѝ бе казал, че има чувството, че тя вече не го обича. Ако му каже да спре, ще стане по-лошо.

Вече не знаеше каква е истината. Може би тя беше виновна за всичко, слабостта ѝ, че не може да вярва.

Разбираше защо той няма да ѝ го каже веднъж и завинаги. Беше прав — не съществуваше подобно нещо. И последния път, когато го попита, пак беше веднъж и завинаги. Въпросът бе зададен и му беше отговорено. Колко пъти трябваше да го пита и какво щеше да разрушава в него всеки път, когато го правеше?

Марк щеше да е баща на детето ѝ, а неспособността ѝ да му вярва заплашваше и двамата.

Ала причината не беше само в нея. Кристина го знаеше. Нещо в него се бе помрачило. Ръцете му продължаваха да я милват, дъхът му бе учестен.

Може би тази негова тъмна страна винаги е била част от него и проблемите просто я бяха приближили до белия свят. Но начинът, по който се отнасяше с нея, по който ѝ говореше, беше груб. Той бе станал груб. Тя не можеше да откликне на това, никога нямаше да може.

Почувства ръцете му. Беше силен и Кристина разбра, че се страхува от него. Под пръстите му кожата ѝ настръхваше. След този разговор не можеше да повярва, че той е в настроение да я люби. Марк повдигна нощницата ѝ, устните му потърсиха гърдите ѝ.

Господи, това ли го възбуждаше?

Той силно дръпна колана на хавлията си и тя се отвори. Беше възбуден, готов. Взе ръката ѝ и започна да се гали с нея, тържествуваше.

— Ето нещо и за теб.

Свали пликчетата ѝ — бързо и грубо — страхуваше се, че моментът ще отmine.

Без думи. Бутна я назад на стола, разтвори краката ѝ. Челюстта му бе жестоко стисната, очите му бяха празни.

Не можеше да го спре по никакъв начин.

След процеса Уес Фаръл сдаде багажа.

Реши да не си реже косата, докато в живота му не се появи нещо смислено. Спря да чисти апартамента си, не че някога го беше правил с голямо желание. Записа се да учи вечерно история, защото там вече всички бяха мъртви и не можеха да го наранят.

Взе решение да се раздели окончателно с правото, отказа се от офиса си на Норт Бийч. Отново си възвърна петте килограма излишно тегло, обръсна елегантните си мустаци и скри хубавите си дрехи в дъното на гардероба.

Светът беше една измама. Хората — особено чаровните победители — бяха пълен боклук. Всеки идеализъм представляваше заблуда. Тъй като бързото и безболезнено самоубийство, да кажем с пистолет, намирисваше на предаване, той реши да тръгне по по-бавния път — този на постепенното алкохолно отравяне.

Някъде към края на процеса бе решил да се обади на Сам. След като прочете дневника на Даян Прайс, разбра, че се е държал като арогантен глупак и е грешал по всички показатели.

След като Флеърти му се обади с решението си да не се явява в съда, Уес разбра, че няма да се наложи да подлага Даян Прайс на кръстосан разпит. Нямахше да се наложи да я разкъсва.

И това му даваше възможността да каже на Сам, че е започнал да й вярва. Бил е глупак. Обича я. Биха ли могли да опитат отново?

Но Уес не беше Марк Духър, липсваше му феноменалният му късмет, способността му прекрасно да улучва подходящия момент. Той беше боксовата круша на една враждебно настроена вселена. Фиаското на Даян Прайс с пистолета отне възможността му да говори със Сам.

Така и така беше на дъното, затова Лидия избра точно този момент да му сподели романтичната си история за авантюрата между нея и Духър в деня на погребението на Шийла.

И Уес окончателно реши да потъне в блатото от алкохол и вселенско отчаяние. Историята на Лидия затвърди мнението му за жените като цяло. Не можеше да си позволи да забрави, че всяко

отдаване в любовта е фалшиво, подозрително и предопределено да се провали. А той се бе провалял достатъчно.

Привързва се още повече към кучето си — според него това беше показателно за душевното му здраве. Разкара дизайнерката, която го разхождаше, и започна истински да се грижи за него, макар и от време на време.

Тъмният период продължи около седем или осем месеца, но расовите бунтове, които почти разрушиха града през лятото, привлякоха вниманието му и обстоятелствата го принудиха да се погрижи за бивш състудент, обвинен в убийството на чернокож; а в лицето на Ейб Глицки намери неочакван сътрудник.

Накрая направи нещо добро като адвокат.

Затова отрязва дългата си коса, извади старите си костюми и започна отначало.

Изминалите дни вече бяха заличили до известна степен раните, причинени от Сам.

Започна да я ухажва с пълната класическа програма — извинения, цветя, извинения, вечери. И пак извинения. Беше безчувствен тип, който хич не пасваше на времето си, но щеше да се опита да се промени. И говореше сериозно.

Почти година след деня, в който оправдаха Духър, двамата се преместиха в горната половина на една къща близнак във викториански стил на Буена Виста, точно срещу парка със същото име, на две пресечки разстояние от старото място на Сам на Ашбъри и не много по-далече от Центъра.

Седяха на плажните шезлонги на малката тераса, построена явно от предишен наемател между фронтоните на покрива. Искаха да си направят барбекю, когато въглицата посивеят. Пиеха мартини в традиционни чаши с дълги столчета. Последният албум на групата „Алабама“ насищаше светлината, а кънтри хармониите се носеха сладостно с мекия вятър.

Далече под тях, от другата страна на улицата, можеха да видят светлозеления склон на хълма, хората, които се разхождаха или играеха на фризби, дългите сенки, частица от небето над центъра на града.

Беше последната седмица на май. Цели два дни поред времето беше топло — кратката пролет на Сан Франциско. На запад зад тях мъглата подготвяше юнската си атака и по всичко личеше, че ще пристигне точно навреме, като по този начин дългата зима, която за този град представляваше лятото, щеше да започне още на следващия ден.

Марк Духър не беше сред любимите им теми за разговор, така че Сам избягваше да отвори дума за това през последните няколко часа, но най-накрая реши, че е настъпил подходящият момент.

— Познай кого видях тази сутрин.

Фаръл си изрови една маслинка, засмука я, след това я хвърли на Барт, който я хвана във въздуха.

— Елвис. Той наистина е жив, нали знаеш? Прочетох го във вестника в супера, този път доказателствата им са сериозни.

— Знаеш ли какво очаквам с нетърпение? Не ми отговаряй веднага. Очаквам някой ден да ти кажа: „Познай кого видях днес!“ или „Знаеш ли какво очаквам с нетърпение?“ и ти да ми отговориш: „Кого?“ или „Какво?“, зависи от случая. Страхотен ден ще е, когато това се случи, ако изобщо някога стане.

Уес сериозно кимна.

— Давам ти цял долар, да ми направиш диаграма на последните ти изречения, ако изобщо бяха изречения.

— Ето какво имах предвид — въздъхна Сам. — Това беше съвършен пример.

— Наистина е проблем — съгласи се той. — Не трябва да мисля толкова елементарно. — Пресегна се и постави ръка на коляното ѝ. — Кого видя?

— Кристина Карера.

Сам видя, че Уес се опитва да скрие естествената си реакция. Въздъхна, взря се в гледката пред тях, махна ръката си от коляното ѝ, отпи от питието си.

— Как е тя?

— Бременна е.

— Шегуваш се.

— Нищо подобно.

Прикрит поглед.

— Уау!

— Дойде в Центъра. Не! — Тя усети какво си мислеше той. — Само да ме види.

— Да си спомните за старите времена?

— Тя така каза.

— И колко минути продължи да ѝ вярваш?

— Не си гледах часовника, но по-малко от три секунди.

— Добре — кимна Уес. — Това е достатъчно. Дала си ѝ възможност. Какво искаше в действителност?

— Виждаш ли сега, ако бях на твое място, щях да ти кажа нещо от рода на: „Искаше да ѝ помогна в преговорите по отношение на нов договор между Хонконг и Китай във връзка с новото хилядолетие“. Но аз такива неща не говоря. Обикновено. Опитвам се да бъда общителна.

— Защото си по-добър човек от мен. И какво искаше Кристина?

— Не съм съвсем сигурна. Просто да си поговори със стар познат. Да се огледа в очите на някой друг. Беше уплашена и не знаеше как да си го признае.

— И аз бих бил уплашен на нейно място. Каза ли ѝ, че е умно от нейна страна да се страхува?

— Не. Нямаше да ѝ помогне. Поговорихме. Говореше главно тя, а аз слушах, преструвах се, че наистина просто е минала ей така, за да каже здрасти. Но след време стигна до същината на нещата.

Уес се изправи и отиде до ръба на покрива, загледа се към парка.

— Бие ли я?

Сам застана до него и го прегърна през кръста.

— Не. Казва, че не.

— В кой месец е?

— Почти края. Наближава да ражда. След време, може би от възпитание, попита и аз как съм, какво правя и така нататък. Казах ѝ за мен и теб.

— Не всичко, надявам се.

Сам се притисна до него.

— Когато те споменах, все едно ѝ хвърлих спасително въже. Призна, че би искала да ти се обади, но не знаела какво да каже. Не мислела, че ще искаш да говориш с нея.

Уес мълчеше. В думите на Сам имаше истина — вероятно би отказал да говори с Кристина, ако тя просто дойде при него. По време

на процеса защитата се бе разделила на два екипа — Уес на една страна и Кристина и Марк на друга.

След това, когато съмненията му относно Духър нараснаха, Кристина отказа да го слуша. Собствените ѝ отношения с Марк стояха на първо място.

Когато всичко свърши, Уес отново се подведе по объркания си идеализъм. Опита се за последен път да се свърже с Кристина, да я накара да размисли, че независимо от оправдаването, убийството беше дело на Марк.

Може би не избра подходящия момент — не му се случваше за пръв път — тя вече носеше годежен пръстен. Първо трябваше на това да обърне внимание. Попитала го бе за доказателства, за нещо ново, което не бяха видели по време на процеса или подготовката за него.

И тогава Уес избухна и извика, че сам Марк му го е казал...

— Казал ти е? Признал е?

Но Фаръл не можеше да лъже. Никога. Беше сигурен, че някой ден ще бъде възнаграден за това. Но не и този път. Той отвърна:

— По свой начин.

— Значи не ти е казал и не го е признал. Така ли?

Уес тъжно си даде сметка, че тя като че ли го подлагаше на кръстосан разпит. Кристина го беше наблюдавала на процеса, бе попила някои от тактиките му и той сигурно ѝ бе помогнал да стане добър адвокат. Искаше му се, докато я слушаше, да изпита някакво задоволство, но просто не се получаваше.

Вместо това призна, че Духър нищо не му е казал.

И всичко свърши дотук. Тя нямаше изобщо да се замисли върху думите му.

Фаръл си мислеше, че дори сам Марк да ѝ каже, пак нямаше да му повярва. Беше напълно погълната от него и нищожните съмнения на Уес Фаръл единствено заздравяваха убеждението ѝ, че срещу тях с Марк се е изправил целият свят.

Кристина му бе казала какъв е неговият проблем. Ревнува, че Марк зависи повече от нея, отколкото от него, че ролята на Уес в живота на Марк ще намалява, че...

Беше се опитал. Наистина.

Сам пое дъх.

— Тя иска да те види.

— Ще си помисля. Добре, помислих си. Не искам да я виждам.

— Помоли ме да говоря с теб.

— Ти го направи. — Той тръгна към отсрещния край на терасата.

Нямаше къде другаде да отиде. Обърна се пак към Сам. Трябваше да разширят това място, за да може да се крие някъде. — Какво да й кажа повече от онова, което й казах последния път?

— Не зная. Може би този път е готова да ти повярва.

— Не ми пука дали ми вярва. Не ми пука в какво вярва. — Гласът му се извиси. Това не му хареса. Не искаше да крещи на Сам. Обичаше я. Този проблем нямаше нищо общо с тях двамата. Той се насили да се овладее. — Тя живее с убиец, Сам. Какво точно да й кажа? Ето слушай: „Ей, Кристина, може би няма да е много добре, ако продължиш да живееш със съпруга си, защото — как да ти го кажа най-приятно? — от време на време той убива хора. Не всеки ден, нали, и не казвам, че ще убие и теб, но за да си сигурна...“. — Уес поклати глава. — Не мисля, че ще мога да го направя.

Той притисна ръка към челото си, прокара пръсти през косата си.

— И тя какво ще прави след това? Ще го напусне?

— Възможно е. Нищо чудно да й спаси живота.

— Може да си тръгне сега. Сама да си спаси живота. Това не е моя работа. Изобщо. По дяволите!

Сам се приближи до него — често го правеше, защото знаеше как му действа това — и го прегърна.

— Мисля, че просто иска да знае всичко, което знаеш и ти. Нищо повече. Тя носи бебето му. Това е страховтно обвързване. Не може просто да си тръгне, трябва да е сигурна.

— Никога няма да е сигурна, Сам. Вече знае всичко, което знам и аз. Всичко е в главата й.

Но той я прегърна и положи глава на рамото й.

— Кога? — попита Уес.

— Казах й за утре сутринта — усмихна му се Сам и се изправи на пръсти да го целуне. — Удобно ли ще ти е?

По своя предпазлив начин Глицки се бе върнал при живите.

На седемдесет и осем години Нат започна да учи за равин. Всеки ден спортуваше аеробно ходене от Аргуело до плажа и никога нямаше да умре, дори нямаше да остарява повече и за това Ейб му беше благодарен.

Най-големият син на Глицки, Айзък, завършваше гимназия след няколко седмици и се беше превърнал в един възрастен младеж. След дипломирането, заедно с трима приятели щеше да тръгне на колоезачна обиколка на Западния бряг. Планираше нещата си така, че да го няма през по-голямата част от лятото, а наесен постъпваше в университета в Лос Анджелис.

Джейкъб, който вече беше на седемнайсет години, веднъж склони и отиде с кръстницата си, една от приятелките на Фло от колежа, на опера. Въпреки подигравките на братята си и собствените си лоши предчувствия, той прекара цяла вечер в концертната зала на Сан Франциско. И след това още една. Преживяното — великолепието, драматизма, емоциите, трагедията — го преобрази. Не след дълго започна да ходи на неделните матинета, заставаше най-отзад и си купуваше билети с намаление със собствените си пари.

Започна да събира и компактдискове. Първо къщата им се изпълни с песните на Тримата тенори. Но не след дълго Джейкъб мина на арии, след това на цели опери. Разучаваше музиката, либретото. Започна да учи италиански като свободно избираем предмет в училище. Откри, че има богат баритон и си намери учител, който твърдеше, че може да го развие.

А най-малкият си смени името. Живееше в къщата на наполовина черен полицаи и не вървеше да се обръщат към него с прякора му О Джей. Сега беше Орел Джеймс — истинското му име. Всеки ден чертите му заприличваха все повече на тези на Фло, особено очите.

На Орел още му беше трудно. В училище странеше от другите. Слушаше много уокмена си. И бе започнал да заеква.

По-големите му братя вече не си играеха с него както преди. Колкото и да му се късаше сърцето, Ейб знаеше, че така трябва да бъде — всички растяха. По-големите вече имаха свой живот. Орел така и така не беше тяхна отговорност.

Отговорността беше на Глицки и на никой друг. Той я прие и понякога си мислеше, че го спаси именно това, че някой имаше нужда

от него.

Трябваше да започне да се прибира вкъщи, да помага на Орел с домашните, да ходи на родителски срещи, да е свободен в събота и неделя. Ейб беше играл футбол в колежа, а в училището имаха нужда от треньори.

Изведнъж се оказа заобиколен от хора. Бащи, майки, хора, които не работеха в полицията, други деца. В началото това го объркваше, но после двамата с Орел отиваха да пият шейк и имаха за какво да си говорят. Учудващо и за двамата, футболът ги обедини.

Започна да си налага да се прибира винаги, когато това е възможно, за да сложи Орел да спи, да седи и да гледа лицето на Фло в чертите на сина си, да осъзнава, че частица от нея все още е тук, да слуша как синът му заеква все по-малко, когато сънят започва да го оборва.

И постепенно взе да чува самото момче, собствения му глас и същност, тайните, проблемите, надеждите му. Понякога чувствата му към детето бяха толкова силни, че не можеше дори да ги назове. А преди едва познаваше Орел.

Чудеше се как семената поникват на местата, където дърветата вече са изсечени. Седеше и слушаше дълбокото дишане на Орел, докато той спеше. Леко поставяше длан на гърдите на сина си, за да усети сърцето му.

Беше празен.

Но сега се изпълваше.

Глицки миеше чиниите от вечерята и гледаше през отворения прозорец към националния парк „Президио“. Прекрасна вечер, небето беше тъмносиньо, почти пурпурно. Умиращата светлина на деня бе обагрена в червено. Над океана се стелеше мъгла.

По-големите момчета не се бяха прибрали за вечеря, тъй като към края на учебната година бяха заети с изключително важни тийнейджърски неща. Чуваше как Орел се упражнява да разчленява думите на срички, заедно с Рита. Без да заеква, ясно и чисто.

Телефонът звънна, Ейб избърса ръцете си и го вдигна при третото позвъняване, още една положителна промяна. Преди грабваше слушалката още след първото звънене.

Сега не търсеха винаги него. Момичета питаха за синовете му. Както и други момчета. Години наред Глицки вдигаше слушалката и изръмжаваше името си. Сега казваше „Ало“, като нормален човек.

— Ейб?

— Да.

— Обаждането е малко необичайно. Търси те глас от странното и далечно минало.

Глицки не се сецаше кой му се обажда. Гласът му бе познат, но не достатъчно. Който и да беше, имаше му домашния телефон, така че не можеше да е съвсем непознат. След това изведнъж се сети:

— Уес?

— Много добре, лейтенант. Бих казал дори отлично. Как си?

— Добре съм, Уес. Какво мога да направя за теб?

В продължение на няколко минути Фаръл му разказа за събитията, довели до утрешната му среща с Кристина Карера. Глицки го слушаше, без да го прекъсва.

Беше преживял политическото падение след делото Духър и през последната година и половина се бе отличил в работата си достатъчно, за да не се притеснява, че ще я загуби.

Но Духър беше недовършена работа. Дори и споменаването на името му приковаваше цялото внимание на Ейб.

Фаръл завърши:

— Ако е готова да го напусне, бих искал да й помогна. Мисля, че вече е наясно какво е направил, но все още не може да го приеме. Ще й трябва още нещо.

Глицки седна на стола до кухненската маса.

— Какво искаш от мен?

— Не зная. Мислех, че от процеса насам може да си попаднал на някое доказателство.

Ейб усети иронията. Адвокатът, който убеди съдебните заседатели, че клиентът му е невинен, сега питаше дали има нови доказателства, за да убеди свой колега, че в края на краищата клиентът му е бил виновен.

— Дадох всичко на Аманда Дженкинс. Когато оправдаха Духър, разследването приключи.

Последва пауза.

— Ами Транг? Случаят още не е приключен. Технически погледнато.

Глицки призна, че е така, макар вече да се водеше като умряла работа — почти забравен.

— Не съм се занимавал много с Транг, Уес. Заповядаха ни да прекратим разследването, спомняш ли си?

Фаръл знаеше, че заслужава забележката, но продължи:

— Ще се опитам да ѝ предоставя нещо от това, което знаеш, което си имал.

— И тогава какво?

— Не зная. Може да ѝ спаси живота.

— Той заплашва ли я?

— И това не зная. Но не мисля, че и Шийла е заплашвал. Или Транг. Духър не е по заплахите.

Глицки разбираше какво има предвид Фаръл. Този мъж набелязваше жертвата си и нанасяше удар. По никакъв начин не известяваше намеренията си.

— И какво искаш? — повтори той.

— Може би документацията за Транг? Аз не съм я виждал. Не знам с какво разполагаш.

Кръвта на Глицки завря. Имаше ли още шанс да го хванат? Може би щеше да успее да затвори кръга. Но не показа вълнението си.

— Същите косвени улики като на процеса. Свидетелските показания си противоречат, мотивът върши работа, само ако знаеш какво търсиш. Байонетът не го открихме.

— Но беше ли сигурен? Лично ти?

Глицки му разказа за разминаванията между версията на Духър за телефонните му обаждания до Транг през нощта на смъртта му, за компютърните му файлове, за разпитите на майка му и на приятелката му.

— Нищо нямаше да постигнем с тези доказателства на процес. Трябваше ни веществено доказателство, което да постави Духър в кабинета на Транг. Най-близкото, което успяхме да намерим, бе проследяването на клетъчния телефон. За мен беше достатъчно. От прокуратурата не се съгласиха.

— Мислиш ли, че ще е достатъчно за Кристина?

Глицки замълча.

— Не би могло да навреди.

Уес затвори и влезе в стаята, където Сам седеше на перваза на прозореца и се взираше в мъглата.

— Кой го беше написал онова за малките котешки лапички? — попита тя. — Това чудо се движи като валяк.

Той се приближи до нея и погледна през прозореца. Едва виждаше уличните лампи от другата страна.

— Глицки каза, че ще ми даде някои неща, но може би не до утре сутринта.

— Знаеш ли, слушах те като говориш. В кой момент го разбра, лично ти?

Фаръл не се замисли дълго.

— Даян Прайс. Дневника. Очевидно беше, че тя не лъже...

Сам кимна.

— Още го пазиш, нали, в добре организираните си архиви?

— Никога нищо не изхвърлям.

Тя го потупа по бузата.

— Едно от многото ти достойнства.

Кристина почти отмени срещата.

Времето беше ужасно. Гъста мъгла, мокър вятър със скорост шейсет километра в час, температура около пет градуса.

На всичкото отгоре бебето рита цяла нощ. Успя да поспи едва три часа и бе напълно изтощена.

Част от нея искаше изобщо да не беше ходила при Сам вчера. Това по някакъв начин задвижи нещата, накара я да се чувства така, все едно е предала Марк. Но за да живее с него, бе започнала всеки ден да се учи как да преодолява страха.

Понякога Марк не се държеше заплашително. Отиваше в кабинета си — една стая и приемна на шестия етаж на „Ембаркадеро“, номер 1. Към обяд се обаждаше да види как се чувства тя. Често отсъстваше от кабинета си следобед. Кристина не го питаше къде ходи.

Играеше голф, поддържаше формата си със скуош, ходеше на обяд с познати бизнесмени. Светът му не бе свършил. За обективния наблюдател Духър се беше върнал — почти — към нормалната си, очарователна и самоуверена същност.

От последното им скарване обаче между тях се издигна стена. Тя не можеше да се отърси от чувството, че Марк я е манипулирал така, че да не може да му откаже да я люби.

Страх.

Кристина разбра, че мъглявите ѝ притеснения и съмнения се бяха превърнали в истински ужас. Оттогава сексът беше чест, безличен и толкова груб, че се притесняваше за бебето.

Той ѝ беше съпруг. Трябваше да му има доверие.

Можеше да си тръгне. Ако стане по-лошо, казваше си, щеше да го направи. Щеше да предпази бебето — това беше най-важното.

Но продължаваше да се опитва да бъде справедлива. Всички други приятели на Марк го бяха изоставили. Можеше ли и тя да постъпи така?

Нямаше доверие в себе си, там беше проблемът. Ами ако грешеше? Може би това бе собствената ѝ параноя, хормоните, още

един типичен епизод в като че ли целоживотния ѝ поход към проваляне на отношенията ѝ с хората.

Винаги намираше извинение, нали?

Ето защо не можеше да каже на майка си, въпреки че се чуваха три пъти седмично по телефона. Не можеше да признае, че нещо куца в брака ѝ. Тя и Марк бяха щастливи, щастливи, щастливи.

Не можеше и да позволи на родителите ѝ да се усъмнят в Марк. Толкова много се беше старала да ги убеди, че е невинен. Ако този брак пропаднеше, това щеше да убие майка ѝ. А Кристина щеше да изглежда като глупачка в очите на баща си.

Затова вчера реши да говори с човек, когото харесва, макар да знаеше, че гледната точка на Сам едва ли може да се нарече обективна.

И когато разбра, че Сам и Уес живеят заедно, си позволи да се наслади на чувството, че може би по някакъв начин ще получи отговор. Уес би могъл... Но какво би могъл да направи той?

Беше грешка. Знаеше какво ще ѝ каже Уес. И след като го направи, след като нещата стигнат дотам, вече няма да има извинения. Всеки ден можеше да роди. Не му беше сега времето.

Не можеше да го направи. Не можеше да отиде. Ще се обади на Уес да отмени срещата и да каже, че вчера просто е имала лош ден. Точно така.

Тя седна на един от бар столовете до кухненския тезгях, намери номера в указателя и го записа на тестето листчета до телефона. Набра началото на номера, след това спря, затвори и се загледа в мъглата. Бебето я ритна.

По бузата ѝ се стече сълза.

Уес беше наел офис на Ървинг стрийт и Десето авеню. В сравнение с кабинета му на Норт Бийч този беше последна дума на модата — светло дърво, много прозорци, специално осветление и декоративни растения. Имаше си помощник с компютърна грамотност и на пълно работно време, казваше се Рамон. Дори бе решил, че не е зле да сложи и телефонен секретар.

Фаръл седеше зад бюрото си и се преструваше, че си води бележки. Кристина се бе разположила в коженото кресло и четеше дневника на Даян Прайс. Освен че беше очевидно изтощена, според

Уес изглеждаше — колкото и да беше учудващо — превъзходно. Беше с дънки, захабени боти и тежък черен пуловер с качулка.

Реши, че Сам е права и Духър наистина не я бие, въпреки че — каквото си беше безчувствен — май щеше да е по-добре да е така. Знаеше, че Кристина е силна, интелигентна и достатъчно осъзната, за да не приеме нещо толкова явно. Ако Духър я удареше, тя щеше да си тръгне.

Но Духър беше прикрит. В това му бе силата.

Позна кога е свършила първата част — където Даян излизаше с Марк на следващата вечер и казваше, че няма търпение.

Кристина го погледна.

— Просто свършва.

— Чети нататък.

Тя мълча дълго време, след като прочете следващите думи на Даян. Прелисти останалите страници, покри ги с ръце и се загледа някъде в пода или малко над него. Беше изцедена.

Фаръл заговори тихо и внимателно.

— Не вярвам, че е написала това специално заради процеса. Мисля, че е автентично.

Кристина клатеше глава, като че ли разговаряше със себе си.

— Нещо се е случило — съгласи се тя.

Той не я насили.

— Както и да е, реших, че трябва да го видиш.

— Защо не ми го покажа по време на процеса?

Добър въпрос. Не се гордееше със себе си и това си пролича.

— Първата ми реакция беше, че ако го прочетеш, няма да можеш да я разпиташ толкова добре. След това, когато Флеърти се отказа, знаех, че Дженкинс няма да я призове. Стана излишно.

— Но не и за мен, Уес. Очевидно беше, че с Марк ставаме близки. Ако бях видяла...

— Нямахте да ми повярваш — прекъсна я Уес. — Щеше да го наречеш измама или фалшификат. Помисли си.

Тишина.

— Спомняш ли си, че Майк Рос изобщо не се поддаде на силовата ми атака? Знаеш ли защо? Защото беше сигурен в онова, което бе видял. Гледал е към мястото на Марк и е виждал само въздух там, където би трябвало да е той, ако е бил там, но него го е нямало.

Тя пое дъх и шумно издиша.

— Искаш ли да се срещнеш с Даян? Да говориш с нея? Вече доста добре я познавам. Нищо фалшиво няма в тази жена. Марк я е изнасилил.

Кристина отново започна да плаче, без да издава звук или да помръдва. Уес реши, че моментът е подходящ.

— Искам да ти кажа още нещо, Кристина.

Погледът ѝ беше безизразен.

— В деня на погребението на Шийла, след като всички са си тръгнали, Марк и бившата ми съпруга са правили секс на пода на дневната в твоята къща. Ето колко му е било мъчно.

Тя го прие спокойно, както и останалото, кимна. Шокирана.

Вътрешният телефон на Уес меко звънна. Той вдигна слушалката.

— Казах да не ме пре... Кой е? — Уес въздъхна. — Добре, нека влезе.

Фаръл стоеше до вратата и я държеше отворена.

Глицки се показа в коридора.

— Съжалявам, че не се обадох, но излязох рано, намерих досието в архива и така или иначе имах път насам. Каза, че ти трябва възможно най-скоро, затова реших да мина.

Фаръл взе папката и го покани.

— Познаваш Кристина, нали?

Без голям успех, тя беше опитала да оправи грима си. Набитото око на Глицки видя размазаната спирала, зачервените очи.

— Прекъсвам ли нещо?

Кристина поклати отрицателно глава и го погледна.

— Не зная какво да правя. Каква е тази папка? И тя ли е за Марк?

— За Виктор Транг. — Фаръл отиде зад бюрото си. — Но ако лейтенантът няма много време, ще ти каже кратката версия.

Отне му повече от половин час. Глицки дръпна другия свободен стол и седна до Кристина, а Фаръл се подпря на бюрото си. Когато свърши, Ейб разпери ръце.

— Освен ако не повярваш, че Транг разиграва този театър пред майка си и пред приятелката си, създава фалшиви съобщения в собствения си компютър, които напълно съвпадат с часовете, в които Духър наистина му се е обадил, като през цялото време е сигурно, че се е отказал от шестстотинте хиляди долара на Флеърти с надеждата да получи повече... — Изводът се натрапваше.

— Казваш, че Марк е убил и него? — Очите ѝ бяха сухи, с онзи стъклен оттенък, който Глицки бе наблюдавал при освободени заложници. Може би това беше и нейният случай, може би живееше така.

Той кимна.

— Да. Има още нещо, което трябва да знаеш. Не се изнесе на процеса.

— Добре.

— И по Виктор Транг, и по Шийла Духър имаше много специфични ивици кръв. Можеш сама да сравниш снимките. Убиецът и на двамата е изтрил острието в дрехите им. А спомняш ли си Чаз Браун?

Тя кимна.

— Томасино не му позволи да свидетелства.

— Да, точно така. Той разказа за онзи от Виетнам, Андре Нгуен. По време на първия разпит Браун спомена, че съпругът ти е изтрил острието на байонета в дрехите на Нгуен. Ако искаш ми вярвай, но това е самата истина.

Уес пое щафетата.

— И още нещо, Кристина. Радвам се, че и Ейб ще го чуе. От неделя насам девет пъти прерових цялото дело и всичко си беше по правилата. Всичките причини, които Марк ни даде за това, че Глицки го е нарочил — просто бяхме подведени да му повярваме. Добре ни метнаха.

Кристина не беше в настроение да слуша лекция за работата на правосъдната система. Как тя и Уес се бяха оставили да ги подведат. Опъна пуловера си и се изправи.

— Искам да благодаря и на двама ви.

Освобождаваше ги. Взимаше си чантата, сваляше якето си от закачалката.

— Ако решиш да го напуснеш — обади се Уес, — отиди някъде, където няма да те търси. И ни кажи.

Тя кимна, макар че сякаш не бе съгласна. Беше погълната от себе си. Погледна ги колебливо и излезе.

Фаръл отново се подпря на бюрото.

— И какво ще направи сега?

Глицки сви рамене.

— Сама каза, че няма представа. Ако има здрав разум, ще се махне.

— Не смятам, че въпросът е в разума. Аз самият трудно се справих с този проблем, а тя е и бременна. Мисленето няма да ѝ помогне.

— Надявам се да е поне от някаква полза. Не искам за втори път да ми се обаждат за съпругата на Духър. — Ако Глицки разбираше от нещо, то беше от убийци — първото убийство е най-трудното, ако ти се размине, идва ред на второто. И ако и то ти се размине...

Но думите му разтърсиха Уес.

— Защо ще убива Кристина?

— Не зная. Може би няма да го направи.

— Ала мислиш, че е възможно.

Глицки се изправи, време беше да тръгва. Не му се обсъждаха вероятности. Работата му започваше тогава, когато се случваше нещо конкретно. А предположенията бяха салонна игра. Все пак не искаше да отчуждава Фаръл — можеше и да му потрябва. Поне засега бяха на една страна, а на Глицки му беше хрумнало нещо.

— А пък може и да я убие.

— Защо?

— Защо е убил Нгуен или Транг, или жена си? Не е трябвало да го прави, но го е направил. Какво да мисля тогава? Казвам ти, че това му харесва. Харесва му да те измъчва, да ми натрива носа, да живее с мисълта, че го е направил. А знаеш ли кое най му харесва според мен? Моментът, в който го прави.

Раменете на Фаръл увиснаха, ръцете му се свиха в скута му и той кимна в знак на съгласие.

— Смешното е, че съм го виждал такъв. Ще си кажеш, че е трябвало да се досетя.

— Как си го виждал?

— Как наранява хората — децата си, Шийла, сервитьори, всякакви хора. Когато го правеше, бях сигурен, че по някакъв начин това му харесва. Но после така съжаляваше, започваше да те оплита в мрежите си. — Отвратен от себе си, Уес поклати глава. — Единственото нещо, което трябваше да правиш, за да си приятел на Марк, беше да не му се пречкаш. Да не го ядосваш. Да го оставиш да вземе всичко, което иска. За нас това не беше проблем. Искахме различни неща.

Глицки тръгна към вратата.

— Е, сега знаеш — отбеляза той.

Фаръл взе папката с делото на Транг.

— Искаш ли си го? Не мисля, че Кристина има нужда от него.

— Не. Това е копие. Защо не го разгледаш? Може би острото ти адвокатско око ще забележи нещо, което сме изпуснали. Въпреки че се съмнявам. — Той отвори вратата.

— Ейб, още нещо. Наистина. Има ли нещо, което да направим за нея? С теб имаме еднакви инстинкти — да оставим нещата сами да се оправят — но Сам иска да помогне. Няма да остави нещата така.

Глицки сви рамене, радваше се, че проблемът е на Фаръл, на приятелката му.

— Виж, Уес. Или ще я остави на мира, или няма. Нищо не мога да направя преди това.

— Тази част не я харесвам — намръщи се Фаръл.

— Ако това ще те успокои малко — отвърна Глицки, — аз също.

Духър видя, че колата на Кристина не е в гаража, но не обърна особено внимание. И друг път се бе случвало. Тя си имаше свой живот — не беше пленница.

Влезе през страничната врата и веднага усети тишината — всепоглъщаща и зловеща застиналост. Стоеше в пералното помещение до алармената система и слушаше — нима бяха прекъснали електричеството?

Включи кухненската лампа. Не беше това.

Тишина.

— Кристина!

Никакъв отговор.

Сигурно бе отишла на пазар.

Мислеше да я изведе на вечеря. Беше получил добро предложение от един от бившите си партньори днес. Като че ли щеше да поеме защитата в един процес, ставаше въпрос за азбест. Ако се получеше, можеше да издои от тази работа няколкостотин часа.

Кристина щеше да се зарадва. Щяха да празнуват. Да я извади от мрачното ѝ напоследък настроение. Кофти работа беше, честно казано, да се разправя с женски хормони.

Взе си една бира от хладилника, отвинти капачката. Щом Кристина роди детето, щеше да му намери детегледачка и да я върне на работа.

По-добре се чувстваше, когато работеше, когато беше заета. Тя бе от онези жени, които искаха да видят, че си доволен от тях. Държиш ли ги вторачени в дърветата, никога няма да видят гората, която, честно казано, ги плашеше.

Но Кристина обичаше да реже дърветата. Да маха клонките около дънера, да отстранява листата. Накрая на деня Духър ѝ казваше колко хубава работа е свършила, какво трябва да направи на следващия ден. Беше щастлива. И го обичаше, защото той разчиташе на нея. Това я караше да се чувства важна, необходима, задоволена.

Можеше да оправи нещата между тях, знаеше го. Като физически екземпляр тя си заслужаваше труда, защото той заслужаваше нея. Искаше нея.

Значи щеше да я стегне през следващите няколко месеца и тя пак щеше да стане такава, каквато беше, когато се опитваше да спаси фирмата. Ще я стегне наистина.

Този разговор днес беше знак, че нещата се обръщат. Потенциалният му нов клиент не спомена прословутия процес, от който бе минала повече от година. Всичко изчезваше в далечината, където му беше мястото.

Крайно време беше.

Къде беше тя?

Извади студено шише от фризера, отвори пакета с шоколадовите бисквити, наля си бирата.

На мраморния тезгях имаше купчина писма. Той се приближи, разбърка редовните сметки и реклами.

Телефонът. Ето я.

— Ало.

— Марк, Айрин се обажда. — Майката на Кристина го проверяваше. — Как си?

— Прекрасно. А ти?

И тя също, и Бил също, и целият свят бил едно прекрасно място. Бизнесът на Марк бил добре. Не, времето тук пак се е развалило. Може би с Кристина трябва да дойдат в Оджай за няколко дни, да се махнат от тази сивота. Сега била на пазар, но ще ѝ каже като се прибере и е сигурен, че Кристина ще ѝ се обади.

Той се пресегна и дръпна самозалепващото се листче до телефона, на което Кристина беше записала някакъв номер.

Мушна последната бисквита в устата си, прекара я с бира и се качи на горния етаж да се преоблече в нещо по-удобно.

Господи, къщата наистина беше голяма. Напълно преобразувана, разбира се, откакто Кристина се беше нанесла — още работа, още дървета за подкастриране. От Шийла не бе останало нищо.

Духър погледна в библиотеката, пресече фойето, изкачи се по извитата стълба. Отвори вратата на спалнята, светна лампата и застина.

Нещо тук — както когато влезе в къщата — нещо не беше както трябва.

От тоалетката на Кристина липсваха всичките ѝ дреболии — сватбената им снимка, снимките на родителите ѝ, малката кутийка за бижута, безценната (за нея) групичка от сапунени тюленчета, парфюмите ѝ.

Какво, по дяволите...

Сграбчи дръжките на горното чекмедже и бързо го издърпа — бельото ѝ. Още по-бързо второто — пликчета. Следващото — тениски и пуловери.

Празни или почти празни.

Достатъчно празни.

Той изтича в банята. Нямаше я четката ѝ за зъби, гребените ѝ. Чакай, чакай, помисли...

Тя ражда, каза си той. Може би се е опитала да му се обади и не е имала време. Отишла е в болницата. Това е.

Но клетъчният му телефон беше с него през целия ден. Щеше да получи обаждането. Но...

Той провери в дрешника във фойето. Малкият куфар го нямаше. Онзи, който бяха приготвили за раждането. Добре, каза си той. Тя ражда. Ще се обади в болницата и ще отиде.

Ала нещо друго го притесни — големият куфар също липсваше.

Измъкна клетъчния си телефон и се обади в болницата „Сейнт Мери“, за да види дали е постъпила. Не. Не желаше да повярва каквото и да е друго, затова реши, че тя трябва да ражда някъде. Позвъни в другите болници — „Шрайнър“, Медицинския център на университетската болница.

Върна се при телефона в кухнята и натисна бутона за повторно набиране на последния номер. Отново се обади Айрин Карера, но току-що бе говорил с нея и тя не знаеше нищо. Ако родилните болки на Кристина бяха започнали и тя не бе могла да се обади на Марк, със сигурност щеше да звъне на майка си. Той затвори, без да каже нищо.

Беше го напуснала.

На листчето имаше записан с почерка на Кристина телефонен номер. Може да му подсказе нещо, откъде да започне да търси. Той набра номера и изслуша записаното съобщение.

Фаръл.

Добре, каза си той. Хубаво. Просто помисли. Тръгнала си е, но едва ли е било отдавна и едва ли е отишла далеч. Не беше казала на майка си, значи бе наблизно.

Може би искаше да му се обади, да му даде възможност да я придума да се върне.

Нямаше да го направи.

Ще трябва да я намери и да я върне обратно. Тя носеше неговото бебе, по дяволите. Дори и да не го искаше, то беше негово. А жените не си тръгват просто така от Марк Духър. Нямаше да позволи това да се случи.

Значи е намерила телефона на Фаръл, но не му се е обадила.

Опитваше се да се осъзнае. Последно се беше обаждала на майка си и тя нищо не знаеше. Какво ставаше? И къде се вписваше тук Фаръл?

Ако не раждаше — нямаше защо да се заблуждава — това означаваше, че поне е потърсила телефона на Фаръл. Искаше да се предпази. От него.

Отново набра номера на Фаръл. Когато се включи телефонният секретар, той спокойно заговори:

— Уес, говори старият ти приятел Марк Духър. Обади ми се веднага, след като чуеш това съобщение. Много е важно, за Кристина. Ако тя ражда и ти знаеш, би ли ми казал? Ужасно се притеснявам.

С пресилена грижа затвори и застана неподвижен на стола.

Фаръл, този непрокопсан клюкар. Не се ли научи вече — крайно време беше — да не тръгва против Марк Духър? Ако се стигнеше до сблъсък, Марк щеше да го унищожи. Винаги го бе правил, винаги щеше да го прави.

Кристина не беше излъгала Фаръл и Глицки — не знаеше какво да прави. Сигурна беше само, че трябва да се махне от Марк. Да предпази бебето.

Щеше да се настани близо до лекаря си, Джес Ямаги. Щеше да е спокойна, ако той изроди бебето. Само в това беше сигурна.

Нае стая в мотел на Деветнайсетото авеню, близо до парка „Голдън Гейт“ и недалече от болницата. Беше я обзела изтощителна яснота. Бе

в твърде напреднала бременност, за да стигне до родителите си, изобщо да пътува. Заради стреса имаше контракции през целия ден.

Мисълта, че трябва да се срещне с родителите си след поредния провал, беше по-лоша от самия провал. В края на краищата трябваше да им каже, в началото по-леко, за да им даде време да свикнат, но щеше да бъде ужасно. Трябваше да го направи, но по-късно.

Разбра, че не носи със себе си важни телефонни номера. Този на Дънкан и Фаръл го нямаше в указателя. Обади се на „Информация“ за номера на Фаръл и му остави съобщение. Центърът също не работеше нощем. На телефонния секретар там не остави нищо.

Контракциите бяха нередовни, но продължаваха. Легна в леглото, включи телевизора и се уви в завивките.

Фаръл намери Глицки в кабинета му към края на деня и му каза, че си е спомнил нещо, което Ейб не знае. Не било в досието на Транг, но можело да се окаже важно. За Джим Флеърти.

Откакто стана лейтенант, Глицки разбра, че не е хубаво да пренебрегва установените канали и йерархии. Всичко трябваше да бъде правдоподобно. Ако Ейб се обади в областната прокуратура като завеждащ отдел „Убийства“ и поискаше среща, оттам трябваше да са сигурни, че няма да ги занимава с глупости.

Първия човек, с когото Глицки обсъди получената от Фаръл информация, беше Дан Ригби, шефът на полицията. Ригби му каза, че ако от прокуратурата дадат картбланш, той може да придвижи нещата. Иначе е губене на време. С позволението на Ригби, Глицки се обади в прокуратурата.

Ето защо, след като вечеря набързо с Рита и момчетата, Ейб се върна в центъра. Той и Пол Тию влязоха в кабинета на новия областен прокурор Алън Рестън. (Крис Лок, който беше областен прокурор по време на делото Духър, бе умрял — застрелян в расовите бунтове, които разтърсиха града миналото лято.)

Глицки се възхищаваше от Рестън. Той беше афроамериканец на трийсет и няколко години. Също толкова политичен, колкото и Лок, но за разлика от него, досега вече бе прибрал зад решетките няколко известни престъпника.

Лицето на Рестън приличаше на изваяно от черен мрамор, гладко и без никакви бръчки, къдравата му коса бе ниско подстригана. Само по вратовръзката му имаше повече цветове, отколкото в целия гардероб на Глицки, а костюмът му струваше повече от седмичната надница на Ейб. Но беше професионалист и по тази причина Глицки бе готов да му прости хубавите дрехи.

Всички се здрависаха. Естествено, Рестън си спомни Пол Тию по име и покани двамата полицаи да седнат пред бюрото му. Отпусна се на своето място и не губи повече време в любезности. Беше солиден като праисторическа скала.

— С какво разполагате?

— Какво знаете за Марк Духър?

Рестън не беше в града по време на процеса, така че спомените му бяха бегли. Глицки му изреди фактите. Той кръстоса ръце на бюрото и се заслуша внимателно, дори спря да си върти палците. Когато Ейб свърши, Рестън изчака десет секунди, за да е сигурен, че това е краят, и след това се обади:

— И смисълът е?

Пол Тию се намеси:

— Никога не сме го съдили за Транг, господине. Лок ни свали от случая и Томасино забрани всякакво споменаване на разследването по време на процеса.

Рестън изглеждаше объркан.

— Кой е Транг?

— Пол — спря Глицки колегата си. — Смисълът е, Алън, че този човек е сериен убиец и се страхувам, че ще го направи пак.

Рестън запази спокойствие.

— Ами, нормалната процедура е да изчакаме да направи точно това и след това да съберем уликите, които любезно ще ни остави.

— Да, господине, няма съмнение, че така се прави.

Рестън разпери ръце:

— И?

— И това ни връща на Виктор Транг. — Глицки се обърна към Тию. — Хайде, Пол, давай.

Все едно да свалиш нашияника на териер. За по-малко от пет минути Тию разказа цялата история за смъртта на Виктор Транг — предложеното споразумение относно подадената жалба срещу Архиепископията, бележките в компютъра, майката, приятелката, Духър, вьетнамската връзка, байонетът, изтриването на кръвта, клетъчният телефон...

Глицки отново се намеси. В бързината Пол можеше да даде много информация, но имаше опасност тя да се окаже прекалена, а и погледът на Рестън започваше да блуждае.

— Имаме дело с косвени доказателства, но те бяха достатъчни. И тогава Лок ни изтегли.

— Защо?

— Мисля, че е направил услуга на Архиепископията.

Рестън се намръщи.

— Казвате, че Крис Лок е спрял разследване на убийство? Това е много силно обвинение, Ейб, особено срещу някой, който не може да се защити.

Глицки очакваше този отговор и сви рамене.

— Лок казал на Ригби — шефа на полицията — че няма да възбужда дело с косвени улики срещу Духър. Искал конкретни доказателства — байонета, един или двама свидетели, тъкани, петна и така нататък.

На Рестън това му говореше нещо.

— Искал е да победи, ако се стигне до процес. В това няма нищо лошо.

— Разбирам. Получихме заповед за обиск, разпердушнихме мястото и нищо не намерихме.

Рестън поклати глава.

— Страхувам се, че не виждам накъде биете. Имате ли нови доказателства?

Тию не можеше да се сдържи, седеше на крайчеца на стола си.

— Архиепископът, Флеърти.

— Какво за него?

Глицки се намеси:

— Той е убедил Лок да спре разследването. Уговорил е Лок да не допуска убийството на Транг в процеса на Духър. Говорих със стария адвокат на Духър — Уес Фаръл — вчера...

— Защитникът му?

— Фаръл е добро момче. Той и Духър вече не се разбират. Та Фаръл ни каза, че Флеърти се отказал да се яви пред съда и да свидетелства за характера на Духър. Открил е нещо.

— Мислите, че...

— Можем да разберем. И сам бих го попитал, но Флеърти не си пада много по мене. След процеса е скъсал всякакви връзки с фирмата на Духър. А би трябвало най-много да се радва, когато той се отърва. Вместо това го отряза.

— Слушам ви.

— Попитай Флеърти.

— Какво да го питам?

— Защо вече не си играе с Духър.

— И?

— И тогава ще знаем нещо. Ще имаме нова улика. Ще се опитаме да направим дело. Донесли сме документите — можеш да ги прегледаш. Един Чаз Браун...

Рестън вдигна ръка.

— Съгласен съм.

— Чудесно. Междувременно ще продължаваме да търсим. Най-вече ще сложим Духър под ключ. Може и да спасим нечий живот.

— Чий?

— Не знам. Например на новата му съпруга. Мисля, че тя ще го напусне и от това ще му падне пердето.

— Не ни е работата да спасяваме хора, Ейб.

— Не съм казвал такова нещо, Алън. Но няма ли да е прекрасно?

— Искаш да го спипаш, нали? Наточил си се на Духър?

Но на Глицки не му беше за пръв път. Знаеше къде са подводните камъни.

— Виждам начин да приберем на топло по законен начин един опасен човек. Да приключим едно отписано дело. Това е Духър. Нищо лично няма.

Рестън се замисли.

— Добър отговор. — Подтекстът беше, че не му вярва. Но кимна. — Добре. Ще се обадя на Флеърти и ще видя какво ще ми каже.

Не отне никакво време.

Глицки и Тию обсъждаха предимствата на ареста без заповед — да пипнеш заподозрения без официално подписан документ — и почти бяха решили, че в случая на Духър това нямаше да е добра идея. Духър се държеше така, все едно правосъдието не съществуваше. Не беше извършил нови престъпления, за които да бяха разбрали. Ако Тию и Глицки отидеха да го арестуват само заради подозренията си, щеше да ги обвини в неправилен арест, тормоз, полицейска бруталност.

Телефонът на бюрото звънна.

— Глицки.

Затвори и съобщи на Тию, че обаждането е било от прокуратурата.

— Флеърти казал на Рестън, че *лично* той не знае господин Духър да е извършвал престъпление. Наблегнал на „лично“. Ако имало доказателства, че е извършил подобно нещо, трябвало да се заемем с това. Дословно.

Тию се усмихна широко.

— Какво ще кажеш? Хайде да го направим.

Наближаваше десет и двацет и Сам си почиваше. От все сърце се наслаждаваше на политическата философия на Ал Франкън и се смееше на всеки две минути.

Барт спеше под масата, а на един стол до нея Уес четеше делото на Транг — не можеше да не изскочи нещо.

На вратата се позвъни, Барт вдигна глава и изляя. Уес погледна въпросително Сам.

— По това време?

— Не ни трябва никой — отвърна тя.

— Знам.

Той затвори папката и се изправи. Прекоси дневната и закачливо я настъпи, докато минаваше покрай Сам. Стигна до стълбите и включи външната лампа.

Половината от вратата им беше от матирано стъкло и зад нея се очертаваше мъжки силует, Фаръл се спря, изпълнен с лошо предчувствие и попита:

— Кой е?

— Марк Духър.

Той отвори леко вратата. Устата му пресъхна, когато го видя.

Проклетите нерви. Сърцето му биеше до пръсване.

— Какво искаш?

— И по-добре си ме посрещал, Уес. Няма ли да ме попиташ как съм, да ми кажеш, че отдавна не си ме виждал? — Фаръл не отговори и Духър мина по същество: — Опитвам се да намеря жена си. Тук ли е?

— Няма я. Защо да е тук?

— Днес ти се е обадила. — Това не беше въпрос. — Видял си я. Мисля, че знаеш къде е.

— Нямам представа къде е.

Очите на Духър се вледениха.

— Мисля, че е тук.

Уес чу гласа на Сам от стълбите.

— Кой е, Уес?

Духър присви очи. Опита се да погледне нагоре.

— Най-накрая закова нещо, а, Фаръл? Хубава ли е?

— Изчезвай, Марк. Нямам представа къде е Кристина. Не знаех, че те е напуснала, макар че, честно казано, не я виня. Днес чу някои неща за Виктор Транг. Май че се разстрои. — Той се обърна към Сам.
— Марк Духър е.

— Значи си говорил с нея.

По дяволите. Уес трябваше да престане да се изпуска така. Не биваше да забравя с кого говори.

— Откъде знаеш къде живея?

Съжалителна усмивка.

— От „Паркърс“.

Господи. Уес наистина се излагаше. Когато от „Паркърс“ — адвокатския указател — му бяха изпратили годишния формуляр за евентуални промени в данните, той бе попълнил адреса на Буена Виста. Още не беше отворил новия си офис, а не искаше да губи бизнеса си. Глупаво.

Сам сложи ръка на гърба му. Не беше я чул кога е слязла по стълбите.

Духър продължаваше с въпросите.

— И какво каза Кристина? За какво говорихте?

— За соеви храни, Марк. За свински крачета. За някои известни убийци, които познаваме.

Духър сложи ръка на вратата.

— Винаги си бил голяма смешка, Уес. — Той притисна длан към матираното стъкло. — Къде е тя? — Удар по стъклото. — Къде е тя, да ти го...

Изведнъж Сам затръшна вратата и дръпна резето.

— Изчезвай оттук! — изкрещя тя през стъклото.

Барт се разляя, Уес се наведе, потупа го, хвана го за нашийника и се опита да го успокои. Когато отново вдигна поглед, сянката беше изчезнала. Той се отпусна до стената. Сам се бе облегнала на отсрещната.

— Съжалявам — каза тя. — Просто не исках да...

— Няма нищо. Той си тръгна. Добре направи.

Сам се приближи до него и Уес я прегърна.

— Какво искаше?

— Кристина го е напуснала. Мислеше, че знам къде е.

— Не искам да идва тук.

— Нито пък аз.

Прегърнати, започнаха да изкачват стълбите.

— Не се притеснявай — успокой я Уес. — Просто търси жена си.

— Притеснявам се. Не беше необходимо да идва дотук. Можеше да ти се обади утре в офиса.

Уес се замисли.

— Нищо няма да ми направи. За него не съм опасен.

— Това беше заплаха. Да идва тук. Заплашва те.

— За какво да го прави?

— Защото си уговорил Кристина да го напусне.

— Не съм правил нищо такова. Тя сама го е напуснала.

— Сама го е напуснала, след като е говорила с теб. Има разлика.

Уес поклати глава.

— Няма начин.

Сам го погледна.

— Обещай ми едно нещо. Само си мислел, че го познаваш. Не забравяй това, моля те. Не го забравяй.

Той я целуна.

— Добре.

„Рейвънууд“ на тъмно.

Глицки беше изключил фаровете, но бе оставил мотора да работи, както и парното. В ръцете си държеше голяма картонена чаша, в която преди време имаше топъл чай. Беше отворил прозореца от своята страна на около сантиметър.

От другата страна на улицата къщата на Духър ту се показваше, ту изчезваше в мъглата. Преди петнайсет минути Глицки почука на входната врата и се върна да чака в колата.

Мислеше си за Флеърти, съжаляваше, че преди се бе държал толкова агресивно с него. Но тогава Ейб бе удавен от мъка по Фло, по целия си живот. Готов да избухне пред който и да е, дори пред хора,

които могат да му помогнат. Отчуждаваше всички от себе си. Това не му помагаше.

Лекусът спря на алеята. Глицки излезе от колата си и стигна до входната врата горе-долу по същото време, когато в задната част на къщата светна лампа. Той натисна звънеца, разнесоха се осемте тона от началото на един от църковните псалми.

Още една лампа светна вътре, след това и отгоре на верандата. Когато Духър отвори вратата, Глицки я подпря с крак.

— Мислех, че ще ти е интересно да знаеш, че отваряме случая с убийството на Транг. Искан да ти дам възможност да си признаеш сега, да ни спестиш сума ти време и проблеми.

— Я си намери някое друго хоби, ченге такова! — Духър се опита да затвори вратата, но не успя.

Глицки продължи:

— Изкара един процес. Знаеш какво стана с живота ти. Да не искаш това да се повтори? Бас ловя, че този път и под гаранция няма да те пуснат. Просто имам предчувствие.

— Какво правиш тук, по дяволите?

— Само ти казвам.

— Заповед имаш ли? Ако нямаш заповед, сержант, изчезвай от къщата ми.

Глицки дръпна крака си.

— Значи не искаш да си признаеш, но правиш грешка.

Отвратен, Духър затвори вратата и изключи лампата пред прага. Глицки реши, че достатъчно се е забавлявал за тази вечер и се обърна да си ходи. Почти беше прекосил верандата, когато лампата отново светна. Той чу отварянето на вратата, заповедническият глас:

— Глицки!

Посегна под шлифера си за пистолета — човек никога не знае — и се обърна. Духър беше излязъл на верандата.

— Ти ли занесе случая на Транг на Фаръл?

— Толкова любезно ме помоли, че не можах да му откажа.

— И си видял жена ми?

— Виж какво, Марк. В моята работа обикновено аз задавам въпросите. Ако ще ми говориш за Виктор Транг, цяла нощ ще те слушам. Но за жена ти нямам какво да кажа.

— Видял си я при Фаръл. Знаеш ли къде е сега?

— Още един въпрос за жена ти — започна да цъка Глицки. — А аз бях решил, че си ме разбрал. — Той сви рамене. — Не че не ми е приятно, но наистина трябва да тръгвам. Нямам заповед и ми наредиха да не влизам. Освен ако не искаш да ме поканиш?

Духър като че ли се забавляваше.

— Почти толкова си смешен, колкото моя приятел Уес, знаеш ли? А аз се възхищавам на това качество. Наистина. Но не можеш да ме пипнеш. Вече би трябвало да си го разбрал. Май просто не си способен да си вършиш работата, а? Макар че като си черен, това не е голям проблем. Не искат от тебе да си съвършен, нали? Вършиш ли нещо изобщо?

— Понякога. — Белегът на Глицки беше толкова стегнат, че го чувстваше. — Може и да се изненадаш.

— Е, значи правиш каквото можеш. Даваш всичко от себе си. Това ли направи с Шийла? Не. Едва ли беше в най-добра форма тогава. — Духър направи няколко крачки към него и на свой ред започна да цъка. — Ох, вярно. Тогава жена ти умря, нали? Сигурно ти е било трудно. Значи затова не можа нищо да ми направиш, защото всичко, което вършеше... — Гласът му стана дрезгав, остър. — ... бе пълна загуба на време. Беше тъжен, нали? Това трябва да е било. Затова беше толкова некомпетентен. Виждаш ли? Ако потърсиш достатъчно добре, причина винаги има. Чудя се какво ли ще е станало, когато и този път се издъниш.

— Ще е забавно да разберем. — Глицки нямаше да се хване на въдицата. Зарадва се, че за пръв път видя истинския Духър. Обърна се, след това спря и отново го погледна. — А, щях да забравя, късмет в търсенето на жена ти. Чудя се защо те е изоставила. Май не си се *представял* много добре.

Духър не можеше да заспи.

Не преставаше да мисли за Фаръл.

Един мъж имаше стойност, когато налагаше волята си на света, в който живееше. Да печелиш. Големи рискове, големи награди. А той беше Алфа мъж. Беше спечелил. Бе победил Глицки, Фаръл, цялата система. И получи жената, която искаше. Първокачествената женска. А

сега да се чувства виновен? Хайде, моля ви! Тези ги разправяйте на овците.

Продължаваше да мисли за Фаръл. Този лигльо, който бе надъхал Кристина с нещастните си приказки. Беше направил голямо нещо от вината на Марк, накарал я бе да го напусне, беше унищожил трофея на Марк.

Той се разхождаше гол из голямата къща — библиотеката, кухнята, дневната, където изчука жената на Уес.

Чудеше се дали той знае. Трябва да му каже.

Навън беше студено. Но на него му харесваше да се разхожда гол в полунощ по алеята си. Беше недосегаем — можеше да прави каквото си поиска.

Влезе в гаража. Неговият М-16 беше мушнат на лавицата, високо над работната му маса. Духър го свали, разви кърпата, дръпна затвора, погледна цевта. В главата му се оформяше идея.

Не, не можеше да използва оръжие, за което щяха да установят, че е негово. Остави пушката и взе един лост, премери тежестта му в дланта си.

В леглото часове наред го разкъсваха съмнения. Съмнения за това кой беше той. Съмнения, че се е докарал дотук, защото е искал твърде много, лъжи, похот, убийства, всички смъртни грехове. И сега това — светът му се разпадаше, Кристина го напускаше — беше наказанието.

Може би го заслужаваше.

— *Майната му!*

Разтърси го тремор. Почувства, че в него някаква пружина се разви и с оглушителен трясък стовари лоста върху масата, чупеше дървото, разпръсваше дребните предмети, навсякъде хвърчаха стъкла.

Фаръл стоеше зад всичко това. Всичко вече трябваше да е свършило, а той пак бе намесил Глицки. По някакъв начин беше накарал Кристина да си тръгне.

Праведният кучи син. Фаръл, който никога в нищо не бе успявал, който вярваше в правилата и в човешката доброта, просто едно недоносено куче в света на *истинските* хора. Как смее той да съди Марк?

Но беше ясно — Фаръл нямаше да миряса, докато не смъкнеше Духър до своето ниво.

Трябваше му един урок, който да му покаже къде му е мястото, кой създава правилата.

Духър нямаше да остави това така. Щеше в скоро време да се погрижи, да оправи света.

И да си прибере това, което му принадлежи.

Даян Прайс работеше в Центъра във вторник вечер и в събота сутрин. В девет без петнайсет телефонът звънна и тя го вдигна.

— Търся номера на Саманта Дънкан.

— Съжалявам — отвърна Даян. — Не мога да ви дам номера ѝ, но мога да ѝ се обадя и да ѝ предам да ви се обади.

Притеснена въздишка.

— Просто половината нощ съм будна и започвам... Добре, няма значение. Ще е хубаво, ако помолите Саманта да ми се обади. — Жената даде номера на мотела и стаята.

— И кого да търси Саманта?

Дълго колебание.

— Кристина Карера.

— Вие сте съпругата на Марк Духър? — попита Даян.

— Точно така. — Очевидно Кристина нямаше представа с кого говори, коя е Даян. Тя се зачуди какво да ѝ каже, след това реши да си мълчи. Какъв беше смисълът?

— Ох... — Жената изстена протяжно и след това задиша тежко.

— Добре ли сте?

Дишането се забави. Гласът отново беше същият.

— Мисля, че болките ми започват. Бихте ли се обадили на Сам?

— Веднага.

Айрин Карера излезе на площадката пред басейна, където Бил плуваше сутрин. Наблюдаваше как без никакво усилие тялото му се плъзга в синята вода. После погледът ѝ се насочи към Оджай — към сигурността, реда.

Бил стигна до края на басейна, извъртя се и отново заплува към дълбокото. Тя се отпусна на един от шезлонгите. Щеше да го остави да свърши гимнастиката си, още няколко спокойни момента преди да го притесни.

Дъщеря им отново беше загазила. Айрин току-що бе говорила с Марк по телефона. Беше ѝ казал, че не бил съвсем честен снощи. Кристина не си била вкъщи. Всъщност изобщо не се била прибираща.

Тя се взираше в спокойствието на долината.

— Защо гледаш така?

Не бе забелязала кога Бил е свършил. Той вървеше към нея, надянал обичайната си спокойна усмивка и се бършеше с кърпата. Нямаше как да премълчи. Трябваше да му каже.

Съпругът ѝ се отпусна на другия стол сякаш беше кукла, на която са отрязали конците. Айрин продължи:

— Марк каза, че му се обадила снощи. Съобщила му, че имала нужда от време да размисли, но не казала къде е. Крие се.

Бил въздъхна дълбоко, загледан в празното място между двата стола.

— Всеки ден може да роди бебето му и се крие?

Айрин кимна.

— Според Марк се държала странно през последните няколко седмици — нервна, плачела, виждала призраци навсякъде...

— Обади се да ни пита какво да прави според нас. Звучеше ужасно. Бил, защо не ни се е обадила?

Той едва имаше сили да говори. Ще отиде да я намери. По някакъв начин. Да помогне на Марк, ако трябва, въпреки че никога не го беше харесвал.

— Не знам, мила.

— Но нали вървеше толкова добре? Нали тя...?

Бил я прекъсна, клатейки глава.

— Не е искала да разберем. Не е искала да ни разочарова.

— Значи няма да ни се обади?

— Ще се обади. — Но по лицето му личеше, че не си вярва.

— Бил? — Айрин се изправи, приближи се до него и го прегърна. — Знам какво си мислиш, но не бива да изключваме Марк.

Той не отговори.

— Марк ѝ е съпруг. Още ѝ вярва — усетих го по гласа му. Ако я чуем, трябва да ѝ кажем. Не можеш да си тръгнеш така. Не можеш винаги да си тръгваш.

— Не знаем всичко, Айрин. Може би Марк я е накарал...

Но тя се отдръпна и в очите ѝ блесна огън.

— Не! Винаги това ѝ е било извинението...

— С Брайън не беше извинение, Айрин. Копелето се ожени за друга и я заряза бременна. Това не е *извинение*.

— Добре, ами Джо Ейвъри? Ами другите?

— Може би не са били достатъчно добри за нея.

Айрин го изгледа вбесена.

— Говориш като истински баща, Бил.

— Какво искаш да кажеш? Аз наистина съм ѝ баща.

— И всеки път, като напусне някой мъж, винаги всичко е наред, защото не са достатъчно добри за нея. И всеки път това разбиваше сърцето ѝ, но всичко беше наред. Тя все още е малкото момиченце на татко.

— Айрин...

— Не, чуй ме. Почти на трийсет години е. Избра си добър мъж, убедена съм. Добър мъж.

— Не съм сигурен.

— Бил, сигурен си.

— Тогава защо го е напуснала?

— Не знам. Но *той* ни се обади. Той не я бие. Тя лоша дума не е казала за него. Не знае какво да прави, затова звъни на нас. Това не ти ли говори нещо? Не е ли добър знак? — Той не искаше да я слуша, но тя продължи: — Бил, тя се *омъжи* за него. Време е да разбере, че животът ѝ е там, с мъжа ѝ. Не с нас. Обичаме я, но не може непрекъснато да се връща при нас. Така никога няма да порасне. Да има свой живот.

Те се гледаха един друг. Във въздуха над тях сини сойки се бореха за надмощие. В един от каньоните отекна воят на койот.

Предполагаха, че винаги правиш грешки и така ще те хванат.

Духър трябваше да си признае, че и той бе грешил.

Честно казано, при Нгуен всичко мина гладко.

Но с Транг имаше някои малки пропуски. Онази работа с клетъчния телефон, откъде да знае за това? Но пък с Транг бяха стигнали само до разследване.

С Шийла го докараха до процес, значи обективно погледнато се беше подхлъзнал. Бе принуден да побърза, след като Ейвъри отиде в

Лос Анджелис. Ако не го направеше, рискуваше да загуби Кристина. Някой друг можеше да се яви и да я разсее и щеше да изгуби преднината си. Затова трябваше да действа веднага.

Но си пролича, че нямаше план.

Ножовете бяха единия проблем, макар че той обичаше ножове, защото можеше да ги контролира. Слагаш го където трябва, задържащ, усещаш как животът изтича и знаещ, когато си привършил.

Ала ножовете бяха проблем. Много мръсна работа. Трябваше да хвърли байонета от „Голдън Гейт“.

Мислеше, че е разрешил проблема с кухненския нож — кръвта, ръкавицата, инсценирания грабеж. Но едва му се размина.

Беше научил доста от този процес. Имаше телефонни улики, писмени улики, най-различни други улики, свидетели и полицията следеше всичко.

Затова този път от самото начало нямаше да оставя следи.

Глицки щеше да разбере. Не можеше иначе. Но нищо нямаше да може да направи.

Нямаше да оставя съобщения на телефонни секретари. Цялата събота сутрин никой не отговаряше при Уес и Сам и той затвори веднага, след като секретарят се включи.

Щом взе решението снощи, сънят веднага дойде. Нерешителността проваляше низшите. Беше настроил телесния си часовник за около девет и се обади на родителите й в Оджай. Ако искаше да намери жена си, щеше да има нужда от Айрин.

Сам не отговаряше, затова Даян се обади на Кристина в мотела и я попита с какво може да помогне.

— През колко време са контракциите? — попита тя.

— Не са близки. През седем минути. Предупредиха ни на курсовете. Няма да ме приемат, докато не са през две или три минути. Има още време.

— Защо сте в мотел? — попита Даян.

— Дълга история.

— Има ли някой с вас?

— Не.

— Мога да дойда.

— Защо ще го правите?

— Вие също сте били доброволка тук, нали? Трябва да се поддържаме. — Даян се замисли дали да не каже нещо за другото, което ги свързваше, но реши, че това ще навреди, вместо да помогне. Отново чу тежкото ѝ дишане. Когато Кристина се успокои, Даян заговори: — Родила съм две деца, Кристина. Мога да ви правя компания. Да си говорим. Не е хубаво да сте сама. Как ще отидете в болницата?

— Не зная.

— След десет минути съм при вас.

Кристина отвори вратата на мотелската стая. Жената беше облечена подходящо — тежко палто, огромна кожена чанта, ски шапка, нахлузена върху гъстата ѝ сивееща коса. Но се усмихна топло, от нея се излъчваше увереност, която я успокои.

Излъчваше и нещо познато.

— Познавам ли ви? Откъде знаете, че съм жена на Марк Духър?

Усмивката не изчезна. Очите ѝ като че ли знаеха всичко. Не пристъпи напред, сякаш нямаше нищо против да стои на студа, докато не разчистят този въпрос, докато Кристина не я приеме. След като разбере, може и да не поиска да е с нея. И това ще е разбираемо.

— Сам каза, че сте умна. — Даян протегна ръка. — Аз съм Даян Прайс. Радвам се да се запозная с вас най-накрая.

В един без петнайсет Уес вдигна слушалката на второто позвъняване и чу гласа на Марк Духър.

— Ще започна с извинение.

Той не отговори. Духър продължи:

— Бях изперкал. Не трябваше да идвам до вас, да се майтапя с приятелката ти. — Той замълча. — Виж, Уес, Кристина ме изостави. Откачих. Съжалявам.

— Добре, съжаляваш. Радвам се, че си поговорихме.

Фаръл затвори.

— Отново беше нашият приятел Духър — обърна се той към Сам. — Каза, че съжалява. Отговорих му, че се радвам за него.

Тя се напрегна, но не го показва.

— Не е вярно. Каза, че се радваш, че си поговорил с него.

— Така беше — съгласи се Фаръл. — Подробно и откровено обсъдихме нещата.

Телефонът отново звънна.

— Не вдигай — предупреди го Сам.

Но той вече го беше направил.

— Уес, моля те, не затваряй. Там ли си?

— Тук съм. Какво искаш?

Сам отново му казваше да затвори.

— Трябва да говоря с теб.

— Днес имаш късмет. Ето, говориш.

— Не. Ти и аз. Насаме.

Гласът на Фаръл беше безизразен.

— Ще разкарам всички, които подслушват разговора на другите апарати. Ето, сега сме само ние двамата. Можем да говорим така, а можеш и да затвориш. Ти решаваш.

Духър замълча. Накрая въздъхна.

— Аз не... — Започна отново. — Трябва да ми помогнеш. Като адвокат. Може да се наложи да говоря с полицията. — Пак мълчание,

за да може Уес да се замисли. — Не искам да казвам нищо конкретно по телефона. Разбираш го.

— Искаш да се предадеш ли? Това ли ми казваш?

— Вече не вярвам на телефоните, Уес. Можеш да измислиш нещо. Не искам нищо повече да кажа. Трябва да те видя, затова се обаждам. Трябва да ми помогнеш. Вече не мога да живея така.

„Малката детелина“, барът, в който се бяха запознали Уес и Сам.

Мъглата закриваше почти всичко зад изписаните прозорци — по отсрещната страна на „Линкълн“ кипарисите приличаха на призрочни сенки от друг свят.

Сам седеше срещу Уес и държеше двете му ръце. Нито един от тях не беше докоснал ирландското си кафе.

Тази сутрин се бяха увидели хубаво и бяха отишли на аеробна тренировка — „силова разходка“ от къщата им до плажа и обратно. Ежегодното състезание — 12 километра от сградата „Фери“ до плажа „Оушън“ — беше след две седмици и Сам участваше всяка година. Уес нямаше никакво желание да се раздели с живота си, пресован между деветдесет и осем хиляди откачени бегачи, маратонци, голи манияци, травестити и всякакви спортни откачалки, но нямаше нищо против да се подготви.

Не говореха за състезанието.

— Уес, моля те, не го прави.

— Той ще се предаде, Сам. Исква да договорим как да стане.

— За какво да се предаде?

— Не знам. За Транг може би.

— Нямам му доверие.

Но явно част от Уес още му вярваше.

— Учудвам се, че му трябваше толкова време. Кристина го напусна и чак тогава се осъзна.

— Какво е осъзнал? Че е лошо да убиеш жена си? На много хора това веднага им става ясно.

— Казва, че има нужда да си поговори.

— Наистина ли вярваш, че ще си признае, че е убил някого? Че ще отиде в затвора?

— Да живееш с тази вина сигурно си е по-лошо от затвор.

— Хубаво клише, Уес, но не съм убедена. Може би не важи за него.

— За всички важи. В края на краищата всички го осъзнават.

— Уес, чуй ме. Хората живеят с вината си. Знаеш го. Цял живот защитавах престъпници... На хората не им пука за вината. Страх ги е да не ги хванат.

— Марк не е като повечето хора. Има съвест.

— Няма.

Фаръл поклати глава.

— Не го познаваш.

— Напротив. Той е убиец.

— Не го чу по телефона. Има нужда от помощ. Трябва да му помогна.

— Нека някой друг му помогне. Обади се на някой от приятелите ти адвокати. На Глицки се обади, той ще му помогне.

Фаръл не можа да сдържи усмивката си, въпреки че моментът не беше много подходящ. Той стисна ръцете й.

— Сам, ако има нужда от мен, как мога да не му помогна? Какъв човек ще бъда тогава?

— Жив.

Той отново поклати глава и завъртя очи.

— Моля те.

— Както искаш, Уес. Убил е трима души. Защо да не убие и теб?

— Защо ще ме убива? Това е по-добър въпрос. — Фаръл отдръпна ръце и погледна часовника си. — Казах му, че ще съм там към три. Трябва да тръгвам.

— Моля те, недей. Заради мен.

Той заобиколи масата, прегърна я през раменете и я притегли към себе си.

— Сам, не ме моли за това. Не искам да се изправяме един срещу друг. Познавам го цял живот, сега той моли за помощ единствения човек, на който има доверие, опитва се да се спаси. Няма за какво да се притесняваш. Обичам те. След няколко часа ще се прибера. Ако ми се наложи да закъснея, ще ти се обадя. Два часа максимум. До четири и половина.

Той силно я притисна, но Сам се отдръпна.

— Не. Не! — Тя се изправи и събори масата.

Фаръл я наблюдаваше как почти изтича от бара. Не се обърна да го погледне.

Когато се прибра, се наплака на воля. Ето защо беше избягала — проклета да е, ако позволи на сълзите ѝ да оправят нещата, да го убедят да остане, въпреки че част от нея искаше точно това.

В кухнята избърса очите си с книжна салфетка и забеляза, че на секретаря ѝ свети лампичката за съобщенията. Натисна копчето и чу Даян Прайс да казва, че е говорила с Кристина Карера. Започнала да ражда.

Тъй като Сам не била вкъщи, а Тери щяла да я замества в Центъра, Даян отивала да помогне на Кристина, може би да я закара в болницата. Щяла да се обади, когато имала още информация.

Сам ядно се взря в машината.

— Къде е тя, Даян? Къде е?

Но не получи отговор нито от машината, нито от Тери, когато ѝ се обади в Центъра.

Пол Тию се намиреше в малко вътрешно помещение без прозорци в Съдебната палата, където бе прекарал по-голямата част от сутринта пред компютъра, надявайки се да открие някаква неизвестна досега информация за Виктор Транг или Чаз Браун или за някой, който ги беше познавал. Всъщност не знаеше какво търси, но това бе нещо, което не бяха проверили и човек никога не знаеше за храстите и зайците.

Но засега — почти три часа — нищо.

Реши да си почине малко, изключи програмата и екранът потъмня. Доколкото знаеше, той беше единствения човек, който се изключваше от сървъра, когато свършваше работа, и се гордееше с това. Заплете пръсти зад главата си и се протегна назад.

Синхронът беше невероятен.

Почти в същата минута Ейб Глицки почука на вратата и дръпна един стол.

— Нашият план няма да проработи.

Глицки го измисли, сподели го снощи с Тию, след като се бе върнал от Духър. На Пол му хареса.

Бяха уллучили човека. Фаръл беше истински съюзник. Можеше да възстанови контакт с Духър и да си сложи подслушващо устройство или ако това не стане, просто да се опита да го провокира, както Глицки беше направил. Фаръл щеше да го накара да направи нещо уличаващо. Фасадата бе започнала да се пропуква. Можеха да го спипат.

Но Глицки вече не мислеше така.

— Защо?

— Фаръл е адвокат на Духър. Всичко, което си кажат, е поверително.

Тию се беше сетил за това, но и за още нещо.

— Това няма да е по договор между адвокат и клиент. Ще отиде при Духър като приятел. Разговорът няма да е професионален.

Глицки му отговори да не се надява.

— Освен това, ако Фаръл го отрече, Духър ще каже, че той е бил адвокатът, а Фаръл е бил клиентът. Няма да мине през прокуратурата.

— Мразя, когато си прав, знаеш ли?

— Не те виня. И децата ми са същите. Вбесяващо е. — Глицки изведнъж беше започнал да говори човешки. — Може нещо друго да опитаме, но е малко рисковано.

— Законно ли е?

Глицки се изуми, че Тию изобщо може да си помисли такова нещо за него.

— Нека забравим приказките. Нека го накараме да направи нещо.

— Какво?

— Какви физически доказателства имахме с Транг? Дрехи, байонетът, обувки?

— Нищо.

— Точно така. И какво означава това? Кажи ми.

Тию се замисли.

— Предавам се.

— Означава, че се е отървал от тях. Намушкал го е, след което го е държал и сам се е изцапал с кръв. После е трябвало да се отърве от дрехите. Няма друг начин.

Още една лоша идея, помисли си Тию.

— Ейб, оттогава минаха две години. Всичките тези неща са изчезнали. Изгорели са, разпаднали са се.

— Не и ролексът му. Не и бижутата на Шийла.

Тию продължи да клати глава. Лейтенантът сигурно беше много уморен.

— Ти току-що го каза. Ролексът е при убийството на жена му, при грабежа. Не е свързано Транг. Не можем да го пипнем за това. А и тези неща сигурно отдавна са заложени.

— Не мисля, Пол. Доста огледахме, когато нещата бяха пресни. Не ги е продал. Отървал се е от тях.

— Значи са изчезнали, нали това казах.

— Но може би не са забравени.

Фаръл оправи масата в „Детелината“. Отиде в тоалетната и се опита да изчисти част от кафето от панталоните си. Не искаше Сам да се разстройва толкова, не искаше така да се отбранява от нея. Но и двамата бяха горещи глави.

Духър. Причината за всичките им кавги.

Отвратен, той излезе от тоалетната и седна на бара. Щеше да изпие една бира, да се отпусне и да закъснее за срещата си с Марк. Много лошо. Нека бившият му приятел поне веднъж да почака. Той си поръча „Бас“ и се опита да попие влагата по панталоните си със салфетка.

Името на бармана беше Моузес Макгуайър. Наближаваше шейсетте, имаше си нова жена и малко дете и изглеждаше решен да не мирясва никога, независимо от последствията. Беше си счупил наскоро носа за пети път — нещо, докато играл софтбоул — и освен това имаше две насинени очи и превръзка. По време на тъжния си период, както го наричаше Фаръл, той бе прекарал повече време тук с Макгуайър, отколкото в апартамента си. С Барт, който ги беше запознал.

Халбата му се плъзна по бара и барманът усмихнат се наведе над него.

— Оправихте ли се, птички влюбени?

Фаръл въздъхна.

— Бясна е.

— Разбрах. Не я виня. Те винаги излизат прави, знаеш ли? Не знам защо спорим с тях.

Фаръл отпи от бирата си.

— Знам.

Извикаха спешно Макгуайър на другия край на бара. Томи, един от редовните клиенти, току-що бе привършил четвъртата халба „Милър“ за днес и удряше празната чаша по тезгяха.

В думите на бармана имаше повече истина, отколкото Фаръл искаше да признае. Кое то, разбира се, означаваше, че в думите на Сам имаше повече истина, отколкото той бе помислил.

Марк Духър беше опасен мъж, който изучаваше плячката си. Знаеше, че Транг работи сам и ще се срещне с него сам. Знаеше, че Шийла никога не би отказала питие — дори и малко — което той би поставил в ръката ѝ. Знаеше, че Фаръл е идеалист, който вярва в човешката доброта, в изцерителното действие на признанието, в прощката. Освен това знаеше, че ще дойде, когато го повикат.

Значи Духър го викаше и Фаръл отиваше.

Духър изглеждаше изтощен, с торбички под очите и с бледа кожа под нехарактерната за него брада.

Носеше шлифер, стара филцова шапка и чифт окъсани кецове. Скърбящ съпруг.

— Кристина трябва да се обади на някого, не мислиш ли? На кого ще се обади?

— Не знам. Не на мен.

Духър излезе на верандата.

— За снощи. Не знам какво да кажа.

Фаръл махна с ръка.

— Отиваме ли някъде?

— Има нещо, което искам да ти покажа. Бас ловя, че парното ти никакво го няма.

— Така е.

— Ще вземем лексуса. Имаш ли нещо против?

— Не.

Тръгнаха по алеята, през прословутата странична врата. Фаръл остави Духър пръв да влезе в гаража. Изчака отвън, беше нервен. Вратата на гаража се отвори и Духър изкара колата на заден ход.

Фаръл седна отпред, забеляза, че Духър си е сложил шофьорските ръкавици и му хвърли един поглед. Духър слабо му се усмихна.

— *Alea jacta est*, предполагам.

Зарът е хвърлен. И двамата разбраха за какво става въпрос — думите на Юлий Цезар, когато пресича Рубикон, след което или ще управлява Рим, или ще бъде убит като заплаха за републиката. Духър казваше, че пресича границата, прави стъпката, от която няма връщане. Щеше да се предаде. Включи на скорост и тръгнаха.

Отидоха до плажа, нагоре по парка „Голдън Гейт“ и после на юг по Сънсет булевард — прав и живописен път, водещ към езерото Мерсед. Днес заради мъглата красотата липсваше, но пътят не беше

оживен и Духър караше бавно, говореше за общия им живот, играеше си с търпението на Фаръл.

Най-накрая той не издържа.

— Не съм дошъл да си говорим за доброто старо време, Марк. Каза, че искаш да ми покажеш нещо. Какво е?

Загадъчният Духър не му отговори направо.

— Искам да разбереш какво стана, Уес, само това.

— Какво искаш вече изобщо не ме интересува. Няма да мога да разбера това, което си направил. Просто няма да стане.

Духър продължаваше да кара, очите му гледаха в пътя.

— И какво съм направил?

— Уби Шийла. Може и Виктор Транг да си убил. Андре Нгуен. Как да разбера нещо подобно?

— Казал ли съм, че съм го направил?

— Майната ти, Марк. Спри, искам да сляза.

Но той не спря. Продължаваше да кара.

— Мислиш, че аз съм го направил?

— *Знам*, че поне една част от това си направил и която и да е тази част, на мен ми е достатъчно. Господи, че ти почти ми го каза след процеса.

Духър клатеше глава.

— Не си ме разбрал.

— Глупости!

Духър сви рамене и продължи спокойно:

— Да няма бръмбари по теб, Уес? Глицки ли те приготви? Затова ли се съгласи да се видим днес? Да ме натопиш?

Великият манипулатор изтощаваше Уес.

— Няма никакви бръмбари, Марк. Дойдох, защото ме извика и защото съм такъв. Аз не съм ти се обадил. Ти ми звънна. Вече не си можел да издържаш или нещо такова. Помниш ли?

Духър мълча дълго време, караше бавно през гъстата мъгла. Накрая въздъхна тежко:

— Какво трябва да направя? Какво да направя? Искам си жената.

— В гласа му имаше истинска мъка. — Искам да ми простиш.

Фаръл го помоли да спрат на една бензиностанция встрани от Слоут булевард. Той се надяваше, че е пришпорил нещата, но краят още не бе настъпил.

Каза на Духър, че трябва да отиде до тоалетната. Това не беше вярно. Наближаваше времето, когато обеща на Сам, че ще се прибере, и нямаше да успее. Не искаше тя да се безпокои.

— Знам, че казах два часа, но късно дойдох... Защото пих още една бира... Най-много още един час... Не, виж, няма никакъв проблем, той е... Сам! Той е съсипан... — Заслуша се. — И това знам. Не, ние... само един час, обещавам.

Имаше още какво да ѝ каже, но тя затвори.

Контракциите бяха на всеки четири минути. Три сантиметра разкритие.

— Три? Само три? Трябва да са повече.

Даян седеше до Кристина в една от болничните стаи в „Сейнт Мери“, държеше ръката ѝ, мокреше устните ѝ с кубчета лед. Джес Ямаги, лекарят на Кристина, проверяваше мониторите, без да обръща внимание на избухването ѝ.

— Всичко върви нормално — каза Ямаги, — но ще отнеме време. — Той я потупа по рамото и се обърна към Даян. — Вие добре ли сте?

Тя кимна.

— Оставам до края.

— Музика донесохте ли? — попита Ямаги. — Може да използвате телефона, ако искате. Това ще продължи още известно време, Кристина, така че няма да е лошо да се позабавлявате.

Започна поредната контракция и Даян ѝ помогна в дишането. Ямаги се мръщеше на мониторите.

— Какво? — попита Кристина.

— Нищо. Спад в сърдечния ритъм на бебето. Нормално е по време на контракциите. Ще го наблюдаваме.

Кристина погледна към писукащата машина.

— Искам да се обадя по телефона.

— Къде си, миличка?

— Мамо, всичко е наред. Добре съм. Родилните болки започнаха. В „Сейнт Мери“. Всичко е наред.

— Къде е Марк? С теб ли е? Тази сутрин се обади. Много е притеснен.

— Не, мамо. Марк го няма.

— Каза, че си го напуснала.

Тя нямаше сила да води този разговор сега. Въздъхна.

— Само засега, мамо. Докато премислим някои неща.

— Премислете ги заедно, Крис. Раждаш бебе, това време не можеш да го върнеш.

— Знам, но... — Толкова беше уморително да се опитваш да обясняваш. — Мамо, имай ми доверие. Всичко ще се оправи. Ще ти кажа, като се роди бебето.

— Но Марк заслужава...

— Мамо, моля те. Не му казвай. Нищо не казвай на Марк. Обещай ми.

Когато Фаръл се върна в колата, надеждите му се изпариха. Духър вече нямаше вид на уязвим, критичният момент беше преминал.

Той започна да кара на север. Още не бе признал и търпението на Фаръл свършваше. Нищо нямаше да излезе. Изведнъж той го осъзна.

До моста „Голдън Гейт“ има паркинг, който пешеходците, които искат да извървят петте километра, за да го пресекат, много обичат. В мъглата мястото изглеждаше гробовно, а така или иначе беше безлюдно в късния следобед. Неумолимият вятър нападаше вечнозелените дървета, които ограждаха паркинга от север, а под дърветата се намираще канара, висока около триста метра.

Духър паркира колата, отвори вратата и излезе. Фаръл поседя малко и също излезе. Чуха дълбоките стонове на сирените, на тази височина вятърът разтърсваше дърветата.

— Какво правим тук? — попита Фаръл.

— Ще видиш. Това е. Това исках да ти покажа. Ела, разходи се с мен. Да отидем на моста.

Фаръл направи няколко крачки, след това спря.

— Не тръгвам с теб, Марк. И тук можеш да ми кажеш.

Духър не се предаваше.

— Няма да те бутна долу, Уес. Това ли си мислиш?

— Мисля си, че бях дотук. Отивам си вкъщи.

Духър се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Мислех, че имаш нужда от мен. Дадох ти възможност. Но ти нямаш нужда от това. Искаш да ти се махна от пътя.

Духър се приближи до него, изглеждаше наранен.

— Уес, аз съм, Марк Духър. Приятели сме от деца. Лудост е да мислиш...

— Прав си. Може и така да е.

— И си мислиш, че аз... — Духър дори не можеше да го каже, толкова беше абсурдно.

— Въпреки съветите на всички, Марк, аз исках да ти помогна. Да ти бъда адвокат и дори приятел за последен път. Сега ще ти кажа. Скоро всичко ще свърши и ще имаш нужда от адвокат и това няма да съм аз. — Той се поколеба и добави: — Глицки знае къде си скрил нещата.

Лицето на Духър се изкриви. Той тръгна към Фаръл.

Беше плоско и голо парче земя — трийсет метра дълбоко и осемдесет широко — не повече от леко разширение на западното рамо на Лейк Мерсед булевард, въпреки че бе скрито от самия път от превит от вятъра кипарис.

Лексусът се приближи до мястото, където започваше урвата. Духър спря пред самия край.

Тук един източен провлак на езерото се връзваше почти до оградата. Мястото не беше достъпно от брега и затова рядко идваха рибари. Бе дълбоко, стръмният наклон продължаваше и във водата. В мъглата самото езеро едва се виждаше.

Духър паркира колата, но не изгаси двигателя. Под ръкавиците му ръцете го боляха, но не кървяха. Излезе, разходи се до края, погледна към водата, след това зад себе си. Беше си както винаги. Никакъв знак, че някой е идвал.

Накрая на мястото наклонът падаше под удобен ъгъл за около дванайсет метра, покрити с острица и шубраци. Духър заслиза надолу странешком, с ръце в джобовете. Когато главата му стигна под нивото на скалата, слабият шум от „Сънсет“ заглъхна и изведнъж той чу подплискването на езерната вода.

Тук беше скрил уликите.

След двайсет минути Духър беше в гаража си, постави кецовете в една пазарска чанта, след това ръкавиците, внимателно сгъна и шлифера, така че да се събере. Сложи торбата до себе си в лексуса и измина двата километра до Оушън авеню, където ги остави до страничната врата на магазина за дрехи втора употреба „Сейнт Винсент де Пол“.

Влезе в кухнята и усети, че е гладен. Наля си чаша мляко и грабна шепа шоколадови бисквити. След това отиде да се обади на Айрин Карера, за да види дали дъщеря ѝ се е обаждала.

Три поколения на семейство Глицки седяха в киносалона и гледаха „Джеймс и огромната праскова“, когато пейджърът на Ейб започна да вибрира. Той се пресегна през най-малкия си син и побутна баща си, като му показваше малката черна кутийка.

— Ще се прибера в пет.

Захласнат по анимацията, баща му само кимна.

Във фойето Глицки се пребори с дезориентацията, която винаги изпитваше след дневни прожекции, дори и в такива тъмни дни като този. Но очите му привикнаха и той разчете екранчето, отиде до телефона и набра номера.

— Лейтенант, Сам Дънкан е. Приятелката на Уес Фаръл.

— Да. Там ли е Уес?

— Не. Затова се обаждам. Не знам какво друго да направя. Марк Духър се обади днес по-рано на Уес и го помоли да се срещнат. — Мускулът на челюстта му започна да подскача. — Убеди Уес, че ще се предаде.

— Знам.

— Какво?

— Знаех. Той ми остави съобщение на пейджъра и аз му звъннах от един бар. Каза ми. Още ли не се е върнал?

— Пуснали сте го да отиде? Как можахте? Марк Духър е убиец и сега...

— Сигурно е още в къщата му. Нали там им беше срещата? Обадихте ли се?

— Току-що. Никой не отговаря. Уес каза, че ще се прибере след два часа. После ми звънна да ми каже, че ще закъснее. Минаха почти четири часа. Затова ви търся. Нещо се е случило. Той знае, че се притеснявам. Щеше да се обади.

Глицки мълчеше.

— Лейтенант?

— Тук съм. Мисля. Звъняхте ли в офиса му?

Отчаяна въздишка.

— Навсякъде опитах. Духър му се обади и той отиде, и...

Глицки задържа ъгълчето на устната си, след това взе решение. Този път правеше ход преди да е сигурен, че има престъпление — ако все още това „преди“ важеше. Ако вече не беше твърде късно.

Айрин Карера се чудеше как да постъпи. Нищо не свързваше един мъж и една жена така, както раждането на дете. Разкъсваха я колебания.

Марк ѝ се бе обадил отново. Молеше я веднага, след като разбере каквото и да е, умоляваше я, да му се обади. Бил отчаян. Имал нужда от нея.

И въпреки че Кристина не го разбираше, твърдеше той, тя също имала нужда от него.

Айрин се чувстваше ужасно за това, че трябваше да лъже Марк, дори да не му каже, че Кристина се е обадила. Но какво можеше да направи?

Тази мисъл не ѝ даваше мира, не можеше да реши какво да прави. Искаше ѝ се Бил да е с нея, заедно веднага щяха да вземат решение. Знаеше, че той ще ѝ се обади, когато стигне в Сан Франциско, но първо трябваше да вземе следобедния експресен влак от Санта Барбара, а след това и вечерния полет... Щеше да пристигне много късно тази вечер.

Междувременно Айрин съзнаваше, че ако Кристина изключеше съпруга си от момента на раждането, имаше много голяма опасност двамата изобщо да не могат да разрешат проблемите помежду си.

От друга страна, ако Марк беше там с нея — ако го преживееха заедно, съпруг и съпруга, това можеше да е последната възможност за щастието на Кристина. Въпреки че щеше да е против желанието ѝ.

По време на розовия миг Айрин кръстосваше градината на къщата си и се чудеше коя от двете добрини е по-голяма.

Глицки остави Орел с дядо си в киното и премина тичешком разстоянието от пресечка и половина до мястото, където бе паркирал колата си. Стигна пред къщата на Духър в седем часа. Пол Тию

отдавна трябваше да му се обади. Опита се да се свърже с него по пейджъра, но отговор не последва.

Какво ставаше? Къде се бе объркало всичко?

На Глицки вече не му пукаше дали има причина да арестува Духър. Щеше да измисли някакъв претекст, под който да го закара в центъра, да го махне от улицата преди да убие отново.

Къщата на „Рейвънууд“ беше празна. Духър го нямаше.

Но Глицки излезе от колата, за да се увери. Прекоси моравата, стигна до верандата, звънна на звънеца, изчака.

Нищо.

Ако го откриеха, нямаше начин да обясни действията си. Щеше да бъде наказан, може би уволнен.

Сложил бе собствен чифт ръкавици и се намираще в къщата на заподозрения. Беше влязъл без позволение и без заповед. Престъпваше закона.

Страничната врата до алеята не бе заключена. Значи Духър не беше лъгал през цялото време на процеса. Казал бе — Глицки си спомни, докато седеше на студения и тъмен портал — че често оставя страничната врата незаключена, когато излиза, и не включва алармата.

Сега стоеше в кухнята, където толкова отдавна беше пил чай с Шийла Духър. Когато влезе, запали лампата в пералното помещение и светлината слабо освети плотовете.

На път за тук бе размислил дали да не спре и да не се обади отново на Сам Дънкан и да й съобщи какво беше направил за Фаръл. Може би щеше да умре, ако вече не беше и мъртъв. Какво щеше да й каже, което да не може да изчака още един час? Докато не разберяха нещо?

Но тук в кухнята тази мисъл го загложди. Спомни си последните моменти с Фло, когато не беше в състояние да направи нищо, но бе седял до леглото ѝ, бе държал ръката ѝ — може би тя беше почувствала нещо, някакво негово присъствие, любов, в последните секунди. Може би това е било важно за нея.

Той бръкна в горния джоб на сакото си и извади листчето, на което беше записал номера на Сам. Поне щеше да ѝ каже това, което знаеше.

Прекоси кухнята, застана до телефона, поколеба се и взе слушалката.

Но вместо да набере номера на Сам, забеляза копчето за повторно набиране на последния избран номер и без в действителност да се замисли, го натисна.

Единайсет писукания. Извънградски.

— Ало? — Приятен, възпитан женски глас.

— Здравейте! Обажда се лейтенант Глицки от отдел „Убийства“, Сан Франциско. С кого говоря?

— Господи, „Убийства“!

— Да, госпожо. В Сан Франциско. С кого...?

— Кристина добре ли е? Кажете ми, че е добре.

— Кристина?

— Кристина Карера. Дъщеря ми. Добре ли е?

— Не зная, госпожо. Надявам се. Точно сега се опитвам да намеря съпруга ѝ, Марк Духър. Знаете ли къде може да бъде?

— Каза, че отива направо в болницата.

— Болницата? Каква болница? Защо ще ходи в болница?

— За да е с Кристина. Тя е в „Сейнт Мери“. Ражда.

— И Духър знае, че е там?

— Да, аз му казах... — Гласът ѝ изведнъж стана безжизнен.

— Кога беше това?

— Не зная точно. Може би преди половин час, дори по-малко. Той отново ми се обади и аз помислих...

На Глицки повече не му трябваше.

Даян беше в болничната стая. Тя стисна ръката на Кристина.

— Всичко е наред. Можеш да си поплачеш. Той е красив.

— Красив е — повтори Кристина.

Джес Ямаги се наведе над нея, докосна с пръст бузата на бебето и положи ръка на рамото на Кристина.

— Ще те оставя да го подържиш няколко минути, но температурата му е с няколко градуса по-ниска, което е напълно нормално. Ще го сложим под лампата и ще го стоплим, докато се стабилизира.

— И след това?

— Ще го изкъпем, ще го повием и ще ти го донесем. Междувременно, почини си, ако можеш. — Той стисна рамото ѝ. — Справи се добре, Кристина. Ти също, Даян.

Кристина не можеше да откъсне очи от бебето, което като че ли също я гледаше. Винаги си беше мислила, че бебетата се раждат със затворени очи, но синът ѝ беше ококорен, запомняше я.

Появи се една сестра и показа на Кристина малкото парченце пластмаса, което увиваха около глезените на бебетата. „Момче. Духър.“ Името на съпруга ѝ леко я стресна, но табелката вече бе надписана. Не беше толкова важно, можеше и по-късно да я смени.

— Всички се притесняват да не объркаме бебетата в общото помещение, затова ви го показваме, за да не се безпокоите.

— Всички бебета си имат — добави Даян.

Кристина не откъсваше поглед от сина си.

— Навсякъде бих го познала. Измежду хиляда други бебета.

Сестрата отново се усмихна.

— Сигурна съм, миличка. — След това пое сина ѝ. — Ей сега ще се върне, не се притеснявай.

Сърцето ѝ се сви, когато го подаде, но нямаше да е за дълго, това беше нормална процедура. Тя се обърна към Даян и отново стисна ръката ѝ, умората започваше да я надвива.

Само за малко щеше да затвори очи.

Всичко беше съвсем просто, стига да го извършиш елегантно и уверено. Имаше толкова право да бъде тук, колкото и Кристина.

— Съжалявам, че закъснях — каза той на сестрата в приемната, след като показа документите си и доказа, че е този, за който се представя. — Ей сега идвам от летището. Бях извън града цяла седмица. Знаех си, че ще се случи, докато ме няма. Как е Кристина?

Сестрата отново провери документите му, след това и приемния лист на Кристина, увери се, че да, той е съпругът, че живееха на един и същи адрес. Тук внимаваха — случвало се беше бебета да изчезват.

Доволна, сестрата отново го погледна и като че ли видя Марк за пръв път — притесненият баща.

— Преди няколко минути преместиха съпругата ви, господин Духър. Стая 412, надолу по коридора. Сега си почива, добре е. И поздравления, имате син.

Според доктор Ямаги лейтенантът беше на ръба на истерията. На фона на тъмното му лице сините очи трескаво блестяха. Странна комбинация.

Но на Глицки не му беше до генетика. Минал бе през входа за спешни случаи. Вероятно за да паркира възможно най-близо до болницата. Да не губи време.

— Да, аз изродих бебето на Духър — потвърди Ямаги, — може би преди четирийсет и пет минути.

— Майката добре ли е? Кристина?

— Да, поне беше. Защо?

Глицки не му отговори. Имаше свой въпрос.

— Виждали ли сте бащата? Марк Духър? Бил ли е тук?

Ямаги поклати глава.

— Не. При Кристина има една приятелка. Даян. — Това име като че ли не говореше нищо на Глицки.

— Бих искал да ги видя. Да говоря с нея.

— Може да си почива.

Глицки кимна.

— Ще я събудя.

Докторът и притихналият полицай се качиха в асансьора. Преминаха сестринската стая без да си кажат нито дума и Ямаги заведе Глицки в родилното отделение, през двойните врати, които разделяха новите майки от болните и ранените.

Това беше щастливата част от болницата. Ярки рисунки покриваха стените, а коридорът бе пълен с цветя и балони и някакво оптимистично чувство витаеше във въздуха.

Глицки забеляза всичко, но не му обърна внимание. Ямаги отвори една врата на края на коридора — 412. Лампата беше изключена, но Глицки позна Кристина, която лежеше в леглото със затворени очи.

На светлината на една нощна лампа друга жена четеше списание „Съвременно майчинство“. Тя вдигна поглед, когато мъжете влязоха, усмихна се на Ямаги и въпросително погледна Глицки. Остави списанието в чантата си до стола. Изправи се.

— Здравейте, докторе. Тя спи.

— Няма нищо, Даян. Будна съм. — Кристина вече се изправяше, приготвяше се да прегърне сина си. — Тук ли е бебето? — Тя отвори очи, опита се да се съсредоточи. Погледна Даян и Ямаги, примигна, като че ли имаше проблем с очите. — Лейтенант Глицки?

Той кимна.

— Госпожо Карера?

— Какво правите...? — Тя бързо се изправи, като гримасничеше от болка. — Синът ми! Добре ли е?

— Добре е — успокой я Ямаги. — Ей сега ще ви го донесем.

Кристина се облегна назад, успокоена.

Ямаги се приближи до леглото. С помощта на ключа вдигна възглавницата и настани Кристина по-удобно.

— Починахте ли си?

Тя кимна.

— Малко.

— Готова ли сте за сина си?

— Моля ви.

— Добре, сега ще кажа да ви го донесат. Лейтенант, всичко наред ли е тук според вас?

Глицки вече бе проверил ъглите. Отделна стая, нямаше места за криене. Марк Духър не беше тук.

— Добре — погледна часовника си Ямаги. — Кристина, ако имаш нужда от нещо, само се обади. Ако искаш Даян да остане, ще ѝ докарат легло. Утре сутринта ще дойда. Да ви изпратя ли, лейтенант?

На Глицки това не му хареса. Нямаше представа какво се е случило с Фаръл. Духър знаеше, че Кристина е тук, а него — очевидно — още го нямаше. Нещо не беше както трябва, може би няколко неща.

— Бих искал да остана за малко. Имам няколко въпроса.

Ямаги не беше много съгласен, но Кристина забеляза нерешителността му и се обади:

— Аз нямам нищо против.

Ямаги отстъпи.

— Бъдете кратък.

Когато вратата се затвори зад него, Глицки се доближи до леглото.

— Виждали ли сте съпруга си? Сигурен съм, че ще дойде.

— Защо да идва? Той не знае, че съм тук.

Глицки се замисли. Трябваше да ѝ каже.

— Знае. Майка ви му е казала.

Последва дълга и тежка тишина.

Духър не отиде направо при Кристина. Искаше да я види, разбира се, да обясни, но първо искаше да намери бебето. Така всичко щеше да е по-ясно.

Той погледна през стъклото и прочете пластмасовото картонче. Бебето Духър лежеше под стоплящата лампа. На гърдичките му беше залепено мъничко червено сърце, което отчиташе температурата му.

Марк отвори вратата на отделението за новородени. Застана тихо — гордият баща, погълнат от вълнение, малко смутен.

До него се приближи хубава млада сестра.

— Мога ли да ви помогна, господине?

Погълнат от ролята си, Духър я дари с най-прекрасната си усмивка.

— Новото ми момче. Видях го през стъклото. Току-що дойдох. Изпуснах раждането. Бих ли могъл да го подържа за малко? Бебето

Духър? — Отново извади документите си и тази сестра също така внимателно ги разгледа, преди да му ги върне.

— Не е позволено. Съжалявам — поклати глава тя.

Той въздъхна, силно натъжен, погледна я в очите. Вкъщи се беше изкъпал и избръснал, облякъл се бе с небрежна елегантност. Изглеждаше добре и го знаеше.

— Е, не бих искал да нарушавам правилата.

Сестрата се огледа. Приблужи се към него.

— Ще ви дам маска. Ще направим изключение, но трябва да си измиете ръцете.

Точно щяха да повиват бебето. Майка му го искаше. Господин Духър ще занесе ли бебето на жена си?

— Страхотно — каза той. — Много бих искал.

Щеше да се държи така, мислеше си, все едно тя изобщо не го беше напускала, все едно това изобщо не се бе случвало. Щеше да й покаже, че разбира какво е станало — чувствата й са надвили над здравия разум и се е поддала на паниката.

Сега щеше да е уязвима и той не искаше да я плаши. Щеше да е любезен, нежен, внимателен. Трябваше да й докаже, че може да му има доверие. Винаги можеше да му има доверие. Каквото и да беше направил, на нея никога не би сторил нищо лошо.

Но и обстоятелствата работеха в негова полза. Щеше да влезе в стаята й с бебето. Беше намерил сина си в болницата, без тя да знае. Не би могла да го спре, каквото и да направи.

Щеше да разбере, нали? Нямаше нужда да й казва каквото и да е.

Щеше да се върне при него. Дори нямаше да се наложи да споменават последните дни. Това беше като тренировка. Трябваше да има периоди на болка, на изпитания, да провериш колко може да се опъне веригата, преди да започне да те души.

Е, Кристина го бе разбрала.

Духър не си спомняше ражданията или първите години на другите си деца. Тогава работеше като роб — в онези дни мъжете ходеха на работа. Не сменяха пелени.

Учуди го колко малък е синът му. Почти безтегловен.

Бяха го увидели здраво, ръчичките му бяха свити под синьото одеялце. Сестрата, която бе успял да очарова, го изведе от отделението, напомни му да поддържа вратлето на бебето и да го пази от течения в коридора.

Пред вратата на стая 412 Духър се обърна към нея.

— Имате ли нещо против да вляза сам и да я изненадам?

Кой би могъл да откаже?

Кристина гледаше зад Глицки. Вратата се отваряше, трябваше да е сестрата, която...

Не. Невъзможно.

Това можеше да се случи само в кошмарите. Но това не беше кошмар.

Духър влезе в стаята.

— Я виж ти! Малко тържество. И не кой да е, а ефрейтор Глицки.

Никой не каза нищо. Духър се обърна да провери дали е затворил вратата. Очите му обгърнаха стаята и забеляза Даян Прайс.

— Коя е тя? — попита той.

Кристина се обади:

— Тя е стажантка, Марк. Помогна ми при раждането.

— Е, много ви благодаря. — Погледът му се премести върху Кристина. — А ти как си, Кристина?

Тя се насили да говори спокойно.

— Добре съм, Марк. Всичко мина добре. Без големи усложнения.

— Радвам се. — Мълчание. — Въпреки че не го бяхме планирали така, нали?

— Съжалявам — отвърна Кристина. Не изпускаше сина си от очи. — Не знам какво стана вчера, Марк. Предполагам, че изгубих представа за нещата.

— Сигурно. Случва се. Стресови моменти. — Пак тишина.

— Моля те, дай ми бебето. Трябва да го кърмя.

— Всъщност — усмихна й се Духър, — той не е само твое бебе. Това е *нашето* бебе, нали?

— Разбира се. Това имах предвид. Нашето бебе. Искях това да кажа. — Тя протегна ръце. — Гладен е, Марк. Благодаря ти, че го донесе, но сега трябва да го взема.

Той поклати глава.

— Не сега. Не още.

Той дори не я позна.

Даян се оказа неподготвена за безумната ярост, която я заля. Той изглеждаше — колкото и невъзможно да беше това — същият като в колежа.

И сега гледаше право в нея и не виждаше нищо.

Тя не съществуваше.

Всичко нахлу в нея — споменът я разяждаше като киселина. Тогава се бе свила на кълбо, долу всичко я болеше. Твърде наранена беше, за да плаче.

Това не можеше да се случва на нея. Парчетата от блузата ѝ още бяха нагънати около раменете ѝ — спомняше си го ясно. Лежеше свита като зародиш, стискаше в юмрук разкъсаната яка на блузата си, като че ли можеше да я защити. Останалото беше разкъсал.

Той обуваше панталоните си, опасваше ризата си. Чуваше свистенето на дъха му. Така и не каза нищо.

А когато я погледна, беше като сега, тя просто не съществуваше.

Даян откри, че говори със същия равен глас като Кристина.

— Бебето трябва да се нахрани, господине.

Разсейването не му хареса. Духър ѝ се сопна:

— Говоря със съпругата си.

— Бебето трябва да се нахрани — повтори Даян.

Този път Духър я смрази с поглед.

— Коя сте вие? Познавам ли ви?

Глицки се намеси.

— Дай ѝ детето, Духър.

Марк раздражено го погледна.

— Още не, редник. С Кристина първо трябва да се разберем за някои неща. — Той се обърна към нея. — Искам да се върнеш.

Кристина не откъсваше очи от детето.

— Бях разстроена, Марк. Предполагам, че е от хормоните. Уплаших се. Разбира се, че ще се върна. Ти си бащата. Никога не бих помислила да отгледам момчето без баща.

Това като че ли го ядоса още повече.

— Опитваш се само да вземеш бебето, нали? Сега би казала всичко, нали?

— Не е вярно. Но бебето наистина е гладно, Марк. Още не е яло.

Кристина бе представила Даян на Глицки, така че той знаеше коя е. Ако Духър го разбере, това още повече щеше да усложни нещата. Пистолетът на Глицки беше във вътрешния джоб на якето му. Само от време на време му се бе налагало да го вади и никога не беше стрелял по човек.

Ако това се окажеше първия му път, искаше да знае какво държи на прицел. Той се премести наляво.

— Стой там! — Духър отстъпи крачка назад. Така обхващаше с поглед по-голяма част от стаята. — Каквото и да се опитваш да правиш, няма да свърши добре.

— Нищо не правя.

— Движиш се. Не искам да се движиш.

— И какво, ако се движа? Заплашваш да нараниш детето си?

Това изобщо не го впечатли.

— Държа детето си, сержант. Това е. Ти какво правиш тук?

— Чух, че и ти си тук. Искан да поговорим за Уес Фаръл.

Устните му се присвиха.

— Нищо не знам за Уес Фаръл.

Бебето проплака тихо.

— Марк, моля те. Дай ми го — отново се обади Кристина.

Глицки погледна към нея, пак към Марк.

— Дай ѝ го, Духър.

Той тръсна бебето, шътна му да млъкне.

— Не го тръскайте — обади се Даян.

— Ти млъквай. Говоря с ефрейтора.

На Даян ѝ бе ясно. Щеше да убие детето.

— Добре — каза Глицки. — Дай да си говорим.

— Казах ти, че нищо не знам за Фаръл. Трябваше днес да се срещнем. Той не дойде.

Ейб не трепна.

— Открихме го. Не беше мъртъв. Още не.

Кристина гледаше Духър.

— Господи, Марк, не и Уес. Най-добрият ти приятел.

Глицки продължи:

— Мислеше си, че падането ще го довърши, нали?

— Не знам за какво говориш.

Бебето започна да хленчи.

— Моля те, Марк, дай ми го.

Той поклати отрицателно глава, отстъпи още една крачка и погледна сина си.

— Шшшт!

Обърна се към Кристина.

— Уес не ми беше приятел. Той те настрои против мен, той те накара да ме оставиш...

— Затова го уби — намеси се Глицки.

Бебето пронизително заплака.

— Шшшт! — По-грубо. — Шшшт!

— Не го тръскай, моля те. Недей, Марк.

Но той се беше обърнал към Глицки, държеше бебето до рамото си, двете му ръце бяха обгърнали дребното телце, друсаше го.

— Мислех, че каза, че не е умрял.

— Когато го намерихме. Казах, че не беше умрял, когато го намерихме. — Глицки изигра коза си. — Проследихме те до езерото.

— Откъде? Кой? Какви ги говориш?

— Хайде, Духър. Всичко свърши. Знаем къде да търсим. Всичко ще намерим, нали?

— И какво? Ще откриете торба мокри дрехи, чудо голямо. Не можете да ги свържете с мен.

— Не е необходимо. Мога да свържа Фаръл с теб.

Духър заклати глава.

— Нищо не можеш да докажеш. Точно като при Транг, като при Шийла. Доказателствата продължават да се ебават с теб, нали, редник? Значи Уес Фаръл паднал от високо. Умрял. И какво?

Белегът на Глицки побеля.

— Това, че не е умрял.

Духър пое въздух. Кимна, горчиво развеселен.

— Като че ли Уес Фаръл има някакво значение. — Той притисна детето по-силно с едната си ръка, насочи другата към Глицки. — Мислиш си, че Шийла, Транг, Уес Фаръл, мислиш си, че ми е кофти заради тях?

Бебето отново заплака, той грубо го притисна до себе си, лицето му се скри в тялото му.

— Марк, моля те! Боли го!

Даян се задвижи в бавен каданс. Изправи се.

Вдигна чантата си от пода.

— Сядай! — излая Духър.

— Няма.

Тя пристъпи към него.

Кристина се замоли:

— Даян, моля те, недей. Марк, позволи му да диша. Позволи на сина ти да диша.

Духър насочи пръст към нея.

— Трябваше да те имам, не разбираш ли? След процеса казах на Уес, че съжалявам за това, което съм му причинил. Казах, че ще му се реванширам.

Кристина протегна ръце. Бебето, бебето. Нека говори каквото иска, само да пусне бебето.

— Добре, Марк. Можем да поговорим.

Той се обърна и към Глицки.

— Този негър нищо не може да докаже. Никога няма да ме осъдят. Можем да започнем отначало, Кристина. Мога да ти се реванширам. Наистина.

— Духър! — обади се Глицки. — Остави детето.

Даян се премести напред.

Той я стрелна с поглед.

— Казах ти да не мърдаш.

— Дай ми бебето — нареди тя.

— Назад! — Духър удари с длан стената зад него. — Какво си мислиш, че правиш?

Бебето пое дъх и нададе пронизителен вик.

Духър го вдигна пред себе си в двете си ръце. Започна да го друса.

— Млъквай, по дяволите! Млъквай!

Даян Прайс пусна чантата си на пода и скочи напред.

Глицки реагира, мушна ръка в якето си.

Нямаше време.

В ръката ѝ пистолетът се превърна в метален блясък, прицели се в главата на Духър. Остър изстрел.

Даян пусна пистолета. Той изтрака на пода.

Докато Духър падаше, тя посегна към детето.

Стаята като че ли се изпълни с движения в забавен каданс.

Глицки усети миризмата на кордит. Ръката му още беше на собственото му оръжие, но нямаше нужда. Всичко бе свършило.

Бебето отново започна да плаче.

Даян го даваше на Кристина, когато вратата внезапно се отвори и вътре нахлуха една сестра и двама санитаря. Спряха на прага.

Даян остави бебето в ръцете на Кристина.

— Той щеше да го убие — каза тя. — Трябваше да го спра.

Това щеше да е версията ѝ, знаеше Глицки. И не беше никак лоша.

Очите ѝ го гледаха умолително. Разбираше ли какво му обясняваха?

„Той каза, че съжалява и мислеше, че това е достатъчно. Не съм съгласна.“

Глицки ѝ кимна. Щеше да я арестува, но в момента тя не представляваше заплаха.

Той протегна ръка, за да спре другите служители, които се трупяха пред вратата. Пресече стаята и коленичи до мъртвото и

скупчено тяло. Почти като насън вдигна малкия пистолет.

Потърси пулса на Духър. Артерията на гърлото му потрепна веднъж под пръстите му. След това нищо. Ейб се наведе по-близо.

— Аз съм *лейтенант* — прошепна той.

След кавгата със Сам, в сърцето си Фаръл все още искаше да вярва, че Духър ще се предаде, че вината най-накрая го е победила. Но колкото повече мислеше, толкова по-мъдро му се струваше да се застрахова, затова се обади на Глицки и лейтенантът му даде нарежданията си.

В случай че Духър не признаеше, ако срещата започнеше да прилича на капан, Фаръл щеше възможно най-бързо да се измъкне, без да забрави да пусне стръвта — „Глицки знае къде си скрил нещата“. Тию щеше да ги следи, така че заплахата за Фаръл да бъде минимална.

Минимална. На Фаръл му хареса тази дума.

Беше риск, но и единственият им шанс. Ако Духър захапеше, ако отидеше да провери дали скривалището му е непокътнато, Тию щеше да го последва. Духър щеше да ги заведе при доказателствата. След като намереше нещо, Тию щеше да се обади на Глицки.

И така се случи.

Но Фаръл пострада.

Не бяха включили в плановете си мъглата и бяха подценили Духър. Винаги по-силен, по-бърз и по-решителен от Фаръл, Духър се бе приближил, прикривайки намеренията си и след това го беше връхлетял като разярен бик. Удар в слънчевия сплит, втори в лицето, Фаръл бе отстъпил назад, Духър бе продължил да напада, принуждавайки го да слезе от шосето, да отиде до острия ъгъл под дърветата, до мястото, където земята пропадеше и оставаше само въздухът.

В понеделник по обед Тию и Глицки играеха шах на една от откритите маси на Маркет стрийт. Слънцето светеше ярко, въздухът беше неподвижен. Глицки замисляше мат в три хода, но се разсея, когато гол до кръста мъж по сандали и къси панталони се спря да ги погледа. Носеше голям дървен кръст, просто стоеше и ги гледаше с приятелката си — модерно облечена бизнесдама на трийсет и няколко

години. Глицки забеляза, че кръстът имаше колело в основата, за да се улесни придвижването.

Той премести топа и мъжът поклати глава.

— Провали се — каза той и задърпа кръста си, бърборейки с приятелката си. Просто частица от града.

Глицки се загледа в дъската и разбра, че мъжът е прав. Тию направи хода си — един ход! — като се стараяше да прикрие усмивката си. Но не успяваше.

Ейб започна да прибира фигурите. Веждите му бяха навъсени. По време на играта бяха обсъждали какво и как се беше объркало при акцията им.

— Още не мога да разбера как загуби Фаръл.

Тию държеше торбичката.

— Не го загубих. Изобщо не успях да го намеря.

— Тръгна след него.

Тию обясни какво се бе случило.

— Две коли, Ейб — напомни той. — Винаги следим с две коли. Знаеш го. Изчакахме до моста, когато спряха там. Когато лексусът тръгна, последвах Духър по „Мерсед“. Нямахме за какво да ти звъня, докато не открихме чантите. Момчетата във втората кола не намериха Фаръл веднага и имаха по-важна работа от това да ни докладват, като например да го измъкнат оттам, да се опитат да му спасят живота. Мен ми е любопитно за онази Прайс.

— След това — каза Глицки лаконично, — като нищо ще ѝ предложат филмов договор.

— Нямах точно това предвид.

— Знам, Пол. Знам какво ми говориш.

Прекосяха „Маркет“, като изчакаха един автобус да изплюе поток от нещастни туристи. Когато преминаха, Глицки обясни на Тию, че областният прокурор още не е решил за обвинението на Прайс.

— Предполагам, че Рестън ще ѝ сложи непредумишлено убийство, тя ще признае и ще ѝ тръснат да свърши някаква общественополезна дейност. Ако имах влияние, щеше да мине и без това, но нямам.

— Общественополезен труд за убийство?

— Употреба на смъртоносно оръжие за спасяването на човешки живот. Ситуацията го изискваше. Щеше да убие бебето. Това ще им

кажа. Това ще каже и адвокатът ѝ. Всичко ще е наред.

Тию беше настроен скептично.

— Как точно щеше да го направи Духър? Да убие бебето имам предвид. Имаше ли пистолет, нож? Какво щеше да направи?

— Друсаше го. Всеки ден от това умират бебета. Знаеш го. Нали имаме един плакат горе — „Никога, никога, никога не друсайте бебето!“ Не може да не си го видял.

— И тя трябваше да го застреля?

Глицки сви рамене.

— Сигурно тогава идеята ѝ се е струвала добра.

— Много си сладък с всички тези тръбички.

— Ммммм.

— Знам, съгласна съм. Чакай, купила съм ти подарък. Можеш да си го сложиш на онази блузка. — Сам зарови в чантата си и извади значката. Обърна я към Уес. На нея пишеше: „Ами ако в това е цялата работа?“.

Две седмици по-късно Кристина стоеше в двора на къщата на родителите си и кърмеше Уилям. Баща ѝ излезе отвътре с поднос храна.

— Майка ти ей сега ще дойде — седна той на един от шезлонгите, — но исках да ти кажа нещо — чувства се ужасно виновна, че е казала на Марк къде си. Като парализирана е.

— Направила е това, което е смятала за най-добро, татко.

— Знаеш го. И аз го знам. Ала тя го е направила. Различно е.

Кристина погледна към долината.

— Нямахте ми доверие. Не вярваше на това, което ѝ казвах.

Бил бе напълно съгласен.

— Така е. Чувства се ужасно. — Той се наведе напред, гласът му беше мек. — Просто се опитвам да ти кажа, че намеренията ѝ са били най-добри. — Бил бащински я потупа по коляното. — Трябва да те помоля да ѝ позволиш да се порадва на внука си, Кристина. Не можеш вечно да я наказваш. Трябва отново да започнеш да ѝ вярваш. Дай ѝ го да го подържи.

— Не мога.

— Не е така. Тя те обича. И аз те обичам. Можеш да го направиш.

Кристина примигна няколко пъти. Уилям започна да гука и тя го погледна. Беше се нахранил. Тя оправи банския си костюм, не вдигаше очи.

— Нищо не мога да правя. Само ви карам да страдате. Сега аз наранявам мама и не мога да направя нищо друго.

— Отново ще го кажа. Можеш.

Кристина въздъхна.

— Не, татко, пак същото е. Обърквам живота си и след това пак, и пак, и пак. Сега съм самотна майка без работа, без кариера и вие отново се грижите за мен.

— Това ни е работата. Родителите това правят. Следвала си сърцето си.

Но тя клатеше глава.

— Не и аз. Следвах някаква мечта, да бъда като вас двамата. А не приличам на вас. Нося цялата тази тежест — ролята на жена, на майка, на дъщеря. Ролите определят всичко, което съм, затова вече нищо не представявам. Просто не съм свободна.

Бил подпря лакти на коленете си. Наведе се напред.

— Знам. Ние отраснахме в различен свят. Може би е по-добре, знам ли, да се притесняваш за толкова много неща, да се опитваш да се справиш на толкова нива.

— Но не съм се справила. Виновна съм за всичко. Пропаднала съм.

Бил стисна ръката ѝ.

— И за Уилям ли си виновна?

Тя погледна момченцето.

— Не.

— За него нямаш колебания?

— Никакви.

Той се облегна назад, взе си една маслинка и я лапна.

— И с него ще грешеш, да знаеш. Както майка ти е сгрешила, като е казала на Марк. Както и аз съм грешил, много пъти. И още го правя. Всички правим грешки.

— Но...

— Няма „но“. Така стоят нещата. Вината няма да помогне — нито на Уилям, нито на който и да е друг. На теб не е помогнала. Остави я. Започни на чисто.

— Ето това е. Не знам как.

Айрин отвори френските прозорци и слезе по стълбите на терасата. Придърпа един стол и се усмихна сковано. Кристина видя, че е плакала, беше се опитала да прикрие следите.

— Добре ли си приказвате? — попита тя. — Ох, маслините са чудесни! Кристина, опита ли ги?

Чувствата я разкъсваха. Усещаше невидимата верига, която я свързваше със сина ѝ. Как би могла да я скъса? Той беше прикован за нея.

Тя спусна краката си от шезлонга.

— Майко, ще се топна в басейна. Искаш ли да вземеш Уилям?

Кристина подаде бебето и майка ѝ го пое. Веригата не се скъса — тя го беше пуснала и въпреки това оставаха свързани. Очите на майка ѝ се напълниха със сълзи.

Кристина отиде до басейна и застана на ръба.

Настъпваше розовият миг.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.